

COLECȚIA
*Subiri
de poveste*



TERESA MEDEIROS

*Și îngerii
iubesc*

Aventură, pasiune, senzualitate în paradisul regăsit...

Ultimul lucru pe care se aștepta Justin Connor să-l găsească pe plaja paradisului tropical în care s-a refugiat este o tânără femeie adormită, goală și superbă sub lumina lunii. Din acel moment, liniștea lui este distrusă pentru totdeauna de ființa înșelătoare și mereu pusă pe șotii, frumoasă ca un înger și bântuită de un trecut misterios.

Rămasă orfană în copilărie, când tatăl ei a plecat în Noua Zeelandă urmărindu-și visul de îmbogățire, dar pierzându-și viața, și rămasă și fără moștenirea care i se cuvenea de drept, Emily Claire Scarborough este decisă acum să se răzbune. După ce șapte ani a suportat vicisitudinile din internatul unde a fost abandonată de prietenul tatălui ei, cel care jurase să aibă grijă de ea, Emily traversează o jumătate de lume ca să-l găsească. Este hotărâtă să-l facă să plătească pentru anii de singurătate pe care i-a îndurat – cu propria lui inimă. Va descoperi însă că lucrurile sunt mult mai complicate, că aparențele pot fi înșelătoare și că Justin se dovedește a fi întruchiparea visurilor ei adolescente. Curând însă, vor fi smulși din refugiul lor paradiziac și aruncați din nou în lumea cenușie a Londrei. Și abia acum, când toate secretele sunt dezvăluite și trecutul îi prinde din urmă, vine clipa când dragostea trebuie să treacă proba adevărului.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.



Tradiție din 1989



www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1487-2



9 786063 314872

TERESA MEDEIROS

Și îngerii iubesc

Once an Angel
Teresa Medeiros
Copyright © 1993 Teresa Medeiros



Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Și îngerii iubesc
Teresa Medeiros

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEDEIROS, TERESA
Și îngerii iubesc / Teresa Medeiros.

trad.: Lavinia Șerban – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1487-2

L. Șerban, Lavinia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

Și îngerii iubesc

Traducere din limba engleză
Lavinia Șerban

Țin minte cum o strângeam pe mama de mână și te urmăream cu privirea în timp ce plecai, îmbrăcat în uniformă, să lupți în Vietnam pentru țara noastră. Pentru mine, erai cel mai chipeș bărbat din lume. Dar nimic nu a întrecut ce am simțit atunci când te-am văzut întorcându-te acasă. Vei fi întotdeauna eroul meu, tati, iar cartea asta îți este dedicată ție.

Pentru Barbara Caldwell și Anne Hall Eiseman, cele mai deosebite surori pe care nu le-am avut niciodată.

Și pentru Michael, care mi-a dovedit că îngerii există.

Prolog



Noua Zeelandă

1865

Justin Connor își răsfiră degetele amorțite. Pistolul îi căzu din mână, fumegând. Băștinașii fugiră, speriați de zgomotul împușcăturii, și îl lăsară singur cu vuietul nestăpânit al valurilor și cu forma întunecată, ghemuită la câțiva metri depărtare.

Își înghiți o înjurătură năprasnică.

Se apropie cu groază de silueta nemișcată, care stătea întinsă pe nisip ca o păpușă stricată. Lumina lunii cădea pe chipul lui David, cu trăsăturile sale banale, dar frumoase; dacă s-ar fi plimbat pe străzile Londrei, nimeni nu s-ar fi uitat la el a doua oară. Din colțul gurii i se prelingea un firicel subțire de sânge.

Pleoapele îi tremurară și deschise ochii.

– Zău așa, băiete, te-ai putea mișca puțin mai la stânga? Îmi strici priveliștea.

Glasul lui David suna mai degrabă ca o alinare, și lui Justin îi veni să plângă. Se prăbuși în genunchi și-l luă în brațe pe David.

– Fir-ar să fie, Scarborough! Să nu-ndrăznești să mori acum!

Partea din față a cămășii lui David era îmbibată cu sânge. Justin văzuse prea multe răni mortale în timpul încercărilor de-a îmblânzi târâmul acesta sălbatic. Și acum, în timp ce se lupta să oprească sângerarea cu palma, știa că bărbatul acesta, care îi fusese prieten, care îi fusese ca un frate sau ca un tată, avea să moară. Îi îndepărtă o șuviță rebelă de pe fruntea palidă.

David își ridică mâna. Între degetele sale era prins un lăntșor de aur.

– Claire, șopti el răgușit.

Împinse lăntșorul în palma plină de sânge a lui Justin, și acesta înțelese de ce David fugise înapoi în cortul lor, în loc să se îndrepte spre ambarcațiunea care îi aștepta. Nu se întorsese după o armă, așa

cum bănuise Justin, ci după ceasul de buzunar în al cărui capac se adăpostea prețiosul portret în miniatură al ficei sale.

Glasul lui David se stinge:

– Du-te la ea! Spune-i că-mi pare rău. Spune-i că am iubit-o. Ai grijă de îngerașul meu, Justin. Jură-mi că o vei face!

Justin nu putea vorbi. Simțea că are un nod în gât. Se uită lung la ceasul din mâna lui, temându-se să-l deschidă. Cum să se uite la zâmbetul acela ștrengăresc, la ochii aceia căprui și blânzi și, într-o zi, să fie forțat de împrejurări să-i povestească de tatăl ei, care i-a murit în brațe pe o plajă pustie? Dacă nu promitea nimic, poate că David n-avea să moară.

Cu o ultimă răbufnire de putere, David își înfipse degetele ca niște gheare în brațele lui și se forță să vorbească prin dinții încheiați:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Justin! Jură-mi! Trebuie!

Justin își coborî capul, refuzând să privească în ochii febrili ai prietenului său. Chipul lui David era scăldat în lacrimi.

– Jur, șopti el.

David se lăsă moale în brațele lui.

– Așa te vreau, flăcăule! Umbra unui zâmbet pluti pe buzele sale. N-o să am nevoie de o mină de aur acolo unde mă duc acum, murmură el. Acolo, străzile sunt pavate doar cu aur.

Justin reuși să zâmbească în ciuda lacrimilor.

– Rămâi același optimist, nu-i așa?

Dar întrebarea lui nu mai primi răspuns.

Justin strânse în brațe trupul lipsit de viață al prietenului său, legănându-se înainte și înapoi, izbit de tristețe și de vinovăție cu aceeași putere și îndârjire cu care valurile se spărgeau pe nisip.

Când se ridică, în cele din urmă, avea picioarele amorțite și îi tremurau genunchii. Îl ridică pe David în brațe ca pe un copil. Capul îi atârna peste brațul lui Justin, iar părul lui roșcat și încâlcit părea și mai frumos în lumina lunii. Justin îl așeză pe podeaua bărcii și-i aranjă membrele cu mișcări pline de reverență și blândețe. Se folosi de o prăjină pentru a se împinge de la mal, apoi se întinse lângă trupul lui David, înghețat și amorțit de suferință.

Mâna îi pulsa de durere. Se uită în jos și descoperi că strânsese atât de puternic în palmă ceasul lui David, că i se imprimase în carne urma acestuia. Îl deschise încet.

Din portret îl privea un chip ștrengar, înconjurat de bucle nestăpânite, cu ochi încrezători și veseli. Ochii lui David, sclipind de viață.

Justin închise brusc ceasul. Toate visurile lor se năruiseră. Pierduseră totul – mina de aur, pe Nicholas, moștenirea micuței Claire. Își rezemă capul peste marginea bărcii, plutind, plutind la nesfârșit pe măsură ce sclipirea batjocoritoare a stelelor se pierdu în ceața uitării, în fața ochilor lui.

Când copila se strecură în bibliotecă, domnișoara Amelia Winters o privi pe furiș, peste marginea ochelarilor. Cu numai câteva luni în urmă, Claire ar fi dat buzna pe ușă cu fundele fluturând în toate direcțiile, cu nasturii ghetelor descheiați și fredonând o melodie veselă. Era păcat că dispariția tatălui ei îi tăiasе aripile, transformând-o într-o domnișoară supusă și cuviincioasă.

Mai puțin părul acela al ei. Directoarea școlii pufni cu dispreț. Nici o perie din lume nu putea stăpâni buclele acelea rebele. Chiar și îmbrăcată în culori închise, copila semăna mai degrabă cu un îngerăș neîngrijit, decât cu o fetiță de la Foxworth. Cel puțin, de data asta șorțul ei era curat. Nu avea nici o urmă de praf de cărbuni care să trădeze faptul că se zbenguise iarăși cu servitoarele și nici fire de păr care s-o dea de gol că se furișase în grajduri, ca să dea de mâncare puilor de pisică pe care îi salvase din fântâna vecinilor, fără aprobarea Ameliei.

În timp ce făcea o reverență de mântuială, respirația i se văzu ca un nor de ceață înghețat. N-avea rost să irosească din cărbuni când era aproape februarie, își zise Amelia în sinea ei, strângând mai bine păturile în jurul ei.

Claire se așează pe marginea pernei de pe scaun, de parcă s-ar fi temut că fotoliul din lemn de trandafir avea s-o înghită. Amelia își înăbuși șocul. Când slăbise atât de mult fetița, care odinioară fusese de-a dreptul durdulie? Părea să fie numai piele și os pe sub rochia neagră pe care o purta, iar ochii i se vedeau mari și negri pe chipul alb ca laptele. Ochii aceia, atât de gravi și de neclintiți, o priveau acum cu o expresie mult mai matură decât cei unsprezece ani pe care îi avea copila. Doar mâinile îi trădau agitația, mototolind hârtia îngălbenită pe care o țineau, cel mai probabil ultima scrisoare de la tatăl ei.

Amelia o compătimi. Mai bine să fie directă și rapidă, să omoare speranțele copilei dintr-o singură lovitură. Așează hârtia țeapănă pe birou cu un fâșâit și-și dresе glasul.

– Îmi pare rău să te anunț...

– Într-adevăr? o întrerupse Claiře.

Amelia își ridică privirea de la scrisoare.

– Ce anume?

– Vă pare rău?

Domnișoara Winters clipi. Privirile li se încrucișară pentru o clipă. Copila nu părea obraznică, ci doar curioasă, lucru care o înfurie și mai mult pe Amelia.

Își aranjă ochelarii și observă îngrozită că mâinile îi tremurau mai mult de teamă, decât de nervi.

– Îți amintesc că trebuie să-ți stăpânești obraznicia, tânără domnișoară. Am în fața mea o scrisoare de la Sir George Grey, guvernatorul Noii Zeelande. Regretă să te anunțe că tatăl tău, numitul David Scarborough, este mort.

Lumea rămase pe loc în încăperea cufundată în tăcere. Claire păli și mai mult. Pumnul ei mic se încheștă în jurul ultimei scrisori primite de la tatăl ei. Știa, își zise Amelia în sinea ei. Dumnezeu, fetița știa deja.

Deși acum regreta tonul tăios pe care îl adoptase, Amelia continuă cu aceeași lipsă de tact:

– Tatăl tău nu ți-a lăsat nici o moștenire, dar ești bine-venită să rămâi la Foxworth până când ți se va găsi o situație acceptabilă în altă parte.

Ce spunea? De-abia dacă o putea suferi pe creatura asta precoce. În toți anii aceia revoltători, când locuise singură cu tatăl ei, dobândise atâta încredere în forțele proprii, că părea de-a dreptul arogantă. Iar acesta nu era deloc un comportament potrivit pentru o domnișoară care învăța la Foxworth. Trebuia să-i facă bagajele și s-o trimită, fără întârziere, la orfelinat.

Dar, păcălită de calmul enervant al fetei, Amelia continuă:

– Va trebui să renunți la salonașul tău, desigur, deoarece elevii care pot plăti vor...

– Nu va fi nevoie.

Amelia strâmbă din nas. Fata o întrerupea din nou. Tatăl ei chiar n-o învățase deloc bunele maniere?

– N-o să am nevoie de mila dumneavoastră, continuă Claire, pe un ton la fel de calm și de demn ca al unei prințese care-și pierduse de curând tronul. Prietenul cel mai bun al tatei, partenerul lui de la mina de aur, o să vină cât mai curând după mine. Domnul Connor, moștenitorul actualului duce de Winthrop, este un bărbat bogat

și puternic. Tata mi-a promis că el o să aibă grijă de mine dacă pățește ceva.

Amelia aproape rânji, arătându-i astfel fetei ce părere are despre promisiunile extravagante ale tatălui ei. Și ea fusese fermecată de zâmbetul atrăgător al lui David Scarborough. Și ea avusese atâta încredere că bărbatul avea să plătească pentru educația fetei, că făcuse câteva achiziții pentru școală și pentru ea însăși, având drept cheazășie numai farmecul lui. Cine avea să plătească datoriile acum? Fantoma lui?

„Ți-a promis și că se va întoarce, nu-i așa, draga mea?”

Amelia își înghiți remarca plină de cruzime și se forță să zâmbească.

— Nu suntem de părere că ar trebui să-ți hrănim speranțele puerile, Claire.

— Nu-mi spuneți așa! Dintr-o săritură, fetița veni aproape, privind-o amenințător de dincolo de birou, cu ochii fierbându-i de emoție și cu pumnii închești. Să nu-mi mai ziceți niciodată așa! Numai tata mă strigă Claire. Numele meu este Emily.

Fără să-și dea seama, Amelia se făcu mică în scaunul ei. Cu mâna tremurândă, își lărgi puțin gulerul de dantelă.

Fata fugi spre ușă. O dădu de perete, aproape împiedicându-se de o fetișcană cu șorț care trăsesese cu urechea, în genunchi, de cealaltă parte a ușii. Până când domnișoara Winters ajunse la ușă, fata deja dispăruse. Sunetul pașilor ei răsuna în liniștea casei. O pată albă o avertiză pe directoare că servitoarea nu fusese singura martoră la discuția lor.

Amelia se rezemă de tocul ușii, respirând sacadat și greu. Servitoarea se ridică, plângând poate puțin prea tare în încercarea ei de a se preface ocupată, în afară de tras cu urechea.

— Of, conită, sărmana de ea, se jeli servitoarea. Își șterse nasul roșu cu șorțul, lăsând o urmă de cărbune pe marginea lui. Chiar în dimineața asta mi-a dat porția ei de carne să i-o duc lu' frate-meu, Freddie, care suferă cu plămânii.

Amelia se îndreptă de spate și o privi cu superioritate pe servitoare.

— Tansy, dacă aș fi vrut să aflu despre activitățile caritabile ale domnișoarei Scarborough, te-aș fi întrebat.

Servitoarea își înhăță cârpa și începu să șteargă ușa pendulei din hol, în timp ce directoarea își îndreptă haina și porni cu pași mari

spre bibliotecă. Ajunsă acolo, trânti ușa cu atâta putere, că se auzi în toată școala.

Servitoarea se uită spre ceruri, cu mâinile încheștate pe cârpa de șters praful.

— Ajut-o pe copilă, Doamne, șopti ea cu însuflețire. Dacă ai pogorât vreun înger pe pământul ăsta, atunci sunt sigură că scumpa mea Emily Claire e aceea.

— Fir-ar! Fir-ar să fie! Emily bătu cu piciorul în covorul de Aubusson.

Așezată pe o pernă cu margini dantelate, o păpușă de porțelan o privea apatic cu ochii ei mari și albaștri.

De mână ei delicată atârna un fir auriu. Emily se cutremură. Numai vraja aurului fusese într-atât de mare încât să-l atragă pe tatăl ei departe de ea. Undeva în Noua Zeelandă se afla o mină plină de aur. Dar la ce bun totuși, dacă tatăl ei dormea sub pământ, legat de lanțurile sclipitoare ale minei? Emily răbufni furioasă, aruncând păpușa în cealaltă parte a dormitorului elegant.

Căzu în genunchi și își îndesă în gură marginea cuverturii de satin, ca să nu se audă în toată școala că țipă. Obrajii îi erau scăldați în lacrimi. Hohotele de plâns se transformară în cele din urmă în suspine sugrumate. Apoi, istovită, îndrăzni să deschidă ochii și-și văzu dormitorul elegant și pustiu.

Păpușa zăcea într-o poziție ciudată sub fereastră, cu fustele aruncate peste față.

— Of, Annabel, șopti Emily.

Se târî până la păpușă și o așeză într-o poziție normală.

Pe tâmpla ei de porțelan se zărea o crăpătură, ca un fir subțire. Emily o îmbrățișă, simțind că spărtura de pe fruntea păpușii ajungea până în adâncul inimii ei sfărâmate.

— Îmi pare atât de rău, Annabel. Netezi rochița de catifea a păpușii și sărută cu delicatețe spărtura. Trebuie să fim foarte curajoase acum, scumpo. Tata a spus că trebuie să fim foarte curajoase. Răse slab, ca un sughiț. Nu trebuie decât să așteptăm.

Se urcă pe pervazul ferestrei și strânse păpușa la piept. Jos, pe strada pietruită, lampagiul singuratic pornise în plimbarea-i obișnuită, aprinzând felinarele. Lumina lor cețoasă alunga întunericul și colora orașul într-o nuanță verzuie. Văzu imaginea lui Annabel reflectată în geamul ferestrei, cu obrajii ei rozalii și bucle blonde,

atât de diferită de ea, care avea buclele ciufulite, închise la culoare și chipul palid. Își îndesă păpușa sub bărbie. Trupul ei firav fu străbătut de un frison.

— Vom aștepta ca niște fete bune, Annabel, șopti ea. Tata nu mai poate veni acum după noi, dar va veni domnul Connor. Tata mi-a promis că va veni.

Începu să se legene înainte și înapoi în camera care se cufunda din ce în ce mai mult în întuneric și o lacrimă i se prelinse spre bărbie, de unde picură încet în jos, pe obrazul de porțelan al lui Annabel.

Partea întâi

*Și totuși, precum îngerii din vise,
Cheamă sufletul când omul doarme...*

Henry Vaughan

Ce înger mă trezește dintre flori?

William Shakespeare

Capitolul 1



*Scumpa mea fiică, mă rog ca scrisoarea mea să te
găsească sănătoasă...*

*Noua Zeelandă, Steaua Nordului
1872*

– Dac-o existat vreodat' un copil neastâmpărat să aibă nevoie de-o bătaie bună, atunci aia e Emily Claire Scarborough!

Cuvintele mârâite de Barney aproape o făcură pe Emily să zâmbească. Se întoarse, lipindu-se cu spatele de prora micuțului vapor cu aburi. El se uită chiorâș la ea, cu fața ciupită de vărsat și schimonosită de ură.

Încordându-și mâinile vânoase pe balustrada vaporului, mormăi:

– Și io-s tocma' flăcău' să i-o aplice!

Doreen își trase fratele de ureche și i-o răsuci cu un gest care o făcuse renumită în toate clasele de la Seminarul Foxworth pentru Tinere Domnișoare.

– Au, surioară! urlă el. Dă-mi drumu'! N-am atins-o cu nici un pumn. Nu încă, cel puțin.

– Mai degrabă, cred c-ai vrea s-o atingi cu altceva. Am văz't io cum o priveai când o ajutam să se 'mbrace cu rochia aia elegantă.

Atunci Emily chiar zâmbi, și Doreen trase de ureche și mai puternic, enervată de faptul că vorbise iarăși cu accent cockney. Știa cu toții că primise un post la școală numai pentru capacitatea ei de a imita felul în care vorbeau cei din lumea bună. Asta, și gaura din ce în ce mai mare din vistieria domnișoarei Winters.

Barney o lovi peste mână și se eliberă.

– Cu voi două la bord, cred c-o să orbesc ș-o să surzesc 'nainte s-apucăm să zărim măcar Noua Zeelandă în depărtare. Femeile!

bodogăni el, incluzând-o fără tragere de inimă și pe sora lui în acel apelativ usturător.

„Dihori turbați“, se gândi Emily.

Fusese târâtă în cealaltă parte a globului de doi dihori turbați, mereu puși pe harță. Mergeau în două picioare, purtau bonete și berețe, dar nici dacă s-ar fi acoperit în mătăsuri și diamante nu și-ar fi putut ascunde adevărata lor natură. Își frecă brațele. Avea urme negre și albastre acolo unde o ciupise Doreen. Presupunea că femeia chiar ar mușca-o, dacă nu s-ar fi temut că gestul i s-ar fi părut necivilizat căpitanului. Sau că Emily ar putea s-o muște înapoi.

Oftă. Vasul de mici dimensiuni plescăia prin apă, lăsând o dără înspumată prin marea indigo.

Barney se trase de guler. Costumul de lână pe care i-l cumpărase domnișoara Winters înainte de plecare ar fi fost potrivit pentru vântul aspru de toamnă care bătea acum pe străzile Londrei, dar nu și pentru briza plăcută din Noua Zeelandă. Evident, costumul fusese croit pentru un bărbat cu două măsuri mai mic decât el.

Își șterse transpirația de pe frunte.

– Ținutu' ăsta nu-i normal. Parcă am fi în iad, 'nainte să ne vină ceasul. Miji ochiul lui sănătos spre Emily. Și dacă ăsta-i iadu', atunci fătuca asta e servitoarea lui Scaraoțchi. Uită-te la ea! Ai zice că-i stăpână pe vaporul ăsta blestemat și peste Marea Tasmaniei, la un loc!

Sora lui nu se uită la Emily, ci înapoi spre punte. Căpitanul, un bărbat mai în vârstă, stătea rezemat de cârmă, pe jumătate adormit.

– Poate să fie al ei după ce-o aruncăm în poala tutorelui ei bogat, spuse Doreen. Încrezutul ăla de moștenitor al ducelui trebuie să ne plătească toți banii pe care-i datorează sărmanei domnișoare Winters, pentru că a avut grijă de drăcoasa asta mică în toți anii ăștia. Și a zecea parte din bani sunt ai noștri.

– Ar trebui să primim jumate, mormăi Barney, arătând cu degetul spre vânătaia umflată de sub ochi.

Emily era tentată să-i dea dreptate.

Luni le frecase toate proviziile cu sare.

Marți vărsase toate sticlele de whisky ale lui Barney și înlocuise băutura cu lichidul din oala de noapte a lui Doreen.

Miercuri îi aruncase peste bord singurul lui costum. Fusese nevoit să se arunce în apă după el, gol-puşcă, în timp ce Emily se tăiasse

la un deget și picura veselă sânge în mare, în speranța că va atrage rechini. Fusesse nevoie să-l țină Doreen și un fochist zdravăn, ca să nu o arunce peste bord.

În dimineața aceea îi învinețise ochiul trăgându-i fără să vrea un pumn zdravăn, în timp ce el și Doreen îi smulseseră șorțul simplu și o obligaseră să îmbrace o rochie cu turnură.

– Nici măcar n-are decența să poarte o bonetă, bombăni Barney.

În timp ce fața lui se umfla din ce în ce mai tare și a lui Doreen devenea din ce în ce mai pământie cu fiecare zi ce trecea, Emily avea în-drăzneala să-și întoarcă fața spre soare și căpătase un bronz plăcut.

– Cel puțin am pus o rochie potrivită pe răzvrătita asta, se răsti Doreen.

Privirea lui Barney o măsură din cap până-n picioare, provocându-i silă. Emily știa că o găsea feminină și atrăgătoare, oricât de mult ura el s-o recunoască. Încă o mai dureau sânii de când o ținutise de pieptul lui osos, atunci când Doreen îi legase fâșiile de pânză ale turnurii. Se îndepărtă de el cât putu de mult, cât îi permitea puntea. Continuă s-o privească cu jind și își aranjă pantalonii.

Doreen îi trase două scatoalce peste urechi.

– Ține-ți mâinile la vedere! Nu putem să facem nici o greșală. Am primit sarcina asta numai pentru că domnișoara Amelia nu și-a mai permis să trimită alt detectiv.

Geamătul lui Barney fu întrerupt de strigătul fără vlagă al căpitanului: „Pământ!“ Inima lui Emily începu să bată mai tare.

Vaporul cu aburi încetini. La orizont apăru o dungă verde de pământ. Doreen își încheștă degetele pe balustradă, iar chipul ei tras, dintr-odată luminat de speranță, părea aproape drăguț. Când se apropiară, Barney mânuî cu stângăcie funiile unei mici bărci de salvare care avea să-l poarte spre țărm. Era hotărât să-l găsească el însuși pe misteriosul domn Connor, să nu mai riște ca Emily, odată ajunsă pe uscat, să încerce iarăși să fugă. Fugise o dată în Sydney și de două ori în Melbourne. Dar Barney era încăpățânat ca un câine de vânatoare. Pur și simplu o aruncase peste umăr și o adusesese înapoi.

Entuziasmată, Doreen inspiră adânc pe nasul ciupit de vărsat.

– Să vin cu tine? Crezi că-l poți găsi de unul singur?

– Dacă tipu' ăsta îi pe cât de stilat și înfumurat ne-a zis domnișoara Winters, atunci o să mă duc direct la casa lui și-o să-l târăsc pân' aci. Și-apoi o să scăpăm de obraznicătura asta și-om fi putred de bogați.

Emily așteptă până când Barney săltă barca pe valurile agitate ca să se aplece peste bord și să fluture batista spre el.

– Ai grijă, Barney! Unul dintre partenerii de afaceri ai domnului Connor e mort. Celălalt a dispărut, și nu se mai știe nimic de el. Zâmbi dulce. Mi-ar părea tare rău să pățești ceva.

Chipul deja palid al lui Barney deveni livid. Îi aruncă o privire răutăcioasă, apoi se întoarse și începu să vâslească spre mal.

Un pescăruș dădu ocol vasului cu aburi, pentru ca apoi să se înalțe spre cer. Emily îl urmări cu privirea spre marginea argintie a insulei.

– Să nu uiți niciodată, își șopti ca pentru sine. Justin Connor este un bărbat foarte periculos.

– S-o ia dracu' pe afurisita aia de domnișoară Winters!

Când stăpânul său, care de obicei vorbea încet și cu blândețe, își pierdu cumpătul și înjură, Penfeld tresări și ceștile de ceai se loviră cu clinchet pe tavă. Pescărușul care se plimba pe marginea ferestrei își înclină capul cu o expresie curioasă și plină de reproș.

Justin Connor aruncă pe jos scrisoarea mototolită și începu să se plimbe cu pași mari prin colibă, trecându-și o mână prin părul negru și ciufulindu-l și mai rău.

– N-o să fiu lăsat niciodată în pace?

Penfeld așeză tava pe fața de masă pătată, de teamă că setul lui prețios de porțelan era în pericol din cauza dispoziției proaste în care se afla stăpânul său.

– Trebuie să fi fost căutătorul acela de chihlimbar, domnule. V-am spus că omul punea prea multe întrebări.

Justin se întoarse și făcu un gest larg cu brațul care îl făcu pe Penfeld să mulțumească divinității că se așezase în fața serviciului de ceai.

– Ce te face să crezi că neobosita domnișoară Winters ar avea nevoie de un muritor de rând pentru a-și duce la bun sfârșit planurile? Probabil că m-a găsit în globul ei de cristal. Își flutură brațele. Mă mir că mi-a trimis scrisoarea și că nu a venit aici în zbor pe mătură, ca să mă prindă.

Buzele lui Penfeld tresăriră, dar tuși ca să-și ascundă zâmbetul tușind.

Justin arătă cu degetul spre pescăruș, acuzator.

— Și tu ești în căldășie cu ea? Fără pisici negre pentru formidabila noastră domnișoară Winters.

Pescărușul își ascunse capul sub aripă, timid.

Justin gemu.

— Ar trebui să-ți sucesc gâtul ăla mic și sfrijit. Să te pun în oala de supă.

Porni spre pasăre cu brațele întinse.

Penfeld își drese glasul ca să-i atragă atenția.

Justin ridică scrisoarea care fusese expediată din Londra în urmă cu mai bine de cinci luni și care îi parvenise printr-un băștinaș de abia în după-amiaza aceea.

— Ce trufie pe capul acestei femei! Insistă să iau imediat fata. Mi-a dat niște indicii, cum că ar fi implicată într-un scandal. Ce putea face copila, să fie atât de grav? Să răstoarne laptele în timpul cinei? Să dea iama în borcanul cu zahăr?

Penfeld își mângâie satisfăcut abdomenul rotunjit.

— Odată m-am făcut și eu vinovat de o asemenea crimă.

— Ce ființă sufocantă! Am trimis toți bănuții pe care i-am putut economisi pentru a plăti educația fetei.

Penfeld știa asta deja. Doar el fusese cel care pune la poștă plicurile pe care nu era trecută și adresa expeditorului. Justin se prăbuși pe un butoi de rom întors cu fundul în sus. Umerii îi căzură.

— Cred că vrea mai mulți bani. Dar eu nu mai am nimic de vândut. Ce mă fac?

Penfeld își îndreptă toată atenția spre a lustrui cu mâneca hainei ceainicul și așa imaculat.

— E posibil ca femeia aia, Winters, să nu fie singura care să afle unde sunteți. Poate că familia dumneavoastră, domnule...

Justin își ridică privirea și-l țintui cu ochii lui de chihlimbar, stropiți ici-colo cu picături aurii. Vorbi pe tonul glacial cu care îi pusese pe fugă și pe cei mai înverșunați războinici maori:

— Eu nu am familie.

Pentru o clipă, singurul sunet care se auzi fu clinchetul ceștilor. Furia se topi în privirea lui Justin.

— Sunt burlac, se lamentă el. Femeia aia nu înțelege? Nu pot avea grijă de un copil. E imposibil. Îi e mai bine dacă rămâne în Anglia, unde poate primi o educație așa cum se cuvine.

Penfeld suflă un fir de praf imaginar de pe vasul cu smântână.

— Și când va ajunge la vârsta măritişului?

Justin râse aproape sălbatic.

– Mai avem ani buni până să ne facem griji pentru asta. Avea doar trei ani când a murit David. Acum nu poate avea mai mult de zece sau unsprezece ani. Mănat de scopul proaspăt găsit, își puse ochelarii cu ramă aurie și începu să scrie furios pe spatele hârtiei. Îi trimisese înapoi scrisoarea cu băștinașul. Fata rămâne la școala pe care i-a ales-o tatăl ei. Este cea mai bună alegere. Îi voi trimite mai mulți bani, atunci când voi avea.

– V-ați gândit că poate copila își dorește o casă? O familie?

Penița lui Justin rămase suspendată deasupra hârtiei. În timp ce-și ridica privirea inexpressivă, Penfeld își dori să nu fi comentat. Stăpânul lui făcu un gest prin care arată coliba prăfuită, podeaua de pământ, cărțile stivuite în orice colț disponibil.

– Asta arată a casă? Își atinse maxilarul umbrat de barbă, pieptul gol, gaura de la genunchii pantalonilor din stambă. Arăt eu a familie?

Penfeld se holbă la podea. Justin împături scrisoarea la loc, mângâi o adresă nouă pe plic și i-o întinse. Penfeld o luă.

Se opri la ușă, privind înapoi spre Justin care rămăsese prăbușit pe butoi, ținând în mână ceasul de aur pe care îl purta pe un lanț, în jurul gâtului. În toți anii de când lucrase pentru el, Penfeld îl văzuse rareori fără ceas. Justin deschise capacul ceasului și o umbră îndepărtată i se ivi în ochi.

Oftând cu regret, Penfeld se întoarse și porni spre satul băștinașilor.

Mângâie cu degetele plicul uzat, temându-se că nu fetița aceea avea nevoie de stăpânul lui, ci sârmanul lui stăpân avea nevoie de fetiță.

Emily își aranjă turnura cu ambele mâini, privind cu amuzament lupta care se desfășura la pupa vasului cu aburi. Trecuseră trei ore și încă nu văzuseră nici urmă de barca lui Barney. Doreen ba scruta depărtările cu un ochean ruginit, ba îl amenința pe căpitanul pe jumătate surd și, bănuia Emily, și pe jumătate tâmpit al vasului ca să rămână în zonă pentru încă o oră. Micul vas de poștă condus de căpitan făcea o singură dată pe lună drumul de la Melbourne la Auckland, așa că acesta era hotărât să ridice ancora.

În timp ce Doreen țipa, și căpitanul urla la rândul lui, Emily se întoarse cu fața spre apă, preferând să vadă și să audă clipocitul

liniștitor pe care îl scoteau valurile când se loveau de coca vasului. Vântul călduț îi flutura buclele. Soarele plutea ca un fulg de aur pe mare, unde avea să apună. Ce ironic că, după toți acești ani de așteptare, luptase până la ultima fărâmă de energie încercând să scape de călătoria aceasta. În Anglia, n-ar fi reușit niciodată s-o urce pe vapor dacă nu i-ar fi turnat în cafea o doză de beladonă care aproape o omorâse.

Erau hotărâți să i-o livreze singurului bărbat din lume pentru care nutrea o ură mult mai mare decât pentru ei – Justin Connor. Urletul motoarelor zgudui puntea. Emily se prinse de balustradă, simțind cum duduiau pistoanele, la fel ca ura pe care o nutrea pentru tutorele ei.

Lumea bună din Londra vuisese de zvonuri când singurul fiu al bogatului duce nu se mai întorsese din expediția pe care o întreprinsese în Noua Zeelandă. Fetele pe care Emily le considerase odinioară prietene îi șoptiseră la ureche tot felul de povești auzite în saloanele părinților lor, ascunzându-și răutatea prin suspine pline de compasiune și privind lung la rochiile ei sărăcăcioase și la ghețele zgâriate.

În cele mai înalte cercuri din Londra, numele lui Justin Connor începu să fie sinonim cu pericolul și cu aventura. La școală, se șușotea, pe tonuri pline de reverență răutăcioasă. Emily nu era singura fată care adormea cu imaginea lui de erou romantic apărându-i în vise.

Cei mai mulți îl considerau un aventurier fermecător, un speculant care făcuse avere din jocurile de noroc de pe continent, aur și vieți omenești. Jurau că își repudiasese propria familie și ignorase scrisorile prin care îl implorau să se întoarcă acasă, să ocupe locul care i se cuvenea, ca moștenitor al familiei Winthrop și al averii pe care aceasta o adunase de pe urma afacerilor maritime.

Emily miji ochii. Și-l putea imagina foarte clar, instalat confortabil pe coasta luxuriantă a Noii Zeelande, locuind în superbul conac victorian pe care și-l construisese cu aurul furat de la tatăl ei... și cu sângele acestuia. Poate că acum avea și el o fică – o fetiță cu păr bălai și frumoasă ca o păpușică, pe care o copleșea cu iubire și dantelării. În toți acești șapte ani nu-i trimisese nici măcar o singură scrisoare personală, nici măcar un cuvânt de alinare. Domnișoara Winters se străduise din răspuțuri să-i arate misivele formale și grămăjoarele patetice de bancnote și monede.

După câteva săptămâni în care devenise clar că tutorele ei o ignora, salonul ei spațios fusese repartizat lui Cecille du Pardieu, o răsfățată cu față de păpușă despre care se zvonea că este fiica nelegitimă a unui prinț austriac. Singurul motiv pentru care Emily nu ajunsese în stradă fusese faptul că domnișoara Winters se temea de misteriosul tutore al fetei. Se luase hotărârea ca Emily să-și câștige pâinea muncind ca educatoare pentru fetele mai mici, cele care fuseseră odinioară egalele ei pline de adorație.

În cămăruța ei din pod, Emily se ghemuia lângă fereștriuca frontonului și freca bine geamul murdar cu mâneca. Privise ore întregi oceanul murdar de acoperișuri și coșuri și așteptase ca domnul Connor să vină și s-o ducă departe de locul acela.

Cu un geamăt lung, vasul cu aburi se puse în mișcare. Doreen protestă cu un țipăt. Pe măsură ce coasta se făcea din ce în ce mai mică în depărtare, Emily își încleștă degetele pe lemnul balustradei.

– Nu ne vom întâlni astăzi, domnule Connor, șopti ea. Nu astăzi. Și niciodată.

El nu va avea niciodată ocazia să-i rădă în nas pentru că ea îndrăznise să creadă c-ar putea s-o dorească în viața lui.

Dar în timp ce motorul vasului rumega în ritmul lui ordonat, protestele disperate ale lui Doreen se transformară în țipete de bucurie. Emily privi în direcția brațului ei întins.

Micuța barcă a lui Barney tăia valurile. Emily rămase fără suflare. Amețită, se apropie de balustradă și-i văzu pe Doreen și pe Barney chinându-se să așeze barca în paralel cu vasul.

Înainte ca Barney să poată urca la bord, Doreen îl înghionti în coaste.

– Ce-a zis? L-ai adus înapoi cu tine? Își înclină gâtul sfrijit ca să vadă mai bine barca, de parcă fratele ei putea să fi ascuns pe cineva sub placa îngustă pe care se ședea. Vine? Trimite o barcă elegantă după noi?

Barney își ridică încet capul. Ochii lui erau ca două mărgele în mijlocul chipului său pământiu.

– Nu-i aci. Nu-i nimeni aci, afar' de o ceată de sălbatici și-un pustnic bătrân pe nume Pooka, ce locuiește ntr-o colibă. Nu-i nici un conac simandicos și nici un gentleman.

– Nu se poate! Trebuie să fie aici. Așa a spus domnișoara Amelia.

Privirea lui Barney se opri în cele din urmă asupra lui Emily, cu o ură nestăvilită.

— M-ai auzit bine! Nu-i aci!

Umerii lui Doreen se prăbușiră.

— Domnișoara Amelia se temea de asta. În ultima scrisoare pe care i-a trimis-o, nici măcar nu i-a spus că-i aducem obraznicătura.

— Atunci probabil că și-a găsit rostu'-n altă parte și-a plecat. Tu n-ai face la fel?

Pe Emily o trecu un fior de amărăciune, o durere cruntă care o luă prin surprindere. O detesta pe Doreen. Îl detesta și pe Barney. Ura întreaga lume. Dar cel mai mult detesta faptul că, într-un cotlon mic din inima ei, îndrăznise să spere.

Nu mai vedea bine din cauza lacrimilor. Dădu capul pe spate și izbucni în râs, găsindu-și glasul pentru prima dată în acea lungă și mohorâtă după-amiază.

— Sunt sigură că domnișoara Winters va primi o explicație, cât de curând. „Dragă domnișoară Winters, regret să vă informez că actuala mea situație nu e potrivită pentru îngrijirea unui copil. Alăturat, vă trimit și generoasa sumă de trei lire și cinci șilingi, plata pentru educația, găzduirea și pentru zestrea ei, precum și o jumătate de penny în plus, ca să-și cumpere o acadea.”

Barney și Doreen se holbară la ea cu gurile căscate.

— Dumnezeu, dar sunteți demni de milă! Ați străbătut jumătate de lume într-o misiune absurdă, la cererea unei bătrâne avare și ramolite. Tu, cu boneta aia oribilă, și tu, cu costumul tău prea mic și urât. Sunteți amândoi niște clovni! Cu toții suntem niște clovni în nenorocitul de circ ambulant al domnișoarei Amelia Winters!

Emily se răsuci pe călcâie și își înghiți lacrimile. Mai bine să fie blestemată și să ajungă în iad, decât să o vadă leprele alea plângând.

Îi auzi şușotind în spatele ei și se întrebă dacă nu cumva avusese o reacție exagerată. Se îndoia că vreunul din elevii cu pretenții ai domnișoarei Amelia Winters îndrăznise vreodată să-i vorbească într-o asemenea manieră arțăgoasei Doreen Dobbins.

Scârțâitul unei scânduri o avertiză pe Emily să fie atentă. Se întoarse să vadă ce se întâmplă. Barney și Doreen se apropiaseră de ea pe furiș, cu umerii aplecați, ca două pisici vagaboande. Emily cercetă frenetic puntea din priviri, căutând o scăpare. Căpitanul se rezema de cârmă și sforăia cu ochii deschiși.

— Tu ai fost ultima speranță a sărmaneii domnișoare Amelia, spuse Doreen cu un glas straniu de monoton, la fel ca privirea cu care o fixa.

— Vrajitoare nerecunoscătoare! mormăi Barney.

Emily se dădu înapoi, lipindu-se cu putere de balustradă. Lemnul tare îi intra în carne.

— Nu vă apropiați de mine! Vă avertizez!

— De ce? o tachină Doreen. Crezi că mărețul și atotputernicul domn Connor o să se coboare din ceruri și-o să te salveze? El nu te vrea. Nimeni nu te vrea.

Cuvintele acelea n-ar mai fi trebuit să o doară. Dar Emily descoperi că îi pătrunseseră în inimă și o tăiaseră adânc. Blestemând în sinea ei că purta fuste atât de grele, cântări șansele pe care le avea să se repeadă pe lângă ei pe puntea îngustă.

Barney își înclină capul într-o parte.

— Ce-a zis donșoara Amelia de 'ntoarcerea ei?

Doreen îi răspunse cu intonația celor din cartierele sărace ale Londrei.

— O zis că-i o rușine pen' școală. Că-i alungă pă cei mai buni elevi. A zis că, dacă ne-ntoarcem cu ea, ar trebui să-mi cat chiar io un alt post.

Barney încuviință cu o expresie încrezută. Soarele apunea, și vântul bătea mai rece acum. Cei doi se uitară unul la celălalt pentru câteva clipe și se înțeleseră din priviri. Se aruncară spre ea cu dibăcia pe care o deprinseseră în copilăria petrecută ca orfani în săracul cartier East End din Londra.

Barney o prinse de un picior, Doreen, de celălalt. Emily își încheștă pumnul și îi izbi fața lui Barney. Sângele țâșni, și își dădu seama că îi rupsesse nasul. Pentru o secundă, se bucură de această mică victorie. Apoi ei o ridicară în aer și îi făcură vânt peste marginea copastiei în marea întunecată. Lumea se întoarse cu susul în jos.

Capitolul 2



Îmi bântui gândurile, zi și noapte.

Emily se ducea la fund ca o piatră. Fusta strâmtă, cu jupă, i se încolăcise în jurul picioarelor ca un șarpe, făcându-i zadarnică orice încercare de-a lovi apa cu picioarele. Corsetul ud devenise și mai greu

și o trase înspre adâncurile întunecate până când sclipirea apusului pe apă se pierdu în întuneric.

„Dumnezeule?” Glasul îi era timid, șovăielnic, ca pe vremea când tatăl ei trăia, înainte să învețe că dacă vorbea urât și lovea cu piciorul în podea primea mai multă atenție decât dacă trăgea politicos de fusta cuiva.

Nu primi nici un răspuns.

„Dumnezeule? Ești acolo?” De data asta vorbi mai tare, mai insistent. Apăsarea teribilă pe care o simțea în piept deveni și mai zdrobitoare. „Știi că nu am fost foarte cuminte în ultimii ani. Domnișoara Winters spune că sunt o fată de-a dreptul neastâmpărată, mai ales după întâmplarea aceea oribilă cu fiul grădinarului.”

Fusta i se lipi de față, în falduri care o sufocau. Poate că acum nu era un moment potrivit să-i amintească lui Dumnezeu de păcatele ei.

Își trase fusta de pe față. „De fapt, încerc să spun că aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai permite să trăiesc. Nu neapărat pentru mine, Doamne. Ci doar ca să le fac în ciudă lui Barney și Doreen.”

„Și lui Justin Connor, hoțul ăla netrebnic, spurcat și ticălos care a furat mina de aur a tatei.”

Litania familiară era o rugăciune în sine. Timp de șapte ani, o respirase, o visase și se hrănise cu resentimentul pe care îl conținea. Picioarele ei începură să lovească apa cu o putere înzecită. Smulse nasturii corsajului și rupse panglica aceea care ținea turnura. Capul îi bubuia de durere. În fața ochilor începură să-i joace puncte mici de lumină. Cu toate acestea, trăgea cu frenezie de hainele grele, smulgând și lepădând fiecare piesă de vestimentație precum o piele năpârlită. În cele din urmă reuși să țâșnească spre suprafața apei cu mișcări viguroase și sprintene, având doar cămășuța de bumbac pe care o purtau toate fetele de la seminar.

Măinile o ajutau să se ridice la suprafață, cuprinse parcă de o viață proprie, sfâșiind cămășuța de parcă astfel ar fi putut s-o scape nu doar de greutatea pânzei, ci și de toți acei ani mohorâți, degradanți și singuratici care trecuseră din clipa în care aflase de la domnișoara Winters că tatăl ei nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Forța apei o ridică la suprafață. Țâșni afară și trase adânc aer în plămâni. Aerul și viața îi pătrunseră în trup, până în vârful degetelor. Globul strălucitor al soarelui atârna exact deasupra apei și, pentru o clipă, Emily nu știu unde se termina curcubeul uimitor

de lumină al apusului și unde începea ea. Se cufundă sub valuri și făcu un salt de bucurie.

Ieși de sub apă, scuturându-și picăturile aurite de soare din păr.

– Îți mulțumesc, Doamne, șopti ea cu frenezie. Voi încerca să fiu mai drăguță. Jur că voi încerca!

În acel moment, observă vasul cu aburi îndreptându-se pufăind spre orizont. Vântul aduse până la ea ecoul unui strigăt. Barney își flutură brațele, și Emily știu că o văzuse în apă.

Uitând de orice intenții nobile, Emily își lipi degetul mare de nas și pe celelalte le flutură spre el, într-un gest pe care îl făcuse rareori la școală. În cele din urmă îi trimise un sărut batjocoritor și se întoarse, înotând cu eleganța unei foci. Profilul argintiu al țărmului părea că o strigă. Își stăpâni un fior de teamă. Înainte să plece în căutarea auru-lui, ea și tatăl ei închiriau în fiecare vară o căsuță modestă în Brighton. Acolo învățase să înoate și era foarte pricepută la asta. Țărmul nu putea fi atât de departe pe cât părea.

Sau da?

Apa rece îi mângâia pielea dezgolită. O străbătu un val amețitor de plăcere. Trase o gură de aer și porni înot spre țărm cu mișcări gra-țioase. În sfârșit, era liberă.

Justin se plimba pe plaja pustie. Luna plină picta în argintiu unduirile oceanului. Valurile se spărgeau pe nisip și îi acopereau picioarele într-o învolburare înspumată, înainte ca oceanul să le tragă înapoi în larg. Simțea atracția inexorabilă a oceanului pe tălpile goale, de parcă apa ar fi avut puterea să topească până și țărmul de sub picioarele lui.

Își afundă mâinile în buzunare. Briza plăcută îi șoptea să ia o pauză de la agitația care îi chinuia sufletul, dar pentru Justin suna precum un cântec de sirenă. Nu putea nici măcar să-și liniștească gândurile suficient de mult cât să audă sunetele nopții. Singurul lucru mai greu de obținut decât somnul era liniștea sufletească.

Blestemată fie domnișoara Winters și scrisorile ei! Trecuseră câteva luni de când obișnuia să fie trezit brusc din somn de un râs zglobiu și fericit de copil. În noaptea asta, ecoul batjocoritor al amintirilor îl făcuse să se ridice bombănind din patul improvizat și să pornească împleticindu-se în întunericul nopții.

Se opri, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie, și se uită fără să vadă în largul oceanului. Pielea îi era udată de stropi reci, aduși

de briză. Trecuseră șapte ani de când el, Nicholas și David veniseră în Noua Zeelandă în căutarea norocului. Șapte ani de când Trini își trăsesese barca la mal și îi smulsese din brațe trupul țeapăn al lui David. Dar atunci când Justin închidea ochii, timpul părea să se topească precum nisipul de sub tălpile sale.

Dacă Nicky cel convingător reprezentase glasul înțelepciunii, iar Justin, creierul care pusese la cale toată aventura, atunci David fusese inima expediției.

După săptămâni întregi în care spălaseră în zadar nisipul în căutarea aurului, în umbra rece a Alpilor de sud, optimismul neobosit al lui David îi încurajase să continue. David avea mai multă speranță în viitor decât Justin și Nicholas la un loc; David avea visuri pentru viitor; David o avea pe Claire.

Claire. Mult timp după ce Nicky începea să sforăie, Justin obișnuia să stea treaz în întuneric și să asculte cu nesaț cum povestea David despre fetița lui. Și, în timp ce adormea, aproape că putea mirosi parfumul buclilor ei ciufulite și își imagina cum ar suna chicotitul ei nestăpânit în tabăra lor singuratică. Ba chiar o și visase o dată. Leșise clatinându-se din mare cu brațele ei dolofane întinse înaintea, strigându-l pe tatăl ei. În vis, el și nu David o liniștise și-i adăpostise fruntea încruntată la pieptul lui.

Strigătul strident al unei păsări kiwi îi spulberă amintirile. Justin trase aer în piept, aproape așteptându-se ca plaja să fie luată cu asalt de băștinași maori, cu fețele lor tatuate schimonosite în urlete de război și cu mâinile arse de soare încleștate pe sulile mortale numite *taiaha*. Din spatele lui nu se auzi decât o gâscă de mare speriată, care își luă zborul fâlfâind din aripi.

Justin deschise ochii. Acum se afla pe un alt țărm. Briza sărată a insulei din nord era mai blândă și mai caldă decât vânturile reci care băteau insula de sud. Palmierii se legănau într-un ritm liniștitor și oceanul nu vuia niciodată. Își făcuse un rost aici. Ducea un trai modest și simplu, lipsit de frustrări și de complicații. Dar duhoarea prafului de pușcă și a sângelui încă îi mai gâdila nările, amestecându-se cu parfumul intens și dulce pe care îl împrăștiu florile purpurii ale arborelui de pohutukawas.

Trini, cu naivitatea și înțelepciunea lui, îi explicase că el încă mai poartă în suflet trupul prietenului său, ca o povară.

Justin lovi cu piciorul valurile și porni mai departe, pe plaja îngustă și scăldată în lumina lunii. Dacă nu se întorcea curând, Penfeld

avea să pornească în căutarea lui. Valetul îl considera prea cu capul în nori și prea cufundat în ale lui pentru a mai găsi coliba, odată ce se îndepărta de ea.

Se întoarse cu fața în direcția vântului, abandonându-se complet în fața frumuseții nopții fascinante. Înspre nord, stelele împânzeau cerul negru ca smoala. Părul îi dansa pe umeri ca o pelerină neagră în timp ce el înainta pierdut în simfonia de sunete a nisipului și a valurilor.

Un nor începu să acopere suprafața lunii; Justin zări o formă întunecată pe nisip. Alge, își zise în sinea lui. Sau vreun lemn adus de valuri. Norul goni mai departe, iar lumina lunii se revărsă pe plajă, scoțând în evidență forma întunecată.

Inima începu să-i bată în piept într-un ritm neregulat; alunecă într-acolo, de parcă ar fi fost hipnotizat.

Pe nisip zăcea o femeie, pe jumătate ghemuită în poziție fetală, pe jumătate expusă privirii lui pătrunzătoare. Nu, nu era o femeie, era o închipuire a imaginației sale, țesută din lumina lunii și vise. Justin clipi, așteptându-se ca iluzia să dispară. Dar ea rămase locului – misterioasă, provocatoare – și complet goală.

Se apropie cu precauție. Femeia își odihnea obrazul în palmele împreunate. Sâni i se ridicau și coborau ușor, odată cu fiecare respirație. Minte a uluită a lui Justin înregistra toate detaliile cu o luciditate amețitoare: un chip de înger – nas cărn acoperit de pistru, o gură ca un boboc de trandafir, gene lungi și negre, o coamă sălbatică de bucle castanii. Înainte să se poată abține, privirea îi coborî mai jos, spre triumghiul întunecat în care sclipeau câteva picături din apa oceanului. Degetele de la picioare i se încordară în nisipul ud.

Brațele și fața îi erau ușor bronzate, dar restul trupului era alb ca porțelanul. Nisipul îi sclipea pe piele ca diamantele pisate. Mici cercuri de coral îi încununau sâni. Fu tentat să se uite prin preajmă după scoica uriașă din care trebuie să se fi născut această făptură.

Își ridică privirea spre cer, la sclipirea parcă zeflemitoare a stelelor.

– Pentru mine? șopti el.

Se așeză turcește pe nisip, lângă fată. Ar fi trebuit să o trezească, să-i caute trupul de răni, să o învelească cu ceva. Dar el nu purta decât pantalonii lui zdrențăroși. În ciuda celor mai bune intenții ale

sale, unul din ei avea să fie gol-pușcă. Și încă nu era prea sigur că intențiile lui erau dintre cele mai bune.

Își rezemă bărbia pe degetele împreunate, fără să-și poată smulge privirea de la micuța nimfă rozalie. Nu putea desluși întru totul efectul pe care îl avea asupra lui. Se simțea de parcă i-ar fi tras cineva un pumn în stomac, lăsându-l fără respirație. Dorința creștea în el ca o fierbințeală necunoscută, ce nu semăna în nici un fel cu rarele dăți în care se iubise pe întuneric, în grabă, cu vreo femeie generoasă din tribul maori sau cu vreo prostituată din Auckland.

Simțea că poate rămâne acolo pentru totdeauna, temându-se să o atingă, dar și mai speriat de perspectiva de-a nu o atinge, captiv în mrejele ei până când avea să-l salveze cineva. Briza îi șoptea să aibă curaj, dar valurile îl îndemnau să fie cu băgare de seamă. Existau parcă numai ei doi. Justin înțelegea pentru prima dată de ce fusese ispitit Zeus să se transforme într-o lebedă și să se împerecheze cu Leda în pădure. Acum înțelegea dorința neînfriatului cavaler Huldbrand, care ofta după cântecul de sirenă al lui Undine.

Un instinct primar începea să pună stăpânire pe el. Ceva ce nu avea nimic de-a face cu constrângerile timpului și ale societății în care trăia, care se supunea altei epoci, când bărbatul ingenunchea între coapsele unei femei fără să poarte vreo discuție politicoasă înainte, pentru a-i cuceri inima.

Justin își îngropă fața în palme. Doamne, Dumnezeule, granițele moralității îi deveneau la fel de confuze ca visele. Poate că ar trebui să se întoarcă în Anglia, unde nu putea fi tentat să posede o fată care avusese doar ghinionul să eșueze goală pe plaja lui.

Își trecu mâinile prin păr, hotărât să acționeze în vreun fel. Va trebui să o care înapoi la colibă. Iar dacă nu dorea să o tragă după el de păr, însemna că va trebui să o atingă.

Se ridică în genunchi. Umbra lui îi acoperi trupul, mângâind toate curbele voluptuoase pe care mâinile lui ardeau să le atingă. Trase aer în piept, mai degrabă ca un geamăt, își trecu un braț pe sub umerii ei. Buzele ei, ca două petale de trandafiri, se întredeschiseră în somn. Justin își umezi buzele.

Ce strica dacă o săruta o dată? Până și prințul Frumoasei Adormite îi furase acesteia un sărut. Se aplecă înainte cu foarte mare grijă, ca nu cumva să o atingă cu o parte a corpului care nu asculta de nici un principiu moral. Îi atinse ușor buzele cu gura lui. Avea un gust

dulce-sărat. Justin îi linse sarea, umezindu-i buzele în lumina lunii. Nu-și amintea când sărutase ultima dată o femeie. Începu să-i vâjâie capul. Cu câteva minute în urmă se plimbases singur pe plajă. Acum săruta o zeiță.

O greșeală. În timp ce buzele ei se deschiseră și mai mult sub apăsarea ușoară, dar plină de pasiune a gurii sale, Justin își dădu seama că sărutul acesta fusese o mare greșeală. Însă acum era deja prea târziu ca să scape. Nu putu decât să-și strecoare limba printre buzele ei întredeschise și să adâncească sărutul, să-i posede gura cu pasiunea după care tânjea tot corpul lui. Gustul ei îl vrăjea și nu s-ar fi putut desprinde nici dacă femeia și-ar fi încolăcit picioarele în jurul lui și l-ar fi tras în regatul ei din adâncul oceanului.

Își îngropă fața în buclele ei umede. Părul îi mirosea vag a vanilie, făcând-o cu atât mai erotică prin puritatea lui. Doar o singură atingere, își promise în sinea lui. Avea să-și treacă doar puțin degetele peste pielea ei pudrată cu nisip, să-i cuprindă ridicătura sânelui în palmă...

Voia să facă asta, când auzi o șoptă răgușită foarte aproape de ureche, atât de aproape că parcă i se infiltra în gânduri.

– L-am înjunghiat pe ultimul bărbat care și-a băgat limba în gura mea.

Justin își ridică încet capul. Și rămase așa, nemișcat, fermecat la vederea ochilor ei care sclipeau în licăriri câprui.

– Ce s-a întâmplat? Doar nu ți-am înghițit limba, nu? Întrebă ea, apoi râse și nasul cărnii se încreți.

Lui Justin i se părea că e aproape cea mai înduioșătoare trăsătură pe care o văzuse vreodată la un om.

Apoi sclipirea din ochii ei pieri și îl privi serioasă. Își ridică mâna. Justin nu se putea mișca, nu putea nici să respire. Îi prinse o șuviță rebelă de păr și i-o dădu la o parte de pe frunte.

– Ai cei mai frumoși ochi, șopti ea.

Apoi se ghemui cu fața în căldura din poala lui și adormi la loc.

Timpul se opri în loc. Justin nu știa cât rămase acolo nemișcat, îndepărtând nisipul din buclele ei încălcite și suportând tortura delicioasă la care era supus din cauza respirației ei calde, care trecea de materialul subțire al pantalonilor.

Nici măcar nu-l auzi pe Penfeld apropiindu-se gâfâind și icnind de parcă ar fi venit tocmai din Anglia.

— Aici erați, domnule. Ieșisem doar la o plimbare... Abia atunci îi căzu privirea spre poala lui Justin și își acoperi ochii cu o mână. Vai, Dumnezeule!

— Ce? Justin se uită amețit în sus la el, încă pierdut în reverie.

Penfeld trase cu ochiul printre degetele sale mici și grăسune.

— Dacă am venit într-un moment inoportun, domnule...

Justin clipi, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Un somn lung cât o viață de om. Își scoase degetele din coama de bucle, fără prea mare tragere de inimă.

— Nu, nu! Ai venit la momentul potrivit. Dă-mi haina ta!

Justin trebui să admire stăpânirea de sine a valetului său. Penfeld se întoarse cu spatele și-și scoase haina de parcă ar fi fost obișnuit să-și găsească stăpânul pe plajă cu o femeie goală, inconștientă. Începu să împăturească haina, dar Justin i-o smulse din mâini. Dacă nu l-ar fi oprit, știa că ar fi spălat-o și călcat-o înainte să i-o dea.

Penfeld își frecă brațele, tremurând în cămașa lui scrobită de pânză, de parcă ar fi fost dezbrăcat.

— Ce credeți, domnule, este o sirenă?

— Vezi solzi?

Penfeld aruncă o privire rapidă peste umăr. Nu văzu decât o tânără cu forme voluptuoase, pe care stăpânul lui o acoperea cu grijă cu haina lui.

Justin se ridică ținând-o ca pe o copilă în brațele lui. Capul ei se sprijinea cald și umed pe umărul lui. Îi studie trăsăturile — nasul delicat cu vârful ușor ridicat, buzele pline care nu-și cereau scuze pentru aspectul lor senzual.

Penfeld îndrăzni să se întoarcă.

— Oare de unde a venit, domnule? O fi victima vreunui naufragiu? Sau o fugară?

Justin își ridică privirea, zâmbind.

— Nu e o fugară, Penfeld. E un dar. Un dar al mării.

Penfeld nu-și mai amintea când îl văzuse ultima dată pe stăpânul lui zâmbind cu adevărat. Justin pornise deja cu pași mari pe plajă, cu pasul ușor, de parcă nu ar fi purtat pe brațe o femeie, ci un spirit gingaș, născut din spuma mării și praf de stele. Și, în timp ce Penfeld îl urmărea cu privirea, Justin făcu un gest uimitor. Își coborî capul și o sărută pe vârful nasului.

Penfeld își șterse fruntea, întrebându-se dacă nu cumva fuseseră amândoi loviți de nebunia lunii pline, o maladie atât de râvnită și de temută în același timp de băștinași.

Emily se ghemui pe salteaua subțire. Minte ei încerca din răspu-teri să se agațe de ultimele rămășițe ale somnului. Nu-i plăcea deloc să se trezească. Detesta felul în care se lovea funinginea de geamul ferestruicii din pod, detesta apa înghețată din vasul de spălat și mai ales perspectiva de-a coborî să le învețe limba franceză pe bogătașele acelea răsfățate care nu știau să facă diferența între *demitasse*¹ și *derriere*² și care o tachinau fără milă pentru că purta o rochie veche de doi ani, care îi rămăsese mică. Gemând, întinse mâna și orbecăi în căutarea unei perne pe care să și-o pună pe cap. Dacă se ascun-dea suficient de mult timp, poate că Tansy avea să-i bată la ușă cu o cană de cafea neagră și fierbinte, luată pe furiș de sub nasul borcănăt al bucătăresei.

Orbecăi degeaba, pentru că nu găsi nici o pernă. Fu asaltată de o senzație nouă, un sentiment absolut minunat și atât de străin ei, în podul întunecat, că simți nevoia să plângă din pricina frumuseții lui.

Căldură.

Deschise ochii încet. Soarele își răsfiga razele pe chipul ei. Iar ea zăcea acolo, uimită, scăldându-se în căldura lui, îmbrățișată de razele sale vindecătoare. Închise ochii din cauza unei raze orbitoare de lumină. Când îi deschise iarăși, un chip verde și schimonosit stătea la numai câțiva centimetri de nasul ei, cu dinții ascuțiți dezveliți de un rânjet feroce.

Țipă și țâșni înapoi, dibuind prin aer în căutarea unei arme. Degetele i se încolăciră în jurul primului obiect dur pe care îl găsiră. Se izbi cu spatele de perete și urmă o explozie de praf care o făcu să strănute fără oprire.

– Acum uite ce-ai făcut, Trini. Ai speriat-o pe sărmana fată! Nu cred că a mai văzut un sălbatic vreodată.

Emily își șterse ochii înlăcrimați. Acum se holbau la ea două chipuri. Cel verde și unul mai rotund, categoric aparținând unui englez. Acesta plescăia din limbă și își scutura favoriții ca un hamster uriaș.

¹ Ceașcă (în limba franceză, în original)

² Fund (în limba franceză, în original)

Chipul verde și înfricoșător se apropie.

— Cum vă simțiți, domnișoară? Sunt fermecat de luminozitatea înfățișării voastre. Am deosebita plăcere să vă urez bun venit, sânul nostru minunat.

Chipul rotund roși. Emily rămase cu gura căscată. Cuvintele sălbaticului răsunară puternic și cu ecou, de parcă tocmai ar fi pășit pe coridoarele cavernoase de la Cambridge cu pelerina de pene fluturându-i pe umeri. Emily își dădu seama că nu rânjea amenințător, ci zâmbea cu bucurie. Și nici nu era complet verde. Pielea lui maronie fusese tatuată cu linii drepte și curbe de culoarea jadului.

Dintr-un colț umbrit se auzi un oftat.

— Nu sân, Trini. *Oaspete*¹.

Ea miji ochii încercând să vadă cine vorbise, dar lumina soarelui o orbi. Nu putea distinge decât o formă vagă. Bărbatul tatuat întinse mâna spre ea. Emily se dădu înapoi de teamă și-l lovi peste mână.

— O să-mi țin eu sânul, mulțumesc. Nu sunt o nătăfleață fandosită pe care s-o siluiască vreun Lothario sălbatic.

Sălbaticul își trase capul înapoi și izbucni într-un răs melodios, care zgudui toată coliba.

— Am spus ceva amuzant? îl întrebă ea pe cel care semăna cu un hamster uriaș. Începea să o doară capul și își dorea cu disperare o cafea.

— O, Doamne, mă tem că da. Vezi dumneata... cei din tribul majori nu-și siluiesc victimele. Se aplecă înainte și continuă în șoaptă: *Le mănâncă*.

Emily simți că se face la fel de verde la față ca băștinașul care acum râdea zgomotos. Se lipi de perete.

— Nu te apropia de mine! Vă avertizez pe amândoi! Nu degeaba m-au dat afară din toate internatele de fete din Anglia.

Lui Emily nu-i plăcea să mintă. Mai degrabă prefera să brodeze pe marginea adevărului.

Atacă aerul cu arma ei improvizată. Băștinașul făcu un salt înapoi. Emily miji ochii într-o expresie care, spera ea, era amenințătoare.

— Exact! Știu cum să folosesc chestia asta.

— Ce ușurare, se auzi replica plină de sarcasm a omului din colț. Dacă Penfeld se va hotărî vreodată să renunțe la servitul ceaiului ca să șteargă praful, o să ne fii de mare ajutor.

¹ Joc de cuvinte în limba engleză între *breast* și *guest* (n.tr.)

Emily se uită în jos și descoperi că îl amenința pe băștinaș cu un mănunchi de pene, folosite pentru ștergerea prafului. Obrajii îi luară foc.

Din umbra colțului apăru silueta unui bărbat neobișnuit de înalt și de slab. Pași într-o rază de lumină și-și dădu pălăria pe spate cu un deget.

Privirile li se întâlneau, și Emily își aminti totul. Își aminti cum înotase până când mâinile și picioarele îi deveniseră grele ca plumbul și capul începuse să i se scufunde sub apă la fiecare mișcare. Își aminti cum se târâse pe plajă și se prăbușise pe nisipul cald. După asta, își amintea totul ca prin ceață – gura unui bărbat, topindu-se tandru deasupra buzelor ei, ochii lui de culoarea chihlimbarului, mărginiți de gene negre.

Emily îl privi lung. Ochii lui păreau un pic triști și zeflemitori în același timp. Nu-și dădea seama dacă râdea de ea sau de el însuși. Își mută privirea în altă parte, apoi își dori să n-o fi făcut.

Simți un nod în gât. Prezența lui era la fel de copleșitoare ca o lovitură în plex. Nu mai văzuse niciodată un bărbat ca el. Pielea lui bronzată o șoca și o fascina în același timp. Bărbații din Londra se acopereau cu nenumărate straturi de haine, de la gulerele foarte scrobite până la vârfurile pantofilor lor lustruiți. Iar zonele care riscau să fie dezgolite erau acoperite de favoriți țepoși.

Însă bărbatul acesta nu purta nimic în afara unei perechi zdrențuite de pantaloni, care i se agățau de șoldurile înguste. Mușchii sculptați de pe piept și gambe erau scăldați în lumina soarelui. Pentru Emily era o priveliște atât de șocantă, că putea la fel de bine să fie gol.

Își mai aminti un lucru neplăcut – nisipul umed lipit de pielea ei dezgolită. Pulsul i se accelera, trezind-o la viață. Privi în jos și descoperi că era îmbrăcată într-un uriaș palton bărbătesc. Mănecele erau atât de lungi, că nu i se zăreau palmele și aproape nici pământul de șters praful.

– Valetul meu, Penfeld, a fost destul de amabil să-ți împrumute haina lui.

Vocea răgușită a străinului o făcu să se înfioare. Avea un accent drăguț, cântat, peste engleza precisă, ceea ce îi dădea o cadență exotică. Mai auzise asemenea accente în Melbourne.

Derutată de faptul că îi citise atât de bine gândurile, îi aruncă o privire răutăcioasă. El afișa un zâmbet orbitor pe chipul acoperit

de barba neagră. Doamne, Dumnezeu, ticălosul acesta chipeș o sărutase! Oare ce alte libertăți își luase cât zăcuse în brațele lui? Lăsând să cadă pământul de praf, Emily își prinse haina în pumni și o strânse mai aproape de corp, străbătută deodată de un fior rece.

Penfeld-Hamsterul, îmbrăcat numai în cămașă și pantaloni, se aplecă în față și o privi cu îngrijorare.

— Arătați un pic palidă, domnișoară. Doriți un ceai?

— Cafea, te rog. Foarte tare și foarte neagră.

Penfeld reacționează cu uimire, de parcă tocmai i-ar fi cerut o dușcă de arsenic. Favoriții îi tremurază.

— Iartă-l, spuse bărbatul. Așteaptă de ani buni șansa de a-i servi ceai unei lady.

— Păi se pare că va trebui să mai aștepte ceva timp, nu-i așa? se răsti ea.

Nu-și dădu seama dacă străinul râse ori făcu o grimasă de reproș. În timp ce Penfeld se retrase spre mașina de gătit din fier forjat, scuturând din cap cu tristețe, băștinașul se lăsă pe vine și rânji spre ea. Lui Emily i se părea că e înfometat.

— Pregătește ceva și pentru el, ordonă ea. Sau preferă sânge?

Străinul își încrucișă brațele musculoase peste piept.

— Numai sânge de virgină.

Emily afișă cel mai înfumurat zâmbet de care era capabilă, hotărâtă să scape cu ajutorul lăudăroșeniei de cei trei ticăloși pe jumătate goi.

— Atunci înseamnă că n-am de ce să-mi fac griji.

Peste chipul lui trecu o umbră, dar dispăru înainte ca ea să o poată identifica. Mintea îi gonea cu febrilitate. Nu se afla în Londra, ci de cealaltă parte a lumii, în Noua Zeelandă. Dacă tâmpitul de Barney greșise? Dacă Justin Connor trăia undeva pe bucata asta izolată de coastă, atunci ea trebuia să fugă cât mai curând. Nu suporta să se afle în vecinătatea lui, indiferent cât de mare ar fi fost acea bucată de pământ.

O mânășă de un alb impecabil îi puse în față o tavă strălucitoare de argint. Pe ea se afla o ceașcă delicată de porțelan. Manieratul Penfeld o servea ținând o mână la spate.

— Scuzați-mă, domnișoară! Mi-am pierdut cealaltă mânășă într-un gheizer.

– Condoleanțele mele, replică ea și înșfăcă ceașca din care ieșeau aburi. Tocmai dădea să o ducă la gură, când își dădu seama că, dacă ar fi continuat, mâneca hainei risca să înghită ceașca.

Străinul îngenunche lângă ea și îi suflecă mânecile cu dexteritate, dincolo de încheieturile mâinilor. Emily îi privi vârful capului. Prin părul negru avea șuvițe aurii. Intimidată de apropierea lui, își îndepărtă o claie de șuvițe rebele care îi intrau în ochi.

– Mulțumesc, spuse ea încet.

– Cu plăcere, domnișoară...?

– Scar... Numele aproape că-i ieși din gură înainte să se poată opri. Sorbi lung din cafea, arzându-și gâtul. ...let, completă ea. Domnișoara Emily Scarlet.

Dacă Justin Connor se afla undeva prin apropiere, nu-și permitea ca numele ei să circule pe insulă. Tutorele ei nu o voia. Respingerea lui dureroasă era clară din faptul că nu o luase niciodată de la internat. Dacă apărea la ușa lui, cerând o parte din mina de aur, era posibil să aibă parte de aceeași soartă ca și celălalt partener de afaceri al tatălui ei, Nicholas Saleri. Putea să dispară. Pentru totdeauna.

Bărbatul își îndreptă spatele.

– Bună ziua, domnișoară Emily Scarlet. Eu sunt... Emily îl văzu ezitând, pentru că făcu un schimb de priviri pline de precauție cu Penfeld. ... încântat să te cunosc. Ai vrea să ne povestești cum ai ajuns pe umilul nostru țărnm?

– Am căzut de pe vapor.

Cel puțin partea asta era adevărată. Spera ca soarta să fie de partea ei. După sclipirea sceptică din ochii bărbatului, simțea că va avea nevoie de ajutor divin ca să reușească.

– Vrei să trimitem un mesaj la Auckland din partea dumitale? Poate că vom reuși să identificăm vaporul. Să-ți găsim familia.

Minunat, își zise Emily în sinea ei. Exact ce avea nevoie. O altă ocazie ca scumpii frați Dobbins să-și înfigă ghearele în ea.

Scutură puternic din cap. Ceașca se zdruncină, și haina lui Penfeld se păta de cafea, lucru care îl făcu să gemească încet.

– Nu va fi nevoie. Nu am familie. Sunt orfană.

Nu se putea stăpâni să nu se simtă destul de mândră de ea însăși. Era a doua oară în ziua aceea când spusese adevărul. Și nici nu era încă amiază.

Mărturisirea ei păru să-l tulbure pe bărbat, care se ridică și începu să se plimbe prin colibă, trecându-și o mână prin părul scandalos

de lung. Emily continuă să soarbă din cafea, studiindu-l pe sub gene. Lui Tansy i-ar plăcea la nebunie să-și înfigă dinții mici și albi în el. Trebuia să recunoască faptul că era chipeș, într-un fel necizelat, sălbatic. Înalt, cu umeri lați și puțin prea slab. Genul de bărbat pe care orice femeie ar fi încântată să-l îngrășe. Își trase degetele de la picioare sub poalele hainei, întrebându-se de unde venise acel gând trădător.

Pe pieptul lui strălucea un lanț de aur. Când se întoarse, razele soarelui sclipiră pe singurul cercel pe care îl purta.

Pirați! își zise Emily. Trebuie să fie pirați. Asta ar explica reticența de a se prezenta. Probabil că numele și portretul lui erau pe toate afișele din Pacificul de Sud. Poate că avea s-o ia pe corabia lui și să părăsească insula, înainte s-o găsească Justin Connor. Imaginația lui Emily prinse aripi. De fapt, n-ar deranja-o prea mult să devină și ea pirat! Se strecurase deseori afară din internat, împreună cu Tansy, ca să se joace la Jean Laffite, până când domnișoara Winters le descoperise duelându-se cu două dintre umbrelele ei cele mai bune, în timp ce protejata ei, Cecille du Pardieu, guița ca un porc și se pregătea să suporte pedeapsa piraților, de a merge pe scândură. Poate că domnișoara Winters le-ar fi iertat, dacă scândura aceea nu s-ar fi aflat pe acoperiș – la doisprezece metri deasupra străzii.

Să devină pirat pentru o vreme, atât cât să obțină banii ca să răscumpere aurul tatălui ei și să-l trimită pe bătrânul Justin Connor în mormânt, în străfundurile oceanului.

Emily înghiți ultima picătură de cafea, înveselită de ideea răzbunării.

– Sunteți atât de amabili că mă lăsați să stau aici! Promit că nu voi face probleme.

– Să stai? Să stai aici?

Bărbatul se întoarse atât de repede, că din greșeală lovi cu genunchiul un morman de cărți, care căzură pe podea ridicând un nor de praf. Penfeld strănută.

Emily se rezemă de perete, sperând să-i convingă că se simțea slăbită.

– Desigur, nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumată, dar mă simt îngrozitor de slăbită. Ați da dovadă de generozitate să arătați milă față de o orfană. Își țuguie buzele într-un gest ademenitor despre care știa că înmuia genunchii bărbaților în toată firea.

Dar bărbatul acesta nu făcu altceva decât să-și pună mâinile în solduri. I se încordă un mușchi la maxilar și, brusc, lui Emily i se făcu teamă. Nu o avertizase Tansy că într-o zi avea să încerce să păcălească bărbatul nepotrivit?

Băștinașul se ridică fără nici un zgomot. Curajul lui Emily se topi sub privirea aprinsă a străinului, și își dori mai degrabă să fie mâncată de sălbatic.

Dar acesta nu făcu decât o plecăciune înaintea ei, apoi își scoase o rămurică de după ureche și o așeză la picioarele ei.

– Trini Te Wanna își urează bun venit în umilul nostru sălaș, cu cele mai fastuoase felicitări. Apoi se îndepărtă, aplecat de spate.

Ochii aurii ai străinului îi aruncară o provocare.

– Se pare că Trini și-a făcut auzite dorințele. Haide! Ia-o! Eu un semn de bun venit specific maori. Când Emily se încruntă circumspectă, bărbatul îngenunche lângă ea, îi ridică buclele din dreptul urechii și șopti: Înseamnă că nu are de gând să te mănânce.

Îi simțea mâna caldă pe ceafă. Și văzându-i zâmbetul de lup, Emily se întrebă dacă apetitul lui Trini ar fi trebuit s-o îngrijoreze.

Luă ramura cu frunze lucioase cu degetele tremurându-i. De undeva din afara colibei se auzi un strigăt melodios. Bărbatul se rezemă cu un cot pe genunchi și deschise medalionul care îi atârna de lanț.

– Trini, Penfeld, vedeți voi ce se întâmplă? întrebă el. Vin și eu imediat.

În timp ce Trini și Penfeld ieșeau, ceasul se roti pe lanț și trimise o rază de soare în ochii lui Emily. Ea se holbă la medalion, ca hipnotizată.

– Domnișoară Scarlet? Ești bine? o întrebă el cu blândețe.

Când nu primi nici un răspuns, îi ridică bărbia cu degetele.

– Sunt bine, șopti ea, studiindu-i trăsăturile cu un amestec de uimire și groază. Străinul se uita în jos la ea; o încruntare îi adânci ridurile ușoare de la coada ochiului.

Ea zâmbi forțat.

– Sincer. Nu-i nimic ce nu poate fi vindecat cu o ceașcă de cafea, zise și îi întinse ceașca.

În timp ce el se îndreptă spre mașina de gătit, fluierând încet, Emily se holbă la spatele lui uriaș printre lacrimi. Mințise. Sorții nu-i mai zâmbeau. Și ea nu știa dacă avea să mai fie bine vreodată.

Zărise micuțul portret prins în capacul ceasului. Pentru o clipită îi zâmbise un chip angelic de copilăș, cu ochi mari și căprui sclipind plini de speranță. Emily știa că acel copil murise cu mult timp în urmă, odată cu tatăl ei. Și, indiferent cât de mult ar fi încercat, nu putea găsi alt motiv pentru care acest pirat blând și cu ochi uimitor de frumoși purta la gât portretul lui Claire Scarborough.

Își încheștă pumnul, zdrobind darul de la Trini.

Capitolul 3



Amintirea zâmbetului tău blând îmi luminează până și cele mai mohorâte zile...

Emily își șopti cu frenezie cuvinte de încurajare.

Poate că piratul cel chipeș îl răpise pe Justin Connor, îl aruncase pe grăsan peste bord și păstrase ceasul ca pradă.

— Poftim! Ai grijă, e fierbinte! Vocea răgușită a bărbatului o trezi din visare.

Luă ceașca pe care i-o întinse și îl urmări cu privirea cum își rezeamă șoldurile înguste de pervaz. Avea umeri atât de largi, că blocau lumina soarelui și nu i se mai vedea decât silueta. Cel puțin avea să fie scutită de impulsul de a se holba la fața lui. Sorbi din cafea, însă fierbințeala ei amară nu îi topi răceala din vene.

Poate canibalul îl mâncase pe Justin Connor, dar nu reușise să digere și ceasul.

Acest gând o mai înveseli. Își acoperi zâmbetul cu ceașca. Ideea că bărbatul ajunsese o delicată la festinul băștinașilor era pe măsura modalităților de tortură și a morților chinuitoare pe care le născocise pentru ticălos de-a lungul anilor. Bărbatul acesta din fața ei pur și simplu nu putea fi Justin Connor, își zise în sinea ei cu hotărâre. Dacă ar fi fost, ar fi locuit într-un conac, nu într-o colibă dărăpănată, însoțit doar de un valet dichisit și de un canibal manierat. Deschise gura ca să-l întrebe cum îl cheamă, apoi o închise, temându-se de răspunsul pe care l-ar putea primi.

— Aproape n-am putut să dorm noaptea trecută pentru că mă chinua o întrebare, spuse el pe un ton suspicios.

Emily își dădu seama că nu era ușor să obții încrederea lui. Semănau din punctul acesta de vedere.

Puse cana jos și descoperi stânjenită cât de tare îi tremurau mâinile.

– N-aș vrea să fiu motivul dumatăle de insomnie. Te rog, întreabă!

El își scoase pălăria și o ținutui cu o privire dezarmant de directă.

– Erai goală înainte sau după ce ai căzut de pe vapor?

Emily simți că îi iau foc obrazii. Rezistă impulsului de-a trage de haină pentru a-și acoperi gambele palide.

– După, zise ea fără chef. Rochia mă trăgea în adâncuri, așa că am scăpat de ea.

Justin își prinse palmele la spate, luptându-se să nu zâmbească la răspunsul ei sincer și curajos.

– Majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut odinioară ar fi preferat să moară cu grație, decât să renunțe la prețioasele lor jupoane și corsete.

Furia străbătu trupul lui Emily. Străinul acesta care se încrunta la ea semăna cu toți ceilalți infatuați înguști la minte pe care îi lăsase în Londra.

– Scuză-mă dacă ți-am jignit delicata pudoare! Mai bine moartă, decât lipsită de modestie. Nu cumva nobila noastră regină Victoria a spus asta?

Ridică ușor o sprânceană, dar îi ignoră sarcasmul.

– Prin urmare, ești englezoaică.

– Nu! Sunt chinezoaică! se răsti ea.

Își afundă mâinile în haina lui Penfeld, străduindu-se să-și controleze furia. Domnișoara Winters spusese întotdeauna că temperamentul ei, împreună cu vulgaritatea, faptul că preferea merele verzi și preferința pentru a coborî alunecând pe balustrada scării, îmbrăcată în hainele de duminică, aveau să o distrugă.

– De ce ai fost exmatriculată din internat?

Fir-ar! Omul ăsta chiar îi putea citi gândurile? se întreabă ea.

– De la care dintre ele? întreabă ea pe un ton complet inocent.

Întrebarea ei îl luă prin surprindere.

– De la ultimul, insistă el.

Emily își încrucișă brațele la piept, armând ambele pistoale în mintea ei. Îi plăcea să vadă cât de bine se descurca un bărbat în fața provocărilor.

Trase aer în piept și începu:

— Am mâncat o găleată de mere verzi și am vomat pe cea mai bună pelerină a directoarei. Am pus un șarpe în patul lui Cecille du Pardieu. Anul trecut, de Crăciun, am înlocuit lumânările cu pocnitori. Am tăiat nasturii de la ghetete doamnei profesoare... în timp ce ne preda. Am tăiat capătul balustradei de la parter. Am înlocuit tot piperul din bucătărie cu salpetru și i-am spus vicarului din vecinătate că este un fandosit afectat venit din măruntaiele iadului ca fu al...

— Destul! strigă el. Ți mulțumesc foarte mult. E destul cât ai zis. Chiar nu mai e nevoie să-mi explici mai departe.

Ea își înclină capul cu modestie și îi aruncă o privire timidă pe sub gene.

— O, adăugă ea ca și cum tocmai și-ar mai fi amintit ceva. Și directoarea m-a prins cu fiul grădinarului într-o... cum să zic... situație compromițătoare.

Justin se uită în jos la ea, gândindu-se că un bărbat putea să se îmbete cu sclipirile năvășe din ochii ei. De câte ori zâmbea, îi apărea o gropiță în obraz și i se încrețea nasul. Ce fel de fată era? Îi aruncase în față câteva detalii senzuale despre un scandal care ar fi ruinat-o cu îndrăzneala plină de obrăznicie a unui înger decăzut. Slavă Domnului că mai erau ani buni până când micuța Claire a lui David avea să facă față unor tentații atât de periculoase.

Fu nevoit să-i întoarcă spatele, pentru că imaginea cu Emily, tăvălindu-se prin frunze cu flăcăul plin de coșuri pe față al grădinarului îl umplu de mânie. Oare se întâlneau în chioșcul din grădină? se întrebă el. După magazia de unelte? Oare el îi aducea trandafiri? Îi împletea margarete prin bucele castanii?

Se trezi în fața mașinii de gătit, făcându-și de lucru fără vreun rost cu ibricul de cafea. Fusese exmatriculată și din alte internate, nu-i așa? Oare fusese și cu alți băieți? Vreun flăcău care lucra la magazinul din colț? Cu nepotul omului care aprindea felinarele? Cu vreun coșar? Un carusel de imagini erotice și pline de detalii îi trecură prin fața ochilor și îi șterseră din minte orice urmă din echilibrul atât de greu câștigat. Pentru că în acele imagini nu era posedată de un băiat oarecare, ci el era acela care ingenunchea între coapsele ei și îi arăta ce înseamnă să faci dragoste cu un bărbat.

În timp ce se chinuia să-și amintească ce urme periculoase putea lăsa o astfel de pasiune, articulațiile degetelor i se albiră pe marginea

mașinii de gătit. Aruncă o privire în direcția ei. Așa cum arăta, cu buclele ciufulite și obrajii îmbujorați, nu părea decât o copilă, o fetiță care se distra îmbrăcându-se cu haina tatălui ei.

Poate că ar trebui să fie închis undeva doar pentru că avea gânduri necurate legate de ea.

– Câți ani ai, domnișoară Scarlet? reuși el să rostească.

Ea își ridică ceașca într-un toast sarcastic.

– Destui.

El trase aer în piept și se întoarse cu fața spre ea.

– Îmi pare foarte rău, dar mă tem că este imposibil să rămâi aici fără o însoțitoare, spuse el pe un ton glacial, ca un străin. În Auckland există misionari care te pot ajuta.

– Vicarul a sugerat că am nevoie de un exorcist.

Justin bănuia că, mai mult decât un exorcist, îi trebuia o chelfă-neală zdravănă.

– L-aș putea chema pe *tohunga* din tribul lui Trim, replică el mai încet. Marele preot. Sunt sigur că el cunoaște o modalitate să scoată spiritele alea neobrăzate din tine.

– O, nu! Să nu cumva să faci asta! Scutură din cap cu sălbăticie. Nu vreau să devin aperitivul vreunui vraci libidinos care-și face amulete din cranii.

– Vai, Emily, dar insulti poporul maori! Să știi că sunt foarte civilizați. Nu-și mănâncă niciodată prietenii. Doar dușmanii.

– Ce amabil din partea lor! Emily suflă îndepărtându-și o șuviță rebelă care îi intra în ochi. N-avea de gând să se lase speriată atât de ușor. Nu până nu-și satisfăcea curiozitatea. Prea bine, atunci. Dacă vrei să scapi de mine, atunci așa să fie.

Justin își savură victoria, până când o văzu că începe să descheie haina lui Penfeld. Rămase cu gura căscată când marginile negre ale hainei se îndepărtară și lăsară să se vadă movilițele albe ale sânilor.

Ajunse la ea din câțiva pași și o prinse de încheieturi.

– Ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea îl privi clipind, de parcă nu ar fi înțeles la ce se referă.

– Înapoiez haina valetului tău. Nu sunt oarbă. Văd că este haina lui preferată.

– O să-i cumpăr alta din Auckland, mârâi Justin. Observă rușinat că degetele lui îi lăsau urme roșii pe piele și o eliberă imediat. Haide, o îndemnă el îmbufnat. O să împrumutăm o căruță de la Trini.

O ridică, dar înainte să apuce să facă vreun pas, Emily se prăbuși. Justin o prinse în brațe, iar ea se lipi de el, gemând.

— O, glezna mea! Probabil că mi-am scrântit-o când m-am târât afară din valuri.

Părul ei îi gădila nasul și-l înnebunea cu textura lui fină. Îi trecu prin gând să o lase jos brusc, dar se strădui să o așeze cât mai blând înapoi pe podea. Îngenunche ca să-i studieze glezna. Nu era umflată. Nu avea nici o vânătaie. Pielea ei fină și lucioasă nu era pătată nici măcar de pistrui. Apăsă pe os cu vârful degetelor. Ea tresări și își încheștă dinții.

— Te doare îngrozitor, nu-i așa? întrebă ridicând sceptic dintr-o sprânceană.

— Oribil. Ochii i se umplură de lacrimi. Crezi că ar putea fi rupt?

Chipul ei era chiar lângă al lui, iar buza de jos îi tremura. Lui Justin îi venea să o muște. Își trecu degetele peste gamba ei, până la poalele hainei lui Penfeld, incapabil să nu-și imagineze ce purta pe dedesubt — nimic. Privirea ei îl topi — ochii ei sclipeau de inocență. Era tentat să-i ofere ceea ce părea să-și dorească cu atâta nesăbuiță. Tentat să continue să-și ducă degetele mai sus pe coapsă până la ruinarea întunecată și senzuală.

Ruinarea cui? A lui sau a ei?

Își trase brusc mâna și se ridică în picioare, cu inima strânsă. Dacă nu cumva dorea să o care pe brațe tocmai până în Auckland, fata avea să stea la ei pentru câteva zile. Bănuia că doar se prefăcea rănită, dar nu avea cum să dovedească asta decât dacă dădea foc colibei, în speranța că ea va fugi afară ca să se salveze. O urmă de ușurare îi străbătu iritarea. Auckland avea s-o înghită fără nici un fel de scrupule. Iar lui nu-i păsa dacă avea să fie distrusă chiar și cea mai mică sclipire de inocență din ochii ei. Noua Zeelandă era un loc care nu arăta nici un pic de milă pentru inocenți. El era dovada vie a acestui fapt.

— Se pare că o să rămâi la noi până când te vei însănătoși suficient cât să poți călători. Îndreptă un deget spre ea, în semn de avertizare. Dar dacă îți vine cumva ideea să strecori un șarpe în așternutul de paie al lui Penfeld, te avertizez că nu există șerpi în Noua Zeelandă!

În obrazul ei apărură o gropiță.

— Mă voi strădui să mă comport exemplar.

El intui că, cel mai probabil, ideea ei de comportament exemplar era oricum ceva ieșit din tiparele obișnuite. Porni spre ușă, apoi

se opri. Își dorea cu disperare să-i pună mai multe întrebări, dar acest lucru ar fi însemnat să încalce legea nescrisă a acestui ținut. Mult prea multe corăbii își vărsaseră secretele, scandalurile și pușcăriașii pe aceste țărmuri. Prin urmare, fiecare om de aici prețuia dreptul la viață privată, atât de greu dobândită, și și-o apăra onorabil, până la moarte. Cel puțin trecutul lui avea să moară odată cu el. Așa că Justin își mușcă limba în loc să rostească întrebările, știind că și el mai degrabă ar fi murit decât să lase pe altcineva să-i descopere trecutul încă dureros.

– Nu trebuie să te temi că vei fi găsită aici, domnișoară Scarlet. Foarte mulți oameni vin în Noua Zeelandă ca să scape de trecutul lor.

Ea înclină capul. Nu-i observă expresia feței, ascunsă de un val de bucle.

– Dar există și unii, domnule, care vin aici ca să și-l găsească.

El își dădu seama că se obișnuise atât de mult cu aerul bănuitor al tuturor oamenilor de pe insulă, că nici măcar nu-i spusese acestei tinere răvășite numele său. Nu părea să fie vreun spion eficient trimis de domnișoara Winters sau de rigidul lui tată.

– Îmi poți spune Justin. Justin Connor. Închise ușa în spatele lui, fără să apuce să vadă grimasa amară, dar triumfătoare a lui Emily.

Justin părea să nu reușească să se îndepărteze suficient de repede de colibă. Se plimba cu pași mari de-a lungul lanului de porumb, călcând în picioare iarba. Penfeld se chinuia să țină pasul cu el.

– Blesteme și drăcovenii! izbucni el în cele din urmă. O fată n-ar trebui să se uite în felul ăla la un bărbat.

Penfeld se trase de bretele, mai îngrijorat de faptul că se afla în aer liber fără să poarte o haină, decât de supărarea stăpânului său.

– Cum anume, domnule? Eu n-am observat că s-ar fi uitat într-un fel anume. E, poate, nițel cam băiețoasă.

Justin se roti pe călcăie.

– Băiețoasă? întrebă el pe un ton ridicat, nevenindu-i să creadă. În comparație cu cine – cu Elena din Troia? Cu Cleopatra? Oricum, eu nu mă refeream la felul în care arată. Mă refeream la felul în care se *uită* la mine. Cu lucirea aia ridicolă în ochi. Și felul în care își mușcă buza de jos...

Justin își mușcă buza drept exemplificare, dar Penfeld clipi fără să înțeleagă nimic. Justin începea să transpire numai când se gândea

la ea. Și cum soarele îl bătea direct în cap, își dădu seama că își uitase pălăria de soare.

— S-o ia naiba, oricum! N-avea de unde să știe ce fel de bărbați suntem. Dacă s-ar fi uitat în felul acela la vânătorii de balene sau la tăietorii de lemne din Auckland? Ar fi aruncat-o într-o casă de toleranță așa de repede, că n-ar mai fi știut pe ce lume se află.

Valetul păli. Când cineva aducea vorba de Auckland, devenea temător ca un iepure. Justin îl găsisese în orașul aglomerat în urmă cu patru ani, hoinărind pe străzi ca un nebun, purtând un costum zdrențuit și având asupra lui doar o ceașcă de ceai spartă.

Justin luă un fir de mătasea porumbului din părul rărit al lui Penfeld.

— Nu te purta așa! Nu te bosumfla și să nu cumva să te apuce tremuratul, pentru că o s-o duc fix în Auckland. Probabil își închipuie că sunt vreun prost care a picat în plasa trucului învechit cu glezna scrântită.

— Eu știu că nu sunteți ușor de păcălit, domnule.

Penfeld arăta abătut, de parcă stăpânul i-ar fi zis că o duce pe fată în Sodoma, în drum oprindu-se să facă un picnic la Gomora.

Pufnind cu hotărâre, Justin se întoarse pe călcâie.

— Mă duc valvărtej înapoi în coliba aia, o pun să-și adune lucrurile...

— Nu are lucruri.

Cuvintele rostite cu atâta calm de Penfeld îl făcură să înlemnească acolo, la marginea câmpului. Un deal împânzit cu smocuri de iarbă cobora spre țărmul oceanului. Briza caldă unduia ghemurile de iarbă aurie de parcă erau niște degete mișcătoare.

Își dădu seama că Penfeld avea dreptate. Fata nu avea nimic. Nici măcar o haină. Apăruse pe plaja lui la fel de goală și de dezinhibată ca în ziua în care venise pe lume.

El era un bărbat în toată firea. Cu siguranță putea să-și stăpânească dorința pentru câteva zile. Iar dacă ea refuza să plece la sfârșitul săptămânii, el avea să ignore bosumflarea lui Penfeld și să insiste să o conducă până în Auckland. Până atunci, avea să-și petreacă zilele lucrând pe câmpuri, ca să pice de oboseală noaptea, prea istovit ca să mai viseze la...

Își trecu degetele prin păr. Nu era deloc vina ei că, de fiecare dată când se uita la ea, o vedea ca prima dată, când o zărise pe plajă

în lumina lunii, că de fiecare dată când o atingea dorea să-și piardă degetele în buclele ei mătăsoase. Cu totul. Justin gemu.

Gândurile lui chinuitoare fură întrerupte de un strigăt plin de veselie:

— *Pakeha! Pakeha!*

Un șir de copilași goi, cu pielea aurie, coborau în goană pe deal, urmați de Trini. Justin se lăsă în genunchi și un băiețel firav intră în el cu puterea unei ghiulele.

Se prefăcu dezarmat.

— Ușurel, Kawiri! Ești mult prea puternic pentru un bătrânel ca mine.

Copiii se adunară în jurul lui, sporovăind în limba maori. O fetiță cu ochii migdalați se strecură printre picioarele lui Kawiri și îl prinse de mână pe Justin. Un zâmbet luminează chipul lui în timp ce muzicalitatea cuvintelor copiilor îi alinau sufletul chinuit.

— Poți să ieși, Penfeld, strigă el peste umăr. N-o să te mănânce.

Penfeld se ivi de după porumb și, cu sfială, făcu o plecăciune în fața copiilor. Trini radie plin de mândrie când o parte dintre copii se înclinară drept răspuns. Justin știa că impasibilul său valet nu se temea de canibali, dar era absolut îngrozit de copii.

„Eu nu am familie.“

Cuvintele lui Emily se întoarseră să-l bântuie fără nici un avertisment, amintindu-i de ceea ce-i spusese lui Penfeld cu numai o zi în urmă. Nu fusese întru totul sincer. Tribul maori era acum familia lui. Băștinașii îl primiseră în rândurile lor ca pe un *pakeha* îndrăgit în care aveau completă încredere, împărțind cu el pământurile lor, cedându-i dreptul și puterea de a negocia până și cele mai dificile afaceri cu albi și cu ceilalți băștinași. Justin ciufuli claia de păr negru a lui Kawiri. Poate că erau cu toții orfani sub cerul de un albastru pur al divinității.

Fetița bătu ușor cu degetul în ceasul care stătea lipit de pieptul lui, mormăind ceva în limba maori.

— În engleză, Dani, îi ceru el pe un ton autoritar.

Dacă i-ar putea învăța pe cât mai mulți copii limba engleză, poate că într-o zi nu vor mai avea nevoie ca un străin ca el să locuiască în mijlocul lor.

Ea își băgă degetul mare în gură, apoi îl scoase și strigă:

— Claire!

Justin făcu o grimasă.

Ceilalți copii începură să danseze în jurul lui și să intoneze în cor:

— Claire! Claire! Claire!

— O, Doamne, mormăi Penfeld.

Justin îi aruncă lui Trini o privire ucigătoare.

— Iarăși i-ai lăsat să se joace cu ceasul meu?

Băstinașul își ridică palmele într-un gest prin care implora iertare și alese, în tristețea lui, cuvinte simple în limba engleză, în locul celor mai complicate care îi plăceau atât de mult.

— N-au mai văzut în viața lor o fată albă. Cred că este un înger pierdut, cu sufletul captiv în timp.

Justin își plecă fruntea, în semn de înfrângere. Oare astăzi avea să fie bântuit de orfani? Fiind atât de preocupat de fată, aproape că uitase de celălalt copil. Nu protestă atunci când micuța Dani se întinse și-i scoase lanțul de aur de după gât.

Kawiri mângâie bijuteria cu adorație și scoase un oftat lung.

Justin știa că nu trebuie să-și facă griji în privința ceasului. Dani îl cuprinse în palmele ei grăsuțe de parcă ar fi fost cel mai venerat obiect din lume.

În timp ce copiii o porniră la goană în urma ei, Justin se ridică, atingându-și fără să bage de seamă pieptul. Dacă micuța Claire Scarborough era crucea pe care trebuia s-o poarte, atunci de ce se simțea atât de pierdut fără imaginea ei lângă inima lui?

În noaptea aceea, Emily se foi fără încetare în așternutul ei de paie. Deși briza insulei se transformase într-un vânticel răcoros, prin venele ei curgea un foc înghețat, alimentat de dispreț și de mânie. Tutorele ei dormea pe un pat improvizat similar, la câțiva pași de-părtare. Își sprijini bărbia pe brațele încrucișate și îi studie chipul adormit cu o fascinație flămândă.

Nu era deloc așa cum și-l închipuise ea. Cumva, întotdeauna se așteptase să aibă părul blond, o barbă atent îngrijită și favoriți. Doar un cavaler în armură strălucitoare trebuia să aibă părul de aur, nu? Fu scârbită de propria naivitate.

— N-ar fi putut să-și ascundă coarnele sub coiful de cavaler, nu? mormăi ea.

Dinspre patul improvizat de sub fereastră, în care dormea Penfeld, se auzi un sforăit hodorogit. Emily se ridică, sprijinindu-se într-un cot. Justin Connor semăna mai degrabă cu un satir întunecat,

decât cu un nobil cavaler. Avea gene prea lungi, buze prea voluptuoase. Nici una din trăsăturile lui nu putea fi definită ca perfectă, dar combinația lor avea un efect devastator, îi conferea o frumusețe masculină fără cusur, care îi făcea inima să-i bată mai repede, precum aripile unei păsări captive.

Se luptă cu dorința absurdă de-a se strecura până la patul lui și de a-l mângâia, de a-și întipări în memorie fiecare trăsătură a lui, de teamă că s-ar putea trezi a doua zi de dimineată și nu l-ar mai găsi – că ar fi doar o creatură înșelătoare din visele ei.

Își petrecuse ani la rând agățându-se de visul că într-o zi avea să fie salvată de un bărbat nobil. Dar visurile ei nu fuseseră altceva decât iluzii, dispărând ca un fum în lumina rece a zilei. Realitatea i se arăta pe acel așternut de paie – un bărbat de un metru optzeci, tot un pachet de mușchi și forme sculptate. Se putea întinde să-l atingă, la fel cum atinsese chipul străinului în lumina lunii.

Flacăra slabă a felinarului îi lumina auriu contururile feței. Se aștepta să fie mai în vârstă, dar el de abia dacă părea să aibă treizeci de ani. Aceași vârstă la care murise și tatăl ei.

Miji ochii. Justin se mișcă în somn și scoase un geamăt scurt, de parcă ar fi simțit dușmănia pe care i-o purta. Ridurile din jurul ochilor i se adânciră. Se strâmbă de parcă ar fi simțit durere. Durere? se întreabă Emily. Sau vină? Oricum, era clar că tutorele ei nu avea somnul liniștit al unui om nevinovat.

Voia să-l smulgă din visul lui și să-i ceară să o privească. Trăise în umbra lui timp de șapte ani. Fiecare festă, fiecare blasfemie, toată furia zadarnică a istericalelor ei fuseseră puse în scenă pentru un singur om nevăzut – bărbatul care o abandonase și apoi îndrăznise să o țină în brațe fără să dea nici cel mai mic semn că ar recunoaște-o. Lipsa lui de reacție îi zgândări o rană veche, o suferință pe care crezuse că o îngropase în cele mai îndepărtate cotloane ale inimii. Putea suporta multe lucruri, dar niciodată n-avea să tolereze să fie ignorată.

Se aruncă pe o parte, forțându-se să nu-l mai privească. O sumedenie de întrebări zumzăiau prin mintea ei ca niște țânțari însetați de sânge. De ce trăia în această colibă plină de praf și unde erau bogățiile despre care îi scrisese tatăl ei? Oare ascunsese aurul pe undeva? Era și el doar un contrabandist care se folosea de plaja izolată pentru a scăpa de taxele portuare neiertătoare pe care ar fi trebuit să le plătească în porturi? Poate că încă era doar un escroc rupt în coate,

care profita de reputația de fiu al celui mai bogat duce din Anglia, pentru a înșela oamenii și a le fura averile, la fel cum făcuse și cu tatăl ei.

Împotriva voinței ei, soarta i-l aduse pe Justin Connor în față. El nu știa cine era ea, dar ea îl cunoștea prea bine. Cu siguranță, undeva în aceste stive mucegăite de cărți și hârtii avea să găsească povestea dezgustătoare a vieții lui.

Șiretlicul ei cu piciorul rănit îi oferise un răgaz. Răgaz pentru a-i afla secretele și a descoperi adevărul despre aurul dispărut și moartea prematură a tatălui ei. Răgaz suficient ca să-i facă rău. Acum avea să-l lase să se bucure de visele lui, însă odată ce va fi adunat destule dovezi pentru a-i demasca înșelătoria, avea să înfrunte cel mai rău coșmar al lui.

Emily se rostogoli pe spate ca o molie atrasă de pâlpâirea unei flăcări și privi în întuneric la trăsăturile lui frumoase până când pleoapele îi deveniră grele, și somnul o trase într-un somn fără vise.

Capitolul 4



În lipsa ta, Dumnezeu mi-a trimis drept consolare unul dintre cele mai prețioase daruri ale sale – un prieten adevărat...

– Iar ceai, Penfeld? Emily privi dezgustată ceașca delicată de porțelan pe care i-o oferise valetul. Ce surpriză încântătoare! Trebuie să-mi fi citit gândurile.

– O băutură foarte bună din New Delhi, se pronunță el, radiind cu mândrie. Justin a făcut rost de ea din Bay of Islands și mi-a dat-o cadou de ziua mea de naștere.

– Cât de drăguț din partea lui, murmură ea.

Așteptă până când majordomul se fățai înapoi la sobă, apoi aruncă peste umăr, afară pe fereastră, conținutul ceștii. Ar fi dat toate tipurile de ceai fin din lume pentru un singur bob de cafea pe care să-l savureze. Manieratul valet își exprimase foarte vocal opinia conform căreia cafeaua era pur și simplu o băutură prea barbară pentru a trece printre buzele ei delicate. Emily începea să se întrebe dacă

nu cumva vicleanul domn Connor făcea contrabandă cu ceai, și nu cu aur.

Își țuguie buzele pe marginea ceștii, prefăcându-se că soarbe și ultima picătură.

– O aromă excepțională! N-am mai gustat ceva asemănător.

Penfeld își împreună palmele plinuțe.

– Sunt încântat să văd că o tânără domnișoară adoră ceaiul. Îi luă ceașca din mână. Dacă vă place atât de mult, voi turna încă o ceașcă.

Gemând în tăcere, Emily își îngropă fața în mâini. Valetul grăsuț o omora cu bunătatea lui. În ultimele trei zile, ori de câte ori făcea vreo mișcare, el se afla acolo – umflând păturile din jurul gleznei ei și turnându-i ceai pe gât de parcă ar fi fost elixirul vieții. Aproape că ar fi pus rămășag că circumspecta ei gazdă îl pusese să o urmărească, de ciudă.

Misteriosul domn Connor dispărea în fiecare zi, în zori, și nu se întorcea decât la apusul soarelui. După ce înfuleca niște pesmeți și o tocană fierbinte păstoasă, formată în principal din boabe de fasole din conservă, se prăbușea pe patul său improvizat, mârâind doar un „noapte bună“.

Atent ca întotdeauna, se gândi mohorâtă Emily.

O adiere răcoroasă pătrundea pe fereastră și-i mișca buclele de la ceafă. Strămbă din nas simțind mirosul sărat al mării. Amurgul uimitor de frumos, demn de un paradis, o chema afară cu ultimele raze și cu șoptele valurilor, dar, din cauza propriei minciuni, era captivă în această colibă mucegăită, osândită să-l vadă pe Penfeld lustruindu-și ceainicul. Tânjea să-și cufunde degetele de la picioare în nisipul cald, să simtă spuma mării pe piele. Se uită cu jind la stivele de cărți. De asemenea, murea să prindă un moment de singurătate în care să scotocească prin colibă după vreun indiciu al trădării, o dovadă că Justin îl înșelase pe tatăl ei.

Dorința îi fu îndeplinită când Penfeld luă un coș de răchită dintr-un cuier și porni spre ușă mormâind ceva despre un „vârf de cuțit de mentă“. Rugându-se ca menta să nu crească în acea emisferă, Emily sări în picioare și începu să țopăie bezmetică de bucurie. Lovi din greșeală un teanc de cărți care-i stătea în drum și acesta începu să se clatine. Îl opri cu călcăiul, fără să știe ce să aleagă între cărți și priveliștea de pe fereastră. Briza caldă era o ispită mult prea

puternică. Așa că scoase capul afară pe fereastră, savurând izul sărat al aerului de mare.

Coliba de răchită era construită chiar la marginea unei păduri în-sorite, înghesuită sub crengile aplecate a doi copaci ce semănau cu niște ferigi gigantice. Susurul mării se auzea ca o șoaptă îndepărtată, ademenind-o spre libertate. Ar trebui să sară pe fereastră și să nu se mai uite înapoi. Dar cât de departe ar fi putut ajunge înainte ca adevărul să o prindă din urmă? Își petrecuse prea mult timp fugind de el.

Își încleștă maxilarul cu hotărâre și se întoarse înapoi la cărți. Tatăl ei spusese întotdeauna că poți ghici sufletul unui om citind cărțile pe care le are. Undeva printre ele putea fi un document, o hartă sau un jurnal care să ascundă indicii cu privire la locul în care se afla aurul tatălui ei.

Ridică un volum legat în piele și suflă praful de pe copertă.

— *Mozart: Maestrul și muzica lui*, citi ea cu voce tare. Răsfoi paginile, apoi îl aruncă deoparte și luă un alt volum din morman. Simfoniele polifonice ale lui Beethoven?

Emily se încruntă. Se aștepta să găsească *Prințul* lui Machiavelli sau poate *Cele 120 de zile ale Sodomei*, a Marchizului de Sade. Studie carte după carte, doar pentru a descoperi biografii cuprinzătoare ale lui Mendelssohn și Rossini, cincisprezece volume care descriau ritmurile și cadența celor mai mari opere din lume și un tratat mucegăit, care pleda pentru violă, în defavoarea viorii. Trecu prin toate stivele de cărți, blestemând în șoaptă pe măsură ce minutele sale prețioase se scurgeau.

Un libret pentru opera *Tristan și Isolde*, compusă de Wagner, îi încetini căutările. Când trase viguros de bucata aceea de hârtie, întreaga stivă se clătină periculos. Emily o cuprinse cu brațele, rezemând cărțile de piept. Praful îi gădilă nasul. Se abținu să nu stră-nute. Nu voia să se întoarcă Penfeld și s-o găsească îngropată sub un morman de volume mucegăite, cu țeasta zdrobită de *Enciclopedia dansurilor din Indiile de Vest*.

Mișcarea cărților scoase la iveală o deschizătură mică aflată între două cărți mai mari. Emily scoase afară un volum subțire, legat în marochin. Cu toate că pielea arăta încă bine, paginile aurite pe margini erau pătate de vreme. Era aproape ca și cum cartea ar fi fost lăsată deoparte și uitată. Sau ascunsă cu grijă.

Emily atinse coperta simplă, fără inscripții a cărții, și mâinile începură să-i tremure. Poate că acum avea să afle secretele întunecate ale tutorelui ei. Se așază turcește pe podea și deschise cartea. Pe prima pagină nu se afla scrisul hotărât și puternic al unui bărbat, ci cuvinte scrijelite stângaci de mâna unui copil:

Această carte este proprietatea lui Justin Marcus Homer Lloyd Farnsworth Connor al III-lea. (Tragi cu ochiul pe propria răspundere.)

– Homer? șopti Emily, zâmbind fără să vrea.

Trasă cu degetul forma craniului amenințător și a oaselor încrucișate, desenate mai jos, pe post de avertizare. Întoarse pagina bănuind ce avea să găsească. Dar în loc să dea peste însemnări entuziaste despre cât de multe broaște prinsese ori câtă budincă de prune șterpelișe, găsi pagini întregi de linii, conectate în rețele și pătate pe alocuri cu cerneală.

Ținu cartea în dreptul nasului.

– Vai, dar puștiul ăsta isteț deja scria secretele oribile cu un cod secret!

Imaginea deveni neclară; liniile părură să danseze, apoi formară un model ușor de recunoscut. Rămase cu gura căscată pe măsură ce dădea paginile, răsfoindu-le mai repede decât puteau urmări ochii ei. La urma urmelor, nu era un cod, ci linii conectate cu pete de cerneală. Muzică. Linie după linie, notă după notă, transcrise cu o răbdare care nu ar fi trebuit să stea în firea nici unui copil.

Derutată și straniu de impresionată, Emily lasă cartea să se închidă. Aproape nu auzi scârțâitul ușii, care avertiza că cineva avea să intre în colibă.

Se aruncă pe așternutul de paie, rugându-se ca haina lui Penfeld să o acopere în cele din urmă. Dacă haina ar fi căzut, consecințele ar fi fost grave. Se pare că nimeni nu se gândise să-i ofere un set din lenjeria valetului.

În timp ce Justin își coborî capul pe sub pragul de sus al ușii, Emily își dădu seama cu groază că încă mai strângea în mâini jurnalul lui. Îl ascunse sub pături și scoase un căscat puternic.

– Bună, Emily, spuse el, cu o voce neobișnuit de neprietenoasă.

Emily își mușcă limba, încercând să nu-i răspundă cu un „Bună, Homer“.

– Bună seara, domnule Connor.

Justin se uită prin colibă.

– Unde este Penfeld?

Ea își puse mâinile în poală.

– A ieșit să culeagă niște mentă.

Justin ridică o margine a feței de masă murdare și se uită dedesubt.

– Ești sigură că nu e pe undeva pe aici, legat fedeleș?

Ea zâmbi înadins, ca să facă o gropiță în obraji.

– Vai, domnule Connor, mă flatezi.

El își scoase ceasul și îl puse pe masă.

– Frumoasă lucrătură, murmură ea, în speranța că fața lui ar putea trăda ceva.

– Păcat că nu am o vestă, ca să-l păstrez în buzunar. Trebuie să-l port în jurul gâtului, ca o femeie.

Doar un om orb, surd sau în comă ar fi putut să-l confunde pe Justin cu un membru al sexului slab, își zise Emily în sinea ei în timp ce el băgă mâinile într-o găleată cu apă de spălat și se stropi pe fața înroșită de soare. Câteva picături i se prelinseră pe părul negru de pe antebrate, pe abdomenul muscular și dispărură sub talia joasă a pantalonilor.

Ea înghiți în sec, dorindu-și măcar o picătură de ceai ca să-și umezească gâtul.

Justin se întoarse spre ușă.

– Spune-i lui Penfeld că m-am dus pe plajă.

Emily aproape sări în picioare. S-ar fi dus pe plajă chiar și cu însuși Lucifer, doar pentru a scăpa de pereții sufocați ai colibei.

– Ia-mă și pe mine, se auzi ea rostind.

Rugămintea ei nevinovată îl opri pe Justin din drum. În câteva zile urma să plece, își aminti el, și atunci viața lui avea să-și reia ritmul ordonat obișnuit. Nu trebuia decât să se întoarcă și să-i spună că nu era interesat de compania ei.

Se întoarse. Ochii ei căprui păreau că sclipesc.

– Haina lui Penfeld ar trebui spălată. Am putea foarte bine să o spălăm cu mine înăuntru.

Justin își trecu o mână prin păr. Ea își coborî genele, în mod evident pregătindu-se pentru un refuz.

– Am doar o singură întrebare, domnișoară, spuse el cu asprime, aplecându-se deasupra ei.

– Care? întrebă Emily mușcându-și buza de jos. Spre rușinea ei, lacrimi adevărate de dezamăgire îi înțepau ochii.

Icni când el o prinse de sub genunchi și pe după umeri și o ridică în brațe, până când nasurile le erau la același nivel.

– Ce se întâmplă dacă Penfeld se hotărăște să calce haina cu tine înăuntru?

Ea chicoti.

– N-ar fi prima dată când sunt călcată. Profesorii de la internat mai stăteau pe mine sau îmi întindeau părul cu fierul.

Privirea lui se îmblânzi. Își trecu degetele prin claia ei de păr, fermecat de cât de moale se simțea la atingere.

– Ce crimă!

Când porniră pe cărarea îngustă și nisipoasă care ducea spre plajă, Emily își puse brațul în jurul gâtului lui Justin. Apoi ajunseră pe plajă, și simțurile ei explodară de bucurie. Căldura soarelui care apunea îi încălzea pielea; vântul îi trecea ușor degetele blânde prin păr. Gemând de plăcere, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

Când îi deschise, fața lui Justin se afla foarte aproape de a ai. Îi putea vedea firele de păr din barbă și dintr-odată fu cuprinsă de o dorință ciudată de a-și freca obrazul de al lui, pentru a vedea dacă se simțea la fel de aspru pe cât părea. Gândul acesta o făcu să se înroșească și mai mult decât era deja de la căldura soarelui.

– Poți să mă pui jos, spuse ea, înțepată.

Ochii lui aurii sclipiră cu un aer năstrușnic.

– O, nu! Ai vrut o baie, și baie vei avea.

Înainte ca ea să apuce măcar să țipe, el porni cu pași mari spre valuri. Emily își îngropă fața la pieptul lui, agățându-se de umerii lui în timp ce el înainta din ce în ce mai mult în valurile învolburate. Apa rece îi atinse coapsele. Haina lui Penfeld i se umflă în jurul șoldurilor. Se luptă să o lase în jos.

– Ei, nu-i așa că e plăcut?

– Nu, se revoltă ea cu dinții clănțănindu-i lângă pieptul lui. E cumplit de frig.

– Mi-e teamă că există un singur leac pentru asta.

O lăsă să-i cadă din brațe.

Emily începu să lovească sălbatic din brațe. Apa sărată îi pătrundea în gură. Doamne, Dumnezeule, nebunul încerca să o omoare! Ar fi trebuit să bănuiască. Probabil că o recunoscuse din fotografie.

Degetele de la picioare i se înfipseră în nisip și își dădu seama că apa avea în jur de un metru adâncime. De asemenea, își dădu seama că sunetul înăbușit care venea de deasupra ei nu era de la valuri, ci de la râsul enervant al unui bărbat.

Își înfipse degetele în coapsa lui Justin, țâșni din valuri și se urcă pe el ca o maimuță în copac. Scutură din cap ca să-și scoată din ochi apa care o înțepa.

— Brută lipsită de maniere... Își opri tirada, încercând să-și amintească câteva dintre epitetele pe care i le adresase Barney pe drumul dinspre Anglia.

— Vrei să stai pe umerii mei? îi sugeră el sec. Priveliștea este mult mai bună de acolo.

Justin se panică o clipă, când i se păru că fata avea să-i accepte oferta. Perspectiva de-a fi prins între coapsele ei frumoase, dintr-un motiv atât de nevinovat, era prea chinuitoare pentru el.

O prinse de șolduri ca să nu se mai urce pe el.

— Încercam doar să te ajut.

Emily deschise gura pentru a riposta, dar își dădu seama că acum, valurile care i se învolburau în jurul șoldurilor erau delicios de calde. Mai rău chiar, cea mai mare căldură părea să fie concentrată între coapsele ei, acolo unde V-ul decolorat al pantalonilor lui Justin era intim lipit de pielea ei. Când își încolăcise picioarele în jurul lui se pusesese singură într-o situație mai vulnerabilă decât îndrăzneia să recunoască. Când se zvârcolise uitase de haina lui Penfeld și acum aceasta îi plutea aproape toată în jurul taliei. Rămase nemișcată, îngrozită de faptul că Justin ar putea descoperi că goliciunea ei era separată de a lui doar printr-o simplă țesătură subțire.

Dar el o știa deja. Fu trădat de privirea rapidă în jos, de mișcarea aproape imperceptibilă a șoldurilor și de grimasa ușoară întipărită pe buze. Un val puternic se sparse în spatele lui, iar ea se lipi la pieptul lui, mănătă de un instinct la fel de străvechi ca marea. Niciodată până atunci nu mai fusese atât de conștientă de puterea unui bărbat sau de vulnerabilitatea unei femei. Un val de fierbințeală îi înțepă obraji.

Justin se uită în jos la ea, deja începând să regrete momentul de amabilitate de care dăduse dovadă. Ar fi trebuit să-l lase pe Penfeld să o aducă la plajă. Își câștigase prea greu liniștea sufletească, pentru a renunța la ea fără luptă. Cu toate că aproape își dorea să fie

un om mai nemilos, o prinse de spate, cu degetele la numai câțiva centimetri de sânii ei.

Înima lui Emily bătea cu putere în timp ce palmele lui Justin îi coborâra spre șolduri, odată cu haina care o acoperea. Își trecu un braț pe după umerii ei și o întoarse cu spatele la el, dar ținând-o în așa fel încât să-și rezeme umerii de pieptul lui.

– Relaxează-te, Emily, îi porunci cu vocea aia răgușită a lui.

O conduse astfel dincolo de locul unde se spărgeau valurile. Emily își împinse degetele de la picioare spre fundul mării, dar nu găsi decât un curent de apă rece, de la o adâncime mai mare. Firele ude de păr se lipeau de antebrațul bronzat al lui Justin. Cât de ușor i-ar fi să o împingă sub apă, își zise Emily în sinea ei. Să îi țină capul sub apă cu o blândețe ieșită din comun, până când înceta să se mai lupte pentru viață.

O trecu un frison, și Justin își înfășură și celălalt braț în jurul ei.

– Nu-ți fie teamă! Nu te voi scăpa.

La auzul acestor cuvinte se înfioră și mai mult, dar el nu mai simți nimic de data asta. O cuprinse o teamă îngrozitoare și un dor nemărginit care îi amplifică sentimentul de singurătate până la cote insuportabile. Era în pericol să plângă. Clipi, jurând că nu din cauza lacrimilor o usturau ochii, ci din cauza sării de mare.

Răsuflarea lui îi încălzea urechea.

– Închide ochii, Em, și lasă apa să te poarte.

Nu se putea împotrivi senzației că ea era luată de ceva mult mai puternic decât apa. Închise ochii, lăsându-se în voia acelei forțe ademenitoare. Capul îi căzu pe umărul lui.

Picioarele i se ridicară până când toată partea de la talie în jos începu să-i plutească, legănată de valurile ritmice ale mării. Apusul dispăru în spatele pleoapelor ei ca o pată caldă și aurie. Apa o mângâia cu degete lichide, delicios de reci față de căldura care emana din pieptul lui.

– De ce ar trăi cineva din Londra, când există un astfel de loc? murmură ea, lingându-și sarea de pe buze.

El o întoarse cu fața spre mal.

– Unii spun că Noua Zeelandă este paradisul lui Dumnezeu, că după ce a creat restul lumii, a făcut acest paradis pentru propria Lui plăcere, după care a distrus toate podurile, astfel ca acest tărâm să aparțină doar celor mai curajoși aventurieri.

Emily se întreabă dacă el, ca și ea, se gândea la trei bărbați tineri și curajoși care îndrăzniseră să ia drumul mării ca să vină aici.

Justin își odihni bărbia pe creștetul capului ei.

— Uită-te într-acolo, Emily! Îl poți vedea?

Ea se uită spre mal. Își dorea cu disperare să-l vadă prin ochii lui. Stele sclipitoare începeau să străpungă cortina palidă a cerului, pe măsură ce ziua lua sfârșit. Umbrele nopții topeau palmierii care se legănau în adierea brizei. Strigătul tânguitor al unei păsări-clopot îi ridică părul de pe ceafă.

Degetele lui lungi și frumoase îi mângâiară clavicula. Ea le studie, uimită de rafinamentul lor. Dar nu puteau fi considerate niște degete efeminate căci emanau putere și erau acoperite de peri negri.

— Dumnezeu a alungat toate creaturile mortale din ținuturile astea. Aici nu există animale periculoase, gândaci sau șerpi otrăvitori. A modelat munții cu pumnii Lui și a suflat vijelii nimicitoare pe versanții lor. A sculptat fiordurile de gheață și a netezit plajele virgine cu atingerea Lui plină de iubire, rosti el cu un glas moale și melancolic. Apoi a stropit cu aur dealurile și râurile.

Era evident că Justin iubea enorm această țară, dar Emily simți că în spatele acestui sentiment se ascundea și altceva, o tristețe adâncă, la fel de nevăzută ca un filon de aur. Cu ce plătise dragostea pentru acest tărâm? Poate că Noua Zeelandă era un paradis, dar pentru el devenise un paradis pierdut. O durea inima la gândul acesta.

Înainte să-și dea seama ce face, îi prinse mâna și o ridică la buze. Apoi îi sărută ușor vârfurile degetelor. Justin icni, și Emily îngheță, îngrozită de gestul pe care tocmai îl făcuse. Cum de căzuse atât de repede pradă cuvintelor lui mieroase? Oare la fel pățise și tatăl ei?

— Dă-mi drumul, șopti ea, rugându-se în sinea ei să-i elibereze mai mult decât trupul.

Pentru o clipă, strânsoarea lui deveni mai puternică.

— Cine ești tu, Emily? De ce fugi?

— De tine! Începu să se zbată, de teamă că panica ar fi împins-o să mărturisească mai multe decât intenționase. Își strecură palmele între trupurile lor și îl împinse cu toată puterea ei. Am întâlnit bărbați ca tine în Londra. Scoateți o față la plimbare în lumina lunii, îi șoptiți cuvinte mieroase ca să se simtă în siguranță în apropierea voastră și apoi începeți jocul seducției.

Înainte ca ea să se poată smulge de la pieptul lui, el o prinse de braț și, cu o smucitură, o întoarse cu fața spre el. Ochii lui cu gene negre păreau că aruncă flăcări.

– Despre asta crezi că este vorba? Crezi că vreau să te seduc?

Emily atârna pur și simplu în strânsoarea lui, acuzându-l cu tăcere ei și cu maxilarul încordat.

– Aș putea să-ți amintesc, domnișoară Scarlet, că tu ești cea care tocmai m-a sărutat. Eu locuiesc pe o insulă, pentru numele lui Dumnezeu. De jur împrejur, nu sunt decât kilometri întregi de țărm. Ridică vocea într-un muget. Și ai avut îndrăzneala să apari complet goală pe plaja mea. O lipi de trupul lui zvelt ca pe o mânășă udă, și continuă pe un ton imblânzit până la un tors amenințător: Te avertizez – aici nu este Anglia. Aici nu ne pierdem timpul cu seducția. Dacă hotărâsc că te vreau, nu voi avea nevoie de cuvinte înflorite ori de înot la lumina lunii.

Așa cum stătea prinsă între coapsele lui puternice, Emily știa că spusese adevărul. Își dădu seama că era complet neajutorată.

Justin o împinse departe de el. Ea nu îndrăzni să îl privească. Împinse apa cu brațele și picioarele și ajunse iarăși în locul în care putea simți nisipul sub tălpi. Se repezi înainte până când se putu târî pe mal. Voia să fugă, să fugă departe de tot, acolo unde furia lui batjocoritoare n-o putea ajunge, dar șiretlicul ei cu glezna rănită o forță să se întindă pe nisip ca un pește rănit. Dacă ar fi sărit în picioare și ar fi fugit la adăpostul tufelor, ar fi urmărit-o?

Îl auzi improșcând apa cu furie în spatele ei. Se uită peste umăr și-l văzu pe Justin ieșind din valuri – un Poseidon, pe care furia mocnită îl făcea să fie superb. Apa îi curgea în jos pe piept, lipindu-i pantalonii de șolduri și de coapse de parcă ar fi fost o a doua piele. Emily își coborî privirea șocată.

N-avea de ce să-și facă griji. Justin trecu pe lângă ea cu pași mari, de parcă n-ar fi fost mai importantă decât un crab de nisip.

– Justin? întrebă ea, precaută.

El continuă să meargă pe țărm, încetinind doar ca să ridice o scoică și să o arunce în valuri.

– Domnule Connor? strigă ea mai tare.

Silueta lui dispărea rapid în întuneric. Emily își făcu palmele căuș și strigă din toate puterile:

– M-ai mințit! Ai spus că n-o să-mi dai drumul!

Căzu pe spate și-și puse palma peste ochi.

– Fir-ar! șopti ea. Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

El își deschisese sufletul în fața ei, o lăsase să întrezărească o parte din gândurile lui, îi vorbise despre Noua Zeelandă, aventurieri și aur. Și ea ce făcuse? Se comportase ca o nătăfleată.

Spuma valurilor îi gădila degetele de la picioare. Își încrucișă brațele la piept și privi spre lună, care plutea ca o perlă deasupra orizontului. Vântul nopții îi mângâia obrajii. Se întrebă cât avea să-i ia să se târască înapoi la colibă. Probabil că Justin o pândea de după vreun tufiș, râzând de ea. Se gândi să pornească șchiopătând pe alee, presărându-și reprezentația cu niște poticneli. Dar poate era timpul să-l învețe că nimeni nu putea fi la fel de încăpățânat ca Emily Claire Scarborough, atunci când își punea mintea.

Încă se mai uita la stele când Penfeld veni pe plajă, o aruncă peste umărul lui robust și o duse înapoi la colibă.

Alt strănut zgudui coliba, și Justin se crispă și își trase pătura peste urechi.

– Gata, gata, dragă, acoperă-ți umerii cu pătura asta și mai ia o gură de ceai. Am pus înăuntru o crenguță de mentă special pentru tine.

Mormăind în barbă, Justin se întoarse pe spate. Nu știa sigur ce era mai enervant – smiorcăiala infernală a lui Emily sau felul mămos în care se agita Penfeld în jurul ei. Reticent, trase cu ochiul la cealaltă parte a colibei.

Din Emily nu se vedea nimic în afară de o clăie de bucle umede și de doi ochi mari, acuzatori. Era înfășurată într-o pătură de lână până la vârful nasului ei roz. Chiar și prin straturile de pătură i se auzeau dinții clănțănind. Penfeld desfăcu ușor pătura și-i întinse o ceașcă aburindă spre buze, dar ea își eliberă un braț și îl refuză. Valetul o privi cu o fascinație îngrozită cum își suflă nasul pe mâneca hainei lui.

– Îți mulțumesc, Penfeld, dar sunt sigură că voi fi bine. Am răcit doar puțin, cât am stat în valurile alea înghețate. Și oftă adânc, iar toată pătura se cutremură.

Penfeld se întoarse spre Justin și-i aruncă o privire plină de dojană.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Justin aruncă pătura de pe el. N-a stat acolo nici douăzeci de minute.

– Au părut ore întregi, spuse ea cu sinceritate.

– Îndrăznesc să spun că așa a fost, domnișoară, fu de acord Penfeld, învelindu-i degetele de la picioare cu pătura. Nu-mi pot imagina ce-a fost în mintea stăpânului meu, de s-a purtat atât de nesăbuit. Doamne, dar chiar el m-a salvat din mahalalele din Auckland atunci când propriul meu angajator a plecat înapoi în Anglia și m-a părăsit aici! De obicei este un tip foarte grijuliu.

Pufnetul lui Emily putea să fie un strănut, dar Justin se îndoia de asta.

Se ridică într-un cot și miji ochii.

– Uită-te bine la ea, Penfeld! Nu e răcită. E întruchiparea unui om sănătos tun. Presupun că urmează să-mi zici că bujorii aceia rozalii din obraji ei grăsuți au apărut din cauza vreunei febre îngrozitoare.

Penfeld întinse mâna spre fruntea ei, dar Emily îl opri.

– Nu. Justin are dreptate. Nu sunt răcită. Își flutură mâna palidă în dreptul pieptului. Cred că am răcit la plămâni, adăugă și se aplecă înainte, respirând din greu.

– Poate că Penfeld ar trebui să ia pușca și să te scape de chin. Asta pățesc aici toți caii betegi, spuse Justin cu glas mieros, adresându-i-se direct lui Emily, pentru prima dată de când o adusesese Penfeld.

Emily se opri în mijlocul unui acces de tuse. Făcu ochii mari și-l privi acuzator.

– Vai, domnule Connor, lipsa dumitale de compasiune mă face să leșin. Și își coborî genele, dar nu suficient de rapid pentru a ascunde sclipirea malefică din ochii ei.

Penfeld porni repede să caute sărurile mirositoare. Justin scoase un mârâit și-și trase pătura peste cap. De când o găsise pe fată, nu mai dormise bine nici o noapte. Avea coșmaruri și mai îngrozitoare, și toate eforturile sale de-a lucra până la epuizare eșuaseră. Noaptea trecută sărise din patul improvizat deoarece auzise un chicotit vesel de copil. Căutase înnebunit în jurul lui, căutând cu disperare sursa, dar nu văzuse altceva decât pe Emily ghemuită în pături, cu pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației și cu chipul liniștit și angelic.

Angelic pe naiba, își zise Justin în sinea lui, foindu-se agitat. Preotul ar fi trebuit să-l cheme pe exorcist. Fata părea să fie posedată de cel puțin cinci spirite diferite. O secundă făcea pe seducătoarea, iar în următoarea îl distra pe Penfeld cu povești de la grădina

zoologică regală, sporovăind despre lei și babuini cu entuziasmul candid al unui copil.

Dar el nu ținuse un copil în brațe, își aminti Justin. Ea îi ridicase degetele la buzele ei moi cu empatia unei femei care dorește să aline o suferință pe care el nici măcar nu îndrăznise să o numească. Chiar și acum se înfiora, când își amintea de tandrețea gestului ei.

Se întoarse pe spate. Femeia asta era ca o melodie nesfârșită pe care o auzea în minte. Trebuia să existe o cale de-a risipi farmecul cu care îl subjugase, o cale de-a o scoate din coliba și din viața lui, înainte să înnebunească complet din cauza ei. Aruncă păturile la o parte, rugându-se ca, odată ce fata avea să plece, durerea din vintre să devină mai suportabilă decât cea pe care o simțea în inimă.

În dimineața următoare, de îndată ce ușa se închise în urma lui Penfeld și a lui Justin, Emily sări din așternutul ei de paie și țopâi de bucurie că avea să fie liberă în sfârșit. Nu-i păsa dacă Justin avea să fie morocănos pentru totdeauna. Cel puțin îl luase și pe valet la treburile misterioase pe care le avea de făcut, ca să o lipsească de grija lui plină de devotament.

Adună păturile și își ținu respirația în timp ce le scutură, ca să le curețe de piperul pe care îl presărase cu o zi înainte și care o făcuse să strănute mai des și mai puternic. Jurnalul mic și albastru al lui Justin căzu pe podea.

Îngenunche și îl ridică, cântărindu-l gânditoare. Mai avea mult până să descopere enigma acestui bărbat. Studie cu deznădejde stivele de cărți. Puteau fi o sută de ascunzători printre mormanele pline de praf.

Lovi ușor cartea de coapsă și își îndreptă spatele. Cărțile din spate ar trebui să fie cele mai vechi. Se strecură printre două stive și se lăsă pe vine pentru a citi cu atenție titlurile.

O pală de vânt cald îi mișcă buclele, apoi se potoli brusc, ca atunci când se trănțește o ușă. Emily se roti pe călcâie pentru a privi în spate. Ușa de stuf era încă închisă.

Clătinând din cap, se aplecă înapoi la treaba ei. Niște gheare mici înaintau pe podea. Părul de pe ceafa lui Emily se zburli. Cartea lui Justin îi alunecă printre degete.

Se întoarse, ținându-și respirația. Podeaua de pământ era pustie.

Respiră ușurată. Ce spusese Justin? Că nu existau șerpi și alte animale periculoase în Noua Zeelandă? Dintr-odată, stivele

mucegăite de cărți păreau amenințătoare, ținând lumina soarelui de dimineață departe de colțurile acoperite cu pânze de păianjen. Ceva greu căzu pe podea. Brusc, Emily își ciuli urechile. Cu coada ochiului văzu o umbră zbughind-o în spatele mesei.

Se ridică și înaintă cu grijă, de parcă fiecare pas ar fi fost ultimul. Degetele ei tremurătoare strângeau cu putere coada măturii lui Penfeld. Se uită cu jind la pușca agățată deasupra ușii, dar ca să o ia ar fi trebuit să treacă prin fața mesei. Strângând mătura ca pe un scut, se apropie tiptil de masă.

– Probabil e doar o pisică, șopti ea, liniștindu-se la auzul propriei sale voci. Justin a uitat să-mi spună că are o pisicuță drăguță.

Se lăsă pe genunchi și prinse marginea feței de masă între două degete.

– Haide, pisicuțo, rosti ea pe un ton melodios, ridicând pânza. Vino afară s-o cunoști pe mătușa Emily.

În timp ce-și cobora capul, un monstru verde și gras sări în goană din întuneric, aruncându-se direct spre nasul ei.

Capitolul 5



Mi-e dor să aud glăsciorul tău dulce, care îmi aducea atâta bucurie.

Un strigăt asurzitor, care îți îngheța sângele în vene, întrerupse liniștea dimineții. Un pescăruș speriat își luă zborul spre cerul azuriu.

Complet netulburat, Justin se lăsă pe spate în nisip, odihnindu-și capul pe brațul îndoit. Dacă planul lui dădea roade, micuța uneltitoare orfană avea să dispară din viața lui și să pornească spre Auckland până la căderea nopții.

– Uite ce nori frumoși, Penfeld, nu crezi? Un peisaj magnific, nu-i așa?

Penfeld trase cu ochiul spre coliba aflată la câțiva metri distanță, așteptându-se ca Emily să dea buzna afară pe ușă, vindecată în mod miraculos, așa cum îi promisese stăpânul său că se va întâmpla.

Un sunet strident fu urmat de bubuitul unor tropăituri. Putea jura că întreaga colibă se clătina.

Scoase o batistă și își șterse broboanele de sudoare de pe buza de sus.

– Ar fi trebuit să iasă până acum. Poate că ar trebui să mă duc înapoi și...

– În Londra nici măcar nu poți vedea cerul din cauza funinginii. Justin își băgă un fir de iarbă între buze; era întruchiparea indolenței și a nepăsării.

Din colibă se auzi alt țipăt strident, urmat de un șir de înjurături colorate. Pe ferestre ieșiră nori de praf. Apoi se lăsă o tăcere amenințătoare.

– Dar, domnule... dacă folosește pușca? Vocea lui Penfeld devenise o șoaptă îngrozită. Sau o calcă în picioare până o strică?

Justin își descleștă degetele pentru a-i arăta un pumn de gloanțe.

– Nu e încărcată. Ai încredere în mine. El o s-o dovedească. Pun pariu că o să ne dovedească și pe noi, toți. Un zâmbet îi apărui pe buze. Dumnezeu, în Londra poate să ningă chiar acum! Ți place zăpada, Penfeld? Nu-i așa că norul de acolo, din stânga, seamănă cu un fulg uriaș?

Oftând, Penfeld se așeză din nou în nisip.

– Nu, eu cred că seamănă mai mult cu un ceainic uriaș. Un obiect de ceramică se sparse. Penfeld se strâmbă. Un ceainic spart, domnule.

Emily urmărea un dragon. Lovi cu mătura în podea, dorindu-și ca oribila creatură să-și întindă aripile și să-și ia zborul pe fereastră. În schimb, mișcă obraznic din coada ghimpată și țâșni în spatele celui mai apropiat teanc de cărți. Emily se strecură mai aproape, mergând peste cărțile răsturnate și vasele de lut sparte, mormăind supărată în barbă. Pe frunte i se prelingeau dăre de transpirație.

Ridică mătura și o roti în cerc. Mișcarea răsturnă un teanc de cărți și le trimise cu un bufnet pe podea. Piperul îi intră în nas și fu orbită de un val de strănuturi. În timp ce lovea pe nevăzute cu mătura, auzi în spatele ei tropăiturile monstrului.

Se aruncă în direcția sunetului și se împiedică în propriile pături. Roti iarăși mătura, lovind vasele de metal de pe mașina de gătit. Căzură toate pe podea într-un zgomot asurzitor. Haina i se prinse

în colțul mașinii de gătit și o ținu pe loc. Se frecă la ochi și încercă să distingă o formă în praful din colibă. Fiara dispăruse din nou, întotdeauna cu un pas înaintea ei. Poate că nu era un dragon. Poate că era mai degrabă un aligator foarte inteligent.

Îi atrase atenția fața de masă, care se mișca. Un rânjet malefic îi curbă buzele. La urma urmelor, poate că nu era atât de inteligent. Ci destul de prost cât să se întoarcă în primul loc ce îi servise drept ascunzătoare.

Ridicând mătura, pași încet spre masă.

– Ieși afară, drăguțule! Emily nu-ți va face nici un rău, adăugă ea, dar strânse și mai puternic coada măturii.

O rază de soare străpuse valul de praf, luminând frumosul serviciu de ceai al lui Penfeld. Era singurul lucru din colibă care rămăsese întreg. Emily ezită, stabilindu-și un plan în gând. Avea să convingă cu calm monstrul să iasă afară din ascunzătoare, apoi avea să-l șteargă de pe fața pământului.

Monstrul scoase capul de sub fața de masă, mișcându-și limba mică și roșie în derădere. Emily își pierdu cumpătul și scoase un strigăt de luptă. Porni la atac, rotind mătura ca un samurai înfuriat. Perii măturii trecură de tava cu ceai fără să deranjeze măcar vreo ceșcuță, apoi loviră sub masă. Mânerul măturii se prinse de marginea pânzei care acoperea masa și o trase într-o parte.

Tava începu să alunece într-o parte, dar era prea târziu ca Emily să se oprească din avânt. Văzu clar, îngrozită, cum tava se opri pentru o secundă pe marginea mesei, pentru ca apoi să se răstoarne. Sunetul porțelanului spart îi răsună în urechi parcă la nesfârșit. O singură ceașcă nespărta se rostogoli pe podea, ajungând să se sprijine pe degetele ei de la picioare.

Emily făcu o grimasă. Într-o tăcere mormântală se uită la răvășeala care o înconjură și apoi la ea însăși. Haina lui Penfeld era acoperită cu praf. Una dintre mâneci atârna zdrențuită, ținută numai în câteva fire. Își suflă o șuviță care îi intra în ochi și își coborî umerii în semn de înfrângere.

Cineva își dresе glasul în spatele ei. Emily se răsuci pe călcăie, scăpând mătura din mână.

Prin perdeaua strălucitoare de praf îl văzu pe Justin, care stătea rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Ochiul lui o privea cu un amuzament leneș de sub borul înclinat al pălăriei. Nicio dată nu arătase mai chipeș. Și nici mai enervant.

Emily se așează brusc pe podea, strângându-și glezna. Ceva tâșni din umbre și se repezi direct spre Justin.

— Ai grijă! țipă ea, înșfăcând mătura.

Înainte să poată lovi, Justin se aplecă și luă creatura în brațe. Apoi o ridică deasupra capului, ca pe un bebeluș gras și plin de solzi.

— Gata, prietene, rosti el pe un ton liniștitor și aruncându-i lui Emily o privire dojenitoare. Te-a speriat fata asta rea?

Emily rămase cu gura căscată.

— Chestia aia e animalul tău de companie?

El culcă fiara la pieptul lui.

— *Chestia* asta este o șopârlă tuatara, o adevărată fosilă vie. Ele pot trăi mai mult de un secol, deși îndrăznesc să spun că i-ai luat câteva zeci de ani din viață, sărăcuța!

— Atunci suntem chit. Și eu simt că am îmbătrânit câteva zeci de ani.

Coadă țepoasă a reptilei se legănă în dreptul taliei lui Justin. Emily simți un fior absurd de gelozie când el îl mângâie sub bărbia solzoasă.

— Sărăcuțul de tine, Pufuleț scump!

— Pufuleț? repetă ea.

— Dar cum ai fi vrut să-l numesc? Solzosu'? Urātu'?

— Ar fi fost mai potrivit.

— Pe tine nu te-au botezat ai tăi Nesuferita, nu-i așa?

Ea își închise gura, tentată să-i tragă una cu mătura. Șopârta scoase limba la ea. Emily îi întoarse gestul.

— Puteai să-mi spui că ai un dinozaur de jumătate de metru pe post de animal de companie.

El îi aruncă un zâmbet înnebunitor de dulce.

— Nu m-ai întrebat, spuse și ridică șopârta, studiind-o la lumina soarelui. Nu te-a rănit, nu-i așa? Iar când Justin îi sărută capul solzos, Emily ar fi putut jura că ochii mici ai șopârlei sclipiră cu un triumf afectat.

— Bietul Pufuleț, chiar așa, mormăi ea. Bietul Pufuleț are parte de toată atenția. Își șterse colțul gurii cu vârful limbii și simți gust de sânge. Dar cum rămâne cu sărăcuța Emily? Puteam să fiu ucisă, dar nimănui nu-i pasă suficient de mult cât să-mi acorde atenție și să-mi lingă rănile.

Justin îi aruncă o privire de nepătruns. Inima ei începu să bată neregulat.

Îl puse ușor pe Pufuleț în afara ușii, apoi o închise cu foarte mare grijă.

– N-am vrea să te simți neglijată, nu-i așa?

Emily făcu ochii mari când îl văzu că se apropie și o trage în picioare. Măinile lui erau aspre, dar gura lui o atinse pe a ei dureros de tandru. Îi atinse conturul buzelor cu vârful limbii, tachinează suficient de mult cât să înlocuiască durerea usturătoare de la colțul gurii cu alta și mai chinuitoare. Dar nu se opri atunci. Își băgă mâna în părul ei și-i înclină capul pe spate. Apoi adânci sărutul, imprimându-și gustul și căldura în gura ei. Mâna ei îi prinse nepuțincoasă ceafa, degetele împletindu-se în părul mătăsos. Fără să vrea, suspină.

Atunci el îi dădu drumul.

Emily era atât de șocată, că uită să cadă din picioare. Rămase locului, în mijlocul colibei, uimită de faptul că el îi doborâse cu un singur sărut toate mijloacele de apărare, toată independența pe care o câștigase cu atâta greutate. Era genul de femeie care putea fi doborâtă de cel mai mare dușman al ei numai cu un sărut. Amețită, își atinse cu două degete buza inferioară, care o furnica. Domnișoara Winters avusese dreptate. Într-adevăr, era o fată foarte rea.

Justin făcu un pas înapoi, nepregătit pentru vulnerabilitatea care se citea pe chipul lui Emily. Se așteptase la un țipăt furios, poate și la o palmă, dar nu la expresia pierdută care îi întuneca ochii frumoși. Arăta de parcă ar fi lovit-o, iar asta îl făcu să se simtă crud și rușinat totodată. Dacă începea să plângă, se temea că Penfeld s-ar fi întors și i-ar fi găsit pe amândoi pe podea, plângând ca niște bebeluși. Dorea să o atingă, dar se mulțumi să-i îndepărteze un ghem de praf din păr.

Ea se lăsă jos, pe o găleată răsturnată, încercând să-și păstreze demnitatea la fel cum se ținuse de haina lui Penfeld.

– Mă tem că gluma e pe seama mea, de data asta. Am mințit în legătură cu piciorul. Îl privi în ochi cu o sinceritate copleșitoare. N-aveam unde altundeva să merg.

Inima lui Justin se strânse. Avea sentimentul straniu că acestea erau cele mai sincere cuvinte pe care le auzise vreodată din gura ei. Fu cuprins de un val neașteptat de furie, care îl făcu să treacă de barierele intimității pe care și le impusese.

— Unde este familia ta? Nu mai există nimeni care să aibă grijă de tine? Ce s-a ales de societate, dacă o fată ca tine poate călători în cealaltă jumătate a lumii fără să aibă cine o proteja?

— N-am nevoie de protecția nimănui. Îmi prețuiesc independența. Își coborî ochii. Am depins prea mult timp de capriciile schimbătoare ale oamenilor.

Justin îi cuprinse obrazul în palmă și o forță să se uite în ochii lui.

— Poate că ai ales doar oamenii nepotriviți.

— O greșală pe care nu doresc să o repet, spuse ea cu o lejeritate forțată, trăgându-se departe de el. A fost amabil din partea ta să mă lași să stau. Știai mai bine decât oricine că nu am cu ce să te plătesc.

Cu nimic altceva decât pălăvrăgeala ei neîncetată, mirosul de curat din buclele ei și mai multe râsete decât se auziseră în coliba lui veche și prăfuită de ani buni. Deschise gura, apoi o închise din nou, de teamă că ar putea s-o implore să rămână nu încă o săptămână, ci încă o lună.

— Poți să mă plătești, zise el brusc.

Emily își împreună degetele în poală. Își trecu talpa peste singura ceașcă rămasă întreagă a lui Penfeld, tensiunea ghicindu-se în fiecare deget încordat al piciorului.

— Știu că astfel de aranjamente sunt probabil ceva obișnuit aici, dar eu nu cred că aș putea...

Justin mormăi în barbă unul din blestemele preferate ale lui Nicky. Emily făcu ochii mari, șocată. El își smulse pălăria și începu să se plimbe cu pași mari prin colibă, pentru că nu voia să vadă cât îl rânise remarcă ei nepăsătoare.

Lovi cu piciorul un teanc de cărți.

— Un *astfel* de bărbat crezi că sunt, Emily? Care te-ar forța să împarți patul cu el în schimbul unui acoperiș deasupra capului și a unei farfurii cu fasole? Atât crezi că valorezi? Se răsuci cu fața spre ea. Drept cine mă iei?

Justin nu credea că l-ar putea răni mai mult decât o făcuse, dar când Emily își coborî privirea în poală, fără să răspundă, descoperi că greșise. Praful plutea ca o aură în jurul buclelor ei ciufulite. Tentația îl făcu să simtă un nod în gât. Și dacă îi permitea lui Emily să-și vândă trupul, în schimbul protecției, sale? Era un monstru dacă voia să-și aline nopțile singuratice cu farmecele ei?

– Vino aici!

Glasul lui pătrunzător o înfioră fără să vrea. Își desfăcu degetele și netezi peste coapse rămășițele hainei lui Penfeld. Se ridică și veni ușor spre el, fascinată de limpezimea ochilor lui aurii. Cum se putea ca niște ochii atât de luminoși să ascundă niște secrete atât de întunecate? se întrebă în sinea ei.

Își ridică fața spre el, privindu-l direct și plină de curaj, în ciuda faptului că îi tremurau buzele.

– Mă poți plăti..., începu el, îndepărtându-i o șuviță de păr de pe frunte.

Umbra lui o acoperea; Emily închise ochii într-o invitație involuntară.

– ... cu cina pe care o vei pregăti diseară.

Emily deschise ochii brusc. Justin deja se îndrepta cu pași mari spre ușă, călcând peste bucățile sparte de porțelan cu agilitatea lui obișnuită, care o tulbura atât de mult.

– Mi-ai stârnit curiozitatea într-o privință, adăugă el. De ce nu ai alergat afară când l-am pus pe Pufuleț în colibă?

– Să fug? repetă ea, încă buimăcită de schimbarea lui bruscă. Nu m-am gândit nici o clipă să fug.

– Nu, nici nu-mi închipuiam că ai face-o, nu-i așa? replică el cu o admirație în ciudată în glas.

Justin așteptă să vadă ce efect aveau cuvintele lui; ochii lui Emily se făcură mari și răzbunători.

– Când l-ai pus pe Pufuleț în colibă? repetă ea. Când l-ai pus pe Pufuleț... Vrei să spui că l-ai pus înadins...? Vai, ticălos mizerabil ce ești!

Privi spre podea. Justin trânti ușa colibei tocmai în clipa când ultima ceașcă rămasă întreagă se lovi de lemn și se sparse. Rânjind satisfăcut, își puse pălăria într-o parte.

– Așa, asta e fata mea.

Și porni spre câmpuri, cu înjurăturile lui Emily răsunându-i ca o muzică în urechi.

Penfeld era abătut. Până și pliurile pantalonilor săi păreau căzute. Emily se agitase în jurul lui cu veselie, aducându-i scoici umplute cu ceai puternic îndulcit cu melasă. În mod straniu, rolurile lor se inversaseră în decursul unei singure zile. Valetul stătea pe patul lui improvizat, cu mâinile încrucișate peste burtă. Nu făcuse nici măcar

o singură observație legată de recuperarea miraculoasă a lui Emily. Rămăsese plin de tact chiar și când era învins.

Emily arată spre cochilia lui plină cu ceai.

— Așa nu merge. Dacă n-aș ști mai bine, aș jura că ești bosumflat.

— Un valet bun nu stă niciodată bosumflat, domnișoară. El își deplânge soarta.

— Îmi pare nespus de rău pentru serviciul tău de ceai. N-a fost în întregime vina mea, să știi, adăugă ea și-i aruncă lui Justin o privire sumbră.

Gazda ei stătea la mașina de gătit, învârtind clătitele de cartofi dulci pe care ea le făcuse mai devreme. Avu bunul-simț să se întoarcă la auzul cuvintelor ei tăioase, dar ea aproape își dori să n-o fi făcut. Era ceva extrem de atrăgător la un bărbat viril ca Justin, care purta un șorț. Începu să-și simtă degetele de la picioare lipicioase și își dădu seama că își turna ceai calduț peste picioare. Și le șterse cu tivul hainei lui Penfeld.

— Emily are dreptate. N-a fost doar din vina ei. Justin arată cu spatula spre șopârla care stătea impasibilă cocoțată pe un teanc de cărți. Cred că Pufuleț a dat iarăși iama prin sticlele cu rom. Știi cât de neîndemânatic devine la beție.

Emily, Penfeld și șopârla pe care o vorbise de rău se holbau la el.

Justin ridică brațele.

— Recunosc! Am distrus ceștile alea nevinovate și bolurile de zahăr cu propriile mâini. Dar ți-am promis unele noi, cu prima ocazie pe care o am. Chiar dacă trebuie să înot până pe Fleet Street ca să le gălesc.

Suspinul lung și plin de suferință al lui Penfeld fu suficient pentru a o face pe Emily să plângă.

— Nu vă puteți permite, domnule. Jumătate din banii dumneavoastră îi sunt promiși domnișoarei...

Justin aruncă o privire fulgerătoare, de avertisment, spre Emily. Dacă Pufuleț ar fi fost binecuvântat cu urechi vizibile, Emily era sigură că acum le-ar fi avut ciulite.

Penfeld închise gura și începu să se joace cu bretelele pantalonilor. Care domnișoară? se întrebă Emily în sinea ei. Domnișoara Destrăbălata din Auckland? Domnișoara Amantă Hrăpăreată cu Ochi Albaștri și Pielea fără Pistrui? Era clar că Justin nu-și trimitea averea spre pupila sa. Era posibil ca o femeie frumoasă din Noua Zeelandă să-l stoarcă de bani? Avea o concubină cicălitoare

și vreo cinci plozi ascunși pe undeva? Ar fi meritat, după ceea ce-i făcuse tatălui ei.

Atunci, de ce își pierduse brusc apetitul?

Cele câteva farfurii pe care le avuseseră erau sparte acum, așa că Emily începu să răstoarne clătitele pe frunze de palmier. Justin se ghemui lângă patul improvizat.

— Închipuie-ți, Penfeld... o panoramă sclipitoare cu pahare de cristal Waterford și vase Wedgwood. Și șervete de pânză, aranjate ca Alpii înzăpeziți lângă fiecare farfurie.

Valetul pufni doar.

— Câtă aroganță din partea mea să cred că pot păstra un colț mic de civilizație în sălbăticia asta, o mică părticică din demnitatea puternicului Imperiu Britanic în această întindere pustie de...

Și continuă să bombăne mai departe. Justin ridică din umeri spre Emily, dându-i de înțeles că era cel mai bine să-l lase să vorbească singur în continuare. Pe când se așezară la masă și îndepărtară nisipul de pe clătite, un tril de pasăre întrerupse vorbăria lui Penfeld.

Un picior lung și bronzat își făcu apariția peste pervaz, urmat de un braț tatuat fluturând o sticlă de rom.

— Salutări, nobilii mei tovarăși. Am venit cu o ofrandă lichidă pentru deliciosul vostru banchet.

— Trini nu cunoaște și alte cuvinte cu mai puține silabe? șuieră ea spre Justin. Încă mai era supărată de faptul că și-l imaginase cu o droaie de copii cu pielea albă ca laptele și cu ochii aurii.

— Desigur că știe, dar preferă să spună ce l-am învățat.

— Asta explică de ce e atât de afectat.

Justin îi aruncă o privire sumbră, dar ea deja mușca delicat din clătita ei. El prinse sticla pe care i-o aruncase Trini și-și turnă rom în ceai. Se întinse și Emily după sticlă, dar Justin o puse înapoi mai departe. Se temea că Emily și romul nu erau un amestec de bun augur. Îi era ușor să-și imagineze cum s-ar putea aprinde, arzându-l și pe el odată cu ea.

Trini se ghemui în cercul lor, și Emily se grăbi să-i ofere o clătită. Clătita lui Penfeld. Ignoră protestele valetului, mai preocupată să liniștească foamea băștinașului. N-avea de ce să-și facă griji că Penfeld ar putea-o mânca. Trini înghiți clătita rumenă, își linse degetele și apoi rânji spre ea. Emily privi în jur frenetic.

— O, nu. N-o s-o faci. Justin își trase farfuria, astfel că Emily nu putea ajunge la ea. Dă-i-o pe a ta!

— Dar mi-e foame, se văită ea.

Justin îi prinse piciorul și-i mângâie cu degetul mare arcuirea elegantă din interiorul tălpii. Un val indecent de căldură îi furnică gamba.

— Ți-am spus vreodată cât de succulente par degetele tale de la picioare?

Ea rămase fără aer, într-atât de paralizată de sclipirea imorală din ochii lui, că îi întinse absentă propria clătită lui Trini. Când Justin îi eliberă piciorul, se simți mai pustie decât stomacul ei gol.

Vocea lui Trini se auzi ca un tunet:

— Voi, aristocrați binevoitori, ați împărțit o masă somptuoasă cu mine. Acum, vă rog să îmi acordați privilegiul să vă întorc favoarea.

Și sări pe fereastră, întorcându-se cu un platou cu carne și sos. Arome exotice de miere, scorțișoară și fructul pasiunii pluteau în aerul de deasupra platoului aburind, și Emily simți că-i lasă gura apă.

Se prinse strâns de brațul lui Justin.

— Te rog, spune-mi că nu e...

— Gustoasa carne clasică de porc, draga mea. O delicatesă pe care maori o adoră.

Emily îi dădu drumul, ușurată. Chiar și Penfeld se învioră când sticla și platoul fură puse în fața lor. Umbrele amurgului se prelungea peste colibă, dar întunericul care se lăsa nu le umbri conversația sau râsetele.

Penfeld se ridică pentru a aprinde felinarele, iar Emily se rezemă de perete, mulțumindu-se să urmărească chipul și mâinile expresive ale lui Justin. Considera că majoritatea englezilor aveau o exprimare și maniere rigide, însă degetele lui Justin păreau extensii elocvente ale vocii sale. Vorbise puțin cu Trini în maori, cuvintele străine rostogolindu-se ca o melodie pe limba lui. Trini se ridică și dispăru din nou pe fereastră.

— Plecărilor și sosirile lui ar ameți până și o pasăre kiwi, comentă Penfeld, turnând o porție sănătoasă de rom în ceaiul lui, tocmai când Trini revenea în colibă.

Băștinașul ingenunche în fața lui Emily și îi oferă un pachet învelit în stambă.

— Pentru mine?

Trini încuviință.

– Pentru cea mai elegantă dintre femeii, o veritabilă culme venustă...

– M-a insultat cumva? îl întrebă ea pe Justin.

Umerii lui Justin se scuturară de răs.

– Nu. A spus că ești minunată.

Lumina caldă din ochii lui o făcu pe Emily să se întrebe dacă nu cumva și el îi împărtășea părerea.

Ea deschise pachetul. Adăpostite între faldurile de stambă uzată se aflau o fustă țesută din in și o eșarfă subțire din stambă înflorată.

Ridică fusta la lumină, admirând lucrătura rafinată.

– Este uimitoare, Trini, dar n-o pot accepta. Uite ce am făcut din haina lui Penfeld.

Penfeld toastă pentru asta, stropindu-și din greșeală pantalonii imaculați cu rom.

Trini vorbi rapid cu Justin, în maori. Justin mormăi un răspuns. Băştinașul luă fusta și o puse iarăși în mâinile ei, spunând simplu:

– Nu pentru Trini. Pentru Em.

Pentru Em. Nu un lucru împrumutat de la un valet amețit. Nu o haină care îi rămăsese mică unei profesoare snoabe. Pentru Em. In pur, țesut special pentru corpul ei. Se uită în jur la fețele lor nerăbdătoare, întrebându-se cum de ajunsese într-un timp atât de scurt să îi prețuiască. Privirea i se opri asupra lui Justin. Zâmbetul lui era melancolic și trist.

Emily îi întinse mâna lui Trini și se prefăcu relaxată atunci când acesta i-o ridică la gură.

– Îți sunt absolut recunoscătoare, Trini Te Wana, spuse ea.

El îi sărută palma cu farmecul suav al oricărui dandy din Londra. Emily își strânse la piept darul și se retrase în cealaltă parte a colibei, îngrozită că Justin ar putea simți cum inima ei de gheață începe să se topească.

Justin se ridică într-un cot și duse sticla de rom la buze. Lichidul i se răspândi ca o ceață caldă prin vene. În spatele lui, Penfeld sforăia. Valetul uitase să pună și ceai, nu doar rom, în ultima scoică din care băuse. Trini confiscase ceasul lui Justin și îl răsucea deasupra felinarului, admirând cu o fascinație beată jocul luminilor pe pereții

și pe tavanul colibei. Conversația încetase de mult deja, după cum se întâmplă atunci când stomacul e plin și sticlele goale.

Suspînând, Justin își lăsă privirea să plutească spre același loc lipsit de speranță spre care se îndreptase toată noaptea. Spre Emily, care stătea cu bărbia sprijinită de genunchiul pe care îl strângea la piept. O ruptură din haina lui Penfeld lăsa să i se vadă umărul alb, acoperit cu pistriui. Lumina felinarului îi făcea părul să pară de foc, încadrându-i profilul fragil și de nepătruns ca porțelanul. Ochii ei urmăreau ca hipnotizați ceasul pe care îl învârtea Trini.

Obosit, închise ochii pentru un moment, întrebându-se dacă nu cumva o jigniseră cu amabilitatea lor.

Când îi deschise o vază pe Emily ațintindu-l cu privirea, cu o expresie melancolică și sălbatică în același timp. Pentru o clipă care îi îngheță sângele în vene, putea jura că îl urăște.

Apoi flacăra din felinar pâlpâi, și Trini începu să fredoneze încet, iar impresia dispăru.

„Am băut prea mult rom“, se liniști Justin în sinea lui în timp ce-și trăgea pălăria peste ochi și aluneca încet în somn.

Justin se trezi în întuneric. Capul îi bubuia, și în gură avea un gust de parcă i-ar fi tropăit Pufuleț pe limbă. Totuși, nu avusese nici un coșmar. Gândul acesta îi aduse o oarecare alinare. Aflase mai de mult de pericolul pe care i-l aducea mirajul de a-și îneca visele în rom.

Sforăitul lui Penfeld îl asigură că era încă noapte. Se ridică împleticindu-se, în speranța că o plimbare la lumina lunii îl va scăpa și de celelalte dureri, nu doar de cea pe care i-o dădea vezica plină. Ochii nu i se obișnuiră foarte repede cu întunericul și se împiedică de Trini. Lumina argintie a lunii îl atrăgea afară din colibă. Se lupta să-și deschidă pantalonii când ieși pe ușă.

Se împletici câțiva pași înainte, apoi se opri cu spatele la colibă. Își relaxă umerii, ușurat.

— Te simți mai bine?

Glasul acela feminin i se adresă cu sarcasm. Justin simți un val de fierbințeală lovindu-l ca un cuțit între omoplați și târându-se în sus, spre ceafă. „Doamne, fă să nu roșesc“, se rugă el în gând.

— Un pic, răspunse el morocănos, mișcându-și frenetic mâinile ca să se încheie la pantaloni. Își prinse degetele mari în betelia

pantaloniilor și se întoarse spre colibă, ca și cum ar fi știut că ea fusese acolo tot timpul.

Emily stătea pe nisip, privind sumbru fragmentele de porțelan pe care le adunase la picioare. O încruntare ca de spiriduș îi umbrea fruntea. Își dădu la o parte o șuviță care amenința să-i intre în ochi fără să vrea, lăsând o dără de făină pe obraz, și ridică o ceașcă fără mâner.

– Am făcut niște pastă pentru setul de ceai al lui Penfeld.

Justin se întrebă de cât timp stătea afară singură. Pielea fină de sub ochii ei era întunecată de cearcâne. Eforturile ei fuseseră recompensate în mare parte cu degete lipicioase și bucăți de porțelan pline de nisip. În timp ce priveau amândoi ceașca, o fisură sparse vasul pe care îl ținea în mână.

Suspînul ei plin de tristețe fu prea mult pentru Justin. Intră în colibă și se întoarse cu un borcan mic.

– Gumă kauri. Dă-mi ceainicul, să facem o încercare cu el.

Zâmbetul lui Emily îndepărtă ultima picătură de rom care îi amețea mintea. Degetele lor se atinseră și zăboviră o clipă așa, în timp ce el îngenunche și luă ceainicul fără cioc din mâna ei.

Penfeld deschise larg ușa, lăsând aerul răcoros al dimineții să-i intre în plămâni. Coliba era goală când se trezise și era îngrozit că dormise mai mult decât Justin. Stăpânul său nu avea nevoie de ajutor ca să-și tragă pantalonii pe el, dar un valet care se respectă se trezea întotdeauna primul.

Strânse pumnii și se întinse, acoperindu-și ochii sensibili de lumina soarelui. Ridică un picior, dar din fericire se uită în jos înainte de a-l coborî, dându-și seama că era cât pe ce să calce direct pe degetele cuiva. Sări înapoi. Făcu ochii mari când văzu scena care avea loc în fața lui.

Justin și Emily stăteau îmbrățișați, încolăciți ca doi pisoii; ea îl cuprinsese cu brațul de mijloc, iar el dormea cu capul pe coapsa ei. Emily era îmbujorată. Părul închis la culoare al lui Justin flutura ușor în briza dimineții. Lângă ei, pe nisip, se aflau cele mai frumoase obiecte pe care le văzuse vreodată Penfeld.

Soarele strălucea peste tava de argint, mângâind curbele elegante ale vaselor de porțelan. Reușiseră să salveze câteva cești, ceainicul și zaharnița. Ce conta că porțelanul era lipit cu o pastă groasă,

maronie, și presărate cu nisip? Sau că ciocul ceainicului atârna acum cu susul în jos, ca trompa unui elefant supărat? Pentru Penfeld, totul era insuportabil de minunat.

Își scoase batista scrobită și-și tamponă obrajii.

— Nisip nenorocit, murmură el. Îmi intră mereu în ochi.

Mai târziu, în aceeași dimineață, Emily dansa prin colibă, încântată de felul în care i se unduia fusta de in. Pânza îi îmbrăca șoldurile și apoi se umfla în jurul picioarelor ca un clopot plin de grație, oferindu-i o foarte mare libertate de mișcare. După ce aproape se spânzură, reuși chiar să-și pună eșarfa în jurul sânilor. Își dorea s-o vadă acum domnișoara Winters. Materialul înflorat îi lăsa neacoperită suficientă piele cât s-o omoare de tot pe bătrâna directoare băgăcioasă.

Împături cu gesturi tandre haina zdrențuită a lui Penfeld. La cusut se pricepea mai puțin decât la lipirea porțelanului și nici măcar celui mai mare dușman nu i-ar fi dat ceva cusut de mâinile ei.

Nici măcar lui Justin.

Mâinile i se opriră în mișcare. Cel mai mare dușman al ei, se gândi ea. Bărbatul care șezuse alături de ea până în zori, lipind cu o răbdare deosebită bucățile de porțelan, doar pentru a ridica moralul prietenului său. Bărbatul pe care ea jurase să avea să-l distrugă cumva.

Aruncă haina pe patul lui Penfeld. Astăzi era ziua în care avea să guste pentru prima dată libertatea adevărată și refuza să piardă timpul cu astfel de gânduri sumbre. Soarele nu mai era sus pe cer, semn că dormise până mai târziu după-amiază. Un astfel de răsfăț o făcu să se înfioare de plăcere. Porni spre ușă, dar mai întâi vru să tragă cu ochiul la tava de ceai a lui Penfeld. Se trezise în așternutul ei de paie, în coliba pustie și văzu tava așezată frumos, ca un exponat, sub fereastră.

Soarele lumina crăpăturile lipite cu gumă de chihlimbar, dar Emily trebui să admită că fusese un efort considerabil. Se aplecă înainte, atrasă de propria ei reflexie într-o bucată nelovită din tava de argint. Trase de una din bucle și aceasta sări înapoi ca un arc. Oftă. De ce nu se născuse și ea cu părul drept și blond, precum Cecille du Pardieu?

Ușa se deschise, și ea își ascunse repede mâinile la spate, jenată că fusese prinsă în timp ce se aranja. Domnișoara Winters n-ar fi tolerat niciodată o astfel de vanitate.

Justin coborî capul să nu se lovească de pragul de sus.

– M-am gândit să mă întorc, să văd dacă Frumoasa Adormită s-a hotărât să se trezească. Începeam să mă întreb dacă te vei trezi... Se opri când dădu cu ochii de ea.

Emily își ținu respirația în timp ce el întinse mâna și-și scoase încet pălăria. Privirea lui fierbinte o făcea să simtă furnicături în tot corpul. Glumele pe care le făcuseră cu o noapte înainte dispăruseră în flacăra din privirea lui.

Râzând emoționată, Emily își întinse brațele și se răsuci pe călcâie pentru o examinare mai atentă.

– Arăt ca o băștinașă? Trini va fi încântat? Dar... desigur că Trini va fi încântat. Va fi peste măsură de mulțumit. În extaz. Sau rapsodic. Sau...

– Arăți bine, comentă el pe un ton aproape ursuz.

Pentru o clipă, Emily îi zări privirea care părea abătută, aproape îndurerată. Apoi el își puse pălăria înclinând-o în așa fel încât să-i ascundă ochii.

Ea se mișcă repede prin colibă și luă în brațe un prosop și un coș din răchită.

– M-am gândit să mă duc pe plajă și să adun niște scoici pentru cină. M-am săturat de moarte de coliba asta prăfuită, zise ea și porni spre ușă.

– Nu!

Strigătul lui o sperie atât de tare, că scăpă coșul din brațe.

Rămase cu gura căscată când îl văzu că se aruncă în dreptul ușii, blocându-i ieșirea.

– Nu poți merge acolo! Îți interzic!

Capitolul 6



La fel ca tine, Claire, prietenul meu a fost binecuvântat cu abilitatea de a-și păstra firea în momente dificile...

Justin știa că se comporta ca un nebun, dar nu putea să se stăpânească. Același demon neastâmpărat care îl împinsese să se întoarcă

la colibă în mijlocul zilei își luase acum furca și o răsucise adânc în inima lui.

Deschisese ușa așteptându-se s-o găsească înăuntru pe zvârluga ciufulită pe care, după ce îl trezise Penfeld în dimineața aceea, o cărase în patul ei improvizat. Dar se părea că niște zâne vizitaseră coliba în timp ce el se afla pe câmp și lăseseră în urma lor o fință din neamul lor – o viziune diafană a feminității. Frumusețea ei aproape că îl durea și îi aprinsese un rug sălbatic de dorință în inimă. Voia să-i acopere zâmbetul acela timid cu buzele lui, să o întindă înapoi pe așternutul de paie și s-o implore să-l adore cu trupul ei de femeie, dar și cu inima de copil.

Ea încercase să-i explice că este femeie, dar el refuzase să îi ia în serios avertismentul. Până când nu auzise foșnetul fustei în jurul coapselor ei și nu observase felul în care materialul îi îmbrăca sânii plini, îi fusese mult mai ușor să-și închipuie că era doar o fetișcană răzgâiată, o piedică nesemnificativă în viața lui bine organizată.

Dar când intră pe ușa aceea, existența lui organizată se prăbuși ca un castel de nisip în fața unui val implacabil, iar el se azvârlise pe podea ca o ofrandă într-un ritual păgân.

– Nu te poți duce acolo, repetă el. Nu-ți permit!

Emily se încruntă și mai mult. Justin știu că făcuse o greșală. Să-i interzică ceva lui Emily era ca și cum ar fi aruncat o bucată de carne în fața unei leoaice înfometate.

Își încrucișă brațele și lovi cu piciorul în podeaua prăfuită.

– Poftim?

– Îmi pare rău, dar pur și simplu nu-ți pot permite acest lucru.

– De ce nu?

– Nu ai fi în siguranță. Sunt prea mulți... ăăă...

– Tigri? Cobre? Urși? Încercă ea să-l ajute.

Urși? Voia să-i răspundă că acolo erau mai multe feluri de bărbați. Războinici maori, bărbați considerați fără îndoială chipeși, chiar și după standardele englezești. Polinezieni virili, ai căror mușchi bronzăți luceau de sudoare și pe care oasele nu-i dureau niciodată, nici măcar după ce petreceau multe ore în bătaia soarelui. Tineri viteji și mândri, mustind de masculinitate. Justin căută înnebunit un motiv.

– Canibali! aproape strigă el. Prea mulți canibali. Sunt dezamăgit de tine, Emily. Cum ai putut să uiți?

– Și tu crezi că și-ar dori să mă înfulece? întrebă și își trecu vârful limbii peste dinți.

Justin își strânse pălăria în mâini. Era tensionat ca o coardă de pian. Dumnezeuule, fata asta era o făptură seducătoare. Era în pericol să fie înfulecată chiar aici.

– S-ar putea, răspunse el, refuzând să fie mai clar.

– Ce ciudat! Îmi amintesc foarte clar cum Trini mi-a spus că toate triburile din jur sunt prietenoase cu albi. Mi-a spus chiar că au luptat cot la cot cu albi, pentru pământuri, în războaiele împotriva băștinașilor ostili.

Seducătoare și înzestrată cu o memorie bună, se gândi Justin. O combinație mortală.

– La est de noi, în Rotorua, încă mai există triburi ostile de maori care vin prin părțile astea să ne prăduiască.

Emily își tuguie buza de jos, și Justin oftă.

– Nu-ți cer decât să nu ieși afară singură! Mă întorc eu mai târziu și ieșim împreună.

„Mult mai târziu“, adăugă Justin în sinea lui. De preferință, după ce era beznă și nu se putea holba decât el la ea.

Emily își dădu buclele pe spate și făcu o mutriță suferindă.

– Și până atunci voi rămâne prizonieră în coliba asta?

Justin nu știa dacă să râdă ori să cedeze dorinței deja dureroase de-a o săruta. Cuvintele ei îl făcură să-și imagineze o colibă plină cu blănuri și eșarfe de mătase. Îi mulțumi încă o dată lui Dumnezeu că fata ajunsese la el, și nu în mâinile unui bărbat lipsit de scrupule. Deși principiile lui morale se șubrezeau mai repede decât era dispus să recunoască.

Acum era de-a dreptul bosumflată. Justin se hotărî că era mai bine să plece înainte să înceapă să arunce cu lucruri. Stătea periculos de aproape de tigaie, iar el nu voia să piardă încă o noapte de somn pentru a lipi ceșcuțe de porțelan. Își puse pălăria, întrebându-se cum de ajunsese atât de diformă. Îndrăzni să-i arunce o ultimă privire pe sub borul pălăriei și surprinse expresia lui Emily într-un moment de rară sinceritate. Nu era supărată. Era rănită. Îl privea îndepărtându-se, fără să-și poată ascunde expresia dezamăgită de pe chip.

Se întoarse spre ea și-i ridică fața spre el cu un deget.

– Mă voi întoarce după tine, îți promit.

Nu se mai putu abține și-și lipi buzele de ale ei într-un sărut scurt, ca o mângâiere. Emily tremură înfiorată, și reacția ei îi zdruncină sufletul. Se întoarce să plece, și expresia din ochii ei negri și pătrunzători îl făcu să se întrebe care dintre ei era cu adevărat prizonierul.

Cuvintele lui Justin bântuiau coliba pustie.

„Mă voi întoarce după tine, îți promit.“

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le se spusese tatăl ei.

Stăteau unul în fața celuilalt în salonul elegant al domnișoarei Winters, stânjeniți și fără să știe ce să-și spună, pentru prima dată în viața lor, din câte își amintea Emily. Slugarnică, directoarea le pusese la dispoziție salonul pentru a-și lua adio unul de la celălalt. Îl asigurase pe tatăl ei că nu va precupeți nici o cheltuială pentru scumpa ei elevă, și tatăl ei grijuliu, un bărbat despre care toți știau că avea investiții bănoase în minele de aur din Noua Zeelandă. Ferestrele erau acoperite de gheață, dar focul trosnea vesel în vatră.

Cu unsprezece ani înainte, pe când avea doar douăzeci de ani, frumoasa mireasă irlandeză a lui David Scarborough murise, lăsând în urma ei un copilăș plângăcios cu fața roșie. El obișnuia să le povestească încântat prietenilor săi că el și Emily crescuseră împreună. Fusesse mai mult decât un tată și o mamă pentru ea. Fusesse și prietenul ei cel mai apropiat. Nu fuseseră niciodată separați, nici măcar pentru o noapte, iar acum el pleca departe.

Emily se temea să-l privească. Fulgii de zăpadă se topeau pe pelerina hainei lui. Părul lui cărlionțat era ascuns sub o pălărie din blană de castor. I se părea că nu-l văzuse niciodată mai înalt și mai chipeș decât acum. Arăta ca un alt bărbat, nu ca tatăl ei. Încercă să se liniștească studiindu-i pantofii din piele, întipăririndu-și în memorie fiecare franj, fiecare zorzon, nebăgând în seamă lacrimile care îi curgeau pe obraji.

El îi cuprinsese fața în palmele lui acoperite cu mânuși din piele de căprioară și-i vorbise cu glasul sufocat de emoție, la fel ca ea.

— Claire. Scumpa mea, draga mea...

Ea își îngropase nasul în jiletca lui, savurând mirosul de tutun de pipă care îi era atât de caracteristic. El îi atinsese părul cu buzele și șoptise:

— Mă voi întoarce după tine, îți promit.

Apoi se întorsese și plecase, lăsând-o singură în aerul rece ca gheața.

— Și chiar s-ar fi întors, șopti Emily în coliba cufundată în tăcere. Dacă n-ai fi fost tu.

Rânji cu răutate. Cum îndrăzneă Justin să-și bată joc de cuvintele tatălui ei! Cum îndrăzneă să o sărute, de parcă ar fi fost încă un copil care poate fi liniștit cu un sărut și o promisiune! Promisiunile erau la fel de bune ca oamenii care le făceau.

Își șterse gura cu dosul palmei.

— De parcă vorbele tale ar însemna ceva pentru mine, Justin Connor!

Luă coșul și aruncă prosopul peste umăr. Justin o mințise. Îl trădase privirea lui pe furiș. Dacă săruta bine, asta nu însemna că se pricepea la fel de bine să mintă. Probabil că voia s-o știe în siguranță, în colibă, ca să nu poată descoperi faptele odioase pe care le făcea în lumina orbitoare a zilei. Traversă coliba hotărâtă să-i spună în față unde să se ducă el și canibalii lui închipuiți.

Deschise ușa larg. Un sălbatic pe jumătate dezbrăcat sări în calea ei, rotindu-și băta în cerc. Emily îngheță. Se trezi că sălbaticul o privește de aproape și se retrase din cauza mirosului greu de pește pe care o emana răsufllarea lui. Se părea că era fascinat de felul în care lumina soarelui strălucea prin părul ei. Mormăind în barbă, își înfășură o buclă pe degetul murdar și-și dezveli dinții îngălbeniți într-o grimasă de temut.

Când îi eliberă șuvița, aceasta sări înapoi și o lovi în nas. Încuviințând mulțumit, mormăiala sălbaticului se transformă într-un cântec tânguț și începu să-și rotească ochii și să scoată limba la ea, în timp ce-și rotea agitat șoldurile. Emily nu știa dacă voia s-o omoare sau s-o ia de nevastă. O mulțime fremătătoare se adună în spatele lui, cu dinții sclipitori ascuțiți amenințător.

Emily le trânti ușa direct în fețele lor tatuate și se lipi de ea.

Canibali! Oh, Doamne, Dumnezeule, Justin spusese adevărul! Oftă încet și închise ochii strâns, luptându-se cu o senzație de greață. Poate că aveau să plece în căutarea unei prăzi mai grase. Unde era Penfeld când avea nevoie de el? Întredeschise ușa și trase cu ochiul prin crăpătura îngustă. Un ochi căprui și bulbucat o privi înapoi.

Străduindu-se să nu țipe, trânti ușa și se îndepărtă de ea. Domnișoara Winters o avertizase întotdeauna că firea ei neascultătoare

îi va atrage o soartă cumplită, dar lui Emily i se părea mult prea cumplit să fie mâncată de canibali. Își putea imagina zâmbetul superior de pe fața lui Justin, când i-ar fi povestit lui Penfeld de moartea ei.

„Am încercat s-o avertizez“, ar spune el, clătînând din cap cu tristețe. „Dar vulpița aia mică și încăpățânată pur și simplu n-a vrut să asculte.“ Ochii lui aurii ar fi fost scăldați în lacrimi prefăcute. Penfeld și-ar sufla nasul în batista lui scrobită și și-ar mai turna încă o ceașcă de ceai.

Furia o înțepeni pe loc. Încercă să scape de sughițurile care puse-seră stăpânire pe ea, respirând încet, adânc. La naiba cu Justin! La naiba cu toți! Nu-și acceptase niciodată soarta cu eleganță și n-avea de gând să înceapă acum. O rază de lumină cădea fix pe țeava puștii agățate deasupra ușii.

Merse cu greu până la butoiul de rom și se urcă pe el. Acesta se clătina sub greutatea ei când trase pușca din cârlig. Nu mai ținuse o armă de foc în mâini până atunci. Își trecu mâna peste țeava rece și simți un fior îmbătător de putere.

Privirea îi alergă între ușă și fereastră. În afară de elementul de surpriză, nu prea avea alt avantaj. Dacă băștinașii înconjuraseră coliba, nu mai avea nici o șansă.

Traversă tiptil coliba și scoase capul afară pe fereastră. Frunzele palmierilor se legănau în vânt. Se putea strecura afară fără să fie observată și să fugă spre plajă. Dar ce câștiga dacă fugea în brațele lui Justin, țipând ca o găină isterică? Nu l-ar impresiona mai mult dacă ar captura singură o bandă întreagă de tâlhari ostili? Dacă dovedea că-și poate purta singură de grijă, poate că ar lăsa-o să se plimbe nestingherită pe plajă.

Încurajată de acest gând, se opinti pe fereastră și se furișă spre partea din față a colibei, cu pușca rezemată stângaci la îndoitura brațului. Se adăposti după un arbust bogat și trase cu ochiul după colț.

Sălbaticii erau adunați în jurul ușii. Cel care o amenințase cu bâta se întorsese înapoi în mulțime. Vorbeau între ei pe un ton scăzut și muzical. Aproape fiecare bărbat avea un fel de armă, mai puțin cei doi care duceau o oală de fier. Emily răsufă indignată. Ce nenorociți aroganți, își zise ea. Ce aveau de gând să facă? S-o fiarbă chiar la ușa colibei?

Degetul i se încovrigă pe trăgaciul rece. Înainte să poată face vreo mișcare, un războinic voinic, care purta cercei lungi din jad, avu

un schimb înflăcărat de replici cu un bărbat mai în vârstă, a cărui coamă de păr alb contrasta puternic cu tatuajele verzi de pe pielea ridată. Canibalul musculos făcu un gest disprețuitor spre ușă. Se certară scurt, apoi bătrânul obiectă, dezvelindu-și dinții îngălbeniți într-un zâmbet care impunea respect, nu supunere.

În timp ce ei se întorceau spre deal, Emily țâșni afară din ascunziș, fluturând sălbatic pușca. Picioarul i se încurcă într-o liană.

Maori se holbară la ea când se opri brusc. Își dădu seama cât de ridicol trebuie să arate. Sprijinind tocul puștii de umăr, porni înainte. Băștinașii începură să privească arma cu nervozitate.

– Nu mai faceți nici un pas, strigă Emily. Știu să folosesc chestia asta.

Cel puțin știa care parte trebuia ținută spre ei. Cu siguranță, arma inspira mai multă frică decât ștergătorul de praf al lui Penfeld.

Războinicul înalt își încrucișă brațele la piept și se uită de sus la ea. Nările lui largi se umflară de dispreț, dar bătrânul cu părul alb îi puse o mână pe umăr și făcu gesturi disperate prin aer. Bărbații care ținuseră oala o scăpară în nisip. Mai mulți băștinași își acoperiră ochii și scoaseră fluierături printre dinți. Albul ochilor lor trăda frică. Emily își reprimă un chicotit, găsind că toată situația era destul de satisfăcătoare. Dar când bătrânul își mângâie țeasta și își undui degetele ca niște șerpi, indicând în mod evident starea în care se afla părul ei, lui Emily nu i se mai păru la fel de amuzant.

Războinicul uriaș făcu un pas amenințător spre ea.

Ea își roti pușca într-o mișcare periculoasă.

– Stai pe loc, prietene carnivor! N-o să mă bagi în nici o oală astăzi! Jos, pe burtă! Toți!

Poate că nu înțeleseseră cuvintele pe care le rostise, dar înțelegeau limbajul puștii pe care o rotise în nisip. Se întinseră pe burți, ca niște pești eșuați. Războinicul musculos fu ultimul care se lăsă la pământ. Mârâitul lui o făcu pe Emily să se înfioare până în măduva oaselor.

O tăcere stânjenitoare coborî peste luminiș, întreruptă doar de cântecul vesel al unui greiere. Emily își mușcă buza de jos. Acum că îi capturase pe canibali, nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă cu ei. Se uită spre cerul fără nori, întrebându-se peste cât timp avea să se întoarcă Justin. Se gândi să tragă un foc în aer, apoi își

dădu seama că nu verificase dacă pușca era încărcată. Un clic în gol, venit într-un moment nepotrivit, îi putea aduce pieirea.

Nu cunoștea decât un singur mod în care să-i atragă atenția lui Justin. Ignorând mormăitul de protest al războinicului, își odihni piciorul pe spatele acestuia, în speranța că avea să obțină o postură nobilă, își dădu capul pe spate și țipă din toți rărunchii.

Capitolul 7



*Mă tem că Justin își folosește rațiunea pentru a ascunde
o inimă mai blândă decât i-ar plăcea să recunoască...*

Țipătul răsună peste dealurile aurii. Săpăliga alunecă din mâinile lui Justin, strivindu-i degetele de la picioare. Durerea însă era doar o umbră sâcâitoare față de durerea ascuțită pe care o simți când își întoarse capul în direcția aceea.

— Doamne, Dumnezeuule, ce fel de creatură infernală ar putea țipa așa, domnule...

Justin o luă la goană înainte ca Penfeld să termine fraza. Fuga lui era marcată doar de zgomotul sălbatic al frunzișului strivit.

Justin n-ar fi putut explica de unde știa că strigătul acela nepământeian venea de la Emily, decât prin faptul că timbrul vocii ei îi devenise oarecum la fel de familiar ca propriul glas. Trupul îi era scaldat într-o sudoare rece, dar continuă să alerge în jos pe deal, zgâriindu-și spatele de trunchiul crestă al unui copac *totara*. Frunzele ferigilor îi loveau fața, orbindu-l, dar el fugea în continuare, mânat de groaza că Emily pățise ceva înfiorător în absența lui. Își aminti altă noapte din trecut, când fugise pe altă plajă, ținând în brațe haina însângerată a lui Nicky ca pe un talisman de apărare împotriva întunericii, doar pentru a ajunge cu câteva secunde prea târziu.

Se împiedică de o liană și zbură prin aer. Obrazul îi lovi pământul cald și bogat cu un zgomot surd. Își îndepărtă părul umed din ochi și se ridică în picioare, observând printre copaci sclipirea ispititoare a răchitei. Dădu buzna în lumină și se opri brusc, cu inima bătându-i puternic în închisoarea coastelor și cu respirația întretăiată.

Emily îl recompensă cu zâmbetul ei cel mai dulce.

– Ce-a durat atât? Credeam că nu mai ajungi odată.

Nimic nu l-ar fi pregătit pe Justin pentru imaginea lui Emily tronând peste o ceată de războinici maori, ca o regină amazoniană victorioasă. Ținea o pușcă în brațe. Picioarul ei firav se odihnea delicat pe spatele unuia dintre cei mai mari și mai furioși războinici pe care îi văzuse Justin vreodată. Chiar și urechile i se înroșiseră de furie.

Justin se îndoi de mijloc și-și puse palmele pe genunchi, înaintea ca ea să poată ghici profunzimea sau dulceața ușurării pe care o simțea. Intensitatea ei îl îngrozea. Inspiră adânc în timp ce un val de furie născută din teama înăbușită îi invadează pieptul.

Apoi își ridică fața spre ea.

– Ce dracu' crezi că faci?

Emily se trase înapoi. De ce nu se arăta mai mulțumit de ea? Ridică din umeri.

– Este clar, nu-i așa? Am prins canibalii.

Justin i se adresa cu un dispreț rece:

– Tu, draga mea, tocmai ai prins tribul maori învecinat. Un trib, aș putea adăuga, care a fost destul de prietenos cu mine, cel puțin înainte să te cunoască.

– Nu înțeleg, rosti ea slab. Pușca îi alunecă puțin din mâini. Creatura aceea oribilă și-a fluturat bâta spre mine. Sunt toți înarmați. Și-au adus până și propria oală. Am presupun doar că...

– Acea „creatură oribilă” făcea un *te wero*, un dans ceremonial prin care îți ura bun venit în țara lui. Justin își croi drum printre câțiva maori nemișcați și ridică o unealtă cu mâner lung, prinzând-o de lama neascuțită. Ce credeai că au de gând să facă? Să te plivească până la moarte? Scoase un obiect maroniu-portocaliu din oala răsturnată și îl flutură spre ea. *Kumara*. Cartofi dulci. Darul lor pentru tine.

– O, Doamne!

Emily își șterse fruntea, simțindu-se dintr-odată mult mai rău decât înainte.

Justin lunecă spre ea cu o asemenea grație mortală, că o făcu să îndrepte pușca spre el. El îi smulse arma din brațe cu două degete, ținând-o de parcă ar fi fost un șarpe veninos, și o aruncă în nisip.

– Aș vrea să-ți fac cunoștință cu Witi Alhambra, *ariki* lor, șeful lor.

Ea își ridică bărbia, adunându-și curajul tot mai ofilit.

— Și eu aș vrea să-l cunosc. Am câteva lucruri să-i spun despre tribul lui care aleargă pe aici terorizând tinere englezoaice care nu cunosc aceste ținuturi.

— Stai cu piciorul pe el.

Un val de fierbințeală îi inundă obraji. Urmă privirea batjocoritoare a lui Justin spre piciorul ei, care se afla pe mușchii aurii ai războinicului maori. Degetele de la picioare îi zvâcniră nervos.

Se uită la Justin pentru ajutor, în speranța că se va oferi s-o ajute, dar el nu făcu altceva decât să rânjească în direcția ei.

— Ca să vezi, ai dreptate, spuse ea. Cine ar fi crezut?

Sări de pe bărbat și-l trase de braț. Acesta se ridică încet, înălțându-se deasupra ei. Emily întinse mâna în sus, ca să-i îndepărteze nisipul de pe piept, evitând să-l privească în ochii furioși.

— Dacă domnul Witi s-ar fi deranjat să-mi spună că el este șeful, nu aș fi pășit peste el într-o manieră atât de necugetată.

Înghițind ceea ce părea că sună a înjurătură englezească, șeful îi îndepărtă mâna. Fără să-și dea seama, Emily se retrase la pieptul lui Justin. El o cuprinse cu brațul de talie, lipind-o de trupul lui, iar ea simți că scăpase din oală, doar ca să cadă în vâlvătaia focului.

Ceilalți băștinași își imitară șeful și se ridicară, scuturându-și nisipul de pe fustele de in. „Pakeha, Pakeha“, murmurau ei pe un ton admirativ. Emily se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni care să inspire un asemenea respect.

Șeful ridică mâna. Toate șoaptele încetară. Ochii lui întunecați sclipeau de inteligență. Nările îi fremătară când arătă spre Emily și rosti apăsător un șir de cuvinte guturale care o făcură să se simtă ușurată că nu înțelegea limba maori.

Se lipi de Justin, ascunzându-se în aerul de forță pe care îl emana.

— Ce spune? șopti ea.

Buzele îi atinseră urechea.

— I-ai jignit *mana*.

— Mama?

Justin o strânse tare.

— *Mana*. Onoarea. Mândria lui. *Mana* este extrem de importantă pentru maori. Fiecare insultă, fie că e reală sau imaginară, cere răzbunare. Vrea să declare război împotriva ta.

Ea se făcu mică.

– Vai, ce brută agresivă și mătăhăloasă! Unde mi-e pușca? Dintre toți bărbații aroganți, ridicoli...

Justin o opri, astupându-i gura cu mâna. Șeful sublinie cea mai nouă acuzație, aplecându-se în față și împungând-o cu degetul în piept. Ea înghiți în sec.

– Gata! Destul de ciudat, comanda blândă a lui Justin îl opri pe furiosul războinic, care rămase cu degetul în aer, în mijlocul mulțimii neobișnuit de tăcute.

Justin ținea o mână peste gura lui Emily, iar cu cealaltă făcea tot felul de mișcări în timp ce vorbea în limba maori. Emily simți că se relaxează, calmată de timbrul catifelat al vocii lui și hipnotizată de mișcărilor grațioase ale degetelor sale. Băștinași îi sorbeau fiecare cuvânt. Până și șeful își înclină capul, ascultând șovăitor. Justin își luă mâna de pe gura ei și-i ridică bărbia, înclinându-i fața în așa fel încât ceilalți să o vadă mai bine.

Câțiva bărbați săriră înapoi de frică, făcând semne în aer. O topeală plăcută invadează pieptul lui Emily, sigură că scăpase cu bine. Probabil că îi avertiza să nu-i mai facă niciodată probleme, spunându-le că ea îi aparținea numai lui și că el o va proteja chiar și cu prețul propriei sale vieți.

Șeful făcu un gest dezgustat spre bărbatul cu părul alb. Acesta dădu din cap, apoi porniră să urce dealul, conducându-și oamenii în desișul verde și lăsând-o singură cu Justin în lumină.

Justin o eliberă. Emily își încordă genunchii, temându-se să nu cadă la picioarele lui. Îl apucă de braț.

– Mulțumesc, Justin.

El îi îndepărtă mâna, având pe buze o grimasă disprețuitoare.

– Pentru puțin. Acum, dacă nu te superi, mă voi întâlni cu ei, după cum plănuisem înainte să-i prindă în ambuscadă Emily Scarlet, prințesa junglei.

Porni și el să urce dealul, scuturându-și pantalonii de praf cu mișcări leneșe. Emily își încleștă pumnii.

– Ce le-ai spus? strigă ea, refuzând să se lase descurajată de disperarea din propriul ei glas. Avea nevoie să audă din gura lui că îi păsa de ea. Aștepta să audă cuvintele acelea de aproape o jumătate din viața ei.

El ocoli o tufă spinoasă fără să încetinească.

– Le-am spus că ești nebună. Că ai scăpat din azilul Bedlam și te-ai ascuns pe o corabie care transporta banane, ca să nu te prindă

infirmierele. Ajunse pe creasta dealului. Le-am spus că, la tine, nebunia e o boală de familie și că unul din strămoșii tăi se credea pasăre kiwi și a încercat să sară de pe Turnul Londrei, fără să-și dea seama, desigur, că păsările kiwi nu zboară.

Brusc, Emily înțelesese semnificația expresiei „a fi orbit de furie”. Sau cel puțin de strălucirea soarelui pe țeava unei puști. Înșfăcă pușca, o armă și ținti spre copacul aflat cel mai aproape de Justin, dar totuși nu foarte apropiat, pentru că nu voia să-i smulgă capul de pe umeri. Nu voia să-l mutilizeze, doar să-l bage în sperieți.

Apăsă pe trăgaci. Declicul sec păru să reverbereze peste dealuri.

Justin îngheță pe loc, cu spatele încordat. Apoi coborî cu pași mari dealul în jumătate din timpul în care îl urcase, în timp ce Emily încercă să ascundă pușca în spatele fustei. O încercare nereușită.

Ochii lui Justin ardeau de furie când se întinse și-i smulse arma. Apoi se aplecă în față până când li se atinseră nasurile.

— Dacă ai impresia că te-aș putea lăsa de una singură cu o armă încărcată, ești mai nebună decât credeam.

Aruncă pușca în colibă și se întoarse, expediind-o într-o viteză disprețuitoare.

— Justin?

El se opri cu umerii încordați, pregătit parcă pentru sunetul vocii ei.

— Cred că mă urăști, nu-i așa?

El oftă.

— Aș vrea să te pot urî, Emily. Mi-ar face viața mult mai simplă.

O cuprinse un sentiment straniu. Când el se aplecă pentru a pătrunde în desiș, un zâmbet se răspândi pe toată fața ei. În toată confuzia creată de situația tensionată cu băștinașii, uitase să-i mai interzică să părăsească coliba. Își adună poalele fustei și se furișă în sus pe deal, pe urmele lui.

Emily țâșnea de la un copac la altul într-o goană nebună, ca să nu-l piardă pe Justin din priviri. Când sări să se ascundă după trunchiul unui copac kauri, piciorul îi alunecă pe o crenguță. Lemnul trosni, și zgomotul răsună prin toată pădurea. Liniștea apăsătoare care se așternu o avertiză că Justin se opri și el ca să asculte. Se făcu mică, ținându-și respirația până când se auzi din nou zgomotul făcut de el în timp ce-și croia drum prin tufișuri. Scoase capul de după copac,

privi în ambele direcții, apoi porni iarăși după el. Aceasta putea fi singura ei ocazie să afle cum își petrecea el ziua.

Copacii deveniră mai rari și lăsară loc arbuștilor și tufelor dense și puternic parfumate de amarillis. Se lăsă să cadă la pământ, pentru că acum era nevoită să urce în patru labe pentru a nu fi văzută.

Dealul se sfârși brusc într-un gard construit din țărui; vârfurile lor erau amenințător de ascuțite.

– Cel puțin nu e înfipt nici un cap în ele, șopti ea pentru sine.

Cel puțin, nu acum.

Deși gândul acesta nu-i aducea prea multă liniște sufletească, urmă linia șerpuitoare a gardului, încă ascunsă de tufișuri. Gardul era întrerupt de o deschizătură largă. Emily despărți frunzișul unui tufiș și îl urmări pe Justin dispărând dincolo de poartă. Cum nu exista nici un paznic, îndrăzni să-l urmeze.

Lipindu-se de gard, se strecură pe poartă și se trezi în față cu imaginea unui sat mic, moțâind în lumina soarelui de amiază. De partea cealaltă a curții, Justin intra într-o colibă rotundă, căptușită cu răchită. Când Emily se luă după el, un câine jigărit își ridică botul de pe labe. În loc să latre, o întâmpină gâfâind și legănând leneș din coadă. Probabil că băștinașii aceștia aveau foarte multă încredere în oameni, se gândi ea. La fel cum fusese și tatăl ei.

Se apropie încet de zidurile colibei fără ferestre. Din ce cauză se întâlnea Justin cu maori? Cumpăra teren de la ei, cu aurul tatălui ei? Citise povești despre niște oameni albi diabolici care învrăjbiseră nativii împotriva altor albi, pentru ca ei să intervină după măcel și să le fure pământul. Stomacul i se făcu ghem. Pe obraz i se prelinse un fricel de transpirație.

Pipăi cu degetele și găsi o crăpătură în răchită. O lărgi, ingenunches și își lipi ochiul de gaura mică.

Încet, vederea i se obișnuie cu bezna dinăuntru. În podeaua murdară fură înfipite torțe aprinse, care aruncau o lumină galben-aurie peste oamenii adunați. Mai mulți băștinași cu fuste stăteau turcește în colibă. Printre ei, se afla o mână de femei care purtau mantii cu pene. Îl recunosc pe șef și pe tovarășul său cu părul alb. Toți erau atenți spre centrul colibei, iar chipurile le străluceau senine. Până și chipul înspăimântătorului șef exprima curiozitate, deși din ochii lui nu dispăruse licărirea sceptică.

În cupola colibei fusese tăiată o gaură pentru fum și pe acolo intra singura rază de soare care lumina trăsăturile fine ale bărbatului care

ședea cu picioarele încrucișate în mijlocul lor. Emily fu tentată să creadă că totul fusese plănuțit de el, dar își dădu seama că avea nevoie de lumină pentru a citi din cartea legată în piele pe care o ținea pe coapse. Trini stătea lângă el, traducând engleza lui Justin în limba maori, de fiecare dată când acesta făcea o pauză de citit.

Nedumerită, Emily își ciuli urechile ca să audă. Se îndoia că niște canibali ar fi fost atât de vrăjiți de viața și de timpurile lui Mozart sau Vivaldi.

Nu trebui să se chinuie prea mult. Vocea lui Justin răsună iarăși, pătrunzătoare și dulce ca sunetul unui clopot de catedrală.

— ... l-a adus pe fiul ei cel întâi născut și l-a înfășurat în scutece și l-a pus într-o ieszle, pentru că nu mai era loc pentru ei în han.

Se opri, pentru ca Trini să traducă. Șeful atotputernic clătină din cap, de parcă ar fi fost întristat de soarta nefericitului copilaș.

— Și iată, îngerul Domnului a venit peste ei și slava Domnului a strălucit în jurul lor...

Cât fusese la internat, Emily luase parte la șapte serbări chinuitoare de Crăciun. Serbări în care Cecille du Pardieu jucase rolul Fecioarei Maria, în timp ce ea fusese înghesuită în cel mai îndepărtat capăt al scenei, lângă vreo oaie sau vreun măgar. Dar, când închise ochii, se simțea de parcă ar fi ascultat pentru prima dată puterea acelor cuvinte străvechi.

— ... și îngerul le-a zis: „Nu vă temeți pentru că, iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru toți oamenii...”

Emily deschise ochii și clipi ca să alunge lacrimile prinse în gene. Coliba părea să se învârtă, să se rotească încet în jurul unui bărbat cu ochi aurii și triști, prins într-o rază de soare. Lumina îi strălucea peste păr, și sclipea pe carcasa ceasului de aur care se odihnea la pieptul lui.

Emily se îndepărtă de colibă, astupându-și gura cu mâna. Chiar și așa, îi scăpă un chicotit isteric, apoi altul. Chipeșul și ticălosul Justin Connor, în rol de misionar? Oare tatăl ei își lăsase mina și fiica moștenire unui nebun? Ce făcuse cu aurul? se întreabă ea. Îl oferise băștinașilor, ca să-și cumpere provizii? Sau Biblii?

Se aplecă înainte, ținându-se de burtă, și izbucni într-un râs nestăpănit. Cum de se lăsase orbită de propriile ei bănuiele și de bârfele din Londra și nu văzuse caracterul adevărat al acestui bărbat? El primise în viața și inima lui toate sufletele pierdute cu care se întâlnise, angajând un valet abandonat de angajatorul său, împrietenindu-se

cu niște canibali vindecați de pofta de carne umană, acceptând până și șopârlele urâte.

Acceptând pe toată lumea, mai puțin pe pupila sa, își dădu ea seama. În han nu era loc și pentru Claire Scarborough.

Emily își dădu seama că plângea de-abia când simți lacrimile curgându-i pe obraji. Se îndepărtă de casa de întâlnire. Avalanșa de emoții pe care le simțise încă de când tutorele ei ieșise din umbră începea să o prindă și pe ea și, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să se salveze.

Satul deveni neclar în timp ce ea trecu de poartă și pătrunse între ramurile încurcate ale pădurii. Un câine lătră în spatele ei, dar auzi cu greu sunetul din cauza sunetului care îi bubuia în urechi. I se păru că aude și strigătele frenetice ale unui bărbat, dar la fel de bine puteau fi și bătăile neregulate ale inimii ei. Umbre punctate de soare o momeau mai adânc în desiș, promițându-i evadarea. Lianele îi zgăriau obrazul, dar ea de-abia le simțea înțepătura.

Terenul deveni înclinat, și Emily începu să urce, înfigându-și unghiile într-o rădăcină dezgolită pentru a nu cădea. Limba aceasta îngustă de pământ se ridica deasupra insulei, oferindu-i o priveliște uluitoare asupra unei fâșii subțiri de plajă și a dealurilor unduitoare care se continuau spre vest. Coroanele strălucitoare ale palmierilor se legănau deasupra pădurii de smarald dinspre est, oferind privitorului iluzia unui paradis tropical. Aici, sus, aerul era mai rece, pentru că un pâlc înalt de palmieri o fereau de lumina soarelui.

Altă dată, Emily ar fi fost încântată de frumusețea acestui ținut, dar acum nu simțea decât durere – ca și cum ar fi privit ceva ce-și dorea cu disperare, dar nu putea avea niciodată. Își închipui că cel mai îndepărtat colț de țărâm este al ei, așa că îmbrățișă trunchiul unui copac și își afundă degetele de la picioare în mușchiul moale. O pasăre albă își luă zborul de pe o liană și se avântă în înaltul cerului. Rămase în picioare, amorțită, cu mintea rătăcită în cântecul unei păsări, în timp ce briza îi răcorea obrajii înfierbântați. Trebuia să fugă de pe insulă, să fugă de Justin înainte ca propriul ei sistem de apărare să fie înlocuit de adorația pe care o văzuse pe chipul băștinașilor.

Se auzi un chicotit strident, aproape imitând bătăile agitate ale inimii ei, urmat de tropotele unor picioare mici. Emily se răsuci pe călcâie. Dealul era umbrit, la fel și tufele dimprejur.

Pe cealaltă parte, un tufiș se mișcă. Emily gemu. Ce mai era acum? se întreabă ea. Pigmei? Gnomi? Se trezise de-abia la amiază, dar ziua fusese plină de dezastre până atunci. Începea să se simtă ca fetița care căzuse în vizuina iepurelui, din cartea domnului Carroll. N-ar fi mirat-o dacă dintre copaci ar fi sărit o șopârlă albă care să-și scoată apoi din buzunar ceasul tatălui ei.

Studie cu atenție încrângăturile de liane. Frunzișul tremura de parcă ar fi prins viață. De undeva, niște ochi mici și invizibili o priveau ca niște săgeți otrăvite.

Se întoarse să fugă și intră direct într-un copac, acțiune care dădu naștere unui râset drăcesc.

— Nu e amuzant! strigă ea, întorcându-se.

Drept înaintea ei, un arbust cu ramuri aplecate se legăna cuprins de veselie. Emily fu copleșită de mânie și miji ochii.

— N-ai mai râde cu atâta poftă dacă aș fi un topor, nu-i așa?

Își strânse fustele în pumni și țâșni spre tufișul cu pricina. Sări în ultimul moment peste el și observă un petic de piele bronzată și câteva perechi de ochi uimiți.

Vânătoarea începuse.

Pădurea începu să vuiască de zgomotul tălpilor care alergau. Emily înainta cu viteză prin desiș, sărind peste tufișuri și ferindu-se de ramuri cu o agilitate care o luă prin surprindere până și pe ea. Se aștepta să fie străpunsă de o săgeată în fiecare secundă. Arborii deveniră mai rari, dar ea nu îndrăznea să se uite în urmă.

Țâșni din adăpostul răcoros al pădurii în căldura oferită de lumina soarelui și văzu oceanul nesfârșit înaintea ei. Pentru o clipită se gândise să se oprească, dar zgomotul picioarelor din urma ei o făcu să continue. Pământul se înclină dedesubt, și ea se rostogoli în jos pe dealul de nisip. Frânturi de plajă și de ocean se rotiră în fața ochilor ei. După ceea ce i se păru o eternitate de gemete umilitoare, ateriză întinsă pe burtă.

Rămase cu ochii închiși și-și întoarse fața într-o parte, gâfâind. Își încheștă degetele în nisipul cald. O adiere sărată îi mângâie picioarele dureroase. Fu copleșită de tăcerea stranie care se așternu.

Își deschise încet ochii și se trezi înconjurată de degete – zeci de degete mici și plinuțe, bronzate de soare ca niște stafide. Își ridică privirea. Făcu ochii mari când văzu un băiețel care nu purta nimic altceva decât un colier cu scoici și un rânjet nerușinat.

Era înconjurată de o ceată de copii goi-puşcă. Emily nu mai văzuse niciodată atâţia copii grăsuţi la un loc.

Copiii aceştia nu fuseseră niciodată îndesaţi în corsete şi crinolinel. Nu fuseseră niciodată obligaţi să poarte ciorapi, nu înduraseră tortura de a-şi încheia duzina de nasturi de pe ghetele negre, înalte, care le-ar fi ciupit pielea de la picioare. Se uitau lung la ea, iar Emily se holba şi ea, şocată şi fascinată în acelaşi timp de libertatea lor.

O fetiţă serioasă o privea cu timiditate, din spatele unei clăi de pâr întunecat. Stătea cu burta înainte, în postura unui copil mic. Îşi îndesă degetul mare în gură şi începu să îl sugă zgomotos.

Gemând, Emily se întoarse pe spate.

– De ce nu puteaţi fi şi voi pigmei? Urăsc copiii.

Băieţelul îi oferi mâna.

– Nu cumva e o dovadă de intoleranţă din partea ta să etichetezi un grup întreg dintr-o societate în funcţie de vârstă?

Emily se uită repede în direcţia celui care vorbise. Nu se aşteptase să o înţeleagă vreunul din ei, cu atât mai puţin să primească un alt fel de răspuns în afară de o bolboroseală de copil. Luă circumspectă mâna întinsă şi se ridică în picioare.

– Lasă-mă să ghicesc... Probabil că Justin v-a învăţat engleza.

– Justin? repetă el, în mod clar nedumerit.

Fetiţa scoase afară degetul mare şi strigă:

– Pakeha!

Feţele copiilor se luminară şi începură să ţipe voioşi.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Vreţi să încetaţi odată? Mă ia durerea de cap. Emily se îndepărtă de ei, făcând un gest neajutorat cu braţele. Desigur! Normal că Justin este acest atotputernic, magnific şi sfânt Pakeha!

Tăcură cu toţii. Băiatul se uită la ea pierdut. Se părea că tutorele lor nu-i învăţase încă despre sarcasm. Fetiţa se uita la ea aproape cu veneraţie.

– Chiar trebuie să se uite aşa la mine? Mă nelinişteşte.

Băiatul o luă pe fetiţă lângă el.

– Ea este sora mea, Dani. Mie mi se spune Kawiri.

Reticentă, Emily făcu o reverenţă.

– Eu sunt Emily. Îşi puse palmele pe şolduri. De ce mă alergaţi?

– Nu te alergam. Doar te urmăream. Nu credeam că o să fii atât de aiurită, încât să cazî în jos pe deal.

Emily nu găsi nici un contraargument pentru a combate logica băiatului.

– Nici eu, mormăi ea. Aiurită. Ai folosit un cuvânt potrivit. Mărețul vostru Pakeha a luat-o de la începutul alfabetului, văd.

Dani deschise gura să răspundă. Însă, cum Emily nu credea că mai putea suporta să audă încă o laudă la adresa lui Justin, se lăsă pe vine și își băgă degetul înapoi în gură. În timp ce restul copiilor repetau numele lui Emily, fetița își desprinsese o floare roșie de după ureche. Apoi așeză floarea în părul lui Emily, împletindu-i codița printre bucle. Emily zâmbi ezitant.

Un nou val de entuziasm aprinse glasurile copiilor, așa că își îndreptă spatele. Un băiat grăsuț arăta cu degetul spre valuri, țipând în maori.

– Maree înaltă, explică Kawiri.

– Maree înaltă?

La privirea goală a lui Emily, băiatul adăugă:

– Un fenomen natural cauzat de luna nouă și luna plină, care...

– Știu ce este o maree, îl întrerupse ea.

El ridică din umeri și alergă după ceilalți, care tropăiau spre valuri, scoțând niște sunete încântate care nu aveau nevoie de nici un limbaj.

Emily îi urmări, invidiindu-i pentru libertatea lor și luptându-se cu dorința de-a se abandona momentului. Simți că o trage cineva de mână. Dani se uită în sus la ea, rânjind cu gura fără dinți.

– Emmy, spuse micuța.

Inima lui Emily se făcu ghem.

Kawiri se răsuci pe călcăie și porni spre ea în fugă.

– Grăbește-te, Emily! Ziua asta nu durează la nesfârșit.

– Pentru o vreme, așa părea, zise ea încet.

Prinse mâna lui Dani și porni după el, împrăștiind nisipul în urma ei.

Justin stătea pe o dună de nisip, de unde putea vedea plaja. Vântul îi dădea părul din ochi, dar nici măcar briza oceanului nu-i putea răcori gândurile înfierbântate. Privea concentrat plaja de mai

jos, atras precum marea de fermecătoarea copilă-femeie care dansa printre valuri.

Cine naiba era Emily?

Oare femeile se schimbaseră atât de mult de când plecase el din Anglia? Emily semăna atât de puțin cu femeile pe care le cunoscuse în Londra, că părea să aparțină unei specii exotice, în același timp irezistibilă și misterioasă. Firea ei schimbătoare îl fascina și îl obosea deopotrivă. Nu semăna absolut deloc cu mama lui cea zăpăcită și chiar și mai puțin cu surorile lui insipide. Singurele lor preocupări în viață fuseseră legate de domnii care aveau să le semneze în carnetele de dans la următorul bal. Logodnica lui uimitor de frumoasă, Suzanne, îl pălmuisese în holul Teatrului Regal, când o anunțase că își respinsese moștenirea, dar cel puțin ei îi înțelesese motivele – o avariție foarte sănătoasă.

Justin privi cum Emily își ridicase fustele și zburda prin valurile mici, clătînându-și capul de răs, în timp ce copiii o stropeau. Picăturile de apă i se prindeau în păr și îi sclipeau pe piele. În păr avea o floare, o pată de culoare roșie care contrasta cu bucele ei castanii.

Oare suferise din cauza vreunui bărbat? se întreabă Justin în sinea lui. Își încordă pumnii. I-ar fi plăcut să pună mâna pe mizerabilul acela. Imaginea ei, abuzată de vreun ticălos, îl umplea de gelozie și de furie. Și de durere – un gând chinuitor că ar fi putut s-o cunoască înainte ca zâmbetul ei să capete acea tentă melancolică.

Emily ingenunche în nisipul ud, strângându-și mâinile în jurul unui castel de nisip, în timp ce Kawiri săpa un șanț de apă cu piciorul.

Fusese sedusă de vreun desfrânat cu bani? Cunoștea prea bine moralitatea din Londra lui. Buna-cuviință și corectitudinea erau zeii falși ai societății. Ce se petrecea în spatele ușilor închise era o cu totul altă problemă. Un bărbat putea să facă orice dorea cu o femeie, atâta timp cât nu era prins în fapt. Soarele se ascunse în spatele unui nor, și Justin se cutremură. Averele lui David le oferise lui și lui Nicholas mijloacele de-a scăpa de limitele sufocante ale Londrei, dar ce mijloace fusese forțată să folosească Emily? Rămasă fără îndrumarea tutorelui ei, oare și fiica lui David ar fi forțată să procedeze la fel?

Copiii plecară râzând, lăsând-o pe Emily singură pe plajă. Justin se ridică, în speranța că se va face nevăzut înainte ca ea să-l observe

și să-și dea seama că o spionase. Dar în momentul acela soarele apărură pe marginea norului, iar razele sale îi lovira pieptul cu căldura lor arzătoare. Emily își umbri ochii cu palma, și el știa că văzuse ceasul scânteind în soare.

Privirile li se întâlniră și rămaseră așa pentru o lungă perioadă de timp, înainte ca ea să se întoarcă și să se uite spre mare. Justin coborî de pe ridicătura de nisip, dar curba mândră a spatelui ei îl avertiză că era mai bine să tacă. Simți o dorință nestăvilită de-a o atinge. De a-și pune palma pe pielea ei mătăsoasă și fierbinte și de-a o trage în brațele sale. Aproape că nu mai putea să respire de dorință.

Își înghiți întrebările, ezitând să-i distrugă mândria și așa fragilă.

— Te-am văzut fugind din sat.

— Scuză-mă dacă te-am deranjat. Sper că nu te-ai împiedicat să vindecii leproșii sau să trezești din morți vreun băștinaș. Când se întoarse cu fața spre el, vocea îi sună la fel de încordată ca postura pe care o adoptase. Unde-ți sunt adepții? Mă așteptam să fii urmat de un adevărat cortegiu de orbi și paralitici. Ai coborât pe plajă să faci o baie? Sau aveai de gând să mergi pe apă?

Tonul ei batjocoritor îl deranjă mai puțin decât profunzimea emoțiilor pe care știa că le simte. În ochii ei întunecați nu se vedea răzvrătirea unui copil, ci suferința unei femei.

Întinse mâna spre ea, incapabil să se mai abțină. Ea se trase înapoi puternic, iar degetele lui i se strânsă în palmă.

Încercă să vorbească pe un ton neutru:

— Nu ești singura femeie care a fugit în țara asta pentru a scăpa de un trecut insuportabil. Dacă te-a rănit cineva... dacă te-a rănit vreun bărbat...?

Compasiunea lui Justin o înjunghie ca un pumnal. Îi venea să țipe: „Tu! Tu m-ai rănit!“, dar cuvintele acestea rămaseră închise undeva, într-un loc întunecat și ascuns.

Îl privi din cap și până în picioare, cu tot disprețul pe care îl simțea.

— Eu nu sunt ca ei. Iar tu nu ești salvatorul meu. Nu mă simt dator să-mi povestesc păcatele în fața mărețului Pakeha.

El făcu un pas înapoi, și ea înțelese dintr-odată de ce chipul lui era atât de convingător. Fața lui părea să prindă viață cu fiecare emoție pe care o simțea. Chiar și durerea. Fu copleșită de o nevoie disperată

de a-l alina, dar se împotrivi sentimentului și îl atacă în schimb ca un animal rănit:

– Ce s-a întâmplat, domnule Connor? Nu te-am ridicat pe un pedestal suficient de înalt? Înaintă spre el, mânată de un impuls periculos de a-l mișca, de-a obține din partea lui o reacție care să dovedească faptul că nu era un sfânt de marmură, ci o simplă ființă cu defecte, la fel ca ea. Îți place că te adoră, nu-i așa? Presupun că trebuie să fie foarte plăcut pentru un bărbat ca tine.

Un moment mai devreme n-ar fi crezut că este posibil, dar acum fața lui devenise o mască neclintită, ca un totem maori.

– Ce fel de bărbat crezi că sunt, Emily? întrebă el tăios.

– Stăpân de valeți. Prieten cu șopârlele. Își trase floarea purpurie din păr și o atinse de brațul lui musculos, trasând linii circulare pe pielea lui înfierbântată de soare, tachinându-l. Asta vrei de la mine? O adorație oarbă?

Corpul lui era încordat, dar ritmul inegal al respirației sale o avertiză că vorbele ei îl afectaseră. Înclinându-și fața spre el, se frecă de trupul lui cu o îndrăzneală de care s-ar fi rușinat și o felină.

– Să cad în genunchi și să-ți spăl picioarele cu lacrimile mele?

Emily îl batjocorea. Râdea de credința și de viața lui. Cu toate acestea, Justin nu se putea gândi la altceva decât la sânii ei moi, lipiți de pieptul lui. Voia să-i elibereze din strânsoarea materialului, să le simtă rotunjimile goale însemnându-i pielea cu splendoarea lor dezgolită, să le mângâie vârfurile de corail până ce aveau să se întărească. Petalele catifelate ale florii pe pielea lui îl făceau să se gândească la cum puteau să se deschidă și buzele ei pregătite pentru sărutul lui; trupul ei să se deschidă pentru invazia lui.

Trebuie că era cu adevărat nebună, dacă îl tachina într-un loc atât de izolat. Simțurile lui vuiau în ritmul neobosit al oceanului. Cât de ușor ar fi să o împingă în jos pe patul de nisip și să o posede fără dulcegiile pe care le impunea societatea.

O cuprinse cu un braț și o trase cu putere, înapoi, între coapsele sale.

Emily rămase prinsă în îmbrățișarea lui, iar curajul i se topi în focul mocnit din privirea lui. Cumva, Julian profitase de ocazie și întorsese situația în favoarea lui. Fu cutremurată de un fior primitiv, dar se uită la el direct, refuzând să-și coboare privirile, refuzând să se îndepărteze de trupul lui, care îi arăta deschis că o dorește.

O lipi de el, mișcându-se, căutând, arătându-i, fără cuvinte, cât de simplu ar fi fost ca trupurile lor să se contopească într-unul singur. Da, era ca de piatră, dar era ca o piatră topită, nu rece și distant, ci fierbinte și clocotind. Nu era un sfânt, ci pur și simplu un bărbat.

Bărbat din toate punctele de vedere.

– Care dintre flăcări tăi nesăbuiți te-a învățat să te joci atât de periculos? o întrebă el.

– Nu-ți place pericolul, nu-i așa, domnule Connor?

– Nu-mi plac jocurile.

În timp ce se uita adânc în ochii lui, pupilele lui păreau să se rotească într-o mare de chihlimbar. Dorința ei. Puterea lui. Forța ei de atracție. Provocarea lui. Emily lăsă capul pe spate, amețită de teamă.

El o prinse de umeri, cu fața întunecată de emoție.

– Nu ți-am cerut niciodată să mă adori, Emily. N-am vrut decât să mă tratezi cu respect.

O împinse departe de el și porni cu pași mari pe plajă. Emily știa că minte. Își dorea ceva mai mult decât respectul ei. Pur și simplu o dorea. O dorea mult de tot. Și asta era o armă pe care nu crezuse că o va avea vreodată. Amețită, se lăsă să cadă în nisip și privi cum marea distrugătoare îi năruiește castelul.

Capitolul 8



Deși avem cam aceeași vârstă, el mi-a fost mai degrabă fiu, decât frate...

Justin se plimbase de sute de ori pe coridoarele întortocheate ale conacului victorian, mai întâi în copilărie, apoi în visele sale. Covorul moale vișiniu se întindea la picioarele lui. Era din nou copil, fugind prin holurile scăldate în umbrele pâlăitoare de lămpile cu gaz. Holul era mărginit de uși înalte, din lemn de mahon, care îl făceau să se simtă ca un pitic. Era din nou în întârziere, mereu întârzia, și știa că tatăl lui avea să fie nemulțumit.

Picioarele lui subțiri nu-l ajutau să alerge destul de repede. Coridorul se întindea la nesfârșit. Începu să încerce ușile, de teamă că aveau să fie încuiate, dar și mai speriat la gândul că aveau să fie deschise. Încercă fiecare clanță de cristal cu degete tremurânde. Dacă făcea prea mult zgomot, tatăl lui avea să încuie pianul și să-l trimită înapoi în camera lui fără să cineze. Stomacul îl durea de foame.

La capătul coridorului sclipea o lumină. Încetini, stăpânit deodată de o groază de nedescris. Acum covorul se derula mai rapid înaintea lui, trăgându-l împotriva voinței sale spre zona luminată. Pe măsură ce era cuprins de lumină, se strădui să nu țipe.

Slavă Domnului că n-o făcuse! N-avea de ce să se teamă. Se afla în sufragerie, iar familia lui se adunase în jurul mesei lungi de stejar. Se strecură pe scaunul lui, uimit să vadă scaunul gol de lângă el. Erau toți acolo. Mama lui. Cele trei surori, sfioase în rochițele lor cu volane. Bunica lui bătrână, dând din cap spre budinca ei.

Încruntat, tatăl său ridică un cuțit de tăiat carne și trase tava acoperită spre el. Lumina lămpii de gaz se reflectă în lama cuțitului. Justin se uită din nou la scaunul de lângă el, obsedat de faptul că era gol.

Degetele tatălui său se încovoieră pe mânerul capacului de argint. Lui Justin i se întoarse stomacul pe dos. Își dădu scaunul înapoi, răsturnându-l. Cumva, trebuia să-l avertizeze pe tatăl său, să-l oprească să ridice capacul înainte să fie prea târziu.

Tatăl lui clătină din cap. Gura nu i se mișcă, dar cuvintele nerostite bubuiră prin încăpere cu tonalități de bas, în contrapondere cu chicotelile de soprană pe care le scoteau surorile sale. „Nu fi atât de sensibil, băiete! Ești prea al naibii de sensibil pentru binele tău.”

Cu un zâmbet groaznic, tatăl său ridică în cele din urmă capacul tăvii. Justin țiپă. Apoi se trezi singur în sufragerie, singur cu silueta umbrită care stătea în scaunul de lângă el. Silueta se întoarse și prinse contur în lumină.

Nicky.

Nicholas în toată frumusețea sa întunecată, cu părul lins dat pe spate și dinții uimitor de albi, în contrast cu pielea negricioasă.

Arată cu degetul spre Justin.

– Tatăl tău avea dreptate, băiete. Întotdeauna ai fost mult prea sensibil pentru binele tău.

Nicky își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Justin își puse palmele peste urechi și se retrase într-un colț până când propriile sale țipete se stinseră în râsul zglobiu și luminos al unui copilăș.

Emily se ridică în șezut când auzi un scâncet răgușit prin întuneric. Se frecă la ochi, dezorientată. Cât de târziu era? se întrebă. Obosită de joaca prin valuri și de fuga prin soarele arzător de peste zi și incapabilă să îndure veselie falsă a lui Penfeld sau imaginea așternutului de paie gol al lui Justin, se târâse sub păturile ei după cină și se cufundase într-un somn lipsit de vise.

Încet, ochii i se obișnuiră cu întunericul. Raze palide de lumină pătrundeau prin fereastră. Penfeld dormea ghemuit sub păturile sale. Un geamăt ușor cutremură tăcerea colibei.

Emily se ridică în genunchi, cu inima bubuindu-i. Justin era doar o formă vagă, pierdută în umbră. Se strecură spre el, trăgând una din pături în spatele ei, ca un colac de salvare.

O rază slabă de lumină îi mângâia fața. Atitudinea de putere pe care o emana când era treaz dispăruse acum, lăsându-l la fel de neajutorat ca un copil. Pe buza de sus îi apăruseră broboane de sudoare. Emily voia să-l atingă, să-i alunge ridurile de suferință din jurul gurii, să-i șteargă umbrele de sub ochi. El își întinse brusc brațul, speriiind-o. Emily își trase mâna înapoi.

În somn se zvârcolise și se dezvelise, iar primii doi nasturi ai pantalonilor i se desfăcuseră. Era ceva emoționant la fâșia aceea de piele nebronzată de sub pantaloni, dovadă a faptului că odinioară fusese un englez alb, la fel ca oricare altul. Murmură un nume printre dinții închești. Emily se aplecă peste el, oscilând între curiozitate și compasiune.

Julian se contorsionă. Chipul i se schimonosi într-un spasm de groază. Disprețuindu-se pentru ezitare, Emily îl atinse.

Ochii lui se deschiseră brusc. Cu o viteză amețitoare și fără să scoată mai mult decât un icnet de efort, o prinse de încheieturi și se rostogoli odată cu ea, ținându-o sub greutatea corpului său.

Un singur cuvânt, plin de sens și înecat într-un ton acuzator, îi zbură de pe buze:

— Claire!

Capitolul 9



Într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, voi doi vă veți întâlni...

Inima lui Emily încetă să mai bată.

O sclipire de recunoaștere traversă precum o cometă privirea lui Justin, apoi dispăru, lăsând în urma sa un om dezorientat. Emily nu știa dacă să rădă ușurată sau să plângă de dezamăgire.

– Emily? Ce naiba...?

Ea își alese cuvintele cu grijă.

– Ai visat. Ai avut un coșmar.

– Visam?

Justin o studie, confuz. Lumina lunii îi înmuiase trăsăturile, conferind ochilor ei câprui o strălucire tandră și inexplicabil de cunoscută. De ce suferea atât de mult când se uita la ea? Trebuia să existe un motiv. Ceva ce ar fi trebuit să-și amintească, ceva care se afla la marginea conștiinței sale. Privirea lui coborî, fascinată de trupul ei supus, ținut sub al lui, de felul nerostit în care îi acceptase forța și voința. Încheieturile ei subțiri stăteau fără vlagă în strânsoarea lui aspră.

Perplex, își dădu seama de poziția în care se aflau și își aminti de coșmarul pe care îl avusese. Se împinse de pe ea și se împletici afară pe ușă.

Refuzând să fie abandonată din nou, Emily porni după el. Stătea pe nisip, la câțiva pași depărtare, cu spatele la ea și umerii lăsați. Pentru o clipă se temu că avea să i se facă rău, dar el își îndreptă spatele, trecându-și dosul palmei peste buze și tremurând în ciuda căldurii.

– Îmi pare rău, spuse el. Puteam să te rănesc.

– Crezi că puteai?

Nu-i răspunse decât pădurea, scârțâind și suspinând în jurul lor într-o simfonie nocturnă.

Îl atinse pe umăr. Pielea lui era ca marmura. Julian tresări, dar nu se retrase.

– Povestește-mi despre Nicky, șopti ea.

El se întoarce brusc, și fețele lor aproape se ciocniră. Era din nou încordată, iar tensiunea pe care o emana era la fel de palpabilă ca neîncrederea pe care o simțea față de ea.

– Coșmarul, adăugă ea repede. I-ai strigat numele.

El se aplecă să ridice o piatră și o aruncă în întuneric.

– Nicholas a fost partenerul meu.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A murit. A fost ucis de propria vanitate.

Emily rămase nemișcată. Dacă vanitatea îl omorâse pe Nicholas Saleri, ce îl omorâse pe tatăl ei? se întrebă ea. Generozitatea? Firea lui iubitoare?

Justin râse fără pic de umor.

– Nici măcar sălbăticia din Noua Zeelandă nu l-a putut deposea pe Nicholas de vanitatea lui prețioasă. Când se întâlnea cu băștinașii, obișnuia să se dichisească, să poarte haina lui cea mai bună. Ba chiar a binevoit să-l lase pe marele preot să atingă reverele de mătase.

– Cred că era foarte spilcuit.

– A fost. Justin se trase de ureche. Cerceii au fost ideea lui. Își închipuia că suntem ȝigani exilați de societate. El ne-a făcut găurile din urechi, folosind ace maori, care păreau la fel de lungi și de ascuțite ca niște sulite. Am sângerat zile întregi.

Emily își ascunse un zâmbet trist, încercând să și-l imagineze pe tatăl ei cu perciuni și un cercel elegant în ureche.

Ochii lui Justin se umbriră.

– Uneori, parcă încă-l mai văd la lumina focului, sorbind bere cu băștinașii. Cred că se considera nemuritor.

– Și greșea?

– Absolut.

O pasăre de noapte începu să intoneze un cântec obsedant. Emily se înfioră, amintindu-și ce-i scrisese tatăl ei în ultima scrisoare.

– Ai avut încredere în acest Nicky?

Ochii i se îngustară și continuă pe un ton gânditor:

– A fost prietenul meu. N-avea o lețcaie, dar m-a luat la el atunci când toți ceilalți mi-au întors spatele. Cred că l-am iubit. Dar nu, l-am cunoscut prea bine ca să am încredere în el. Se uită în întuneric, deși nu vedea nimic. Când au izbucnit războaiele, și maori s-au întors împotriva noastră, el a insistat să meargă să vorbească singur cu ei. Credea cu adevărat că vechii lui tovarăși de băutură nu aveau

să-i facă nici un rău. Justin îi întâlnește privirea, cu maxilarul strâns într-o expresie mohorâtă. Nu l-am mai văzut în viață.

Emily înghiți cu greu. Justin îi explicase foarte clar modul în care îi tratau maori pe dușmanii lor. Oare tatăl ei avusese parte de o astfel de soartă? De ce nu-i pomenise Justin numele? Oare și David Scarborough îl bântuia în coșmarurile sale?

Privirea i se încețoșă. Se clătină pe picioare. Apoi Justin fu acolo, brațele lui puternice prinzând-o ca într-un cocon de căldură. Își îngropă fața la pieptul lui, prea zguduită ca să-și ceară scuze.

El își frecă obrazul de buclele ei.

– Doamne, feto, ești albă ca laptele! Îmi pare rău! Tu ești atât de curajoasă mereu! Nici nu mă gândeam că o astfel de poveste te-ar putea afecta. Îi ridică bărbia, mângâindu-i buzele tremurânde cu degetul. Unde e curajoasa mea Em? Cea care s-a luptat cu dragonul mortal, a cucerit canibali sălbatici și chiar a înfruntat un contingent de copii mici și goi.

Ea râse ușor.

– Am lăsat-o moțâind în patul meu.

– Atunci hai să mergem s-o găsim, vrei?

O conduse înapoi în coliba slab luminată și o așeză pe pături. Penfeld sforăia fericit în continuare.

– Visează la ceainice cu aripi, fără îndoială, șopti Justin.

Ea chicoti, dar Justin se uită pe furiș la valet cu o privire serioasă. Emily știa la ce se gândea. Cât de mult zgomot puteau face, fără să deranjeze somnul lui Penfeld? Le-ar auzi atingerea buzelor în întuneric?

Ca un hoț în noapte, el se aplecă și o sărută cu o tandrețe intensă care o lăsă fără suflare.

Îi îndepărtă buclele încurcate de pe față.

– Nu-ți face griji legat de ce ți-am spus. Face parte din trecut.

O mai sărută pe frunte înainte de-a aluneca înapoi în umbră. Intenționase s-o consoleze sau s-o avertizeze? se întrebă Emily.

Își linse buzele și-i simți gustul dulce-amar, întrebându-se ce ar face dacă ar ști cât de mult greșea.

Emily se trezi în dimineața următoare în coliba pustie, în sunetul picăturilor ușoare de ploaie care răpăiau pe acoperișul de stuf. Simți un val de dezamăgire când se târi afară de sub pături. Astăzi spera

să continue explorarea plajei și îi promisese lui Kawiri să-l învețe cum să înjure în limba engleză.

Își trase o pătură în jurul umerilor și se duse la fereastră. Printre frunzele pe care se prelingeau picături de ploaie, se vedea cerul mohorât. Ploaia nu dădea nici un semn că s-ar opri. Oare Justin era în siguranță și la căldură, ghemuit în fața focului din coliba maori, sau se afla acolo undeva, afară, tremurând în aerul rece și umed?

Oftând, se întoarse de la fereastră. Să-i caute iarăși prin lucruri, după indicii despre trecutul lui? Simți o greutate insuportabilă pe umeri. Dacă visul urât al lui Justin era doar vârful suferinței sale, atunci ce alte tragedii avea să descopere?

Se lăsă în genunchi și, fără tragere de inimă, începu să trieze un teanc de cărți și hârtii. I se părea o pierdere de timp să mute pur și simplu cărțile dintr-un teanc în altul, așa că începu să le șteargă de praf cu un colț de pătură și să le separe în funcție de subiect și autor. Se încălzi din cauza efortului și pătura îi alunecă de pe umeri fără să bage de seamă. Pierdută în ritmul liniștitor al picăturilor de ploaie, aranjă mai multe stive ordonate de cărți și astfel trecu jumătate de dimineață, pe nesimțite. Acum, când cărțile nu mai erau aruncate peste tot, coliba părea să fie de două ori mai mare. De fapt, chiar începea să aibă un aer mai primitiv.

Cuprinsă de acest avânt alarmant de curățenie, Emily aranjă păturile și hotărî să tragă masa în mijlocul încăperii. Pufuleț îi urmărea eforturile fără să clipească, de pe mașina de gătit.

— Ai putea să mă ajuti, șopârlă leneșă ce ești, îl muștră ea. Ar trebui să aprind focul sub tine.

Limba șopârlei țâșni afară cu dispreț.

Ea trase de masă. Lemnul greu de stejar nu se urni din loc. Mormăind nemulțumită, mai trase o dată. Un sertar îngust țâșni afară, lovindu-se puternic de coapsele ei.

Blestemul lui Emily se stinse în tăcerea colibei. Aceasta să fie ascunzătoarea secretă pe care o căuta? Se întinse încet spre scobitura întunecată, de parcă s-ar fi temut că găsește o viperă acolo.

Cu mâna tremurându-i, scoase un teanc de hârtii rulate într-un tub gros. De teamă să nu-i cedeze genunchii, se lăsă să cadă pe poale, cu picioarele încrucișate. Rămase așa pentru o lungă perioadă de timp, uitându-se în gol. Sufletul vesel și iubitor al lui Claire Scarborough murise odată cu tatăl ei. De ce nu putea Emily să treacă mai departe? De ce nu-l putea accepta pe Justin așa cum era?

Un om bun care primise în viața lui o necunoscută goală-puşcă, fără să ştie dacă era o hoată, o criminală sau o prostituată bolnavă de pe cheiurile Londrei. Poate că nu o dorise în viața lui pe când era o copilă, dar pasiunea din săruturile sale îi arătau că acum o dorea. Degetele ei se jucau cu panglica jerpelită cu care erau legate hârțiile.

Trase de panglică. Paginile se deschiseră în poala ei. Îşi duse mâna peste gură, ca să acopere un suspin de uşurare. Pe foile de hârtie erau trasate linii drepte. Aceste note muzicale nu erau munca migăloasă a unui copil, ci scrisul apăsător şi echilibrat al unui bărbat în toată firea. Frunzări paginile, minunându-se de cât de multe erau.

Fu izbită de importanţa paginilor pe care le ţinea în braţe. Era munca de-o viaţă a lui Justin. În ultimii şapte ani rămăsese pierdut în Noua Zeelandă şi-şi turnase sufletul în această muzică. Îşi trecu mâna peste o pagină, mângâind petele de cerneală cu vârful degetelor. Simţi o tristeţe extraordinară când şi-l imaginează stând aplecat deasupra mesei, scriind în lumina slabă a felinarului, până când îl usturau ochii şi nu mai vedea bine. Muzică scrisă în tăcere şi ascunsă de ochii şi de urechile lumii, simfonii care nu aveau să cunoască niciodată coardele vesele de vioară sau pian. O lume de urechi nepăsătoare, surdă la magia lor deosebită.

Întoarse pagina cu gesturi pioase. Muzica fusese una din orele suportabile de la internat. Fiecare fată fusese învăţată să cânte „Dumnezeu s-o salveze pe Regină“ la pianul vechi din sala de muzică. Miji ochii la notele muzicale, concentrându-se să le unească într-un model pe care l-ar putea înţelege.

Un zâmbet îi înflori pe buze când începu să fredoneze încet. Prinsese imediat melodia, un ritm vesel, simplu şi melancolic. Era uimită de frumuseţea sa, fascinată de geniul său inocent. Fără să-şi dea seama, începu să cânte cu toată puterea, glasul ei ţesând un fir de sunet în perdeaua picăturilor de ploaie.

Justin scutură din cap ca să îndepărteze picăturile de apă care i se adunaseră în ochi. Iubea ploaia din Noua Zeelandă. În Londra, picăturile de ploaie cădeau ca o perdea mohorâtă, îngreunate de fumingine, dar aici picau ca nişte stele căzătoare din cer, dând naturii culori şi mai intense. Frunzişul căpăta un luciul tăios, iar marourile prindeau nuanţe de mahon. Când se plimba prin pădure într-o

zi ploioasă, aproape ajungea să creadă că murdăria din lume putea fi spălată.

Aproape.

Se aplecă pe sub ramura lăsată a unei ferigi arborescente și observă cu mâhnire că se plimbase iarăși în cerc în jurul colibei. Slavă Domnului că Penfeld rămăsese în urmă, în casa de întâlnire a tribului maori, ca să savureze o supă de scoici. N-ar fi suportat să-l vadă iarăși dându-și ochii peste cap.

La urma urmei, de ce să n-o verifice pe Emily? Era aproape amiază. Cu înclinația ei de-a fi neastâmpărată, ar fi avut timp suficient să le vândă coliba oricăror băștinași care ar fi trecut pe acolo sau să-și dea foc la fustă.

Se ghemui la adăpostul unei tufe. Ploaia curgea de pe borul părării și-i picura de pe nas, dar el nu-i acordă nici o atenție. Privea lacom spre fereastră, la haloul de lumină care îl încălzea pur și simplu prin existența sa. Și-o imaginea pe Emily înăuntru, cu buclele ei castanii aplecate deasupra unei cărți sau altei sarcini feminine și delicate.

Cum ar fi să îl jupoaie pe Pufuleț ca să-și facă o pereche de ghetе.

Justin își coborî fruntea în palmă, chicotind la ideea aceasta caraghioasă. La un moment dat va trebui să învețe să aibă încredere în fata asta. Altfel cum avea s-o învețe să aibă încredere în el? Se forță să se ridice și se întoarse să plece. Un cântec slab, aproape îngeresc, pluti până la urechile lui. La început avu impresia că melodia era doar în capul lui, la fel de obsedantă și familiară ca sunetul propriului sânge care-i curgea prin vene. Apoi simți un spasm de durere în piept.

Emily.

Îi cânta melodia cu un contralto puternic, oferind cântecului un farmec simplu și o inocență pe care el nu și le imaginase decât în visurile sale nebunești care îi aduceau inspirația. Identificase ritmul sofisticat cu ușurință, trecând de sunetele pretențioase scrise pentru oboi și cornii franțuzești, la care se ostenise zile întregi. Fără să se chinuie prea mult, îi furase cântecul și și-l însușise. Știa că pentru tot restul vieții sale, chiar dacă acel cântec avea să răsune prin fiecare sală de concerte din Europa, el nu va auzi decât puritatea vocii ei.

Justin se simți expus. Ca și cum cineva i-ar fi mângâiat inima din piept și ar fi făcut-o să palpite, să fie și mai vulnerabilă la următoarea atingere neglijentă.

Clocotind de furie, traversă luminișul cu pași mari și deschise ușa cu putere.

Emily își ridică privirea. Cântecul i se opri în gât.

– Justin, este atât de frumos!

Avea obrajii îmbujorați și buzele întredeschise. Ochii îi strălucea cu încredere și tandrețe. Mai văzuse privirea aceea înainte și faptul că era incapabil să-și amintească unde sau când o văzuse nu făcea decât să-l mânie și mai mult.

Își scoase pălăria.

– Cine ți-a dat dreptul să cotrobăi printre lucrurile mele personale? Cine naiba crezi că ești?

Zâmbetul lui Emily se stinse. Se uită în sus la el, întrebându-se ce ar face dacă i-ar spune. Ploaia cădea pe spatele hainei sale impermeabile. Părul ud îi cădea pe frunte, ascunzându-i ochii. El își dădu părul din ochi, și Emily tresări. Văzuse destul de des în viața ei privirea aceea mănioasă.

– Nu mi-a dat nimeni dreptul. Își trase genunchiul aproape de corp, adăpostind simfonia la piept. Te-ai supărat?

Julian trânti ușa atât de puternic, că o mână de paie căzu din tavan.

– Te-am supărat, nu-i așa?

El traversă coliba și-i smulse paginile din mâini. Încă furios, rulă foile într-un cilindru, dându-i impresia că ar fi vrut mai degrabă să o strângă pe ea de gât.

Emily se ridică în picioare, scuturându-și praful de pe fustă.

– Ai de gând să mai vorbești vreodată cu mine?

El plesni sulul de palmă.

– Nu și dacă ai noroc.

– Norocul n-a fost niciodată punctul meu forte.

– Nici al meu, se răsti el. Cel puțin nu de când te-am cunoscut.

Ea își împreună mâinile la spate.

– De fapt, nu m-ai *întâlnit*. Într-un fel, m-ai găsit. Ca pe un cățeluș vagabond sau un...

– Măr stricat?

Ea se uită în jos la picioarele ei, dar nu înainte ca Justin să o vadă crispându-și buzele într-un gest de durere. Se simți vinovat. Nu-i

potolise deloc furia prin faptul că-i amintise de noaptea în care o găsisese. Imaginea trupului ei voluptuos și ud, scăldat în lumina lunii, încă îl bântuia. Un dar primit de la ocean, după cum spusese el atât de prosteste. Cel mai probabil, era un dar venit direct din iad. Poseidon probabil că-și râdea în barbă pe tronul său de sub apă, pentru că scăpase de ea. Pentru o clipă nebunească, Justin își dori să dea timpul înapoi până la acea noapte, să îi fi depărtat coapsele mătăsoase și să o posede înainte să deschidă gura și să-i vorbească.

— De ce te uiți așa la mine? întrebă Emily, alarmată de lăcomia neascunsă din privirea lui.

— Cum mă uit?

Întrebarea lui sună ca mârâitul unei feline, făcându-i stomacul ghem. Își apăsă pumnul acolo.

— De parcă aș fi o prăjitură franțuzească, iar tu ai fi nemâncat de o lună.

— O, pentru mine a fost mult mai mult de o lună, draga mea. Păși încet spre ea, subliniind fiecare pas cu vorbele mătăsoase. Mai bine te înfulecam în noaptea aia, pe plajă. Pentru că, dacă aș fi făcut-o, cel puțin aș fi avut un moment de liniște la amurg... iar asta e ceva ce n-am mai avut de atunci. Îi mângâie obrazul cu o atingere chinuitor de tandră. Știai că ești o femeiușcă nerecunoscătoare, mincinoasă, obraznică, supărăcioasă și băgăcioasă? Apoi glasul îi deveni un vuiet: Iar astea sunt punctele tale bune!

Emily se sprijini cu spatele de masă. Își ridică bărbia într-un gest de demnitate rănită.

— Îmi cunosc foarte bine neajunsurile, dar dacă asta te face să te simți mai bine, poți continua să mă prezinți într-o lumină proastă.

Mârâind, Justin se răsuci pe călcâie. Nu avu nevoie de mai mult de trei pași pentru a-și da seama că se plimba fără să mai trebuiască să sară peste stive de cărți sau pături aruncate. Emily își împreună mâinile cu modestie.

— Cărțile mele, mormăi el. Ce naiba a făcut cu cărțile mele? Încearcă să mă scoată din minți. Nu voi mai găsi niciodată nimic!

— Ba sigur că vei găsi. Le-am organizat atât de frumos!

Privirea lui acuzatoare o țintui pe loc.

— Știam unde se află fiecare carte. *Înainte* să le muți tu.

Emily simți nevoia să-l tachineze. Trase din stiva cea mai apropiată jurnalul lui din copilărie și i-l flutură pe sub nas.

– Chiar și pe asta, *Homer*?

Justin i-l smulse din mână și se întoarse brusc pentru a deschide sertarul secret. Acesta alunecă de pe șinele lui și căzu pe podea, împrăștiind pe jos hârtii, călimări, mai multe creioane de cărbune, o pereche de ochelari subțiri de aur și un pachet îngălbenit, legat cu sfoară. Mormăind din nou, se lăsă pe vine și înghesui jurnalul și simfoniile în sertar.

Emily îngenunche să adune niște hârtii, pregătită să i le dea ca pe o ofertă de pace. Se uită curioasă la un document care părea oficial, semnat cu un nume înflorit, dar acesta îi scăpă printre degete, uitat, când privirea îi căzu pe un pachet de scrisori. Recunoscuse scrisul îndrăzneț al lui Justin.

El încă mormăia printre dinții încleștați.

– Dacă m-aș fi dorit o femeie infernală care să scoțoească prin lucrurile mele, m-aș fi însurat până acum, nu? De ce nu poți să stai departe de lucrurile mele? Mai bine chiar, de ce nu poți să stai departe de viața mea?

Strânse scrisorile în mână, dar era prea târziu.

O lacrimă căzu pe plicul scrisorii, întinzând cerneala ștersă. O altă lacrimă pică pe mâna lui ca o picătură de ploaie sărată.

– O, Doamne, Em, nu începe să plângi acum! Sunt sătul de atitudine smiorcăită a lui Penfeld.

Dar Emily nu se uita la el. Se holba la pachetul gros de scrisori, fiecare adresată domnișoarei Claire Scarborough de la Queen Square 45, Bloomsbury, Londra, și care nu fuseseră niciodată trimise prin poștă.

Îl privi prin vălul de ceață al lacrimilor. El se întinse spre ea, dar Emily deja o zbughise, lăsând ușa deschisă în urma ei.

Capitolul 10



Cred că farmecul tău ar fi o adevărată provocare pentru firea lui serioasă...

Ploaia se topea într-o ceață fină pe pielea lui Emily, amestecându-se cu lacrimile care îi șiroiau din ochi. Vântul îi trăgea de bucle

și biciuia oceanul înspumat. Își trase genunchii la piept, alinată de zgomotul șuierător al valurilor care se loveau de mal.

Nu îi luă prea mult timp lui Justin s-o găsească. Ea ridică privirea spre el și-i văzu silueta conturată pe fundalul cenușiu, fără pălărie, cu pumnii strânși, singur și stăruitor. Picăturile de ploaie îi udao părul și se prindeau ca niște mărgelile de cristal în barba lui.

Emily se întoarse cu fața spre mare, ștergându-și lacrimile. Cum putea să-i explice că nu plângea de tristețe, ci de bucurie?

El nu o uitase niciodată. În toți acei ani nesfârșiți și singuratici, nu uitase niciodată de ea. Pachetul gros de scrisori, legate cu un șnur aproape destrămat, era dovada clară a acestui fapt. Dar de ce nu i le trimisese niciodată? De ce lipsise un sărman copil de mângâierea pe care i-ar fi adus-o cuvintele lui? La școală, se strecura în fiecare dimineată la parter, atunci când era livrată poșta, doar ca să se strecoare înapoi la ea în pod cu mâinile goale, rugându-se să nu o fi văzut celelalte fete. Își putea imagina bucuria și mândria pe care ar fi simțit-o când domnișoara Winters i-ar fi pus în mâini unul din acele plicuri de hârtie cafenie. Ar fi zburat în sus pe scări, ar fi deschis scrisoarea și ar fi savurat fiecare cuvânt scris de tutorele pe care nu îl întâlnise niciodată.

Cu toate astea, era confuză. Dacă Justin ar fi rostit un singur cuvânt, o silabă măcar, totul ar fi ieșit la lumină – întrebările, acuzațiile, rugămințile. În schimb, el îi întinse mâna.

Emily o luă, ușurată să găsească un sprijin puternic în lumea ei schimbătoare. O trase în picioare și se privă în ochi pentru un moment parcă nesfârșit, doar un bărbat și o femeie, singuri pe o fâșie pustie de nisip. Își împleti degetele cu ale ei și o conduse pe o dună de nisip, la o porțiune înaltă pe care se ridica o cruce rudimentară.

Aici, sus, vântul bătea mai puternic. Biciuia părul lui Justin ca o vijelie și îi scotea în evidență profilul frumos. Acolo îi eliberă mâna și se întoarse cu fața spre ocean. Dintr-odată, Emily nu mai voia să afle adevărul. Cu o disperare care o șoca, dorea în schimb să-i atingă buzele cu vârfurile degetelor, să-l sărute cu toată pasiunea care îi clocotea în inimă.

Dar când deschise gura, cuvintele lui o opriră.

– Tot timpul aud muzică în miște. Este mereu acolo. De când îmi amintesc.

Emily se lăsă să cadă pe iarba mică, cu genunchii slăbiți de ușurare.

– Probabil e o înzestrare specială.

El râse scurt și amar.

– Mai degrabă un blestem. Propria mea familie mă considera un ciudat. Am fost singurul fiu al tatălui meu, dar nu aveam nici un interes pentru firma lui de transport sau pentru blestema-tele obligații sociale care veneau la pachet cu nenorocitul ăla de titlu nobiliar. Nu mă putea ține departe de pian. Vocea lui scăzu în intensitate și deveni la fel de mohorâtă și de ternă precum cerul. Când am împlinit douăzeci și unu de ani, mi-a dat de ales. Muzica sau moștenirea. Eu am ales muzica. M-a aruncat în stradă cu nimic altceva decât haina de pe mine. Am ajuns într-un teatru de estradă, o șandrama plină de șobolani, unde cântam melodii licențioase pentru niște perechi de bețivi care îmi aruncau mărunțiș drept plată. Acolo l-am întâlnit pe Nicky. El m-a luat sub aripa lui și m-a învățat să supraviețuiesc.

Se uită în jos la cruce. Emily trase aer în piept, realizând dintr-odată lângă ce stătea.

– Nicholas? spuse ea încet. E îngropat aici?

Justin se uită în sus, clipind aproape absent.

– N-am găsit rămășițele lui Nicholas, ca să le îngropăm. Aici se odihnește celălalt partener al meu. Se aplecă și mângâie lemnul crucii. Cel mai drag prieten pe care l-am avut vreodată.

Emily nu se putea mișca, nu putea respira. Emoțiile pe care le crezuse îngropate de mult timp înfloriră în sufletul ei și o sugrumară, lăsând-o fără cuvinte. Era la fel de neajutorată ca o păpușă în mâinile lui Justin, când el îi luă fața între palme și o ridică ușor spre el. Ar fi putut s-o arunce în mare, și ea n-ar fi fost în stare să scoată un scâncet de protest.

– Încerc să spun că-mi pare rău că am țipat la tine, Emily. Mi-era teamă că și tu o să mă crezi un ciudat.

Se aplecă și o sărută ușor, lăsându-i pe buze gustul lui inconfundabil. Apoi își afundă mâinile în buzunare și porni în jos pe deal, cu umerii încordați împotriva vântului.

Emily se uită orbește la ocean, departe în larg, unde linia neclară a orizontului se întâlnea cu valurile. Apoi își întoarse privirea spre crucea de lemn. Nu existau îngeri de marmură pentru tatăl ei. Nici un scris elegant sculptat în granit – *David Scarborough, părinte*

preaiubit. Doar o cruce simplă, pe un deal bătut de vânt, cu vedere la ocean. O cruce despre care știa, cumva, că fusese sculptată cu dragoste de mâinile lui Justin.

Lacrimile îi încetoșară privirea când își trecu mâna peste peticul de iarbă care acoperea mormântul tatălui ei.

— O, tati, șopti ea. Ce să mă fac?

Emily se întoarse mult mai târziu la colibă. Împinse ușa, așteptându-se să găsească încăperea pustie și cufundată în beznă.

Dar în interiorul mașinii de gătit pâlpâiau limbi portocalii și galbene de foc. Deasupra fierbea un vas, iar aerul era parfumat cu aromă de chimen și cuișoare. Penfeld o întâmpină la ușă cu un prosop, pentru a-i usca părul. Își duse degetul la buze ca să-i dea de înțeles să tacă și arată cu capul spre masă.

Emily tresări când îl văzu pe Justin, și-și dădu seama cât de înfrigurată era. El stătea jos, cu picioarele lungi întinse în fața lui și cu capul aplecat peste masă. În timp ce îl privea, el trase o foaie nouă de hârtie și continuă furios să scrie. Mâna aproape îi zbură pe pagină. Părul îi lucea ca mătasea umedă în lumina felinarului. Emily voia să-și treacă degetele prin părul lui, să-l aducă la buze și să-l usuce cu respirația ei.

Prosopul îi căzu din mâini, și ea se apropie ușor de el, amintindu-și de explozia lui de mai devreme. El își scoase ochelarii și se frecă la ochi, apoi ridică privirea și-i aruncă un zâmbet care o încălzi mai mult decât focul din sobă.

Emily îndrăzni să tragă cu ochiul peste umărul lui, dar el își mută brațul în așa fel încât să ascundă ce lucrase, apoi se relaxă și cedă în fața curiozității ei. Emily nu se lăsă păcălită de postura lui, dar fu emoționată de încrederea pe care i-o acorda. Fredonă timid câteva note.

— Ceva nou?

— Foarte, răspunse el și aranjă hârtiile astfel încât să le vadă de la început.

Buclele ei îi mângâiară obrazul atunci când se aplecă peste umărul lui. O melodie fără cuvinte i se născu pe buze, iar glasul îi deveni mai încrezător cu fiecare notă pe care o interpreta. Când ajunse la final, ecoul muzicii încă mai răsuna în încăperea.

Când își ridică ochii, îl văzu pe Justin privind-o admirativ, dar fără să-și poată ascunde pasiunea. Emily se aplecă în față, atrasă de curba irezistibilă a buzelor lui întredeschise.

Aplauzele lui Penfeld destrămară vraja.

– Bravo, stăpâne! Cred că e una dintre cele mai bune pe care le-ai compus.

– Îți mulțumesc, Penfeld, răspunse Justin. Își încordă maxilarul când privirea i se desprinsese de a lui Emily și începu să strângă hârtiile. Tu ce crezi?

Într-un fel, lui Emily nu i se părea suficient să rostească un „Minunat” sau o altă laudă asemănătoare. Se lupta să găsească vorbele potrivite pentru a exprima tot ce simțea în inima ei.

– A început ca o ploaie blândă și liniștitoare. Dar apoi s-a întâmpat ceva periculos, ceva liber și vioi ca explozia unor tunete și fulgere. Și din cauza aceasta, nimic nu va mai fi niciodată la fel.

Măinile lui Justin înghețară.

– I-ai dat un nume? întrebă ea.

Fantoma unui zâmbet jucă pe buzele lui. Se roti pe butoi ca să se întoarcă cu fața spre ea, și Emily auzi încă o dată notele vesele din cântecul său.

– I-am spus „Emily”.

În acea zi începu un ritm nou, care se întrepătrunse timid în zilele însorite și nopțile tropicale luxuriante care urmau. Ritmul acesta fremăta prin gândurile lui Emily în timp ce se bălăcea prin valuri cu copiii. I se strecura în inimă în timp ce se plimba cu Justin pe câmpuri sau îi prindea pălăria atunci când i-o sufla vreo rafală de vânt. Îi bântuia liniștea serilor, când își sorbea cafeaua și îl urmărea pe sub gene cum își scrie simfoniile la lumina felinarului.

Într-o dimineață, se pomeni stând singură în colibă, strângând în mâinile tremurânde scrisorile lui Justin către Claire Scarborough. N-o mustrase niciodată conștiința când citise scrisorile altcuiva, așa că nu înțelegea de ce era atât de reticentă să-și citească propria corespondență? Ridică una dintre scrisori în fața ferestrei. Razele soarelui treceau prin plicul uzat, luminând scrisul de mână îndrăzneț dinăuntru. Emily îl coborî rapid. Dimineața era pur și simplu prea luminoasă pentru a fi întunecată de amintiri și temeri vechi, își zise în sinea ei, așezând cu blândețe scrisoarea

în locul său tainic. Deocamdată era suficient să știe că Justin își amintise de ea.

În aceea noapte cu lună se trezi în bubuitul agitat al propriei inimi. Un geamăt răgușit rupse tăcerea. Justin visa din nou.

Aruncă păturile de pe ea și traversează coliba. Îi atinse fruntea înfierbântată. Nu știa cum să-și explice dorința nebunească de a-l liniști. Oare îl bântuia iarăși imaginea lui Nicky? Sau era tatăl ei, cu zâmbetul stins și ochii câprui, odinioară strălucitori, privindu-l acum acuzator? Gura lui Justin se contorsionă de durere și, dintr-odată, nu mai conta care erau demonii lui. Voia doar să-i alunge.

Se întinse pe așternutul de paie și se ghemui alături de el. Își strecură palma peste pieptul lui gol și se opri deasupra inimii. Trupul i se liniști treptat, apoi rămase nemișcat. Fără să-și dea seama ce face, o trase în brațele sale cu un geamăt mulțumit și-și îngropă fața în părul ei.

Justin simți că niște pene îi gădilau nasul. Le îndepărtă, abținându-se să nu strănute. Apoi un parfum îi umplu nările, un miros atât de bogat și de pur, că părea cu totul neobișnuit prin simplitate. Vanilie. Parfumul îi asaltă creierul, născând un dor pentru Anglia, țara de care de abia dacă voia să-și amintească. Îl făcu că tânjească după delicatesele civilizației, cum ar fi prăjiturilele lui Gracie, fierbinți, tocmai scoase din cuptor și presărate cu scorțișoară. Gogoși tăvălite prin zahăr umplute cu piersici aburinde. Emily, înmuiață în praf de stele și glazurată cu lumina lunii.

Deschise ochii brusc. Emily?

Nasul lui nu fusese ascuns în pene, ci în buclele ei. Dormea încolăcită în jurul lui cu o inocență adormită. Și când dormea era la fel de nă râvașă ca atunci când era trează. Îl încălecaser cu un picior și mâna i se odihnea pe abdomenul lui. Razele blânde ale dimineții îi mângăiau chipul.

Pofta pe care o simțise în stomac se transformă acum în dorință și îi țâșni spre vintre cu o iuțeală nemiloasă. Își mută șoldurile. La naiba cu prăjiturilele și gogoșile, se gândi el. Voia să o guste pe Emily. Voia să se afunde în trupul ei fraged până se săturau amândoi. Și așa era o adevărată tortură să se trezească în fiecare dimineață și să o vadă înfoclită în păturile ei, cu fundulețul vizibil ridicat spre tavan. Dar să se trezească din somn și să o găsească încolăcită în jurul lui ca o dulce destrăbălată... Era atât de excitat, că și numai

chicotitul ei neprefăcut era în stare să-l dezlănțuie. Cu grijă să nu o deranjeze, întinse mâna sub pătură și-și deschise unul din nasturii pantalonilor.

În ultimele zile, devenise mai mult decât o povară pentru el. Devenise o obsesie. Se chinuise s-o trateze cu aceeași afecțiune pe care le-o arăta copiilor, dar zâmbetul ei vesel nu făcea altceva decât să-i alimenteze dorința pe care o simțea față de ea. Înflorise ca o floare tropicală din zonele sălbatice ale insulei. Lumina soarelui îi bronzase pielea și dăduse o lumină aurie buclilor sale.

Lumea lui îi aparținea ei. Emily îi dădea târcoale ca un înger vagabond, firav și amuzant. Strânse din ochi, bântuit de imaginea ei aplecată lângă el, peste o plantă de in sau bălăcindu-se prin valuri, la apus, cu o ceată de copii maori agățați de brațele ei ca niște crabii. Duminică, la casa de întâlnire a tribului maori, își ridicase privirile din Biblie și o văzuse stând cu picioarele încrucișate pe podeaua de pământ, cu o expresie melancolică întipărită pe chip și cu obrazul sprijinit de capul lui Dani. Citise bălăbăindu-se cinci versete din Evanghelia după Matei, apoi își pierduse complet ritmul. Când își ridicase din nou privirile, ea dispăruse.

Avusese destule amante în Londra, unele mai sincere, altele mai false, dar nici una dintre ele nu se putea compara cu farmecul obraznic al zvârlugii cu picioarele goale care dormea lângă el.

Emily se mișcă în somn. Întredeschise buzele și începu să sfârșie delicat. Justin se simți rușinat. Stătea întins lângă ea, plănuiind să o seducă într-un mod care l-ar fi făcut de rușine chiar și pe Nicky, iar ea probabil visa castele de nisip și stele de mare. Își trecu degetul peste nasul ei, așteptându-se să găsească praf de pistrui pe vârful degetului.

Emily se trezi, apoi făcu ochii mari într-un amestec de spaimă și de groază care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva îi crescuseră colți în timpul nopții. Își trecu limba peste dinți. Toți păreau la fel de tociți.

Își atinse barba nerasă cu regret.

– Știu că nu m-am ras de câteva zile, dar nu arăt chiar atât de înfiorător, nu?

Probabil că răspunsul ar fi fost afirmativ, pentru că ea se zvârcoli ca să-și retragă piciorul și să se îndepărteze.

El o strânse mai puternic în brațe, pentru că nu era dispus s-o lase să plece fără nici o explicație.

— De ce atâta grabă? În ciuda reputației mele de om cumpătat, îmi place să țin o femeie în brațe dimineața.

Ea chicoti răgușit.

— Dar Penfeld...

— ... doarme.

Un sforăit puternic, venit de sub fereastră, îi întări spusele.

— Și eu, izbucni ea. Dormeam, adică. De fapt, aveam o criză de somnambulism. Trebuie să mă fi împiedicat și am căzut pe tine. Poate că m-am lovit la cap. Ar trebui să mă plimb puțin, să văd dacă sunt amețită.

Se ridicase pe jumătate când el îi încercui talia cu un braț și o trase înapoi. Făcu o grimasă când posteriorul ei moale se lipi de o parte a trupului său care, pentru moment, era prea trează pentru a fi considerată cuviincioasă.

— Dacă ești amețită, ai nevoie de odihnă, spuse el, în speranța că Emily va pune răgușeala lui pe seama somnolenței. Știi, minți îngrozitor, deși te lauzi că ești expertă în pozne.

— Nu este adevărat! Mint foarte bine. Toți profesorii mi-au spus asta. Se foi în semn de protest.

Trupul lui Justin era atât de încordat, că mai avea puțin și ceda. O împinse de pe el, apoi se rostogoli deasupra ei făcându-i inutilă tentativa de a scăpa. Își împleti degetele cu ale ei și îi prinse mâinile deasupra capului.

Își arcui sprâncenele, avertizând-o să nu mai mintă.

— Acum ce-ar fi să-mi spui ce făceai în patul meu. Îmi puneai piper în nas? Îmi legai păturile? Îmi puneai ciulini în pantaloni?

Ea își coborî pleoapele, lăsându-l să-i vadă genele mătăsoase.

— Am avut un vis urât. Îmi era frică.

Mărturisirea ei sfioasă îl emoționă. Știa prea bine cum era să se trezească tremurând în întuneric. Și-o imaginea târându-se lângă el, încredințată că el avea să-i alunge demonii. Își coborî capul cu gândul să-i alunge temerile cu un sărut. Dar înainte ca buzele lor să se atingă, șoldul i se lipi de abdomenul ei gol. Un șoc de plăcere îi cutremură trupul. Își dădu seama prea târziu că schimbarea poziției nu făcuse altceva decât să înrăutățească problema. Mădularul lui erect devenise imposibil de ignorat. Pentru amândoi.

Șocată, Emily rămase cu gura căscată. Spre groaza lui, Justin simți că roșește.

– Nu-i nimic, spuse el răspicat, dar ea făcu ochii mari ca semn că nu-l crede. Te asigur că e un lucru normal care se întâmplă dimineața. Nu are absolut nimic de-a face cu tine, minți el.

Ea ezită, apoi pufni încrezută.

– Știam asta.

Justin se ridică, mutându-și picioarele departe de ea. Bineînțeles că știa, se gândi el. Probabil că o învățase flăcăul grădinarului. Sau coșarul? Ardea de dorință s-o împingă înapoi pe pături și să-i ofere și el câteva lecții.

O văzu ridicându-se cu coada ochiului. Își trase fusta în jos, ca să-și acopere coapsele elegante, de parcă ar fi fost cea mai timidă virgină.

Se simțea dator să o avertizeze, își aminti el, nimic mai mult.

– Emily?

– Da?

– Dacă mai ai coșmaruri... începu el și simți că ea așteaptă încordată continuarea. ... du-te la Penfeld.

– După cum dorești, domnule Connor. Nu vreau să fiu o povară.

Justin nu era pregătit pentru amărăciunea din tonul ei.

Se întoarse spre ea, dar Emily deja se băgase în așternutul ei de paie și-și trăsese păturile peste cap, ca un copil supărat.

În acea după-amiază, Justin se duse pe țărm să privească furtuna care venea odată cu marea. Dinspre vest se vedeau amenințători norii negri care aduceau odată cu ei și ploaia. Departe, în largul mării, ploaia deja se dezlănțuise, topind cerul și oceanul într-o perdea gri, fără capăt. Fulgerele trosneau și pocneau ca o pânză de păianjen deasupra valurilor furioase. Justin își încordă picioarele pentru a rezista forței vântului și-și înfipse mâinile în buzunare. Aștepta cu bucurie furtuna, văzând în sălbăticia ei un tumult asemănător cu propria lui stare de spirit.

O căldură apăsătoare plutise în aer mai toată ziua, clocotind la fel ca tensiunea care se acumulase în trupul lui încă de când se trezise cu Emily în brațe. Recunoștea senzația: o dorință fierbinte și puternică, pe care o negase prea mult timp. Ea îi spulberase pacea fragilă pe care o găsisese pe Insula de Nord și trezise fiara înfometată din el care tânjea după exaltare și pasiune și după mai mult decât devotamentul loial al unui mic trib de băștinași.

Inspiră adânc mirosul ploii care venea. Ce bine ar fi fost dacă furtuna i-ar fi alinat o parte din frustrări. Privi pe plaja pustie. O pată de culoare galbenă îi atrase atenția.

Era Emily, care cobora dealul și se îndrepta spre plajă. Vântul îi sufla cu putere părul și îi lipea fusta de trup. Alunecă pe nisipul moale și, fără să-și dea seama, Justin făcu un pas înainte cu intenția de-a o ajuta. Ea nu-l văzu. Primii stropi uriași de ploaie îi căzură pe spate, și ea fugi spre adăpostul oferit de frunzișul pădurii, dispărând printre copacii care se legănau în bătaia vântului.

Justin se uită lung la dealul de nisip, și se încruntă. Era a treia oară când o văzuse pe Emily coborând pe cărarea aceea, mereu la amurg și mereu singură. Ignorând ploaia, coborî pe plajă și începu să urce dealul de nisip, băjbâind după smocuri de iarbă de care să se prindă.

Când ajunse în vârf, se opri șocat de imaginea care îl aștepta acolo. Un strat de flori roșii se întindea ca o pată de sânge în jurul crucii de pe mormântul lui David. *Pohutukawas*. Justin căzu în genunchi și atinse o petală fragilă cu vârful degetului, pierzându-se în parfumul lor dulceag. Își aminti de rușinea pe care o simțise. Închise ochii în timp ce vocea lui David părea să-i șoptească prin ploaie, transportându-l înapoi în timp.

Ai grijă de ingerașul meu, Justin! Jură!

Tunetul bubui ca o canonadă.

Justin tresări, simțind miros de praf de pușcă în adierea vântului. Deschise ochii larg. Îngenunche pe marginea malului abrupt, strângând în mână ceasul lui David. Nu îndrăznea să-l deschidă. Chiar și după toți acești ani, se temea să dea ochii cu imaginea copilului din interior. Copilul care încă îl aștepta în Anglia. Copilul care avea ochii lui David.

Ridică una dintre flori, aproape hipnotizat. Și-o închipui pe Emily chinuindu-se să urce pe cărarea îngustă cu brațele încărcate cu flori parfumate. De ce ar aduce ea flori la mormântul lui David? Simțise, cumva, cât de important era acest loc pentru el?

Îndepărtă o picătură de ploaie de pe petala catifelată, și aceasta se topi pe pielea lui. La fel cum se topeau lacrimile pe obrazul alb al lui Emily. Deschise palma și o rafală de vânt îi smulse floarea din mână, trimițând-o direct în ocean. În timp ce furtuna se dezlănțuia cu toată puterea în jurul lui, floarea pluti pe valuri până fu înghițită fără urmă.

Capitolul 11



Trebuie să fii curioasă de comoara pe care am descoperit-o...

Emily înainta cu pași siguri prin pădure și cu un coș strâns la în-doitura cotului. În ciuda faptului că era greu, pașii ei erau la fel de ușori ca aerul curat și luminos, spălat de furtuna din ziua precedentă. A doua zi aveau să meargă în tribul lui Trini, care organiza un festin de zile mari pentru a ura bun venit băștinașilor maori din vecinătate. Ofranda ei umilă era un coș cu fructe verzi și acoperite de puf pe care le culesese de pe niște rugi de agrișe cu ajutorul lui Kawiri.

În timp ce se apropia de colibă, auzi voci masculine ridicate într-o ceartă serioasă.

Se opri nedumerită, apoi făcu un pas înapoi. Da, își zise în sinea ei, era coliba lor.

Coșul îi alunecă puțin când glasul lui Penfeld bubui:

– Domnul Dumnezeu nostru a predicat mai bine decât mine, atunci când s-a adresat fariseilor și le-a spus: „Milă voiesc, iar nu jertfă”. Mă tem că faceți o greșeală enormă... *domnule*.

Ultimul cuvânt fusese rostit pe un ton de insultă care o făcu pe Emily să rânjească. Se părea că hamsterul cel timid înnebunise de tot.

– Pe el, Penfeld, șopti ea încet.

L-ar fi aplaudat pe oricine ar fi îndrăznit să-l sfideze pe atotputernicul Pakeha.

– Dacă aș fi vrut să ascult interpretarea ta asupra Scripturii, ți-aș fi cerut-o, ripostă Justin.

Emily lăsă coșul jos. Nu învățase prea multe din talentele lui Tansy, dar se pricepea de minune să tragă cu urechea. Se strecură pe lângă fereastră și îndrăzni să tragă cu ochiul înăuntru. Justin era cu spatele la ea, dar profilul lui Penfeld căpătase o nuanță lividă de roz. Cu siguranță avea un acces de furie, după cum ar fi spus domnișoara Winters. Când Justin se roti pe călcăie, Emily se ghemui sub pervaz.

– Femeia nu mi-a lăsat nici o altă variantă, spuse el. N-am nici o lețcaie. Trebuie să-i trimit vrăjitoarei ceva, chiar dacă e vorba doar de un gest de bună-credință.

Penfeld pufni.

— V-ați gândit să vă scoateți inima din piept? Ar fi o ofrandă potrivită din partea unui om căruia îi place să facă pe martirul, așa ca dumneavoastră. N-am înțeles niciodată de ce nu v-ați aruncat pe mormântul prietenului dumneavoastră și nu v-ați îngropat odată cu el, atunci când ați avut ocazia.

Din tăcerea care se lăsă, Emily înțelese că valetul mersese prea departe. Propria ei inimă se strânse de durere. În cele din urmă, se auzi vocea liniștită a lui Justin:

— Te-aș putea concedia pentru asta, spuse el pe un ton lipsit de emoție, care amintea de ducele care ar fi putut deveni.

Penfeld își apără cu răceală demnitatea.

— Dacă preferați, voi căuta un alt loc de muncă.

Spre meritul lui Justin, acesta nu continuă discuția aceasta complet ridicolă. Cum s-ar fi descurcat un valet fără slujbă pe această coastă izolată? Și-ar oferi serviciile șefului lui Trini? Să-i calce fusta de in? Să-i lustruiască cerceii de jad?

Justin oftă cu putere.

— Pur și simplu n-am încredere în femeia aia, Winters.

Emily își încleștă pumnii când își dădu seama că vorbeau despre ea. Nu, nu despre ea, se corectă ea cu răceală. Despre Claire Scarborough.

— Dacă nu primește cât mai curând vești de la mine, adăugă el, ar putea arunca copilul în stradă.

Sau în ocean, își zise Emily, străduindu-se să-și stăpânească un chicotit isteric.

Glasul valetului se auzi din nou, de data asta cu un ton rugător:

— Dacă nu aveți încredere în ea, de ce nu luați copilul din grija ei? Femeia aia intrigantă ar putea să vândă familiei dumneavoastră informațiile pe care le știe despre locul în care ne aflăm. Poate că tatăl dumneavoastră ar putea...

— Sunt mort pentru tatăl meu. Mi-a spus foarte clar lucrul ăsta, atunci când i-am aruncat moștenirea în fața de pedant.

Penfeld nu mai găsi nimic de comentat. Emily auzi foșnet de hârtii și clinchet de metal. Se ridică ușor deasupra pervazului. Justin își scotea de la gât ceasul tatălui ei. Obiectul îi atârna elegant printre degete, rotindu-se în lumina soarelui deasupra unei cutii cu hârtie de mătase.

Se lăsă din nou la pământ, apăsând cu pumnii în pământul rece. Gândurile îi goneau la fel de repede ca bătaile inimii. Ce Dumnezeu se întâmplase cu mina de aur? Oare Justin nu-și pierduse doar prietenii și partenerii în revolta maori, ci și averea? Se părea că nu mai trimisese bani la școală pentru că nu avea nici un ban. Iar acum voia să-i trimită domnișoarei Winters prețiosul ceas de la tatăl ei.

Emily se simți dezgustată de imaginea femeii aceleia lacome, înfigându-și ghearele în hârtia subțire, scotocind după obiectul greu de aur de pe fundul cutiei. Cel mai probabil l-ar trimite pe Barney la aurar chiar în aceeași zi, ca să transforme capacul gravat într-un bulgăre de aur.

Emily încercă să înghită nodul care i se formase în gât. Cuvintele auzite doar îi confirmau ceea ce bănuia deja. Singura moștenire a lui Claire Scarborough se afla în privirea de aur lichid din ochii lui Justin Connor.

– Ptiu, drace, puștoaică afurisită! Mișcă-ți fundu' în cealalt' parte
dă plajă or' te-arunc io acolo!

La auzul acestor cuvinte vulgare rostite de Kawiri pe un ton melodios, Justin lăsă coșul din brațe să-i cadă și avu un schimb de priviri uimite cu Penfeld. Copiii se aruncară asupra fructelor de kumara și fructul pasiunii care fuseseră aduse pe plajă pentru festinul de a doua zi. Kawiri se uita furios la sora lui.

Dani își puse mâinile în șolduri și scoase limba ei mică și roz, într-un gest sfidător. Lui Justin, i se păru o atitudine dureros de familiară.

– Nu ești dăstul dă mare să m-oblighi.

Justin se crispă la auzul accentului cockney. Și dacă-ț' trece pân' minte să-ncerci, o s-o chem pă Emmy a mea și-ț' va trage o scatoalcă dă s-o ții minte.

Justin o scuti de efort. Dădu capul pe spate și zbieră:

– Emily!

Aceasta apăru dintr-o groapă proaspăt săpată în care căuta scoici, ștergându-și nisipul de pe burtă.

– Ați sunat după mine?

Arăta atât de fermecătoare, că Justin aproape uită că voia s-o certe. Căldura după-amiezii îi îmbujorase obrajii. Părul i se încolăcea în șuvițe umede în jurul feței, scoțându-i în evidență zâmbetul acela amețitor care era un amestec de tandrețe și neastâmpăr. Dinspre

direcția coșurilor se auzi o bufnitură amenințătoare, și lui Justin îi reveni memoria.

Arată spre copii.

— Acei copii... Ce i-ai învățat?

Ea își foi picioarele cu un aer cuviincios.

— Engleza?

— Engleza de baltă, cel mai probabil. S-ar descurca mai bine la o încăierare prin cartierele mărginașe, decât într-o sală de judecată. Ce încerci să faci? Să ștergi tot binele pe care l-am făcut?

Ea înfipse un deget în nisip, părând mai interesată să se joace cu un crab minuscul.

— Ai mai auzit-o vreodată pe Dani rostind o propoziție întreagă în limba engleză?

— Tirada aia îngrozitoare nu prea poate fi numită... Se opri, scărpinându-se în cap. Nu, n-am mai auzit-o.

Nu fu nevoie să-și ducă gândul mai departe din cauza unui fruct de kumara care se lovi de capul cuiva. Urmă un urlet de furie. Justin se strâmbă.

Emily se strecură pe lângă el.

— Mă voi strădui să fiu un exemplu mai bun, promise ea, aplecându-se spre coșul de răchită și urechile celor doi copii într-o singură mișcare plină de grație. Mai tăceți din gură, șuierea ei, sau vă tâbăcesc fundulețele.

Urmă un cor cuviincios de „Da, doamnă“.

Buzele lui Justin tresăriră când îi zări curba delicioasă a posteriorului. Undeva, în depărtare, tună o voce:

— Aranjaț' odat' torțele, doamnelor! N-avem toată afurisita dă zi! Justin gemu.

— O, nu! Nu și Trini.

Ridicând nevinovată din umeri, Emily se strecură înapoi în groapa de scoici. Pufnetul de veselie al lui Justin aproape îl sufocă. Scăpă coșul pe care îl ținea și fu nevoit să vadă cum toate fructele de kiwi pe care se chinuise să le culeagă se rostogoleau ușor în mare.

În seara aceea, Emily nu se întoarse să ia cina la colibă. Justin îl lăsă pe Penfeld să sforăie și plecă în căutarea ei. Mai mulți maori își făcuseră tabără de-a lungul plajei și nu se mai întorseseră peste noapte în satul fortificat. Justin se duse de la un foc la altul, zâmbind, salutând și prefăcându-se că nu era pe cât de pierdut se simțea.

Din tufele încurcate de ferigi se auzi strigătul deznădăjduit al unei păsări kiwi, plecată să caute de mâncare. Lui Justin i se făcu milă de pasăre – era neîndemânatică, timidă și, în ciuda eforturilor sale de a zbura, nu se putea desprinde de pământ.

O melodie răsună în aer, amestecându-se cu zgomotul ușor al valurilor care se loveau de mal. Melancolia lui Justin dispăru. Grăbi pașii spre sunet, strivind nisipul fin sub tălpi.

La marginea țărmului trosnea un foc ce trimitea scânteii spre cerul catifelat al nopții. Justin se ascunse în umbre, în afara cercului de lumină.

Emily adunase copiii în jurul focului, ca un înger cu nas cărn care dirijează un cor de heruvimi goi-puşcă. Vocile lor pure și dulci se ridicau în aer, intonând cântecul cu o claritate care ar fi fost invidiată de orice cor de băieți de la Biserica Sf. Paul. Un rânjet îi curbă buzele și își imaginează ce reacție șocată ar fi avut orice congregație londoneză serioasă când ar fi văzut adunătura asta de copii grăsuți și dezbrăcați. Mai ales pentru că intonau o melodie veselă „Maud cea poznașă e o adevărată scorpie, pe cinstea mea!”

Își lăsa capul în jos, râzând încetișor. Întreaga lui viață visase să studieze muzica cu maeștrii din Viena, dar părea destinat să învețe subtilitățile muzicale în genunchi, la picioarele unei fetișcane obraznice și neascultătoare.

Când își ridică fruntea, privirile li se întâlniră peste capetele copiilor. Și rămase fără aer. Cântecul copiilor se pierdu undeva în fundal, făcând loc altei melodii mai luminoase și mai tânguitoare. În ochii ei strălucea o invitație timidă. În acel moment, ea nu era nici înger, nici copil, ci o femeie în privirea căreia se putea citi făgăduința unei pasiuni tandre. Hotărârea pe care o luase Justin începea să se clatine. Chiar îi plăcea să fie un martir, așa cum îl acuzase Penfeld? Ar fi fost egoist din partea lui să-și permită o fărâma de fericire în brațele lui Emily? Să se trezească în fiecare dimineață cu ea în brațe? Să doarmă în fiecare noapte cu gustul ei arzându-i pe buze?

Să-și piardă inima și sufletul în fața acestui înger căzut din ceruri, să se piardă în flăcările arzătoare ale propriilor dorințe?

Justin se ridică brusc în picioare. Penfeld greșea. Nu voia să fie un martir. Râvnea după singurătate. Singur se ascunsese în acest colț de lume, timp de șapte ani, doar ca să nu înfrunte priviri ca acelea pe care i le arunca Emily. Fortându-se să nu se lase impresionat

de zâmbetul ei care pălea, dădu rece din cap în direcția ei și se întoar-se în întuneric, încă bântuit de strigătul singuratic al păsării kiwi.

În noaptea festinului, vremea fu caldă și cerul senin, acoperit de o puzderie de stele. Emily și Justin stăteau cu tribul lui Trini și urmăreau cum șirul luminos de torțe le arăta drumul în jos, până pe țarm.

Justin își puse ușor mâinile pe umerii ei. Emily inspiră tremurat, dar se temu să vorbească pentru a nu destrăma vraja tandră care îi cuprinsese inima și sufletul. Nu o mai simțise de atât de multă vreme, că aproape că nu recunosc sentimentul.

Fericire. În inima ei trădătoare rezonă o coardă de bucurie, ca eco-ul clopoțeilor în vânt, o melodie pe care o auzise cândva și nu o mai uitase niciodată.

Liniștea fu spartă de un cântec pur și armonios, care părea să pâlpâie în aer, luminând întunericul nopții. Justin începu să se legene, trăgând-o după el într-un dans atemporal. Ea își lăsă capul pe spate, rezemându-se de umărul lui, simțindu-se conectată cu muzica, cu noaptea și cu el. Oaspeții lor ajunseră pe plajă, acceptând cântecul de bun venit al gazdelor într-o tăcere smerită.

Când se stinse și ultima notă a cântecului, Justin îi șopti:

– Să nu aplauzi. Ai putea începe un război.

După cum prezisese, se păstră un moment de tăcere respectuoasă înainte să se pornească sărbătoarea.

Nici un nobil de la curtea Angliei nu și-ar fi permis atâta ospitalitate, cum le ofereau maori prietenilor lor.

Dacă Witi Ahamera era regele lor și *tohunga* cu părul alb era medicul regal, atunci Justin putea fi considerat prințul moștenitor mult iubit, care saluta sosirea celuiilalt trib cu o prietenie plină de respect. Emily încercă să se piardă în mulțime, dar Justin o luă sub aripa lui și o protejă cu popularitatea de care avea parte. Lângă el, se simțea ca o prințesă.

La scurt timp după asta, Emily se servi cu o bucată suculentă de carne friptă și urmări cu fascinație vârtejul de mișcare și de culoare de pe plajă. Copiii se prinseră de mâini și se strecurară pe sub brațele și picioarele dansatorilor, imitând mișcările acestora cu o exuberanță stângace. Și ea fu prinsă de ritm și începu să țină isonul cu degetele de la picioare.

Lângă ea stăteau Trini și Justin, cu picioarele încrucișate în nisip.

Zăbind cu timiditate, o fată maori îi oferi o tavă de răchită plină cu carne de pui. Ea suspină și o îndepărtă, frecându-și burta în semn că mâncase destul. Fusesse atât de încântată să scape de tocana de fasole pregătită de Penfeld, că se îndopase cu șuncă, carne de porc și prețioasele scoici *toheroa*, gătite la aburi, în nisip.

Justin era ocupat cu bărbatul știrb din stânga lui, așa că se întinse după ceașca lui.

Mâna lui o prinse de încheietură.

– Nț, nț! Iarăși ești o fetiță neastâmpărată?

– Nu sunt o fetiță, replică ea, privindu-l în ochi. Mi-e sete.

Amândoi știau că ceașca lui cu apă de izvor rece ca gheața conținea și rom, în timp ce a ei avea doar apă.

El înclină capul, gânditor.

– Presupun că nu ți-ar face rău o înghițitură.

– Nu, dar dacă nu mă lași, s-ar putea să-ți faci ție rău.

El trase ceașca departe de ea.

– Puțină răbdare, iubito! Lasă-mi mie onoarea!

Emily fu atât de uimită de alintul lui, că tresări atunci când îi lipi ceașca rece de buze. Zgomotul și confuzia părură să se estompeze, lăsând-o singură, captivă în flăcările aurii din ochii lui Justin. El înclină ceașca, și ea bău cu poftă. Un foc lichid păru să i se reverse prin vene, intensificat de fiecare bătaie a pulsului de la baza gâtului lui Justin. El trase ceașca deoparte și câteva picături de foc îi rămaseră pe buze. Le linse lacomă cu vârful limbii, și Justin oftă ușor.

Bătrânul îl trase de braț, cerându-i atenția.

Emily zâmbi timidă.

– Gata! Promit să nu mai fiu obraznică.

Așteptă până când el puse ceașca jos și apoi o schimbă cu a ei, fără ca el să bage de seamă. Avu grijă să soarbă încet, nu să bea cu înghițituri mari, știind că romul avea o aromă mai puternică și mai ametoitoare decât sherry-ul folosit la gătit pe care ea și Tansy obișnuiau să-l fure din bucătăria internatului.

Un șir de războinici ale căror trupuri luceau în lumina torțelor începură să danseze în jurul focului cu rotiri sălbatice, care povesteau despre bătălii câștigate și lupte care încă mai trebuiau duse. Emily se legăna pe ritmul cântecului de război. Nu foloseau tobe, ci păstrau ritmul bătând din picioare. Dansul lor făcea nisipul să reverbereze

cu pasiunea lor masculină, iar Emily simți că începe să-i clocotească sângele în vene. Își schimbă poziția, pentru că devenise foarte conștientă de șoldul lui Justin lipit de al ei.

Aproape răsuflă ușurată când apărură femeile din ambele triburi, unduindu-se într-un dans molcom și rotind niște bile de in împletit între degetele lor grațioase. Însă liniștea ei se evaporă când o străină cu ochi negri se rupse din șirul de dansatoare și se îndreptă spre Justin.

Emily oftă lung, așteptând salutul obișnuit, rostit cu atâta adorație de băștinași: „Pakeha!”

— Justin, dragul meu! strigă femeia pe un ton melodios.

— Rangimarie! N-am știut că vii, răspunse el, zâmbind ca un adolescent.

Emily își îndreptă spatele.

Femeia se aruncă în genunchi și-l învălui în îmbrățișarea ei. Justin dispăru în părul ei lung, negru și mătăsos. Emily își atinse cu tristețe propriile ei bucle lipsite de luciu. Aerul umed îi uscaseră părul în bucle încrețite.

Frumoasa polineziană își așeză fusta în jurul ei, vorbind repede în maori. Justin îi răspunse la fel de rapid și-i ridică mâna la buze într-un gest atât de civilizat, atât de englezesc, că Emily citi în asta o mărturisire directă, de parcă Justin ar fi întins-o pe nisip și s-ar fi culcat cu ea chiar acolo. Între ei exista în mod clar un aer de intimitate. Femeia își scutură părul într-o mișcare seducătoare. Emily se uită urât la el, întrebându-se ce război ar începe dacă i l-ar fi smuls din rădăcini.

Îl înghionti pe Trini, aproape răsturnându-i ceașca din mână.

— E destul de drăguță, nu-i așa? În cazul în care îți pac femeile cu tatuaje.

De fapt, femeia avea un tatuaj doar pe bărbie. Aripile întinse îi subliniau buzele pline și forma exotică a ochilor. Se întinse peste Emily, luă un fruct al pasiunii dintr-o tavă și rupse jumătate din el cu dinții ei albi și drepecți. Sucul auriu al fructului i se prelinse în jos pe bărbie.

— Ai văzut asta? De data asta, Emily chiar răsturnă ceașca lui Trini, iar acesta își turnă apa rece pe pieptul gol. Ce maniere odioase! Fătucă asta nerușinată n-ar rezista să bea ceaiul cu domnișoara Win... Își înghiți cuvântul, aruncând o privire nervoasă în direcția lui Justin.

Trini nu părea să fi observat nimic. Era prea ocupat să se șteargă pe piept cu mantia lui din pene.

Emily rămase cu gura căscată de șoc și complet neajutorată când nepoftita băgă cealaltă jumătate din fructul pasiunii în gura lui Justin și apoi îi mângâie buzele cu degetele bronzate, care zăboviră acolo parcă în amintirea unor desfătări din trecut și cu promisiunea unora viitoare. Emily simți un cuțit în inimă. Se simți mică, urâtă și plină de pistru, așa că își coborî capul și-și dori să fi avut părul mai lung, ca să se poată ascunde mai bine.

Cântecul dansatorilor căpătă un ritm nou, hipnotic și senzual. Râzând, femeia se trase din brațele lui Justin și se alătură celorlalte femei din trib care dansau.

Justin se aplecă spre Emily și vorbi tare, ca să se audă peste muzică:

– Acum poți vedea de ce îi găsesc atât de irezistibili pe maori. Ei nu fac nimic fără să cânte.

– Nimic? i-o întoarse ea tăios.

Justin fredona încet, complet orb la micul vulcan gata să erupă de lângă el.

– Rangimarie a fost printre cei mai buni elevi ai mei. Eu am învățat-o engleză.

– Doar atât?

Justin nu văzu privirea ucigașă pe care i-o trimise Emily. Ochii lui erau îndreptați admirativ spre pieptul voluptuos al prietenei sale. Mișcările unduitoare pe care le făcea Rangimarie mai că amenințau să-i scoată ochii din cap. Ea dansă spre el, lovind cu picioarele în nisip și legănându-și soldurile cu intenție vădit erotică.

Vârfurile părului ei atinseră obrazul lui Emily ca niște mici țipari atunci când se aplecă deasupra lui Justin și-i spuse câteva cuvinte în maori. El zâmbi și-și lăsă capul în jos. Se putea să fie din cauza torțelor, dar Emily ar fi jurat că Justin roșise.

În timp ce femeia se îndepărta, Emily îl lovi pe Trini în braț.

– Ce-a spus?

Trini îi aruncă zâmbet enervant și-și fâlfâi degetul în fața ei.

– Nu! Așa ceva nu e pentru anexele auditive ale progeniturilor.

– Nu e pentru anexele audi...? repetă ea încetișor, înainte ca sensul cuvintelor să-i devină enervant de clar.

Nu erau cuvinte potrivite pentru urechile copiilor.

Glasul limpede și condescendent al lui Justin îi răsună în minte. „Iarăși ești o fetiță neastâmpărată?”

Își înfipse unghiile în inul împletit din care era făcut paharul. Toți păreau să creadă despre ea că era un copilăș ceva mai mare căreia trebuia să i se dea peste degete ca să nu facă prostii. Își duse paharul la buze, golindu-i conținutul dintr-o singură înghițitură. Un foc lichid îi străbătu membrele, pulsând în ritm cu muzica.

Romul și fumul torțelor îi încețoșă privirea. Trăsăturile exotice ale dansatorilor se contopiră și se transformată în fețele încrezute ale elevelor de la internatul domnișoarei Winters. În timpul orelor de balet, ea rămânea mereu într-un colț și le urmărea cum pluteau prin fața ei îmbrăcate în rochii elegante din organza albă. O mâncau tălpile să danseze și ea cu ele, dar Cecille primea întotdeauna rolul lui Giselle la recitalul care se ținea în fiecare primăvară. Emily primise satisfacție de abia cu un an în urmă, când Cecille își ridicase capul ca să facă reverența și descoperise că strălucitoarea ei coamă blondă fusese lipită de scenă.

Ritmul dansului gonia prin venele lui Emily, fermecând-o cu tempoul lui sălbatic. Se uită la Justin. Atenția lui era captivată încă de cântecul de sirenă al dansatoarelor.

Paharul gol îi alunecă printre degete. Era sătulă să stea pe margine, în timp ce altele aveau parte de atenție. Se ridică în picioare cu o grație sinuoasă și intră printre dansatori. Nu era nevoie să încerce să le imite mișcările.

Închise ochii și-și ridică părul de la ceafa transpirată, iar ritmul îi luă trupul în mâinile sale pricepute, făcând-o să se legene ca o floare în bătaia vântului.

Cântecul tânguit al dansatorilor crescua în intensitate, și sufletul ei, închis prea multă vreme, își luă în cele din urmă zborul. Emily dansa liberă, prinsă în energia pură a mișcării. Lovea din ce în ce mai rapid cu picioarele în nisip, complet cuprinsă de ritm.

Unul câte unul, băștinașii își părăsiră locurile din nisip ca să se alăture dansului, vrăjiți de ritm și de melodie. Kawiri sări și se strâmbă, înarmându-se cu o bucată de lemn adus de ocean, pe post de sulită. Trini se învârtea cu grație, înconjurat de pelerina sa cu pene. Bătrânul *tohunga* zâmbea fără dinți și se legăna în nisip. Dani sărea de pe un picior pe altul, scuturându-și claua de păr.

Pentru un moment magic, Emily nu se mai simți singură. Făcea parte din ceva mai mare – o familie. Se răsuci pe călcăie și ajunsese față în față cu Justin.

Cumva, Justin nu păruse niciodată mai singur ca acum, în mijlocul acestei mulțimi exuberante. Chipul lui era marcat de o tristețe confuză. Emily se opri.

El își îndepărtă părul din ochi și făcu o plecăciune, arătându-i pentru o clipă ce figură izbitoare ar fi fost în saloanele elegante din Londra.

– Pot avea plăcerea acestui dans, milady?

Muzica băștinașilor păru să dispară undeva în fundal, transformându-se în ritmul dulce al unui vals, pe jumătate imaginat, pe jumătate amintit din vreun vis.

Lui Emily îi era greu să vorbească.

– Eu sunt cea onorată, milord.

O luă în brațe, ținând-o la un braț distanță, cu o grație fără cusur. Mâna lui mare și caldă era lipită de spatele ei gol. Băștinașii se estompară în decor în timp ce ei dansau pe nisip într-un cerc din ce în ce mai larg, pierduți amândoi într-un moment fermecat și fără să-și dea seama că nu era potrivit să danseze astfel. Nu-i observară pe maori care se dădură înapoi, renunțând la propriul dans în favoarea cadenței exotice a valsului.

Emily privi în sus la fața lui, minunându-se din nou de linia puternică a maxilarului său de sub favoriții neîngrijiți, de sclipirea întunecată din ochii lui de felină. Nu era deloc ca atunci când valsase cu Tansy prin colțurile înguste ale camerelor de la mansardă.

I se părea că dansează cu el de o veșnicie, parcă dintotdeauna. Își închipuise întotdeauna cum Cecille avea să-și scrântească glezna și cum va fi obligată ea să preia rolul principal din recital. Că tutorele ei avea să se materializeze într-o noapte învăluită în ceață și că se va strecura în partea din spate a sălii de recitaluri. Iar când ea cădea într-un nor de organza, vocea lui baritonă avea să strige: „Bravo, bravo! Asta-i fata mea!” sub privirile șocate ale domnișoarei Winters și ale celorlalte fete.

Lacrimile îi înțepau ochii. Clipi ca să le alunge, apoi își dori să n-o fi făcut, pentru că văzu clar chipul lui Justin. În privirea lui se luptau pasiunea și un dor lipsit de orice speranță. Închise ochii, amestecată de puterea și de mirosul cald și exotic al pielii lui. Plaja bătută

de vânt dispăru. Poate că dansau singuri, într-o sală întunecată de bal, sub cristalurile a o mie de candelabre.

Justin o strânse și mai puternic în brațe. Ea își rezemă capul pe pieptul lui, pe jumătate așteptându-se să simtă materialul aspru al unei jiletci, nu căldura pieptului său gol.

El își frecă obrazul de părul ei. Emily oftă tremurat. Acum doar se legănau, agățându-se de orice scuză pentru a rămâne îmbrățișați și captivi în plasa de dulci amăgiri pe care și-o croiseră. Când se termină și ultima notă din cântecul maori, Emily găsi o soluție, o răzbunare atât de simplă și atât de diabolică, încât nu avea cum să nu funcționeze.

Tansy spusese mereu că exista o singură modalitate de-a înge-nunchea un bărbat bun. Muzica se opri și ea tremură în liniștea care urmă.

Tăcerea părea prea aspră, prea apăsătoare. Justin vru să-i ridice bărbia spre el. Ea se smulse din brațele lui și o luă la goană. Fugi de ea însăși și de el, deși în inima ei știa prea bine că avea s-o urmeze.

Capitolul 12



Oricât de bogată ar fi mina noastră, nu se poate compara cu bogăția sufletească pe care am simțit-o întotdeauna când mă aflam în compania ta...

În jurul lui se învârtteau o mulțime de dansatori veseli, dar Justin rămase locului uluit, holbându-se la locul în care fusese Emily, așteptându-se parcă să apară din nou, ca prin minune, dintr-un nor de fum. Sângele începu să-i gonească prin vene, luându-i cu asalt vintrele, inima și capul care îi bubuia. Vuietul pe care îl auzea în urechi nu avea nimic de-a face cu oceanul. Era același vuiet pe care îl auzise în noaptea în care o găsise pe Emily, același flux și același reflux neobosit de dorință și avertisment care îi bântuiau momentele de veghe și-i colorau visele.

Țâșni de pe loc, croindu-și drum printre maori, pentru prima dată surd la ritmul cântecului lor. Mâna unei femei îi atinse brațul,

dar el se scutură și merse mai departe, orb la orice altceva în afară de umbra mlădioasă care se pierdea în depărtare.

Fâșia de plajă se întindea sub picioarele lui. O lună timidă trăgea cu ochiul de după perdeaua de nori, iar nisipul sclipea de parcă ar fi fost presărat cu diamante. Emily era chiar în fața lui, o umbră mișcătoare între dunele joase. Respiră adânc. Putea jura că-i simte parfulul în vânt, un amestec ademenitor de vanilie și mosc.

Luminile festinului rămăseseră în urma lui, devenind doar o strălucire roz pe cer. Ecourile muzicii și ale râsului erau înecate de zgomotul valurilor. Ocoli o dună înaltă și se opri brusc. Emily stătea singură pe întinderea de plajă pe care o găsise prima dată.

Justin știa că nu avea să uite niciodată felul în care arăta în acel moment. La fel de prețioasă și exotică precum un trandafir sălbatic englezesc care înflorește în deșert. Vântul îi ciufulea buclele și îi lipea fusta de trup. Ținea bărbia ridicată a sfidare și-și frângea mâinile de parcă ar fi vrut să prindă curaj. Nu știa ce-o făcea mai frumoasă pentru el – vulnerabilitatea sau mândria ei. Putea fi ca o Evă sfidătoare, care se juca cu un măr în fața lui Adam.

În timp ce se îndrepta spre ea, simți cum chipul i se încordează de disperare.

– Nu te plac, spuse el.

– Nici eu nu te plac pe tine.

Fiecare pas prin nisipul umed îl ducea mai aproape de distrugere.

– Sunt prea bătrân pentru tine.

– Mult prea bătrân.

Își prinse mâna în părul ei, trăgându-i capul pe spate până când gura ei se afla la o respirație distanță de a lui.

– N-o să mă însor cu tine.

Emily îl prinse de ceafă.

– Nici eu nu vreau să te iau.

– O, dar o să fiu al tău.

Promisiunea lui, rostită pe un ton răgușit, o făcu să tremure. Și apoi gura lui o acoperi pe a ei, trasându-i forma și moliciunea cu o răbdare și o delicatețe pe care nu le simțea deloc. Voia s-o facă să sufere la fel de mult cum suferea și el. O sărută și o mușcă încet, cu o pricepere pe care aproape uitase că o are. Era hotărât să aprindă în ea flacăra pasiunii, să o facă să ardă de dorință doar pentru el.

Buzele ei se întredeschiseră timid sub apăsarea gurii lui și toată stăpânirea lui se duse pe apa sâmbetei. Aproape fără să gândească,

adânci sărutul și gustă din dulceața gurii ei. Nici ea nu se lăsă mai prejos. Justin gemu. Gura ei părea un fruct fierbinte și zemos – suculent și tocmai bun de cules. Cu o foame care îl făcu să se cutremure pe interior, simți nevoia să o guste cu totul, să-i simtă trupul cald topindu-se în jurul său.

Gândul că Justin o dorea cu pasiune o sperie și o încântă pe Emily. Trăia un sentiment delicios de putere asupra lui. Căutând o gură de aer și o fărâcă de rațiune, își smulse buzele de pe ale lui. Dumnezeu, ce făcea? Nu trebuia să se întâmple așa. Trebuia să-l seducă cu răceală, să-l respingă și apoi să-i rupă inima în bucățele. În schimb, se lipea de el ca o desfrânată neajutorată, lăsându-se sedusă de sărutul lui. Cu doar câteva atingeri pricepute, el devenise vânătorul, iar ea, prada.

Buzele lui îi sărutau cu înfometare obrazul cu gropițe, linia maxilarului, pielea sensibilă de lângă ureche. Îi atinse cu limba locul acela delicat, de după ureche, în care se simțea pulsul. Emily scânci fără să vrea. Se lupta să-și amintească de ce trebuia ea să-l urască.

Își apăsă fruntea fierbinte de scobitura gâtului lui.

– Întotdeauna mă tratezi ca pe un copil, șopti ea.

– N-o s-o mai fac, îi promise el, și mâinile îi alunecară pe spatelul ei. Senzația degetelor aspre pe pielea ei fină o făcu să se înfioare. Ești femeie în toată firea. Suficient de femeie ca să primești tot ce îți pot oferi.

Limba lui caldă îi atinse urechea, trimițând râuri de senzații până în pântec.

I se înmuieară genunchii, dar el o prinse și o lipi de trupul lui. Dacă el ar fi știut cât de mult greșea. Ea știa prea bine că nu se potrivea deloc cu el. Nu se potriveau deloc. Știa asta cu certitudine atunci când el îi înălță coapsa și își presă mädularul întărit de zona moale dintre picioarele ei.

Emily suspină, și el o sărută din nou. Felul lent în care își mișca soldurile și sărutul pătrunzător o făcure să înțeleagă cât de arzătoare și de vie era dorința lui. Tremură, dar trupul lui era prea mare, prea puternic pentru a-i scăpa. Nu avea unde să fugă de pasiunea pe care ea singură i-o ațătase.

Satinul aspru al degetelor lui se apropie ușor de sânii ei și-i încercui pe fiecare cu gesturi largi, senzuale. Emily icni când palma lui îi cuprinse sânul prin materialul subțire.

Justin își lipi gura de urechea ei.

– Nu sunt precum ceilalți, Em. Nu te voi răni! Ți-o jur!

Cum ar fi putut să-i spună că deja o rănise dincolo de orice limită de suportabilitate? Oricum, incapabilă să reziste acestei promisiuni șoptite, se agăță de umerii lui. Simți că ia foc atunci când degetele îi atinse sfârcurile ușor ca aripa unui fluture. Sub dezmierdărilor lui, materialul subțire nu deveni o barieră, ci un instrument mătăsos care intensifica senzațiile. Își înăbuși strigătele de plăcere la pieptul lui, încercând cu disperare să-și ascundă roșeața obrajilor. Încă nu-și putea ascunde teama irațională că el avea să descopere cine și ce era ea cu adevărat.

Buzele lui îi mângâiară părul.

– Mi-am petrecut ultimele nopți revărsându-mi pasiunea în muzica pe care o scriam, când de fapt tot ce voiam să fac era să mi-o revărs asupra ta.

Mărturisirea aceasta sinceră și tandrețea cu care îi tachina sfârcul o duseră la pierzanie. Dorința i se revărsă în vene în valuri întunecate. Își lipi buzele de pieptul lui, gustând aroma sărată a pielii sale, de data asta ea tachinându-i sfârcul cu vârful limbii.

Justin tremura aproape la fel de puternic ca Emily, îndrăznind cu greu să creadă că înaintea lui se desfășura cea mai dulce fantezie a lui ca într-un vis.

Să țină trupul gol al lui Emily în lumina lunii, iar corpul ei fraged și tânăr să fie la dispoziția lui... Să-i trezească cele mai întunecate și ascunse dorințe cu atingerea lui fierbinte. Să pătrundă în trupul ei delicios și să o posede din ce în ce mai frenetic, în ritmul în care valurile se loveau de mal. Era ca și cum timpul s-ar fi dat înapoi până la cealaltă noapte vântoasă când primise cel mai de preț dar pe care crezuse că-l pierduse pentru totdeauna. Acum, darul acesta era parcă și mai dulce, pentru că-i cunoștea firea ștrengară, inteligența ascuțită și spiritul neobosit. Nu mai era o nimfă misterioasă adusă de spuma oceanului. Era Emily a lui, melodia luminoasă care i se înno-dase în jurul inimii.

Degetele lui pricepute traseră de nodul legăturii care îi ținea sânii. Înainte ca ea să protesteze, materialul se desfăcu și alunecă printre degetele lui pe nisip, dezvelindu-i sânii în toată splendoarea lor păgână.

Emily își simți sfârcurile întărindu-i-se sub asaltul vântului și al felului în care o privea Justin. Se înfioră, simțindu-se îngrozitor de vulnerabilă.

El o cuprinse în brațe, strângând-o puternic la pieptul lui cald.

— Ce este? Te-am speriat?

Inima lui bătea sub urechea ei ca un bubuit îndepărtat de tobe.

— Totul se întâmplă atât de repede.

— Repede? Îi ridică bărbia spre el și o privi în ochi. Am așteptat o viață întreagă pentru asta.

Emily scoase un sunet întrerupt, jumătate suspin, jumătate râs.

— Și eu. Dacă ai ști...

Fără să-i mai pese dacă era răzbunare sau nebunie, își împleti degetele în părul lui și-i trase gura în jos, sărutându-l cu o pasiune la fel de mare ca a lui.

Gemând, Justin căzu în genunchi pe nisip, dornic să se închine la altarul trupului ei. Îi mângâie rotunjimea umerilor, pielea mătăsoasă din scobitura claviculei, sânii plini, complet fascinat de trăsăturile contrastante ale trupurilor lor. Ceea ce i se părea obișnuit la alte femei, acum i se părea fascinant și plin de mister. Trupul lui Emily era plin de secrete care așteptau să fie descoperite, mângâiate și explorate.

Își strecură mâna pe sub fusta ei, mângâindu-i partea din spate a gambelor și a coapselor, până ajunse cu palmele pe posteriorul ei. Apoi degetele mari i se odihniră pe șolduri și se minună de stratul moale de carne care îi conferea voluptate acolo unde oasele și mușchii îl făceau pe el mai dur.

Ea se înfioră la atingerea lui, dar nu se retrase nici măcar atunci când degetele lui mari încercuiră cărlionții delicați care adăposteau miezul feminității ei. Nu încă, se struni el. E prea devreme. Își rezemă obrazul arzând între sânii ei și lăsă briza mării să-i mai răcorească simțurile, rugându-se să-i mai calmeze valul disperat de dorință pe care îl simțea în vintre. Ea avusese destul parte de băiețandri neatenți și egoiști. În noaptea asta avea să experimenteze senzații pe care le putea avea numai lângă un bărbat care știa să se stăpânească suficient.

Gura lui îi acapără un sân și îi supse sfârcul sensibil cu atâta pasiune, că își arcui spatele și îi șopti numele.

Aceasta era invitația de care avea nevoie. O ridică și o duse în adăpostul nisipos dintre două dune joase. În timp ce o așeza pe așternutul fin, geamătul neobosit al mării îl tachina cu speranța deșartă că poate noaptea aceea avea să dureze la nesfârșit. Fără să rostească vreun cuvânt, îi trase fusta peste șolduri și o aruncă alături.

Se uită în jos la ea la fel cum făcuse în prima noapte, fermecat de gropița din obraz, de ochii ei luminoși. În noaptea aceea părea mai degrabă un înger, decât o nimfă. Goliciunea ei năștea în el un instinct feroce de posesivitate pe care secolele de civilizație ar fi trebuit să-l tempereze. Își ascunsese emoțiile pentru prea mult timp. Această frenezie de sentimente, tandrețe și gelozie sălbatică îl amețea și-l făcea să se simtă nehibzuit.

Emily inspiră tremurător când privirea lui lacomă o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se asupra triumphiului de păr dintre coapsele ei.

– Justin?

Își ridică privirea în grabă, parcă rușinat că o studiasse atât de îndeaproape. Ei i s-ar fi părut amuzant, dacă n-ar fi fost împietrită de frică.

– Mmmm? murmură el visător.

– Ești sigur că n-ai nici un pic de sânge maori prin vene?

Zâmbetul lui leneș o făcu să-și strângă degetele de la picioare. Întinse mâna și-și deschise primul nasture al pantalonilor într-un gest atât de neobișnuit pentru el și atât de masculin în același timp, că Emily trebui să se abțină să nu chicotească.

– Poate că maori știu ceva ce noi nu știm. De ce ar trebui să-mi refuz plăcerea de-a gusta dintr-o carne atât de succulentă?

Se lăsă deasupra ei și umbra lui blocă lumina lunii. O sărută adânc. Emily îi simți gustul sărat. Măinile ei se jucau cu părul lui, strângându-l în pumni atunci când el își coborî capul ca să-i muște ușor sfârcul și apoi mai jos, când îi atinse buricul cu vârful limbii. Ea suspină și-și strânse coapsele în fața dorinței orbitoare.

Când el își strecură degetele prin părul fin și mătăsos dintre picioarele ei, fiorii de plăcere îi zdruncinară sufletul. Știa că era greșit să-i accepte atingerile acolo – era scandalos, interzis. Dar el o mângâia cu o tandrețe înnebunitoare și cu o răbdare infinită, care nu semăna deloc cu o posesie carnală, ci mai degrabă spirituală. Un val de plăcere i se revărsă în vene, invadându-i tot trupul; își simți picioarele ca de piatră incapabile să mai facă altceva decât să se despartă în fața lui.

Plănuise să-și folosească trupul ca să-l înrobească, și cu toate astea iat-o aici, sclava atingerilor lui, zvârcolindu-se de plăcere și cerșind o eliberare pe care nici măcar nu știa cum s-o numească. Stelele

ardeau ca niște făclii sfărâmate în fața ochilor ei. Se prinse cu degetele de mușchii puternici ai umerilor săi.

Justin îi depărtă petalele feminității și o atinse aproape cu reverență, de parcă ar fi descoperit cea mai fragilă floare tropicală. Își frecă nasul cu tandrețe de abdomenul ei, inspirând parfumul amețitor pe care îl emana trupul ei. Ghidat de gemetele ei ușoare și de felul în care își înfigea unghiile în spatele lui, își strecură degetul chiar în interiorul ei.

Ea țipă.

I se părea irezistibil de strâmtă. Justin nu mai simțise niciodată așa ceva, nici măcar cu femeia cu care odinioară avusese de gând să se căsătorească. Emily îi făcea întreg trupul să se înfioare de nerăbdare, în ciuda bănuielilor care luau naștere în mintea lui. Își ridică fața ca să-i poată vedea reacțiile, își retrase degetul, apoi îl strecură iarăși cu grijă. Ea tresări, și își mușcă buza ca să-și înăbușe un țipăt.

Justin simțea că starea lui de spirit ezita între zbor și cădere. Reticient, își eliberă prada și se întinse deasupra ei, sprijinindu-se cu palmele pe nisip, de-o parte și de cealaltă a capului ei.

— Emily?

Ea deschise ochii și se trezi la numai câțiva centimetri de chipul lui. Obrajii îi erau înroșiți de plăcere.

— Da?

— Nu ești deloc o fată atât de rea pe cât m-ai lăsat să cred, nu-i așa?

Cuvintele ei izbucniră într-o tiradă nervoasă.

— Bineînțeles că sunt! Toți profesorii mi-au spus că sunt îngrozitoare.

El oftă.

— Permite-mi să te întreb altfel. Acea poziție compromițătoare în cere te-ai aflat cu fiul grădinarului — mi-o poți descrie?

— Am putea vorbi despre asta mai târziu?

Dumnezeule, cât i-ar fi plăcut! Își zise el în sinea lui. Mult mai târziu. Și între timp să-i iubească trupul în toate felurile posibile.

— Nu. Trebuie să vorbim despre asta acum. Ce fel de poziție a fost?

Ea își dădu ochii peste cap, exasperată.

— O, prea bine! El zăcea plin de sânge pe pământ, iar eu stăteam deasupra lui, cu o furcă. Gemând, Justin își rezemă capul pe pieptul ei. N-ar fi trebuit să-și bage limba în gura mea! Era un băiat extrem

de neplăcut. Limba lui era ca un vierme scârbos, adăugă ea și-l mângâie împăciuitoare pe cap. Nu l-am omorât, să știi. Doar l-am rănit.

Justin se temea că pe el îl rănise de moarte. Își ridică încet capul.

– Încă o întrebare, draga mea. De cât timp n-ai mai fost cu un bărbat?

Obrajii ei se înroșiră și mai puternic. Genele îi flutură.

– De optsprezece ani, mormăi Emily.

El se aruncă de pe ea, icnind pe jumătate amuzat, pe jumătate cu disperare. I se păru că până și stelele râdeau în jos spre el, ascunse în carapacele lor strălucitoare.

Își alese cu mare grijă următoarele cuvinte:

– Știi măcar cum fac dragoste un bărbat și o femeie?

Ea se ridică în șezut, ascunzându-și indignată sânii după genunchi.

– Bineînțeles că da. Bărbatul își bagă...

Justin îi acoperi gura cu mâna. O lecție de anatomie predată în stilul ei colorat de-a vorbi era ultimul lucru de care avea nevoie. Degetele îi zăboviră peste moliciunea buzelor ei. Strălucirea din ochii ei amenința să se transforme în lacrimi. Cum să-i explice plăcerea agonizantă pe care i-o adusesese mărturisirea ei timidă?

Toată vanitatea masculină și ipocrizia pe care le disprețuisese atât de mult dintotdeauna îi înfloriseră în piept, întrecând pasiunea irațională care pusese stăpânire pe trupul lui și aducând în prim-plan alte gânduri, pornite din inimă: un șir de trăsuri acoperite cu ghirlande de flori, înaintând legănându-se într-un peisaj primăvărat, specific englezesc; sunetul clopotelor vesele în aerul proaspăt; Emily plutind într-un nor de satin alb, cu ochii umbriți nu de lacrimi, ci de un voal sclipitor.

Speranță. Speranță pentru viitor.

O mângâie pe obraz cu dosul degetelor. Viața îi dăduse în sfârșit un lucru pur și bun, așa că n-avea să-l murdărească.

Lacrimile ei îi umeziră degetele.

– Ce este, Justin? Nu mă vrei?

În loc să îi alunge incertitudinile, Justin gemu. Dacă ar fi îndrăznit s-o ia în brațe, nu ar mai fi găsit puterea să-i dea drumul. Se îndepărtă de ea, primind cu bucurie asprimea nisipului de sub el și sperând că această realitate dură avea să risipească vraja pe care nuditatea ei o țesuse în mintea lui. Încercă să se concentreze la altceva – la *Simfonia a cincea* a lui Beethoven, la *Concertul în D minor* al

lui Bach, la blestematul *Marș funebru* al lui Chopin, dar tot ea era singura melodie pe care o putea auzi.

Emily se uită la spatele bronzat al lui Justin, rușinată de întrebarea patetică pe care o rostise mai devreme.

Nu mă vrei?

Cu cât dura mai mult tăcerea, cu atât devenea mai puternică vocea răuvoitoare din mintea ei.

Nu te vrea. Nimeni nu te vrea.

Doreen avusese dreptate. El îi întorsese întotdeauna spatele. Dar, cumva, de data asta era și mai rău. De data asta o lăsase și mai vulnerabilă, abandonată în vânt și noapte, goală și suferind, rușinată de trupul și de sufletul ei. Întunericul nu o mai învăluia, ci plutea deasupra ei ca un nor murdar, iar stelele deveniseră cioburi de gheață care o priveau nepăsătoare. O copleși un val de singurătate.

Își șterse nasul cu dosul palmei, lăsând bine-cunoscutul sentiment de furie să înlocuiască insuportabila durere.

— Chiar nu-i nevoie să-mi dai explicații. Prietena mea m-a avertizat că majoritatea bărbaților consideră că virginele sunt plictisitoare. Sunt nepricepute și plâng de fiecare dată în cele mai nepotrivite momente. Își șterse și ultima lacrimă. Ca acum.

Justin se răsuci, șocat de tonul amar din glasul ei. Cum de-i venise ideea că ar putea-o considera neîndemânatică? Sau previzibilă? Era la fel de neîndemânatică precum un tigru – la fel de previzibilă ca o furtună de vară pe mare. O privi paralizat de uimire cum se ridică în picioare și-și adună fusta.

— Vom uita ce s-a întâmplat aici, nu-i așa? Dacă dorești, ți-o voi trimite pe draga de Rangimarie să aibă grijă de tine. Sunt sigură că are foarte multă experiență. Probabil că, de fapt, cea mai multă experiență a căpătat-o lângă atotputernicul Pakeha.

Făcu un pas înapoi fără să se deranjeze să-și acopere golițiunea. Lumina lunii sclipea pe pielea ei. Pe Justin îl apucă amețeala când și-o imaginea dând buzna în tabăra maori goală-pușcă și strigându-i lui Rangimarie invitația aceea batjocoritoare. Se ridică și el.

Ea întinse o mână spre el, pentru a-l ține departe.

— Nu te obosi să te ridici! Nu vreau să fiu o povară. N-am vrut să fiu o povară pentru nimeni. Mai ales pentru tine.

Se răsuci pe călcâie și dădu să fugă. Justin se repezi după ea. O prinse cu ușurință și aterizară amândoi pe nisipul moale. Nu s-ar fi așteptat să opună rezistență, dar ea se răsuci în brațele lui

ca o sălbatică, îl lovi cu pumnii, îl zgârie pe gât cu unghiile. Îl înjură printre lacrimi, folosind cuvinte atât de josnice, că l-ar fi făcut și pe Nicholas să roșească.

Incind cu efort, îi prinse mâinile și o țintui sub greutatea trupului său. Îi sărută genele umede, obrazul sărat de lacrimi și buzele tremurânde.

– Dar nu știi, ingeraș? Nu știi cât de mult te doresc?

Ea suspină înfrântă. Justin îi duse una din mâini în jos, pe trupul lui. Ea se opuse, dar el era mai puternic, deși o trata cu blândețe.

– Atinge-mă, o îndemnă cu glas răgușit. Atinge-mă și apoi spune-mi că nu te doresc.

Îi apăsă mâna în pantaloni, iar degetele ei îi cuprinseseră mădu-larul erect.

Furia din ochii ei se stinse încet și fu înlocuită de uimire.

– O, Dumnezeule, șopti ea timidă, mângâindu-l în continuare.

Un fior de agonie delicioasă îl făcu să se înfioare.

– O, Doamne! repetă ea.

În cele din urmă, reușise s-o lase fără grai.

Inocența din reacția ei avu efectul unei ploi răcoroase de primăvară. Îi sărută nasul pistruiat.

– Asta, draga mea, este de departe cea mai plăcută reacție pe care am primit-o vreodată de la o femeie.

– O femeie? Nu o copilă?

Continua să-l mângâie, înrobindu-l cu atingerea ei lipsită de experiență și cu privirea întrebătoare din ochii ei întunecați.

El clătină din cap.

– Nu o femeie. Îi sărută fruntea înainte să se încrunte. O zeiță.

Apoi o sărută adânc, și se împinse și mai tare în palma ei, oferindu-și un singur și ultim moment de plăcere. Apoi, ignorând geamătul ei de protest, îi trase mâna și și-o duse la buze ca să-i sărute fiecare deget și apoi întreaga palmă.

Privirile li se întâlneau.

– Am nevoie de un cadou de la tine, zeița mea.

– Orice, șopti ea.

Imaginile ispititoare pe care le ațâțase acel cuvânt aproape că-i distruseră hotărârea. Își împleti degetele cu ale ei și-i strânse mâna.

– Timp. Am nevoie de timp.

– De timp? repetă Emily.

Gândurile i-o luară la goană. *Timp?* De cât timp avea nevoie acest bărbat ca să o poată iubi? Un deceniu? O viață întreagă? Deja îi furasese șapte ani din viață. Timp ascuns în carcasa de aur a ceasului. Timp care se scurgea lângă inima lui. Timp înghețat pentru totdeauna în micul portret al unui copil fericit.

El îi îndepărtă părul de pe față.

— Am nevoie de timp ca să-mi pun viața în ordine. Fug de trecut de prea mult timp.

Emily trebui să închidă ochii la ironia cuvintelor sale. Ce-ar fi făcut dacă ea i-ar fi zis că trecutul zăcea acum gol și tremurând sub trupul lui?

Deschise ochii, rugându-se să nu o trădeze.

— Și când îți vei pune viața în ordine?

— Vei fi prima care va afla. Îți promit!

O sărută cu buze umede și dulci. Ea se prinse cu un braț de gâtul lui și-l trase în jos, de parcă acesta ar fi fost ultimul lor sărut.

Gemând, Justin se îndepărtă. Se rostogoli pe spate și o trase în brațele sale.

— Pentru un om care nu mă place, ești teribil de bun cu mine, spuse ea.

El îi mângâie bucele și-i vorbi pe un ton serios:

— Am spus că nu te plac. N-am spus niciodată că nu te iubesc.

Justin nu putea dormi. Dar nu era din cauza vreunui coșmar. Noua speranță care se cuibărise în inima lui îi făcea întreg trupul să tremure de nerăbdare. Era ca și cum i s-ar fi deschis o ușă prin care vedea o lume plină de soare, planuri și noi posibilități. Urmări cum zorii zilei cuceriră întunericul, albind cerul și colorând totul într-o nuanță trandafirie, palidă. Oceanul luă culoarea unui jad sticlos, neted și lucios ca o oglindă în care nu se reflectase nimic urât.

O trase pe Emily și mai aproape în brațele lui, savurând senzația pe care i-o crea pielea ei goală. Arăta teribil de tânără în somn, cu buzele întredeschise. Se simțea cumva ca un depravat pentru că o dorea atât de mult, dar nu se putea abține. Înjură încet în barbă.

La scurt timp, își făcu o promisiune. În curând avea să se trezească astfel în fiecare dimineață, cu Emily cuibărită în brațele lui, pe... podea. Pe podea? Va trebui să construiască imediat un pat adevărat în colibă. La naiba, va trebui să construiască o nouă colibă.

Una cu o cameră separată pentru Penfeld, la o oarecare distanță de camera lor. Și o altă cameră, aerisită și luminoasă, decorată cu creton și păpuși.

Zâmbi reticent. Ce avea să spună Emily când o va anunța că își vor începe noua lor viață cu o fiică? Deja își arătase aversiunea față de copii, dar el observase că Dani și Kawiri o adorau. Îi trata ca pe niște oameni, nu ca pe niște păpuși.

Îi studie chipul. Învățase atât de mult de la ea, într-un răstimp foarte scurt. Intrase ca o furtună în viața lui și făcuse față provocărilor cu pasiune și tenacitate. Îi datora același tratament.

Era sătul să se mai ascundă de viață. N-avea de gând să se mai ascundă de familia lui, de moștenirea lui și nici de copilul care îl aștepta în Anglia. Când aveau să se întoarcă la colibă, îi va scrie o scrisoare tatălui său, cerându-i să se intereseze de bunăstarea lui Claire Scarborough până când avea să trimită după ea. Se întristă. Probabil că tatăl lui ar fi înțeles mai ușor situația dacă ar fi crezut că era copilul lui și al vreunei amante, și nu o datorie pe care jurase să o respecte pe patul de moarte al unui prieten.

Emily se agită în somn, și buzele ei îi mângâiară pieptul. Toate îndoielile lui se topiră sub atingerea ei. Dintr-odată se simți mult mai bine, iar remușcările sau sentimentul de vinovăție dispărură cu totul. Era ca și cum inocența ei i-ar fi spălat păcatele întunecate.

Cu toate astea, gândurile lui erau departe de-a fi neprihănite, pentru că Emily se întinse cu o grație de felină, oferindu-i o privilegiate nestingherită a corpului ei delicios, cu pielea albă, acoperită de pistrui.

Justin ridică o sprânceană. Cu siguranță, până și cel mai nobil gentleman își lua câteva libertăți cu femeia pe care intenționa s-o facă mireasa lui.

Cineva o mângâia pe Emily ca pe un pisoai. Se temea să deschidă ochii, de teamă că s-ar opri. Senzația de mulțumire adormită se transformă curând într-o bucurie fără margini. Atingerea aceea era complet altruistă. Nu-i cerea nimic, însă îi oferea plăcere – val după val de plăcere.

Justin nu mai cântase la pian de ani în șir, dar degetele sale o mângâiau pe Emily ca un profesionist, conducând-o pe un val de extaz

nemaicunoscut de ea până atunci. Atingerea lui o făcu să explodeze într-o mie de sclipiri de plăcere și sărutul lui îi opri strigătul.

Emily deschise repede ochii. Justin era deasupra ei, respirând greu, cu un rânjet mândru și tandru pe buze.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, luptându-se să respire.

— Un uragan? Un cutremur? o tachină el.

Ea clipi uimită.

— A fost ceva cuviincios?

— Probabil că nu. Și imoral. Mă tem că doar am profitat de tine, fără rușine.

— M-ai compromis?

El o sărută apăsător.

— Dacă te voi compromite, vei ști singură. Țiți promit!

Se ridicară fără tragere de inimă, ezitând să părăsească paradisul pe care îl găsiseră pe nisip. Justin se duse să caute fâșia de pânză cu care Emily își acoperea sânii, lăsând-o pe nisip, încercând să-și ferească goliciunea cu brațele. Vântul de dimineață îi ciufulea buclele. Se uită lung la mare, luptându-se cu atacul de panică ce amenința să pună stăpânire pe ea. Cum de fusese atât de proastă încât să creadă că i-ar putea lua sufletul lui Justin fără să-l piardă pe al ei?

El apără din nou, fluturând materialul pe un deget, ca pe un steag de pace. Insistă să i-l lege chiar el, furișându-se în spatele ei ca să o sărute pe gât. Ea gemu neputincioasă când îi simți mădularul excitat împingându-se în posteriorul ei.

— Un fenomen normal care se întâmplă dimineață? îl întrebă ea.

El întinse mâinile și-i mângâie sfârcurile pe sub materialul subțire.

— Exact. N-are nimic de-a face cu tine.

— Mincinosule, șopti ea, foindu-se.

— Ființă ademenitoare, ripostă el, mușcându-i lobul urechii.

Justin începu să fluiere fericit când porniră pe fâșia de plajă, ținându-se de mână. Lumina soarelui strălucea pe grăunțele din nisip. Un pescăruș zbură în sus, în albastrul din adâncul cerului.

— M-am gândit să construiesc o casă, îi mărturisi el cu timiditate. Nu o colibă, ci o casă adevărată, cu podele din lemn geluit și scaldată în lumina soarelui. Nu mai vreau umbre sau întuneric, așa cum era în casa în care am crescut.

Emily era straniu de tăcută, deși îl ținea de mână atât de strâns, că se temea să nu rămână fără degete. Credea că în spatele aerului ei gânditor se ascundea timiditatea. Ideea asta îl făcu să zâmbescă. Timiditatea era ultima trăsătură pe care ar fi asociat-o cu Emily. Curând avea s-o vindece de timiditate. Intenționa să respecte jurământul de celibat pe care și-l făcuse sieși cu o noapte în urmă, dar asta nu însemna că nu-i putea oferi câte un indiciu legat de viața pe care urmau s-o împartă odată ce vor fi căsătoriți. Săptămânile în care avea să aștepte răspuns de la tatăl lui aveau să fie o agonie pentru el, dar o agonie dulce.

Când ajunseră la răscrucea de unde se vedea plaja, Emily îl trase atât de puternic de mână, că îi trosniră încheieturile degetelor.

El se strâmbă.

– Ai grijă, draga mea! Cred că vreau să mai cânt la pian cândva. Sau...

Își coborî capul să-i șoptească o idee și mai ispititoare, dar vocea i se stinse când văzu uriașul vas cu aburi care era ancorat în larg.

Soarele sclipea pe cele două cuvinte inscripționate pe carena masivă a vasului.

WINTHROP SHIPPING

Capitolul 13



Mi-am dorit întotdeauna ce-i mai bun pentru tine...

Vasul cu aburi se profila în depărtare, mic, urât și în dezacord cu apa cristalină a oceanului. Chiar și oprit, coșurile sale uriașe pufăiau fum de parcă în burta vasului ar fi dormit o bestie oribilă. Fuioarele negre se ridicau în aer cu duhoarea lor. Justin se agăță de mâna lui Emily și o strânse la fel de puternic.

Maori fugiseră înapoi în satul lor fortificat când văzuseră corabia străină, lăsând în urma lor doar scoici și cenușa de pe urma festinului.

— Blestemăție, mormăi Justin. Ar fi trebuit să fiu aici, să-i liniștesc.

Mai în jos pe plajă se afla o barcă, acum trasă pe nisip. Lângă ea stăteau întinși doi marinari care fumau pipă și vorbeau între ei. Dacă vasul arăta straniu pe fundalul neîntinat al mării și al cerului, scena de pe plajă era de-a dreptul hilară. Emily ar fi râs dacă nu s-ar fi chinuit să scape de nodul care i se pusese în gât, de teamă.

Pe nisip fusese întinsă o masă pliantă, acoperită cu pânză albă ca zăpada și cu porțelanuri strălucitoare. În jurul ei stăteau trei bărbați îmbrăcați în negru, ca niște ciori. În mijlocul mesei stătea ceainicul lui Penfeld, din care se scurgeau picături aburinde de ceai. Valetul sări în picioare când îi văzu că se apropie, roșind până în vârful urechilor de parcă ar fi fost prins cu pantalonii în jurul gleznelor, într-o casă de toleranță.

Un bărbat gras, care purta joben, se ridică odată cu el, dar tovarășul său rămase așezat pe scaun, deloc grăbit să-și abandoneze micul dejun copios.

— Bună dimineața! strigă el, împungând ceva cu o furculiță de argint. Vreți scrumbie afumată?

— Nu, mulțumesc, răspunse Justin. Pot să vă ajut cu ceva, domnilor?

— Noi sperăm că da, izbucni bărbatul rotofei. Întinse mâna spre Justin. Thaddeus Goodstocking, la dispoziția dumatăle.

Justin eliberă cu o reticență evidentă mâna lui Emily și strânse mâna umflată a celui alt, dar ea observă că nu se prezentase. Expresia lui era una de neîncredere și de precauție.

— Iar eu sunt Bentley Chalmers. Bărbatul de pe scaun își șterse cu șervetul mustățile aranjate. Valetul dumatăle fermecător a avut amabilitatea să ne ofere niște ceai, ca să ne priască mai bine micul dejun.

Penfeld se apropie de Justin de parcă s-ar fi furișat de pe terenul inamic. Era ușor de înțeles că fusese sedus de porțelanurile lor scilpitoare, de scrumbia lor afumată și de bârfele cu care veniseră de la Londra.

Amândoi străinii păreau să sufere de căldură în vestele lor matlasate. Bărbatul mai slab fusese destul de inteligent să-și așeze haina grea pe spătarul scaunului. Lui Emily îi era milă de domnul

Goodstocking. Transpirația picura de pe mustățile lui stufoase, iar vârfurile apretate ale gulerului îl înțepau în gâtul vânjos.

– Trebuie să ne ierți vizita inopinată, spuse Goodstocking. Ne displace faptul că trebuie să te luăm de la distracție.

Compasiunea lui Emily dispăru când ochii lui ca de porc o studia-ră din cap și până-n picioare cu o curiozitate vulgară.

Dintr-odată, deveni conștientă de felul în care arăta. Avea părul încurcat, picioarele goale și murdare de nisip. Parțial dezbrăcată, cu pielea bronzată și pistruii amplificați de razele soarelui, probabil că arăta ca o simplă târfă pentru acești gentlemeni englezi. Primul ei instinct fu să se facă mică în spatele lui Justin, dar îndurase prea des rușinea și privirile severe pe care i le aruncaseră oamenii îmbrăcați în negru din trecutul ei.

Totuși, Justin văzu schimbul de priviri. Păși în fața ei, încordându-și maxilarul cu o expresie de răceală pe care ea o mai văzuse și înainte.

– Doar nu ați venit tocmai până în Noua Zeelandă pentru o ceașcă de ceai bun.

Domnul Goodstocking se retrase din fața privirii glaciale a lui Justin, tocmai când Chalmers se ridică afișând un zâmbet prietenos și luând un pachet de piele groasă de lână farfurie. Refuză să-i acorde până și cea mai mică atenție lui Emily, lucru care într-un fel era mai bun decât privirea lăcomă a lui Goodstocking.

– Nu, admise el. N-am venit pentru ceai. Am venit în calitate de reprezentanți ai ducesei de Winthrop să căutăm un bărbat care-și spune Justin Connor.

Justin ezită; Emily își auzea inima bătându-i în urechi.

– Eu sunt acela, răspunse el în cele din urmă, pe un ton complet lipsit de accentul băștinaș.

Privirea lui Goodstocking alunecă de la genunchii pantalonilor zdrențuiți ai lui Justin, la tălpile lui goale. Își dresе glasul și avu un schimb lung de priviri cu partenerul său.

Chalmers îi înmână lui Justin pachetul de piele, apoi își coborî pălăria într-o plecăciune elegantă care părea să aparțină altui secol.

– Excelență...

Penfeld icni. Fără să-și dea seama, Emily făcu un pas înapoi.

Justin se uită în jos la pachetul din mâinile sale. Formula de adresare pe care o folosise Chalmers însemna multe. Tatăl lui murise. Acum el era ducele de Winthrop.

Își trecu degetele peste pielea rugoasă, încercând cu disperare să simtă ceva, orice. Dar nu simți decât un gol imens. David Scarborough îi fusese mai mult tată în șase luni, decât propriul său părinte, într-o viață întreagă. Nu simți durerea ascuțită a pierderii sale, ci un sentiment copleșitor de regret pentru momentele pe care le-ar fi putut trăi alături de tatăl său, momente care acum erau pierdute pentru totdeauna.

Chalmers făcu un gest.

— În acel pachet veți găsi mai multe scrisori de la mama dumneavoastră. Ar dori să vă întoarceți imediat la Londra, pentru a soluționa problema moștenirii. Are nevoie de dumneavoastră.

Acele patru cuvinte se încolăciră ca un laț în jurul gâtului lui Justin. Pentru un moment îngrozitor, simți că se sufocă. Acum el era proprietarul acelui vas urât, ancorat în larg, și al unei flote întregi de nave cu vele și aburi, împrăștiate din Canalul Mânecii până în strâmtoarea Bering.

Nu și de data asta, își zise în sinea lui. Acum lucrurile stăteau altfel. Nu mai era un copil neajutorat sau un tânăr rebel. Acum el era stăpân peste toate. Nu mai avea cine să-l oprească să se întoarcă în Noua Zeelandă și să-și conducă imperiul de pe coasta înșorită a Insulei de Nord. Putea angaja oameni care să aibă grijă de detaliile banale ale afacerii, în timp ce el își folosea averea și influența după bunul-plac. Plesni pachetul de palmă, pentru că acum nu-l mai vedea ca pe un act executor, ci ca pe un bilet norocos pentru el și Emily, o șansă de a-și răscumpăra greșelile pe care le făcuse față de familia lui și față de fiica lui David.

Chalmers continuă:

— Ne-ar fi luat mult mai mult timp să vă găsim, dar am avut norocul să dăm peste un detectiv care v-a descoperit numele în timp ce efectua o anchetă pentru o anume domnișoară Amelia Winters.

Justin nici măcar nu-l auzi. Deja se gândea la prima lui întâlnire cu Claire Scarborough, rugându-se să aibă curajul s-o privească în ochi și să-i spună adevărul despre moartea tatălui său. Strânse din dinți. Putea face orice, atâta timp cât o avea pe Emily alături.

Se întoarse, dornic să-i împărtășească planurile sale.

Dar Emily dispăruse.

Capitolul 14



Dacă am învățat ceva de la mama ta, asta e că banii nu pot cumpăra fericirea...

Emily aruncă micuțul jurnal albastru pe teancul de cărți și le legă laolaltă cu o fâșie de piele. Mâinile i se mișcau de parcă ar fi fost conduse de un creier propriu, făcând nodul cu gesturi line care îi amorțeau atât mintea, cât și inima. Adună două pături din paturile improvizate și începu să împacheteze ce mai rămăsese din setul de ceai al lui Penfeld în petice moi de flanel. Nu șovăi atunci când dădu peste cutia cu ceasul tatălui ei. Acum Justin nu mai trebuia să i-l trimită domnișoarei Winters. Avea să descopere curând că tot aurul din lume nu i-o mai putea cumpăra pe Claire Scarborough.

Păși spre masă și scoase simfoniile lui Justin din sertarul ascuns. Odată cu ele ieși și documentul pe care îl văzuse și altă dată, dar îl aruncă deoparte. Pe ea nu o interesau împrumuturile, actele notariale sau hărțile misterioase. Mina de aur era la fel de moartă ca visurile tatălui ei.

În sertar nu mai rămăseseră decât scrisorile pe care Justin i le adresase lui Claire. Emily le scoase, strângându-le cu degete stângace. Justin nu i le-ar fi arătat niciodată de bunăvoie, dar scrisorile îi aparțineau ei. Probabil aveau să fie tot ce-i mai rămânea de la el.

Umbra lui Justin o acoperi ca o mângâiere.

Îndesând scrisorile în brăul fustei, îi spuse fără să se întoarcă:

– Mă tem că nu vei putea lua toate cărțile. Te-ai scufunda cu bărcuța. Poate chiar și cu vasul cu aburi.

– Ce crezi că faci? întrebă el.

– Împachetez, răspunse ea, îndesând zaharnița în coșul de răchită. Împături fața de masă, refuzând să se oprească din nebunia care pusese stăpânire pe ea ca să se uite la el.

Auzi zgomotul de gheare hârșâind pe podeaua murdară. Pufosul profitase de ușa rămasă deschisă și se strecura înăuntru.

Ea luă altă ceașcă, rugându-se ca mișcările ei stângace să nu o dea de gol.

— Ar fi mai bine să lași șopârla cu mine. Ai arăta ciudat dacă te-ai plimba cu ea în lesă, prin Kensington Gardens. Îți recomand să cumperi un buldog englezesc în schimb.

Pașii lui Justin se auziră în spatele ei. Ceașca îi alunecă din mână și se lovi de marginea mesei, spărgându-se.

— Tu mergi cu mine, Emily.

Ea se aplecă și strânse bucățile fragile de porțelan. De data asta nu mai avea cum să le lipească la loc. Piesele erau prea mici ca să se mai potrivească.

— Nu, spuse ea încet. Nu merg.

Justin o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

— De ce nu?

Ea își ridică privirea spre el, temându-se că va găsi în ochii lui aceeași durere pe care o simțea în piept.

— Nu mă pot întoarce în Anglia cu tine.

El tăcu pentru mult timp. Aproape că îi putea auzi mișcându-se roțile din minte.

— Emily, dacă ai probleme cu legea, te pot ajuta. Acum sunt un om influent. Voi avea o armată de avocați la dispoziția mea.

Ea râse ușor.

— Probabil că și câțiva judecători.

Degetele lui o strânsă de braț.

— Ce este asta? Încercarea ta de-a face vreo glumă?

Ridicându-și fața spre el, îi vorbi calm:

— Nu urc pe corabia aia decât legată.

Justin fu tentat să facă exact asta. Dar când o privi, își dădu seama că nu o mai văzuse niciodată atât de palidă și de tristă ca acum. O văzuse dansând pe plajă cu copiii, cu părul în vânt, veselă, cu fața zâmbitoare îndreptată spre soare. O văzuse legănându-se la lumina focului într-un dans senzual, cu fustele sărindu-i în jurul gleznelor. Oricât ar fi încercat, nu și-o putea imagina în frigul iernii din Londra, sub cerul mohorât și în aerul plin de funingine.

Tristețea îl lovi în inimă ca un cuțit, o durere mai puternică decât ceea ce simțise la aflarea veștii că tatăl său murise. Emily avea dreptate. Locul ei nu era în Londra, cum nici al lui nu era. Ea aparținea acestui loc scăldat de lumina soarelui și în valurile oceanului, învăluită în ritmuri dulci și cu prietenia tribului maori. În ciuda aparențelor, era precum o floare sălbatică și fragilă, care sigur s-ar fi ofilit dacă era transplantată.

Se îndepărtă de ea și-și trecu o mână prin păr. Dacă n-ar fi fost copilul lui David, ar fi rămas și el. Dar nu-i putea oferi lui Emily o inimă încătușată în datoria trecutului.

– Eu trebuie să plec. N-am de ales.

– Știu.

De ce nu plângea? De ce nu se arunca în brațele lui, implorându-l să rămână? Mândria ei blestemată îi sfâșia inima. Un regret ascuțit îl străpunse. Ar fi trebuit să facă dragoste cu ea noaptea trecută, să o lege de el pentru totdeauna. Ce bucurie ar fi simțit când s-ar fi întors și ar fi găsit-o bălăcindu-se în valuri, însărcinată cu copilul lui!

– N-ar trebui să lipsesc mai mult de câteva luni. Îl las pe Penfeld cu tine.

– Nu poți face asta. I-ai frânge inima. Nu te-ar ierta niciodată dacă ar pierde ocazia de-a face cumpărături pe Fleet Street. Poate să vină Trini pe la mine, dacă vrei, dar sunt capabilă să-mi văd singură de grijă, să știi.

El pufni pe nas.

– Și cuvintele astea vin de la o femeie care a căzut de pe vapor, în mijlocul Mării Tasmaniei?

Ea ridică din umeri.

– M-am împiedicat în șireturile de la ghetе.

Justin izbucni în râs.

– Doamne, Em, ce-o să mă fac fără tine?

Îl cuprinse un dor nebun de ea și se întinse s-o prindă în brațe.

Ea făcu un pas înapoi, iar ochii îi scânteiară în întuneric, amenințând să-i dea lacrimile.

– Te rog, nu face asta! Detest despărțirile.

Și cu aceste cuvinte, se răsuca pe călcâie și fugi din colibă, lăsându-l să se uite la masa goală și să se întrebe cum de a putut să-i fure inima atât de repede, cu o singură mângâiere.

Emily stătea singură pe faleză, privind spre mare. Degetele ei mângâiau absente vârful tocit al crucii de lemn.

Razele soarelui îi încălzeau fața. Închise ochii. Vântul o mângâia cu degetele sale blânde, răcoroase și nevinovate ca o melodie pe care numai ea o putea auzi. Frumusețea aceasta o întrista. Dar când deschise ochii, îi simți la fel de uscați și de pustii ca tulpinile moarte ale florilor care se veștejeau la baza crucii.

Îl aștepta pe Justin. Știa că avea să vină. Îl văzuse pe plaja de mai jos, luându-și rămas-bun de la ceilalți – îmbrățișându-l pe Trini, strângând mâinile bronzate ale băștinașilor, ridicând-o pe Dani pe umerii săi, pentru o ultimă plimbare.

Vasul cu aburi al firmei de transport Winthrop arăta ca o pată întunecată pe fundalul cețos și verzui al unui tablou încă umed. Justin nu scoase nici un sunet, dar Emily știa că se află în spatele ei.

– Urăsc corăbiile, spuse ea. Mereu îi duc departe pe oameni.

– Dar îi și aduc înapoi.

Ea se întoarse cu fața spre el, străduindu-se să nu tremure, de parcă vântul ar fi fost rece. Imaginea pe care o văzu în fața ochilor o șocă. Nu-l mai văzuse niciodată pe Justin îmbrăcat cu altceva decât pantalonii lui învechiți. Acum, văzându-l complet îmbrăcat, se simțea mai atrasă de el decât înainte. Nu purta haină, ci o vestă frumoasă peste o cămașă călcată perfect de mâinile îndemânate ale lui Penfeld. I se uscă gura de dorință.

Cămașa îi atârna pe umerii largi. Îi fu milă de tânărul prospector vânjos care venise în Noua Zeelandă plin de visuri și speranțe.

Silueta lui zveltă arăta minunat în veșmintele elegante. Emily se simțea prost îmbrăcată cu fusta ei primitivă. Își mișcă picioarele prin nisip, luptându-se cu un val de timiditate disperată.

– Nu te-am mai văzut niciodată încălțat.

El aruncă o privire jalnică spre pielea lustruită a pantofilor.

– Mă strâng ca naiba.

Ea inspiră adânc, dar în loc să rădă, așa cum avusese de gând, scoase un suspin chinuit. Justin se întinse spre ea. Ea se topi în îmbrățișarea lui, iar el o strânse de parcă ar fi fost un odor pierdut.

Și o ținu așa de parcă nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată, îi sărută nasul, își frecă bărbia de obrazul ei, îi sărută buzele umezite de lacrimi.

Apoi își îngropă gura în părul ei.

– Mă voi întoarce după tine, Emily. Jur!

Umerii ei subțiri fremătau sub mâinile lui. Pumnii ei mici se deschideau și se închideau convulsiv pe spatele lui, iar din disperarea ei, Justin înțelese ceva care îl durea la fel de mult ca faptul că trebuia să plece de lângă ea.

Ea nu îl credea.

O îndepărtă de el fără tragere de inimă. Băgă mâna în buzunarul interior al vestei și scoase o cutie.

– Nu am nici un inel ca să ți-l pot oferi. Asta e tot ce am. Cu mâini tremurânde, lăasă să cadă capacul în nisip și scoase un fir strălucitor de aur.

Ceasul se legăna între ei, aruncând raze de soare pe fața udă de lacrimi a lui Emily. Tremură când el îi puse lanțul peste cap. Ceasul îi căzu între sâni, strălucind puternic pe pielea ei bronzată.

Îi prinse fața între palme și-i oferi un ultim sărut – pasional, dulce și plin de promisiuni. Apoi o luă în jos pe deal, aproape împiedicându-se în graba lui de-a pleca înainte să se răzgândească.

– Justin Connor!

Strigătul răgușit îl făcu să se oprească brusc. Își duse mâna la ochi ca să se ferească de soare și privi în sus, spre faleză.

Emily țopăia, fluturându-și brațele.

– Arată-le că ești cel mai bun duce pe care l-a avut Anglia vreodată! Mai bun decât Prințul Albert. Chiar mai bun decât ducele de Wellington. Și spune-i domnului Thaddeus Swinestocking că scuipatul lui nu e suficient de bun ca să-ți lustruiască pantofii!

Dar el nu trebui să spună nimic. Agentul voinic stătea lângă bărcuță, cu fălcile grase pleoștite într-o expresie de consternare. Justin își duse degetele la buze, apoi le întinse spre Emily într-un salut tăcut.

– Cumpără-i niște porțelanuri lui Penfeld! mai strigă ea, făcându-și mâna căuș în jurul gurii. Porțelan de Wedgwood cu model floral.

Băștinașii îl priviră solemn în timp ce se urca în barcă. Marinarii vâsliră pentru a împinge barca departe de țărm. Penfeld stătea cocoțat cu stângăcie la prova, ținându-se atât de strâns de marginile bărcii, că i se albiseră degetele. Justin nu îndrăznea să se uite la el. Dacă valetului i-ar fi tremurat bărbia chiar și un pic, Justin se temea că s-ar arunca peste bord și ar înota înapoi la Emily, chiar dacă erau la jumătatea drumului spre Anglia.

– Nu uita să-ți iei un bulldog englez! Va avea nevoie de o zgardă cu țepi. Ține-l departe de pudeli. Ția nu sunt câini adevărați, știi, doar șobolani cu părul creț și nu trebuie să-i împerechezi... Vocea ei răgușită se pierdea în depărtare.

Vâslele tăiau apa cu mișcări lungi, clipocind și împingându-i departe de țărm. O melodie de jale umplu aerul, răsunătoare și dulce.

Îi spusese adevărul lui Emily. Maori nu puteau face nimic fără să cânte. Nici măcar să-și ia rămas-bun.

Privirea glacială și întrebătoare a lui Chalmers se îndreptă spre el, dar Justin nici măcar nu clipi. Își ținu ochii ațintiți asupra siluetei zvelte care stătea în picioare pe faleza din ce în ce mai mică și lăsă briza sărată să-i ardă lacrimile din ochi înaintea să-i cadă pe obraji.

Se lăsase deja amurgul când Emily coborî de pe faleză. Ultimele raze roșietice ale soarelui scăldau plaja. Picioarele, pleoapele și gâtul o dureau din cauza ceasului greu care îi atârna la piept, dar și inima și-o simțea la fel de istovită ca ochii. Udase pentru ultima dată mormântul tatălui ei cu lacrimi. Nisipul le absorbise, făcându-le să dispară de parcă nici n-ar fi existat.

Pachetul de scrisori pe care îl luase din colibă foșni când îl atinse. Își petrecuse ultimele ore plângând deasupra lor. Erau scrisori simple scrise unui copil, pline de căldură, înțelepciune și farmec, așa cum s-ar fi așteptat din partea lui Justin. Erau despre lucrurile care îi făceau plăcere în fiecare zi, despre frumusețea insulei, prietenia lui cu maori și povestioare pline de umor despre tatăl ei. Împărtășise totul cu ea în aceste scrisori, absolut totul în afară de motivul pentru care nu le trimisese niciodată prin poștă.

Pașii lui Emily încetiniră când îl văzu pe Trini stând cu picioarele încrucișate în nisip. Nu voia să-l vadă. Nu voia să vadă pe nimeni. Voia doar să se târască înapoi în mare, la fel cum venise. Trecu pe lângă el fără un cuvânt.

El se ridică în picioare.

— Unde te vei duce?

Ea se forță să nu geamă de supărare. Când Trini folosea cuvinte cu mai puțin de cinci silabe, însemna că vorbește foarte serios. Se întoarse cu fața spre el.

— Departe.

— Ce să-i spun lui Pakeha când se va întoarce?

— Nu se va mai întoarce. Cuvintele acelea amare țâșniră din gura ei înainte să se poată opri.

— Și dacă te înșeli?

Ea își îndreptă umerii.

— Atunci eu voi fi cea care va pleca de data asta.

Un zâmbet trist îi jucă pe buze. Trasă o linie în nisip cu piciorul.

— Poate că nu ești mai înțeleaptă decât noi, maori. Cauți *utu*, cauți să te răzbuni și pentru cea mai mică greșeală.

— Mi-a stricat toată viața! strigă ea.

Emily își dădu seama atunci că nu era vorba despre aur. Niciodată nu fusese vorba de aur. Nu putea să-l ierte pentru că frânsese inima copilei care crezuse în el. Și nu-și putea permite să afle dacă avea s-o facă din nou. Timpul îi furase toate mecanismele de apărare. Inima ei de femeie nu era la fel de rezistentă ca inima copilei care fusese odinioară. Mai mult ca sigur, o altă lovitură i-ar fi sfărâmat inima pentru totdeauna. Lacrimile îi înțepau ochii și amenințau să-i curgă pe obraji. Ea le îndepărtă, pentru nu voia să fie văzută plângând.

Nu voia s-o mai vadă vreodată cineva plângând.

– Îmi amintește de ceva ce a spus Dumnezeuul puternic al lui Pakeha – „Răzbunarea este a mea“.

– Nu și de data asta, Trini. Lovi ușor cu degetul în piept, atingând medalionul. De data asta, răzbunarea este a mea.

Ochii lui mohorâți și căprui o priveau cu o înțelepciune enervantă. Se întoarse și ridică mâna ca să-i dea de înțeles că nu mai dorește să vorbească.

– Nu mă aștept să înțelegi.

– Poate că înțeleg mai bine decât crezi tu... Claire.

Emily îngheță tocmai când voia să facă un pas și tresări la auzul propriului nume de parcă ar fi primit o palmă peste față. Se întoarse încet, amintindu-și toate ocaziile când îl văzuse fascinat de ceasul strălucitor.

– Cum?

Trini arată cu degetul. Pentru prima dată, Emily văzu copiii împrăștiați printre dune, veselie lor obișnuită fiind acum înlocuită de o liniște tristă.

– Dani, spuse el. Te-a recunoscut după desenul din ceas. Ea mi-a spus că ești îngerul pierdut al lui Pakeha, eliberată de vraja teribilă care te ținea captivă.

Dani greșea, își zise Emily în sinea ei. Nu căzuse pradă decât unei singure vrăji mortale. Deschise ceasul cu mâna tremurândă. Carcasa era goală, fotografia dispăruse. Încă o dată, Justin luase cu el cea mai bună parte din ea.

Se uită la Trini, implorându-l.

– Cum de nu m-a recunoscut tocmai el?

Buzele nativului se mișcă într-un zâmbet enigmatic.

– Pakeha vede doar ceea ce vrea să vadă. Țasta e felul lui de-a fi.

În timp ce Emily se uita în gol la medalion, o incantație lentă se auzi dintre dune. Copiii repetau la nesfârșit un singur cuvânt. Claire.

Ieșiră dintre dune și o înconjurară. Ea căzu în genunchi și o strânse pe micuța Dani în brațe. Închise ochii strâns, imaginându-și cum s-ar fi simțit să strângă în brațe copilul pe care nu-l va avea niciodată. Aproape că și-l putea imagina – cu părul negru și mătăsos căzându-i în ochi, în timp ce se apleacă deasupra pianului.

Deschise ochii. Trini o ajută să se ridice în picioare, cu fruntea lui tatuată încruntată.

– Cum vei pleca de aici? Nu ai nici un ban, nici o posibilitate.

Ochii lui Emily ardeau cu o lumină stranie.

– O, dar am! Aurul m-a adus aici, așa că tot aurul mă va ajuta să plec.

Trini icni de uimire când o văzu ridicând medalionul în sus și lovindu-l puternic, spărgând astfel și ultimul obiect care o mai lega de Justin Connor.

Partea a doua

Acum moare o inimă nobilă.

Noapte bună, dulce prinț:

Fie ca cetele de îngeri să te conducă spre odihna veșnică!

Iar îngerii-s lumina, deși căzut e cel mai luminos.

William Shakespeare



Capitolul 15



*Aș da tot aurul din Noua Zeelandă ca să mai văd încă o dată
zâmbetul mamei tale...*

Londra

Amelia Winters tresări când ușa se dădu de perete și liniștea domeniului ei fu spulberată de mai multe voci puternice, bărbătești. Degetele i se încheștară pe pervazul ferestrei. Afară, lapovița cădea din cerul ca de cositor, acoperind micuța grădină și zidurile care o înconjurau cu un strat subțire de gheață. Amelia se uita absentă la tufele de trandafiri. La primăvară trebuiau să tundă trandafirii. Fusesse nevoită să-l concedieze pe grădinar și să-i ofere și o sumă considerabilă, după ce acesta amenințase că va chema poliția atunci când Claire Scarborough îl împunsese cu furca pe fiul său.

Ușa din spatele ei se deschise cu un scârțâit. Un zgomot timid de pași se auzi pe covorul uzat.

– Excelența Sa, ducele de Winthrop, a venit să vă vadă, coniță.

– Condu-l înăuntru!

– Da, coniță.

Amelia zâmbi cu amărăciune. În momentele dificile, Doreen folosea întotdeauna limbajul de stradă cu care crescuse. Era un obicei de care Amelia se descotorosise imediat ce reușise să obțină un post mai bun și ajunsese la școala asta.

O serie de pași grei făcură podeaua să se cutremure. Puteau la fel de bine să fie pașii unui călău. Londra clocotea deja de mai mult de-o săptămână din cauza întoarcerii tânărului duce, iar acum știa că scurtul ei răgaz luase sfârșit.

Ușa se izbi de perete. Aerul rece din hol o făcu să tremure de frig. Amelia își îndreptă spatele și se întoarse, oarecum ușurată să-l vadă în sfârșit pe cel care reprezenta coșmarul ei cel mai de temut.

Ușurarea ei fu de scurtă durată. În prag stătea un bărbat înalt și slab, dar absolut fascinant. De pe pelerina lui cădeau picături de lapoviță. Nu purta pălărie, un obicei scandalos în Londra, iar ochii îi ardeau ca două flăcări gemene sub o claie de păr închis la culoare. Maxilarul încheștat era acoperit de barba nerasă care îi dădea aspectul unui sălbatic. Auzise zvonuri cum că în ultimii șapte ani ar fi trăit alături de canibali. Și adevărul era că arăta mai mult decât dornic să-i devoreze oasele fragile.

Prezența lui masculină umplea până la refuz salonul ei modest. Brusc, încăperea părea plină de oameni. Doreen zăbovea la ușă, iar chipul ei era mai sfrijit și mai palid decât de obicei. Barney stătea în spatele musafirilor, privindu-l cu o ostilitate fățișă. Străinul zvelt de lângă duce o salută ducând mâna la pălărie, dar chipul lui inexpresiv, ca o mască, nu o păcăli pe Amelia nici o clipă.

Ducele porni spre ea, cu pelerina uriașă fluturând în jurul ghețelor. Ea își dădu seama că, în ciuda ridurilor de soare din jurul ochilor, Justin Connor era mai tânăr decât se așteptase. Mult mai tânăr. Și mult mai periculos. Prinse strâns gulerul înalt al bluzei pe care o purta.

– Am venit după protejata mea, anunță el, făcând o plecăciune atât de scurtă, că părea mai degrabă o insultă. Un mușchi îi zvâcni în obraz. Domnișoara Dobbins a dumitale a încercat să-mi spună că nu se mai află în această școală.

Amelia tuși scurt, dar nu reuși să scape de nodul din gât. Era îngrozită la gândul că privirea lui pătrunzătoare avea să citească dincolo de înșelăciunea ei, scoțând la iveală urâtul adevăr.

– Mă tem că este adevărat.

– Atunci am dreptul să cer o explicație. Partenerul meu, David Scarborough, și-a lăsat singurul său copil, pe Claire, în îngrijirea dumitale în urmă cu șapte ani. Am un document care atestă acest fapt.

– Și eu am. Dar după cum a încercat să vă spună și servitoarea mea, fata nu se mai află aici.

Justin își trecu o mână prin păr, recunoscător pentru prezența liniștitoare a lui Bentley Chalmers la dreapta lui. Explicațiile crip-tice ale acestei femei îl înnebuneau de furie. Avusese nevoie de o săptămână ca să-și facă curaj să vină în locul acesta. O săptămână în care vechea lui suferință, insomnia, îi bântuise din nou nopțile. O săptămână în care trecuse pe lângă școală în trăsura lui de lux,

întrebându-se care dintre ferestrele luminate era de la camera lui Claire. Riscase totul ca să vină aici.

Chiar și pe Emily.

O servitoare care căra o găleată cu cărbuni se strecură în salon. Justin oftă, făcând apel la ultimele sale rezerve de omenie.

— Atunci te rog să-mi spui unde aş putea-o găsi pe Claire Scarborough.

Să fi fost reflexia focului sau văzu o sclipire de satisfacție răutăcioasă în ochii femeii?

— N-am nici cea mai vagă idee unde este fata. A fugit de aici cu câteva luni în urmă.

Sângele năvăli în urechile lui Justin. Camera se întunecă, după care se înroși. Apoi se mișcă înainte, vag conștient de niște mâini care trăgeau de el și de țipătul ascuțit al femeii.

— Excelență! În cele din urmă, vocea calmă a lui Chalmers îl scoase din nebunia care pusese stăpânire pe el.

Camera se luminează încet. Chalmers îl ținea de braț, în timp ce un băiat firav cu urechi mari îl ținea de picior. Justin scutură piciorul ca să scape de băiat ca de un pui de câțel. Tânăra profesoară își lipi batista la gură ca să-și înăbușe un țipăt, iar chipul ei era la fel de palid ca al directoarei. Servitoarea nu era decât o formă albă, neclară, care îl privea de la vatră cu gura căscată și cu ochii larg deschiși.

Numai Amelia Winters stătea nemișcată, ca și cum ar fi așteptat s-o lovească, ba chiar s-ar fi bucurat dacă ar fi fost așa. Măhnit până în străfundurile sufletului, Justin își coborî brațul.

Bătrâna începu să se bălbâie și să-și frângă mâinile.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar copila a fost întotdeauna încăpățânată și răutăcioasă. Nu am putut s-o stăpânesc. Am încercat s-o educ după principiile creștine de disciplină, dar ea a rămas la fel de sălbatică și de neînțelegătoare.

Justin strânse spătarul unui fotoliu din lemn de trandafir, degustat de cât de aproape fusese să o lovească pe această femeie. Își coborî capul. Ajunsese prea târziu. Copila dispăruse. Ajunsese atât de aproape de ea doar ca să o piardă, probabil pentru totdeauna. Propria lui lașitate îl adusese în această situație. Ce drept avea el să o certe pe această bătrână demnă de milă?

Vocea ei deveni aproape isterică:

– Chiar și cu mijloacele mele limitate i-am dat cea mai bună îngrijire și educație pe care mi-am permis-o. Vai, dar am tratat-o ca pe propriul meu copil!

– Minte!

Cuvintele izbucniră ca o adiere de vânt în aerul stătut al salonului. Justin ridică brusc capul. Găleata de cărbune căzu pe marginea vetrei într-un nor de cenușă. Tânăra servitoare înainta hotărâtă spre el, ștergându-și mâinile pe șorț.

– Tacă-ți fleanca, Tansy, sau ți-o închid eu, mârâi băiatul, holbându-se la ea.

Cu o singură mișcare, Justin apucă bastonul lui Chalmers și îl trânti de o masă, blocând calea băiatului. Acesta își coborî capul și-i aruncă o privire plină de ură lui Justin.

Chiar și în agitația care pusese stăpânire pe el, Justin nu putu să nu observe cât de uimitor de frumoasă era această servitoare. De sub bonetă îi scăpaseră câteva şuvițe mătăsoase de păr negru. Șorțul ei simplu și pătat nu putea ascunde trupul voluptuos care se ascundea sub pliurile rochiei.

Ochii ei albaștri străluceau cu lacrimi de furie.

– Vrajitoarea bătrână minte! S-a purtat cu fata de parcă ar fi fost o sclavă. O puneă să care cărbuni și să muncească în bucătărie din zori până-n seară. O forța să-i învețe pe cei mai mici, ca să nu plătească o profesoară adevărată. Și întotdeauna îi reproșa în față că, dacă nu ar fi fost Amelia Winters și sufletul ei bun și caritabil, acum s-ar fi aflat pe străzi, cerșind de mâncare.

Îl apucă de mână, murdărindu-l de cărbune.

– Fata nu era rea, domnule. Jur că nu era rea. Poate era prea zglobie, dar nu era cu adevărat rea. Mișcă din cap spre Barney și Doreen. Nu era ca ăia doi de colo. Vai, dar înainte să moară tatăl ei, era un înger de copil și chiar și după aceea mi-a fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

O durere proaspătă zdruncină inima lui Justin. Fata încercă să-și retragă mâna, de parcă ar fi fost rușinată de propria îndrăzneală, dar el o ținu în loc. Ea își ridică privirea spre el, uimită. Probabil că avusese parte de foarte puțină bunătate în scurta ei viață, își zise el în sinea lui, dar fusese suficient de bună la inimă cât să se împrietenească cu un copil orfan.

– A lăsat vreun indiciu cu privire la locul în care s-ar fi putut duce? întrebă el. O scrisoare? Vreun bilet? Ceva?

Servitoarea lăsă capul în jos.

— Dacă ar fi lăsat, nu l-aș fi putut citi. Pur și simplu a dispărut într-o noapte, când vântul bătea prin pod. Privirea ei acuzatoare se fixă asupra lui Doreen. Cam în aceeași perioadă în careăștia doi...

— Tansy! lătră Barney.

Lui Justin i se păru că vede o sclipire de groază în ochii fetei.

— Arată-mi unde dormea, îi spuse cu blândețe, dar ferm.

Era hotărât să găsească orice indiciu care să-i explice motivul pentru care mărturisirea servitoarei îi făcea pe toți să fie mai agitați.

— Fă un singur pas, Tansy, și vei fi concediată. Vocea directoarei răsună ca un clopot de oțel, apoi se înmuie într-un ton lingușitor: Gândește-te la tot ce-am făcut pentru tine!

Fata ezită pentru o clipă înainte să-și ridice bărbia rotundă într-un gest de sfidare.

— Mă gândesc, domnișoară Winters. Zău că la asta mă gândesc.

Foșni din fusta pătată ca o regină și-i făcu semn lui Justin să o urmeze. Chalmers făcu doi pași, dar Justin îl opri. Existau unele lucruri pe care trebuia să le facă singur.

O urmă pe Tansy în sus pe scări, concentrându-se asupra decorului, ca să își alunge panica. Covorul era uzat, iar modelul său floral era aproape rupt în centru. Mai multe balustrade erau crăpate și numai cea din partea de jos a scărilor părea că fusese înlocuită în ultimii ani. Când ajunse la ultimul etaj, zgomotul pașilor fu urmat de cel al unei uși trântite. Sunetul răsună cu ecou, de parcă etajul ar fi fost pustiu.

Tansy luă o lumânare de pe o masă din hol și îl conduse la o ușă grosolan finisată. Justin era și mai îngrozit. În timp ce deschidea ușa, flacăra pâlpâi într-o pală de vânt rece. Niște trepte înguste duceau în sus, într-un întuneric total. Ezită, știind că nu voia să vadă ce urma. Dar gândul la Emily îi dădu curaj. Ea ar fi luat-o la goană, cu capul înainte, alungând orice umbră cu sufletul ei luminos.

Ștergându-și palmele transpirate de pantaloni, porni în sus după Tansy. Aerul înghețat și greu îi apăsa umerii. Nu ajunsese nici la jumătatea scărilor, că respirația începu să i se vadă ca un abur albicios, din cauza frigului.

La capătul scărilor, Tansy arată spre o ușă.

— Acolo e camera mea.

El înțelese aluzia. În afară de a ei, nu exista decât o singură ușă.

Se întinse spre clanță cu mâna tremurândă. Fierul era rece ca gheața. Îl apăsă și împinse, sperând pe jumătate că avea să fie

închisă. Ușa se deschise cu un scârțâit. Tansy rămase în spatele lui, de parcă ar fi ezitat să continue ceea ce începuse.

Când Justin văzu locul în care ajungeau pașii oboșiți ai lui Claire Scarborough în fiecare seară, ceva muri în sufletul său. Inima lui David s-ar fi frânt dacă ar fi aflat că fiica lui trăia în astfel de condiții.

Camera era mică, doar ceva mai mare decât un dulap înghesuit sub bârnele podului. Când trecu de pragul de sus, pânze de păianjen i se prinseră în păr.

Printr-o fereastră murdară pătrundea un fir slab de lumină argintie. Dincolo de porumbeii care gângureau pe pervaz, văzu un ocean nesfârșit de coșuri și acoperișuri, toate acoperite de o pătură de funingine. Într-un colț se afla un pat îngust, încă dezordonat, ca și cum cineva tocmai s-ar fi ridicat din el. Își trecu mâna peste mormanul de pături, dorindu-și cu ardoare să păstreze încă urma unui trup cald. Apoi se așeză pe pat, îngropându-și capul în mâini.

Cineva îl privea. Simți că i se ridică părul pe spate. Își răsuci capul și descoperi o pereche neobosită de ochi albaștri. De pernă stătea rezemată o păpușă. O ridică și își trecu mâna peste buclele aurii care își pierduseră luciul odată cu vremea, atingând spărtura din capul de porțelan al păpușii.

Vocea lui Tansy îl făcu să tresară:

– Aia este Annabel. O auzeam vorbind cu păpușa, atunci când credea să e singură și nu o aude nimeni. Uneori plângea. Servitoarea ridică din umeri, scuzându-se. Pereții sunt subțiri.

Păpușa zăcea moale în mâinile lui Justin. Da, pereții erau subțiri, se gândi el. Chiar și acum putea să audă prin ei foșnetul șoarecilor și al altor creaturi.

Nu trebuia să-l surprindă faptul că fetița fugise. Ar fi trebuit să-l surprindă faptul că rămăsese atât de mult în locul acesta blestemat.

O furie nestăvilită îi invadă inima, alungând orice speranță deșartă, arătându-i calea pe care trebuia s-o urmeze. Strânse păpușa în mâini. Blestemată fie Amelia Winters pentru că silise un copil să locuiască în podul acesta! Și blestemat să fie și el, pentru că lăsase să se întâmple asta!

Se ridică și începu să coboare scările. Tansy îl urmă cu pași grăbiți. Când intră ca o furtună în salon, încă strângând păpușa udă, până

și Barney se retrase din calea lui, lăsând-o pe directoare să-l înfrunte singură.

Femeii i se potrivea numele, își zise el cu răutate. Era ca iarna, la fel de gri și de lipsită de viață ca vopseaua descojită și covorul uzat din școala ei. Cum de-o lăsase David pe scumpa lui Claire în grija acestei creaturi oribile?

Desigur, el și Nicky îl convinseseră pe David că aveau să fie plecați doar pentru câteva luni.

Nu pentru totdeauna.

Privirea fioroasă îi căzu pe mâinile noduroase ale bătrânei. Tremurau de parcă ar fi suferit de vreo boală. Fațada ei de femeie puternică începea să cadă la fel ca vopseaua de pe tavan. Pentru prima dată, Justin o văzu așa cum era în realitate. O femeie în vârstă, a cărei școală se prăbușea în jurul ei.

Cu toate astea, nu avu nici un pic de compasiune când i se adresă:

— Detectivii mei vor peria acest oraș în căutarea lui Claire Scarborough. Dacă i-a fost atins chiar și un fir de păr din cap, o să fii ruinată. Voi spune întregii Londre despre închisoarea pe care ai construit-o în pod pentru fiica lui David Scarborough. O să mă asigur că nici măcar cel mai sărac comerciant nu-și va lăsa câinele în grija ta.

Se răsuci pe călcâie și pelerina flutură în spatele lui. Se opri în fața lui Tansy care îl privea cu ochii mari și scoase o mână de bancnote din buzunar. Banii însemnau prea puțin pentru el. Trăise prea mult timp departe de povara lor.

Îndesă banii în mâna ei.

— Dacă îți mai amintești altceva despre noaptea în care a fugit Claire sau dacă ai nevoie de orice fel de ajutor, vino la Grymwilde Mansion din Portland Square și întreabă de mine.

— Doamne Sfinte, domnule! Chiar nu trebuie! spuse ea, dar deja își îndesa banii în corsetul cămășii.

— Lord Winthrop.

Vocea femeii îl zgârie ca o gheară de oțel pe inimă. Ochii cenușii ai directoarei îl priveau pătrunzător.

— Poate că eu am eșuat cu copila, Excelență, dar și grija dumneavoastră a lăsat mult de dorit.

Un nerv zvâcni în maxilarul lui Justin. Ceasul de pe policioara șemineului ticăia în liniște. Apoi Justin făcu o plecăciune.

- Recunosc, doamnă. Dacă am norocul să o găesc, am de gând să-mi petrec restul vieții mele ispășindu-mi greșeala.

- Da, asta să faceți. O să aibă ea grijă de asta, pun pariu, mormăi Tansy în barbă.

Chalmers îi aruncă o privire curioasă, dar Justin nu îi auzise remarca. Agentul își atinse borul pălăriei și-și ridică bastonul cu voioșie.

- Vă urez o seară bună tuturor, spuse el înainte să-l urmeze pe duce afară.

Justin nu credea că-i va mai fi vreodată cald. Soarele dimineții strălucea palid prin fereastra trăsorii. Avea mâinile încleștate și înghețate, deși purta mănuși. Frigul i se strecurase în oase, înghețându-l până la epuizare. Încercă să nu se mai frământa, dar cu fiecare zi care trecea îi era din ce în ce mai greu să audă cântecul oceanului sau șoapta ademenitoare a brizei mângâindu-i trupul. Doar amintirile cu Emily îl mai încălzeau.

După o lună de căutări, nu găsisese nimic. Claire Scarborough dispăruse fără urmă, înghițită de fălcile nemiloase ale Londrei.

Pe lângă trăsură treceau peluze atent îngrijite și porți de fier. Între Portland Square și mahalalele prin care bântuise o noapte întreagă se afla o distanță uriașă. Își petrecuse noaptea ca pe multe altele - plimbându-se pe străzile înguste, intrând în taverna și fabrici de gin, punând întrebări oricui l-ar fi ascultat. Până și cei mai înrăiți derbedei păstrau distanța. Poate că bârfele din societate aveau și o parte bună. Vestea despre ducele cu ochi sălbatici ajunsese până la ei.

Oftă, aproape dorindu-și să-l aibă alături pe spilcuitul Chalmers, ca să-l liniștească. Dar pe el îl trimisese, împreună cu o armată eficientă de detectivi, să caute prin casele de copii și conacele din jurul Londrei.

Trăsura coti și intră pe o alee pietruită. Justin se întristă și mai mult, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vedea casa tatălui său. Nu, casa lui, își aminti cu tristețe. Grymwilde era un coșmar gotic cu acoperișuri înclinate, frontoane și ferestre cu arcade. Un turn crenelat stătea cocoțat într-o parte a casei. Singurele elemente

simetrice erau doi gargui, așezați în colțurile acoperișului. Justin îl blestemă în barbă pe Mortimer Connor, primul duce de Winthrop, care fusese atât de îndrăgostit de titlul pe care îl cumpărase, că ordonase construirea acestei monstruoziități vulgare, ca un monument al propriului său prost gust.

Coborî din trăsură și porunci vizitiului vizibil obosit să se odihnească. Intră pe ușa din față, recunoscător pentru faptul că toată casa părea cufundată în somn.

Mama lui era mai preocupată să organizeze baluri și să-l prezinte doamnelor eligibile pe care le cunoștea, decât de căutările lui zadarnice. Cele trei surori ale sale erau măritate cu bărbați plictisitori care se instalaseră imediat la Grymwilde și nu aveau alte ocupații vizibile în afară de-a se plimba prin casă cu ultimul exemplar din *Times* prins sub braț. Justin nu avea nici un pic de intimitate. Îi lipsea coliba lui simplă și prietenii săi maori, care știau când să vorbească și când să tacă.

Dar cel mai mult îi era dor de Emily. Tânjea să vadă gropițele care i se formau atunci când râdea, să-i simtă pielea caldă și bronzată sub palme sau gustul amețitor al buzelor.

În sufletul lui se instalase o durere chinuitoare. Își scoase mânușile și le aruncă pe o masă lăcuită, apoi își privi chipul reflectat în oglindă. În ultimele săptămâni evitase oglinzile, și acum își aminti motivul. Avea ochii înroșiți de oboseală și părul zburlit, pentru că își trecuse de prea multe ori degetele prin el, de disperare. Deși se îmbrăca cu haine elegante și bine croite, arăta exact ca sălbaticul pe care îl credea toată lumea.

Își atinse obrazul. Bronzul îi dispărea la fel de repede ca speranțele. Cei șapte ani petrecuți pe Insula de Nord se topeau în fața ochilor lui ca un vis uitat, insuportabil de dulce și de intens. Numai corespondența pe care i-o scria în fiecare zi lui Emily îi menținea mintea sănătoasă. Le expedia pe jumătate nebun de panică și frustrare, știind că putea dura săptămâni, chiar luni, până când aveau să ajungă la ea.

Oare avea să-l aștepte? se întreba. Sau oceanul lacom avea să-l pedepsească pentru nebunia de-a o părăsi? Se împinse de lângă masă, prea obosit ca să facă altceva decât să se împleticească în sus pe scări și să cadă în confortul îndoielnic al patului rece și singuratic.

Capitolul 16



Păstrez în inimă speranța că într-o zi, într-un loc mai bun decât acesta, ne vom întâlni din nou...

Degetele lui Emily atinseră ceva neted și rece. Întinse mâna. Obiectul alunecă mai departe. Blestemă încet și își întinse gâtul peste marginea căruțului. Un măr gras, strălucitor și roșu o tachina de jos, lăsându-i gura apă și făcându-i stomacul să ghiorțăie în semn de protest.

Vânzătorul se îndepărtă de căruț pentru a-i da un săculeț unui domn cu joben. Emily se repezi înainte, încercând prindă mărul.

Vânzătorul nu și-ar fi dat seama de nimic, dacă șalul ei nu s-ar fi prins de mânerul căruțului. Când o luă la goană, căruțul se rostogoli într-o parte și toate merele se revărsară pe jos, ca un val cărămiziu de zăpada murdară.

– Hoța! strigă vânzătorul. Întoarce-te aici, blestemato! Domnule polițist!

Emily nu îndrăznea să se uite în urmă. Deja putea auzi zgomotul celor care o urmăreau, strigătele lor confuze și mult prea cunoscutul sunet al fluierului de polițist. Tălpile subțiri ale ghetelor ei de abia atingeau zăpada, atât de repede fugea, și coti pe un trotuar îngust, făcându-și drum prin mulțime. O femeie cu părul cărunt țipă și scăpă din brațe un munte de pachete. Alte trei pușlamale începură să o urmărească, dar obosiră destul de repede și abandonară goana.

Se auzi din nou fluierul, de data asta mai aproape. Ieși într-o stradă aglomerată, țâșnind printre o birjă și o trăsură, scăpând ca prin minune de copitele cailor. Înjurătura vizitiului îi răsună în urechi.

Coti și ajunse într-o alee îngustă, apoi dădu buzna pe o ușă și așteptă, încercând să-și tragă sufletul în timp ce pașii urmăritorilor trecură pe stradă și se îndepărtară. Fără să mai aștepte, se ghemui pe podea și mușcă pofticioasă din mărul zemos. Știa că se comportă ca un purcel, dar nu-i mai păsa. Stomacul i se strânse în jurul bucăților de măr pe care le înghițise. Cotorul îi căzu printre degete. Își strânse genunchii la piept și așteptă să-i treacă nodul din stomac.

Crampa trecu la fel de repede cum venise, lăsând-o tremurând de istovire. Acoperișurile de deasupra ei blocau până și cea mai mică

rază de soare. Își strânse șalul jerpelit în jurul umerilor, temându-se că toate merele furate din lume nu mai puteau umple golul dinăuntrul ei.

Ridică bărbia, hotărâtă să prindă curaj. Ce-avea să se plângă? Ninsorea se oprise în sfârșit, și era liberă să se plimbe pe străzi, după ce toată luna se înghesuisese într-o cabină pe un vapor cu aburi împreună cu alte cinci femei, cele mai multe deloc prietene cu apa și săpunul. Folosise aproape toți bani obținuți din vânzarea ceasului tatălui său pentru a plăti călătoria din Australia în Anglia, dar acum nu se mai baza pe capricioasa bunăvoință a Ameliei Winters. Acum era propria ei stăpână, și Londra îi era la picioare.

Se ridică și-și croi drum spre stradă, pășind cu prudență peste un bețiv care sforăia ținând în brațe o sticlă de gin. Toată lumea uitase de mărul pe care îl furase ea, și atenția polițiștilor fusese înlocuită de alt scandal, probabil vreun hoț de buzunare prins în timp ce încerca să înhațe săculețul cu bani al unui gentleman.

Rătăci pe străzi, întrebându-se cum de orașul devenise atât de mic și de întunecat cât timp fusese ea plecată. Trăsurile trase de cai se îmbulzeau pe străzi, copitele animalelor transformând zăpada într-o zloată neagră. Nu o băgă nimeni în seamă. Fața ei era doar una dintre multe altele care se îngărmădeau în mahala.

Înainte să-și dea seama, coti pe o stradă mai elegantă cu pavaj de curând dat cu sare, ca să nu alunece trăsurile și caii, și cu trotuare largi, flancate de magazine. În vitrine pâlpâiau lămpi cu gaz, luminând produsele înconjurate de aranjamente din crengi proaspete de pin și ilice. Se opri la fereastra unui magazin de jucării ca să se uite la o păpușă mecanică, un Sfântul Nicolae care bătea într-o tobă mică și verde.

Când se întoarse, dădu nas în nas cu propria imagine lipită de un felinar. Icni speriată. Portretul acesta al ei avea s-o bântuie pentru totdeauna? Rupse anunțul cu mâinile tremurânde, mai mult din cauza șocului, decât a frigului. Schița era foarte bună, evident realizată de un profesionist după mica imagine din ceasul tatălui ei. Făcu ochii mari când văzu suma exorbitantă care era oferită drept recompensă. N-avea o lețcaie, dar valora mai mult decât orice criminal notoriu care fusese vreodată urmărit pe străzile Londrei.

Două cuvinte păreau să sară în evidență de pe anunț – COPIL PIERDUT.

Își rezemă fruntea de felinarul rece, incapabilă să mai lupte cu sentimentul de disperare care pusese stăpânire pe ea. Era mai pierdută decât și-ar putea imagina Justin vreodată, își zise în sinea ei. Ura pe care o simțise pentru el o ținuse în viață ani buni. Acum că nu îl mai ura, nu mai simțea nimic. Absolut nimic, doar nevoia disperată de-a sta la căldură. El vărsase lumina soarelui în sufletul ei, apoi trântise ușa în urma lui, lăsând-o înfrigurată și singură. Oare se va întoarce în Noua Zeelandă să o caute pe femeia pe care o cunoscuse ca fiind Emily Scarlet? Pentru că fugise ca o lașă, acum nu avea să afle niciodată dacă o va mai căuta.

– Mișcă, fetițo! Nu vrem să ne sperii clienții. Un vânzător gras o alungă cu șorțul.

Emily îi aruncă o privire atât de urâcioasă, că omul începu să strige după un polițist. Ea o luă la fugă simțind că ar putea fugi la nesfârșit și tot nu ar ajunge vreodată undeva. N-avea de gând să schimbe o cabină înghesuită cu o celulă, deși acolo se putea să fie mai cald decât în parc, unde-și petrecuse noaptea trecută. Apusul se lăsa rapid, și temperatura cobora uimitor de repede. Ochii îi erau încețoșați de lacrimile fierbinți.

Nu văzu obstacolul moale și nemișcat din fața ei decât după ce se lovi de el. Căzu pe caldarâm. Un morman de pachete o lovi în cap.

Se uită urât în sus, frecându-și fruntea și pregătindu-se să-i adreseze nefericitului cumpărător o tiradă de înjurături.

– Să mă trăsnească dacă nu e chiar Emily Claire Scarborough, în carne și oase!

– Tansy? șopti Emily cu uimire. Se ridică în picioare, împingând cutiile care-i căzuseră în poală.

Cu siguranță ființa asta cu statură sculpturală nu putea fi Tansy a ei. Pe vârful buclilor ei negre trona o pălărie veselă, decorată cu pene. O rochie din satin galben îi îmbrățișa formele ample, oferindu-i un aspect de-a dreptul scandalos, prinse apoi la spate într-o turnură cu mare de volane. Dar era sigură că nimeni altcineva din lume nu mai avea ochii atât de mari și de albaștri.

– Tansy? repetă ea pițigăiat.

– O, Em!

Toate îndoielile dispărură când Tansy își aruncă brațele în jurul ei, strângând-o într-o îmbrățișare parfumată. Timpul dispăru și dintr-odată deveniră iarăși două fete înspăimântate, avându-se doar una pe cealaltă într-un pod singuratic.

Emily se trase înapoi, încă strângând brațele lui Tansy, încă nepregătită să renunțe la căldura ei.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Ai moștenit o avere? Ai jefuit o bancă? Ai pus în cele din urmă mâna pe vreun gentleman bogat și te-ai măritat cu el?

Tansy își înclină capul, aranjându-și buclele cu șiretenie.

— Nu încă, dar aş putea foarte curând. Acum lucrez pentru doamna Rose.

Emily se încruntă pentru că numele acela atinse o coardă sensibilă din amintirile ei.

— Doamna Rose? Pe cinstea mea, trebuie să te plătească foarte bine. Ești camerista ei personală?

— Ea nu mă plătește deloc. Domnii care o vizitează mă plătesc.

Emily rămase cu gura căscată de uimire. Tansy îi împinse ușor bărbia în sus cu vârful degetului. Acum, degetul ei avea pielea fină și catifelată.

Emily înghiți cu greu.

— Lucrezi într-un bordel?

— Da. Cei mai mulți gentlemen sunt foarte amabili și dispuși să-și deschidă băierile pungilor cu bani. Mă iubesc. Toți mi-au spus acest lucru. Sunt una dintre favoritele lor.

— Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat cu domnișoara Winters?

Buzele pline ale lui Tansy se țuguiau a dezgust.

— M-a aruncat afară, asta s-a întâmplat. Imediat după ce a scos-o din pepeni tutorele tău. Ar fi trebuit să fii acolo. I-a tras babei o săpuneală zdravănă.

Emily simți un nod în gât.

— L-ai văzut?

— Dumnezeuule, și încă cum! Și zău că e cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată!

— Da, recunosc Emily încet. Chiar este.

— Unii dintre domnii cu care mă întrețin spun că e dur și periculos, dar eu știu mai bine. Mi-a dat bani, asta a făcut. Mi-a spus că, dacă am nevoie vreodată, să mă duc direct la Grymwilde Mansion din Portland Square și să îl caut. Dacă n-aș fi fost hotărâtă să mă descurc pe cont propriu, probabil că m-aș fi dus la el.

Pentru o clipă, durerea pe care o simți Emily fu atât de intensă, că i se încețoșă vederea. De abia dacă simți atingerea blândă a lui Tansy.

– Tu unde ai fost, fato? Ce te-a apucat să fugi așa, fără să-mi spui nimic?

– N-am fugit. Barney și Doreen m-au luat ca să ducă la îndeplinire un plan nebunesc de-al domnișoarei Winters.

Tansy strânse din buze.

– Știam eu că nemernicii ăia nu-s buni de nimic. Și i-am spus-o și acelui domn chipeș când a venit să te caute. Ar fi trebuit să le pună pielea pe băț.

– Nu! Panicată, Emily o apucă de braț. Trebuie să-mi juri că, dacă îl mai întâlnești vreodată, nu-i vei spune că m-ai văzut. El nu trebuie să știe că sunt la Londra.

– Ce s-a întâmplat, Em? Ai probleme? E un om bun. Știu că te-ar ajuta dacă l-ai lăsa.

Emily strânse ochii cu putere, încercând să alunge amintirea mâinilor lui Justin pe pielea ei. Când îi deschise, lacrimile o ardeau ca niște flăcări vii.

– Nu mă mai poate ajuta acum. Am făcut ceva groaznic. Și, dacă află, o să mă disprețuiască pentru totdeauna.

– Haide, scumpo! Ce ar putea fi atât de groaznic?

Să se îndrăgostească de Justin. Să-l facă și pe el să se îndrăgostească de ea, în timp ce-l mințea ca o nerușinată. Emily clătină din cap, incapabilă să scape de nodul înghețat care i se pusese în gât.

Ochii albaștri ai lui Tansy o priveau cu o sinceritate dureroasă.

– Atunci de ce nu vii cu mine? Doamna Rose te va primi bucură, și domnia aceea spilcuiți se vor holba salivând la o fată frumoasă ca tine! Ți-ai putea câștiga traiul cu o muncă cinstită și bună. Nu va mai trebui să depinzi niciodată de bunătatea cuiva.

Emily aproape se cutremură auzind-o, pentru că vorbele ei păreau să fie exact reflexia gândurilor sale. Pentru o clipă fu ispitită să-i accepte oferta. Dar gândul să fie atinsă de mâinile unui străin în loc de Justin îi provoca repulsie.

– Îmi pare rău, Tansy. Mă bucur că ești fericită, dar eu pur și simplu nu pot.

Se priviră stânjenite, devenind iarăși două străine pe o stradă aglomerată. Trecătorii se uitau curioși la ele. Emily își văzu reflexia în vitrina întunecată a unui magazin – o siluetă sfrijită, îmbrăcată cu o rochie neagră, sărăcăcioasă, cu ciorapi rupți și un șal zdrențuit. Degetele îi ieșeau prin vârfurile rupte ale mânușilor. Cum îndrăzneă să vorbească pe stradă cu o doamnă elegantă?

Temerile ei cele mai rele se adeveriră când Tansy băgă mâna în poșetă și scoase un șiling.

— Nu am mai mulți bani la mine. Mă lași să-ți cumpăr o plăcintă cu carne?

Emily se uită la moneda strălucitoare. Aroma caldă și ademenitoare care venea de la brutăria din apropiere îi alunecă în nări. Nu mai putea să trăiască din mila celorlalți. Nici măcar a lui Tansy.

Își duse mâinile la spate ca să reziste mai ușor tentației.

— O, nu. Sunt sătulă, mulțumesc. Tocmai am fost la casa unui prieten, vezi tu, și am mâncat o porție enormă de fazan fript. Și sos. O strachină întreagă de sos. Începu să se îndepărteze. Și tarte! D-alea gustoase, pe care le înmoi în coniac și le dai foc. Am mâncat o jumătate de tavă d-alea, și după ele o oală cu frișcă. Știi cât îmi place frișca. Își împreună mâinile peste stomac. Vai, dar am burta atât de plină, că mă simt ca un curcan de Crăciun!

Acum erau atât de departe una de cealaltă, că mulțimea începu să treacă printre ele. O zări pe Tansy ridicându-se ca un canar dezorientat pe vârfurile picioarelor, printre pachetele ei împrăștiate.

— Em, așteaptă! Nu pleca! strigă ea.

Emily își ridică mâna și o agită cu putere.

— Mă bucur că ești fericită în noua ta viață. Poate că ne vom întâlni la un ceai în curând.

Un bărbat cu pelerină își înclină borul pălăriei în fața lui Tansy și se oferă să o ajute cu pachetele. Emily profită că prietena ei nu mai era atentă la ea, ca să se strecoare într-un grup vesel de colindători și să se facă nevăzută.

Se ascunse după un colț de stradă în timp ce colindătorii își continuă drumul, râsetele lor ridicându-se în aerul rece. Un gol mai rău decât foamea puse stăpânire pe inima ei. Învățase tot ce trebuia despre Crăciun atunci când Justin citise povestea nașterii Mântuitorului, în coliba maori.

Grymwilde Mansion din Portland Square.

Lampagiii ieșiseră pe străzi ca să aprindă felinarele de pe trotuare. Picioarele i mișcau din proprie inițiativă, deși nu era atât de obosită ca să nu simtă frigul mușcător. Clopotele de la St. Paul începură să bată. Se întrebă dacă Penfeld stătea ghemuit undeva în fața unui foc confortabil, delectându-se cu dangătul lor dulce și sorbind cu poftă dintr-o ceașcă de ceai fierbinte.

Grymwilde Mansion din Portland Square.

Zgomotul străzilor se dizolvă într-o liniște suspectă. Emily stătea în întuneric, la capătul unei străzi largi, flancate cu garduri din fier forjat și stejari falnici. Ramurile lor goale erau ca niște degete ascuțite întinse spre cer. Aici până și zăpada era curată, ca o pătură albă căzută peste peluze și fântâni de teracotă. Emily se simțea ca un intrus venit dintr-un alt tărâm.

Grymwilde Mansion din Portland Square.

Chiar își închipuise că putea să rămână în același oraș, să meargă pe aceleași străzi, fără să încerce să-l vadă măcar o dată? Oare stătea trist și singur într-o casă părăsită, însoțit doar de regrete? Se plimba prin grădina rece și acoperită de zăpadă și visa la ea?

Exista o singură cale de-a afla.

Începu să ningă. Suspînând, Emily își trase șalul peste păr și porți grăbită prin întunericul serii.

Capitolul 17



*Numai promisiunea unui viitor mai luminos pentru amândoi
m-ar fi putut duce departe de tine...*

Justin stătea la fereastră și privea fulgii grași de zăpadă coborînd din ceruri și acoperind peluza. Deși îi era dor de soare și de ocean, zăpada încă îl captiva cu puritatea ei și cu promisiunea că speranța nu murea niciodată.

– Justin! O, Justin, dragul meu, unde ești?

Oftă frustrat, aburind geamul rece. Nici măcar draperiile grele din damasc nu o puteau descuraja pe mama lui. Femeia le trase la o parte, încercându-l cu norul ei dulceag de parfum.

– Aici erai! Începeam să cred că te-ai ascuns sub pat, așa cum făceai când erai mic.

– La ce mi-ar fi folosit? Ai fi trimis un valet să mă tragă afară.

Ea îl plesni peste braț cu evantaiul.

– Nu fi băiat rău! Ai promis să fii politicos cu oaspeții mei, nu să-ți petreci seara ascuns în spatele draperiilor. Ești lipsit de inimă dacă refuzi să participi la balul meu de Crăciun. Cel puțin poți să-mi oferi bucuria să faci act de prezență la modesta mea petrecere.

Justin oftă. Ideea ei de petrecere modestă era să înghesuie o sută de oaspeți în salonul octogonal.

— Mamă, te-am avertizat că nu voi fi o companie plăcută. Am alte probleme mai presante pe cap, decât să zâmbesc fals unui grup de bogățani beți.

— Presupun că te referi la copilul ăla îngrozitor. Trebuie să încetezi căutarea asta ridicolă. Ai pus cei mai buni oameni din domeniu să se ocupe de problemă. Vor găsi băiatul cât mai curând.

— Este o fată, explică el pentru a o suta oară. O fată!

— Că tot veni vorba de fete, începu mama lui, scoțând o batistă parfumată din corsajul rochiei, a venit la bal și fermecătoarea doamnă du Pardieu, de care ți-am mai povestit. Pur și simplu trebuie s-o cunoști pe fiica ei. E o făptură de-a dreptul fermecătoare. Tocmai a terminat școala. Își flutură batista în aer ca pe un steag, strigând: Aici, dragă!

Justin îi smuci brațul în jos, îngrozit de chicotitul ei strident. Acum că îl recuperase pe moștenitorul de drept al familiei Winthrop, principala ei misiune în viață părea să fie găsirea unei soții pentru el și producerea unui nepot.

— Nu vreau s-o întâlnesc pe fermecătoarea doamnă du Pardieu și nu vreau s-o întâlnesc pe fiica ei. Iar dacă regina Victoria ar fi aici, n-aș vrea să mă întâlnesc nici cu ea. Vreau să fiu lăsat în pace.

Zulufii cărunți ai ducesei tremurară de indignare.

— Foarte bine, atunci. Poate îi voi lăsa să creadă că ești un sălbatic.

Și plecă, pieptul ei uriaș semănând cu prova unei nave puternice înaintând pe ocean. Oaspeții, care până atunci se holbaseră la ei de la distanță, începură să se miște după ea. Justin clătină din cap, înțelegând pentru prima dată de ce tatăl lui comandase un bust al soției lui pe când fusese mai tânăr și mai îndrăgostit.

Se întoarse înapoi la fereastră și trase nervos de gulerul apretat. Poate că ar fi trebuit să fie mai prietenos. Poate că într-o zi, după ce vor fi căsătorii, va dori s-o aducă pe Emily aici, și nu voia ca reputația ei să fie afectată de comportamentul lui sălbatic.

Rătăci prin mulțime, reușind să schițeze câte un zâmbet ici, câte un salut prietenos colo. Se părea că uitase toată diplomația învățată în anii pe care îi petrecuse alături de maori. Era țeapăn și se simțea nelalocul lui, cuprins de timiditatea de care suferise în copilărie.

Sora lui, Edith, cânta la pian *Joy to the World*, apăsând cu toată puterea pe clape. Justin se strâmbă și compătimi sărmanul instrument. Soțul ei Harold cânta alături de ea, cu capul pe spate. Sau îl chema Herbert? Justin se încruntă. Încă nu știa să-i distingă pe cumnații lui.

Se îndreptă spre un castron cu puncte decorat cu frunze lucioase de ilice, în speranța că va găsi un refugiu în băutura aromată.

O mână înmănușată îi prinse brațul ca într-o menghină catifelată.

– Bună, Justin. Ai un moment la dispoziție pentru o veche prietenă?

Vocea familiară avea tonul acela răgușit de coniac vechi aprins de o flacără.

– Suzanne, spuse el, întorcându-se s-o salute pe fosta sa logodnică și iubită.

Anii fuseseră blânzi cu ea, conferind frumuseții seducătoare de odinioară un aer strălucitor de maturitate, vârsta fiindu-i trădată doar de cearcănele ușoare de sub ochi. Chipul îi era încadrat de păr arămiu. Justin știa că ar fi trebui să mai simtă ceva pentru ea, vreo urmă de afecțiune sau chiar nostalgie, dar nu simțea nimic. Putea la fel de bine să fie o străină.

Ea probabil îi simți ezitarea, pentru că îl strânse mai tare.

– M-am gândit că poate ai vrea să dansezi. Mă tem că soțul meu este mai interesat să discute despre legea zilelor libere bancare cu prietenii lui, decât să danseze cu mine.

Justin se uită la bărbatul pe care i-l arătă – un tip grizonant, mult mai bătrân decât ea. Și, fără îndoială, foarte bogat. Primul său instinct fu să o refuze, dar strânsoarea ei posesivă îl descurajă.

– Dacă vrei să-mi faci onoarea..., acceptă el, întinzându-și brațele.

Ea păși în poziția de dans, zâmbind. Edith începu acum să interpreteze un vals, și câțiva dintre oaspeți începură să danseze.

– Mai cânti la pian? întrebă Suzanne, întrerupând tăcerea stânjenitoare.

– Numai când doarme toată lumea.

Ea râse scurt, dar se opri când își dădu seama că el vorbise serios.

– Ai ajuns la Viena ca să studiezi muzica?

Valsară pe lângă ferestrele mari.

– Nu. Am făcut un... ocol pe drum.

— Așa se întâmplă deseori cu visurile. Renunțăm la ceea ce ne dorim cu adevărat, ca să alegem altceva. Dacă am putea da timpul înapoi... Vocea i se pierdu.

Își sprijini capul pe umărul lui și, pentru o clipă, Justin se simți mulțumit să țină în brațe pe cineva care înțelegea prețul ezitării. Dar pe măsură ce se roteau pe ritmul muzicii, inima îi bătu mai puternic, amintindu-și de altă noapte, în care valsase sub sclipirea veselă a steluțelor. Dansase pe muzica greșită, ținuse o femeie nepotrivită pentru el în brațe, dar nimic în viața lui nu i se mai păruse a fi așa minunat.

Închise ochii și inspiră adânc, dar nu simți mirosul delicat de lavandă, parfumul lui Suzanne, ci aroma obsedantă de vanilie pe o piele încălzită de razele soarelui. Fără să vrea, trupul îi reacționează salbatic la această provocare periculoasă.

— Ne-am putea întâlni din nou, știi? Soțul meu călătorește frecvent cu afaceri. Săptămâna viitoare pleacă în Belgia.

Vocea ei întretăiată îi risipi amintirile. Deschise ochii. Suzanne se uita în sus la el, cu buzele întredeschise ca o invitație făturișă.

— O, Doamne! O îndepărtă, ținând-o la un braț distanță. Îmi pare nespuse de rău.

— Pentru ce?

— Nu ne putem întoarce în timp, Suzanne, îi spuse el disperat. Nu ne mai putem întoarce niciodată.

Se îndepărtă de ea, disperat să scape de privirea ei nedumerită și rănită. Își croi drum prin mulțime, înșfăcând o sticlă plină de rom de pe tava unui valet.

— Dar, Excelență, e pentru punct!

— Nu mai este, răspunse el și dispăru în liniștea și singurătatea unui salon întunecat.

Ferestrele înalte încadrau peluza din fața casei, oferind o priveliște fascinantă cu lumina lunii reflectată de zăpadă. Justin se rezemă de rama ferestrei și duse sticla la buze. Căldura familiară a băuturii nu reuși să-l încălzească sau să-i liniștească nervii. Își înfipse degetele în sticla lucioasă.

În salon, Herbert sau Harold fredona o baladă siropoasă despre un bărbat care își căutase femeia iubită prin toată lumea, doar pentru a o găsi în brațele altui bărbat. Gemând, Justin închise ochii și își lovi fruntea de geamul înghețat.

Când deschise ochii, văzu pe cineva stând chiar în fața porții.

Fulgii de zăpadă îi dansau în fața ochilor și-l împiedicau să vadă prea bine. Clipi, gândindu-se că poate își imaginase totul. Dar micuța siluetă îmbrăcată în negru era încă acolo, agățată de poarta din fier forjat și straniu de nemișcată.

Trebuie să fie un copil cerșetor, se gândi el.

În ultimele săptămâni își petrecuse foarte mult timp în compania orfanilor și a copiilor de pe străzile Londrei. Printre maori nu existau copii care să sufere de foame. Ceea ce planta unul recolta cu toții. Fusesse îngrozit să vadă copiii din Londra care sufereau de foame, în cartierele sărace. Poate că unul dintre cei pe care îi ajutase trimisese creatura aceasta udă la ușa lui, ca să cerșească mâncare.

O pală puternică de vânt lovi în geam. Cât de frig trebuie să-i fie! Putea să-l pună pe Penfeld să o invite în bucătărie și să-i ofere o masă caldă.

Când dădu să plece de la fereastră, un gând oribil îi înflori în minte, o idee și îngrozitoare, și minunată, că îi îngheță sângele în vene.

Miji ochii. Silueta se afla încă acolo. Nemișcată. Așteptând.

O rupse la fugă, înjurând încet când lovi cu genunchiul un soclu de alamă pe care stătea bustul prințului Albert. Dădu buzna în salon și se împinse prin mulțime, ignorând faptul că dărâmă tava unui lacheu și strigătele uluite de alarmă care urmară.

– Doamne, Dumnezeu, unde se duce băiatul ăsta acum?

– Ai grijă, Millicent, mi-a călcat pe trenă!

– Unde a luat foc, fiule? Să chemăm pompierii?

Justin zbură spre intrare și deschise larg ușa din față. Aerul înghețat îi arse plămânii. Lacrimile de frig îi înțepau ochii. Clipi rapid ca să le alunge.

Fulgii de zăpadă pluteau în fața lui într-o vâltoare condusă de vânt, îmbrăcând lumea în alb. Lăsând ușa din față larg deschisă, fugi peste peluza de gheață care ducea spre stradă.

Se uită în ambele sensuri. Strada era pustie. Poarta de fier forjat se legăna în vânt, scârțâind un refren straniu.

Justin se așează pe trotuar și-și rezemă coatele pe genunchi. Se holbă orbește în noapte, întrebându-se dacă nu cumva înnebunea și ascultând cum fulgii de zăpadă îi șopteau promisiuni pe care nu aveau cum să le țină.

Emily alerga cu pași mari pe trotuar. Se lovi cu umărul de un coșar și uneltele acestuia se împrăștiară în zăpadă.

– Uită-te pe unde mergi, netoato! mârâi acesta.

Ea smuci în sus mătura de metal și o roti, apăsându-i perii ascuțiți în gât.

– Ce-ar fi să ai tu grijă pe cine faci netoată, idiotule!

Omul se trase înapoi și ridică palmele în semn de predare. Ea îi aruncă mătura.

– Un Crăciun fericit și ție, strigă după ea când se îndepărtă.

Emily era oarbă de furie.

Mergea fără țintă, alimentând focul urii pe care o crezuse stinsă de multă vreme deja. Cochetă cu furia ei, bucurându-se că în sfârșit simțea un sentiment cu care era obișnuită. Își cunoștea furia. Fusesse prietena ei, o ajutase să țină fruntea sus în ciuda chicotelilor și a jignirilor. Fusesse inamicul ei, împingând-o să lovească din picior și să ciufulească părul lui Cecille. Și fusesse iubita ei, dându-i putere să reziste în nopțile reci și întunecate din pod.

Acum, cele mai multe vitrine erau întunecate, pentru că proprietarii lor plecaseră acasă să stea în fața focurilor din vetre.

Emily auzi zgomot de pași în urma ei. Se uită peste umăr, așteptându-se să fie coșarul, hotărât să se răzbune. O umbră dispăru într-o alee îngustă. Aproape râse cu voce tare. Dacă se gândea cineva să o jefuiască, atunci persoana aia chiar era disperată.

Traversă o stradă largă. De la o cafenea de pe colț se revărsa un val de lumină și se auzeau râsete. Un afiș cunoscut, lipit pe un stâlp de iluminat, îi atrase atenția. Un om se uită lung la ea și o depăși, iar Emily își trase șalul mai strâns în jurul feței. Semăna cu portretul. Nu toată lumea din Londra era la fel de oarbă ca Justin.

Săracul Justin!

În loc să-l găsească într-o casă părăsită, visând cu ochii deschiși la ea, îl văzuse dansând cu o femeie frumoasă în brațe, prin fața unei ferestre uriașe. Alunecase înapoi în viața lui decadentă și nobilă cu o ușurință alarmantă, pe ea lăsând-o iarăși pe dinafară.

Poate că dacă ar fi fost la fel de sofisticată ca partenera lui de vals, ar fi știut că doar se jucase cu ea pe insulă. Și de ce să n-o fi făcut? Ea fusesse singura femeie din zonă, cu excepția celor din tribul maori, iar el deja îi sedusese și pe aceștia înainte de sosirea ei. Nu Justin era demn de milă, ci ea.

În noaptea aceea, pe plajă, i se oferise trup și suflet. Și totuși, în seara asta el ținea în brațe o altă femeie, la fel cum o ținuse și pe ea sub lumina lunii. Arăta uimitor de chipeș în hainele sale negre de seară, și i-ar fi plăcut să-i mângâie părul care îi cădea la ceafă peste gulerul scrobit. Sentimentul că a fost trădată o sufoca.

Își încleștă pumnii. Nu se putea lăsa doborâtă de durere. Nici măcar pentru o clipă. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi făcut ghem chiar acolo, pe stradă, și ar fi fost găsită dimineața doar ca pe alt amărât înghețat în iarna aceea.

Porni mai departe, dureros de conștientă de situația îngrozitoare în care se afla. Tălpile ghetelor din picioare erau ude. Degetele goale, fără ciorapi, erau amorțite. Stratul de zăpadă îi înțepa obraji ca niște așchii mici de sticlă.

Un cuplu bine îmbrăcat trecu pe lângă ea. Femeia chicoti, și bărbatul îi aruncă o privire plină de dispreț. Ei știau că locul ei nu era acolo. Ea nu aparținea nicăieri.

Ușa brutăriei se deschise aducând o explozie de căldură și îndulcind aerul cu aroma plăcută de turtă dulce. Emily se opri pe loc, la fel de incapabilă să se miște și vulnerabilă de parcă s-ar fi plimbat goală în Piccadilly Circus. Se strecură mai aproape și-și lipi nasul de fereastra înghețată.

Pe rafturi se răceau șiruri proaspete de produse de patiserie, pufoase și plesnind de umplutura cu fructe roșii și portocalii. Pe teighea stăteau biscuiți cu scorțișoară. Respirația lui Emily aburi geamul.

Dintr-odată simți că-i e foame. O foame chinuitoare, cum nu mai simțise niciodată.

Tatăl ei o dusese odată într-un astfel de loc. O ridicase în brațele lui puternice atât de sus că putea să vadă varietatea de produse aburinde și apoi o lăsase să-și aleagă trei dintre cele mai savuroase. Rămăseseră în brutărie pentru tot restul acelei după-amiezi reci de iarnă, îmbuibându-se cu plăcinte și produse de patiserie și se duseseră la culcare cu dureri de burtă.

Ușa se deschise din nou. O femeie grăsuță cu mâinile afundate adânc într-un manșon de blană intră în brutărie, urmată de un bărbat înalt. Fără ezitare, Emily se strecură în spatele lor.

Se ascunse după pelerina bărbatului în timp ce alegeau bunătățile pe care voiau să le cumpere. Când brutarul se întoarse ca să umple punga cu biscuiți, Emily profită de șansa care i se oferi.

Se întinse peste tejghea și fură o tartă uriașă care îi fripse degetele.

— Stai, domnișoară, nu poți face asta!

Nu brutarul, ci bărbatul cel înalt i se adresă, iar glasul lui vesel răsună în liniște. Emily fugi spre ușă. Se împiedică de prag și căzu în zăpadă.

— Domnule polițist! Oprește hoțul!

Brutarul ieși pe urmele ei. Ea se ridică în picioare, dar de-abia făcu doi pași, că auzi zgomot de bocanci venind din ambele direcții. Sunetul puternic al fluierelor o asurzi. Se răsuci pe călcâie, fără să știe în ce direcție s-o apuce. Momentul acesta de ezitare o costă scump. Bărbatul din brutărie o prinse de partea din spate a rochiei și o ridică în aer.

— Haide, micuțo, nu te mai zvârcoli! Nu trebuie să fii un copil așa rău. Copiii răi ajung în pușcărie, știi?

O coborî pe pământ, dar înainte ca ea să apuce să fugă, un jandarm în uniformă o prinse de braț și i-l întoarse la spate. Tarta îi alunecă printre degetele și căzu în zăpada murdară. Emily gemu de durere.

Prinsă într-o încălceală implacabilă de brațe și picioare, se luptă cu sălbăticie. Pe un polițist îl lovi în tibie. Celălalt urlă când ea își afundă dinții în încheietura mâinii lui. Șalul îi alunecă de pe păr.

— Dă-te înapoi, băiete! strigă unul dintre ei. Nu vrem să facem spectacol. E o femeiușcă turbată.

O mână o prinse de păr și-i trase capul înapoi cu putere, făcând-o să nu se mai poată mișca. Lacrimi de durere îi înțepau ochii.

— Da, este o femeiușcă turbată. Dar nu vă faceți griji, domnilor! O să-i astup eu botul cum se cuvine.

Emily gemu îngrozită când se uită în ochii negri, strălucind de dorință și lăcomie. Cel care o prinsese o trase cu putere spre el și rânji spre ceilalți polițiști care se uitau la ea cu gura căscată.

— Domnu' Barney Dobbins, domnilor, la dispoziția 'mneavoastră.

Undeva râdea un copil.

Justin se ridică în șezut, ca ars. Inima îi bătea până în gât, asurzindu-l pentru un moment. Trecură câteva minute până îi trecu panica și auzi iarăși cărbunii trosnind în foc. Păturile i se prinseseră de picioare, la fel de încurcate ca visele care îl bântuiau în timpul zilei și noaptea îi aduceau coșmaruri.

Trebuia să știe ceva. Ceva care plana peste coșmarurile lui, chinându-l. Trase de draperiile grele care înconjurau patul și se luptă să coboare. Ca orice altceva în casa asta, și patul era o monstruo-zitate. Fiecare bucățică din lemnul de mahon era sculptat cu vi-ță-de-vie și frunze lunguiete, care semănau cu o renumită floare carnivoră, Capcana lui Venus. Ura că trebuia să doarmă aici în fiecare noapte, de teamă că avea să fie înghițit de saltea și va dispărea fără urmă.

O rază de lumină strălucea pe sub ușa alăturată, unde se afla camera lui Penfeld. Valetul nu dormea niciodată fără lampa aprinsă. Justin își acoperi goliciunea cu un halat, dorindu-și în secret ca demonii lui să poată fi alungați doar cu lumină.

Porni în jos pe scara lungă și spiralată, trecându-și o mână prin păr. N-o să îndrăznească nimeni să-l deranjeze. Slujitorii se obișnuiseră cu faptul că se plimba prin casă la orice oră din noapte. Îl lăsau în pace, speriați de umbrele adânci care îi apăruseră sub ochi. Începea să se simtă ca nebunul pe care îl credea toată lumea.

Acum era ducele de Winthrop. Putea să cumpere o duzină de mine de aur. Putea călători până la Viena, să studieze muzica, așa cum își dorise întotdeauna. Putea închiria o sală de operă în care să se cante doar simfoniile compuse de el, noapte după noapte. Dar tot ce își dorea era să simtă iarăși căldura soarelui pe față și muzica din râsetele lui Emily.

În întuneric, se lovi cu fluierul piciorului de un soclu de lemn pe care îl și răsturnă și se abținu să nu înjure. În casa asta înghesuită nu exista nici un pic de eleganță și simplitate. Apucă vaza de pe postament și o aruncă cât colo. Obiectul se sparse de peretele cel mai îndepărtat cu un pocnet care îi aduse satisfacție. Undeva în casă se auzi zgomotul unei uși care se închidea, cel mai probabil un servitor curios care se retrăsese, înțelept.

Salonul scaldat în lumina lunii părea să îl cheme. Se așeză pe banca din fața pianului și rămase locului, într-o tăcere mohorâtă. Zăpada se întindea într-un strat gros dincolo de ferestrele înalte. În depărtare se auziră niște clopote, și își dădu seama că era Ajunul Crăciunului.

Ajunul Crăciunului. Noaptea în care speranța se născuse în lume. Dar nu și pentru el. Nu când fata lui David era acolo, undeva, tremurând în întuneric. Pentru el, ecoul clopotelor celebra moartea visurilor sale.

Își ridică privirea și întâlnește ochii albaștri și impasibili ai păpușii lui Claire Scarborough. Stătea pe pian cu eleganța unei micuțe regine zdrențuite. Nimeni nu îndrăznise nici măcar să o ștergă de praf de când o pusese Justin acolo. Acum se uită urât la ea, aproape detestând-o pentru secretele pe care probabil le știa. Ce ar spune, dacă ar putea vorbi? L-ar blestema, i-ar reproșa lașitatea îngrozitoare de care dăduse dovadă?

Își așază degetele peste clape și a început să cânte. Nu propria lui muzică, ci ritmurile melancolice ale partiturii *Für Elise*, compusă de Beethoven. Dar în loc să se piardă în muzică, așa cum sperase, notele muzicale fugeau de el.

Ce prost fusese! Renunțase la Emily ca să fugă după o fantomă. Acum n-o avea pe nici una.

Simțea că putrezește în acest mausoleu. Tânjea să simtă nisipul fin între degetele de la picioare, să audă râsul puternic al lui Trini și cântecul primitiv al tribului maori. Măinile îi zburau peste clape, mângâind și alintând fildeșul neted la fel cum tânjea să mângâie pielea catifelată a lui Emily. Dar cum să dea ochii cu ea, știind că abandonase copilul lui David pe străzile nemiloase din Londra? Emily merita mai mult de la viață decât un om trist, cu sufletul mâncat de sentimentul de vinovăție.

Măinile i se opriră. Degetele lui erau rigide și pline de bătăături, mâna stângă, încă inflexibilă din cauza lipsei de exercițiu. Alese o notă greșită, apoi izbi cu pumnul în jos pe clape, într-un gest de disperare.

Notele discordante răsunară violent în cameră. Justin își îngropă fața în palme. Chipul lui Emily devenea o amintire cețoasă în mintea sa, contopindu-se cu alt chip, unul pe care îl cunoștea la fel de bine ca propria față.

O tuse politicoasă întrerupsese tăcerea. Justin își ridică brusc fața. O siluetă întunecată se profila în lumina lunii, iar pentru un moment de nebunie i se păru că era fantoma lui David.

Se auzi glasul lui Bentley Chalmers.

— Au găsit-o, domnule.

Justin clipi, luptându-se să-și alunge confuzia din gânduri. Mintea lui zburase la Emily și, pentru o clipă, nu înțelese la cine se referea — la Emily sau la Claire?

Chalmers își întoarse pălăria în mâini.

— Au găsit fata, domnule. E în viață.

– În viață? șopti el.

Lacrimile îi întunecară privirea și clapele pianului deveniră neclare în fața ochilor lui. În mintea lui se auzi ritmul unui colind vesel, de parcă toate clopotele din Londra ar fi început să cânte laolaltă.

Capitolul 18



Mi se pare că tocmai ieri mergeai de-a bușilea pe lângă mine și mă trăgeai de marginea hainei cu degețele tale grăsuțe...

– La naiba, Penfeld, am cerut să fiu bărbierit, nu să mi se taie capul. Justin de-abia se abținu să nu urle când lama de ras îl tăie la gât.

Penfeld tamponă picătura de sânge cu prosopul, iar mâinile îi tremurau vizibil. Apa din vasul de ceramică de la cotul lui căpătase o nuanță plăcută de roz.

– Îmi pare teribil de rău, domnule. Trebuie să recunosc, sunt și eu un pic nervos.

– Ești nervos? Dar eu? N-am mai fost tată până acum.

Se feri din fața lamei care se apropia din nou de fața lui și se ridică de pe scaun ca să se uite în oglindă. Își mângâie pielea bărbierită și-și înclină capul într-o parte ca să-și studieze profilul.

– Arăt ca un tată destul de bun?

Radiind cu mândrie, Penfeld șterse săpunul de pe lama strălucitoare cu un gest plin de înflorituri.

– Însăși modelul de bună-cuviință paternă.

Justin scutură un fir de păr de pe umerii hainei, apoi aruncă o privire tristă spre firele de abanos împrăștiate în jurul scaunului de bărbierit.

– Sper că a meritat. Mă simt gol.

– Dar arătați splendid.

Justin își îndreptă haina, apoi duse mâna la piept, după un ceas care nu mai era acolo. Își aminti ultima dată când îl văzuse, strălucind pe pielea fină a lui Emily. Un zâmbet îi atinse buzele. Dacă lucrurile mergeau bine astăzi, avea să-și recupereze ceasul foarte curând.

– Cât este ceasul, Penfeld?

Valetul își verifică ceasul.

– Unsprezece și două minute, domnule, cu aproximativ trei minute mai mult de când ați întrebat ultima dată.

– Unsprezece și două minute? O, Doamne! Porni spre ușă, apoi se opri cu mâna pe clanță. Am lavaliera strâmbă?

Nu era, dar Penfeld i-o îndreptă cu conștiinciozitate. Justin porni cu pași mari spre ușă din nou, dar se opri la jumătatea drumului.

Patul lui masiv înota într-o mare frivolă de dantelă și catifea. Dădu la o parte o rochie de creton, se așeză pe marginea saltelei și-și vără călcâiele sub pat, ca să nu riște să cadă în valurile de mănuși micuțe de mătase și manșoane de nurcă.

– În câteva minute, fiica lui David va intra pe ușa din față. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să-i spun adevărul despre tatăl ei. Își ridică privirea sumbră spre Penfeld. Cum voi găsi curajul?

– Să-i spun eu, domnule?

Un val de afecțiune inundă inima lui Justin. Era știut faptul că Penfeld se albea la față de groază doar la vederea unui copil.

– Nu. Dar ești foarte amabil că te-ai oferit.

Mănat de devotamentul lui Penfeld, sări în picioare.

– Încă un lucru.

– Da, domnule?

Justin îi oferi valetului cel mai călduros zâmbet al lui.

– Crăciun fericit, Penfeld!

Valetul îl privi atent.

– Un Crăciun fericit și dumneavoastră, domnule!

Justin mergea pe coridor și, ca din senin, începu să fluiera vesel.

– Bună dimineața, Mary, strigă el și o sperie într-atât pe servitoarea, că aceasta scăpă lucruri din mormanul pe care îl ducea în brațe.

Ghetuțe lustruite și pantofiori de copii se împrăștiară pe covorul moale. Tocmai când cobora, unul dintre cumnații lui trecu pe lângă el cu nasul lung vârat într-un ziar.

– O zi bună și ție, Harvey, spuse Justin.

– Harold, mormăi omul, dând pagina.

Justin se opri, încruntat, apoi sări înapoi în sus trei trepte ca să se uite în fața lui.

– Ptiu, al naibii să fiu, tu ești Harold, nu-i așa?

Când ajunse la parter, zâmbi când descoperi că holul conacului era într-un haos total. Servitorii goneau din cameră în cameră, lustruind

lămpi cu gaz, spălând podelele și învelind balustradele cu ghirlande parfumate de cedru.

O bucătăreasă fără dinți îi vârî o tavă aburindă cu biscuiți sub nas.

– Treizeci de duzini, Excelență, exact cum ați ordonat.

Aroma delicioasă îi umplu nările.

– Mmmm. Superb, Gracie! Ai copt unii și cu stafide? Copiilor le plac stafidele, nu-i așa?

– Alor mei le-au plăcut dintotdeauna, domnule.

O ciupă de obrazul durduliu.

– Încă douăsprezece duzini, apoi. Numai cu stafide.

– Da, domnule. Imediat. Făcu o reverență scurtă și fugi grăbită înapoi în bucătărie.

Un majordom nemulțumit îl prinse de cot.

– Chiar trebuie să protestez, milord. Cineva a lăsat un ponei în bibliotecă.

Justin nu încetini.

– Ca să vezi! Du-l în salonul de bal. Acolo va avea mai mult spațiu ca să tropăie.

Se opri brusc la ușa salonului, cu ochii înlăcrimați de uimire. Într-o singură zi, camera fusese transformată într-un miracol de Crăciun. Un brad se înălța falnic într-un colț, gâdilându-i nasul cu mirosul său înțepător de conifer. Edith era cocoțată pe o scară și aprindea lumânările mici, cuibărite printre ramurile sale, în timp ce Lily și Millicent, celelalte surori, chicoteau și-i dădeau sfaturi.

– Ce-ai făcut, frate? strigă Lily. Ai cumpărat toate jucăriile din magazinele Londrei?

– Doar din cele care erau deschise în Ajunul Crăciunului.

Imaginea pungii sale cu bani deschisese mai mult de o singură ușă, și acum nu prea mai aveai pe unde merge printre toate jucăriile. Existau elefanți mecanici și urși care băteau în tamburine, coarde de sărit și mașini de gătit în miniatură, acuarele și cărbuni de desenat, trenuri cu cheiță și chiar o căsuță de păpuși în care fusese înghesuit un pian mic. Două păsări mecanice piuiau dintr-o cușcă de aur agățată de una dintre lămpile cu gaz.

Justin n-avea nici o idee ce jucării ar fi preferat o fată de zece ani, așa că îi cumpărase de toate – inclusiv săculeți cu bile de sticlă și un regiment frumușel cu soldați francezi de fier. Rezemată de spițele elegante ale unei biciclete stătea o sanie strălucitoare, exact așa cum

și-ar fi dorit când fusese mic. Tatăl lui refuzase să-i cumpere una, dar el nu avea să-i refuze nimic fiicei lui David. Deja o privase de prea multe momente din viață.

Mama lui tocmai intră și aruncă o privire prin cameră.

— Mă bucur să văd că nu vrei să răsfеți copilul.

— Desigur că nu. O voi stăpâni cu o educație fermă, dar blândă, răspunse Justin și o sărută pe obrazul parfumat.

Un grăjdar murdar bătu la ușă, gâfâind.

— Vine o trăsură, domnule. Se pare că e cea pe care o așteptați.

Justin înghiți un nod de panică.

— Bine, băiete. Îi aruncă băiatului o monedă, apoi își dădu capul pe spate și zbiră: Penfeld!

Aruncă o ultimă privire împrejur pentru a se asigura că totul era perfect. O colecție uimitoare de păpuși acoperea capacul pianului, cu chipurile lor bosumflate sau zâmbitoare, îmbrăcate în satin și dantelă. Toate aveau nasuri mici, de porțelan. Mănat de un impuls straniu, Justin luă păpușa pe care o găsisese în camera din pod a lui Claire și o așeză pe suportul pentru partitură, aranjându-i rochia pătată cu o grijă ieșită din comun. Privirea ei trufașă părea să-și bată joc de el.

Penfeld intră în viteză în cameră, oprindu-se suficient de mult cât să îndepărteze o scamă invizibilă de pe pantalonii lui Justin. În timp ce trăsura neagră și simplă pătrunse pe alee, zvonul se răspândi prin conac și salonul se umplu de oameni.

Servitorii se aliniară într-o parte, aranjându-și în ultima secundă șorturile și bonetele și încercând să nu-și întindă gâturile ca să tragă cu ochiul pe fereastră. Surorile lui Justin sușoteau ceva de cealaltă parte, susținute de soții lor loiali și de ducesa neîmblânzită.

În aer se simțea o tensiune palpabilă când Justin își ocupă locul, la poalele frumosului brad de Crăciun.

Când Penfeld încercă să se îndepărteze și să se alăture celorlalți servitori, Justin îl apucă de braț.

— Stai, te rog, murmură el din colțul gurii. Mă poți prinde, în caz că leșin.

Priveau cu toții pe ferestre cum vizitiul deschise portiera trăsurii. Apăru mai întâi o mână osoasă, și Justin se crispă când o văzu pe Amelia Winters coborând din trăsură, Singurul lui regret era că trebuia să-i plătească recompensa pe care o oferise. Avusese un noroc

pervers doar pentru că fata se întorsese la singura casă pe care o cunoștea, deși acolo nu avusese deloc parte de confort și de îngrijire.

Vizitiul aruncă o privire morocănoasă spre casă, și Justin îl recunoscu; era același băiat pe care îl întâlnise la internat. Pășea greu și șchiopătat, și chiar de la această distanță Justin putea vedea foarte bine că avea ochiul învinețit.

Respirația i se opri în gât lui Justin, când o siluetă minionă îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră și o bonetă cu boruri largi coborî din trăsură, refuzând ajutorul vizitiului.

Penfeld se aplecă spre el și-i șopti:

– Un pic cam mare pentru un copil de zece ani, nu?

Justin se încruntă.

Cele două porniră pe alee, iar vizitiul rămase în urmă. Apoi majordomul le primi înăuntru, și bastonul domnișoarei Winters se auzi pocnind pe pardoseala de marmură. Fata apărui în prag.

Inima lui Justin bătea de două ori mai repede. Își prinsese mâinile la spate și se forță să zâmbească, deși se temea că era mai mult o grimasă decât un zâmbet.

Ea nici măcar nu-și ridică privirea. Cu capul plecat și mâinile băgate într-un manșon zdrențuros, trecu prin fața șirului sobru de servitori și membri ai familiei, drept spre el. El se încruntă și mai mult. Era ceva în felul în care își legăna șoldurile... o falsă atitudine de supunere care i se părea cunoscută. În minte îi răsună un clopot de avertizare.

Ea se opri fix în fața lui. El îi privi partea de sus a bonetei, ținându-și respirația fără să-și dea seama. Știa ce avea să vadă înaintea ei ea să-și ridice încet fața spre el. Borul bonetei era încadrat de bucle castanii. O gropiță batjocoritoare în obrazul plin. Ochii cafenii, strălucind cu un aer de victorie amară, nu de bucurie.

Își scoase mâna din manșon și-l plesni peste față. Zgomotul reverberă în întreaga încăpere. Cineva icni de uimire. El rămase acolo, paralizat, simțind cum tot sângele i se scurge de pe față, lăsând doar urma vizibilă a degetelor ei.

Fata își ridică nasul cărn în aer și, fără să-l mai bage în seamă, se întoarse spre Penfeld.

– Acum mă poți conduce în camera mea. E bună și mansarda, în caz că nu aveți nimic mai potrivit. M-am atașat destul de mult de șobolani și de porumbei de-a lungul anilor. Sunt o companie mult mai bună decât majoritatea oamenilor.

Penfeld scoase un bolborosit neajutorat, dar Justin dădu tăios din cap în direcția lui, și acesta își reveni suficient cât să o conducă prin fața servitorilor rămași cu gurile căscate și a membrilor familiei, toți albi la față. Ea mărșăluie prin fața grămezilor de jucării și jocuri fără să le arunce nici măcar o privire disprețuitoare, dar se opri la pian.

O emoție ciudată i se citi pe față, iar inima lui Justin se strânse ca o menghină. Ignorând toate păpușile cu rochițe elegante și frumos coafate, Emily luă păpușa zdrențăroasă de pe portativ și o strânse la piept. În timp ce Penfeld o conducea afară din salon, păpușa se zgâia la Justin de peste umărul ei. Iar el aproape că ar fi jurat că văzuse o sclipire de batjocură în ochii nemișcați ai păpușii.

Capitolul 19



Încă tânjesc să mă gândesc la tine ca la un copil...

Una câte una, flăcările lumânărilor se stinseră, lăsând bradul de Crăciun învăluit în întuneric. Justin stătea nemișcat, cu mâinile în buzunare, când menajera puse jos mucarnița de alamă și trecu pe lângă el, evitând să-l privească. Doi valetși scoteau afară bicicleta strălucitoare, șușotind încet.

Dincolo de ferestrele salonului, cerul își schimba culoarea gri într-un negru de smoală. Servitorii intrară și ieșiră, măturând ultimele urme de vâsc și beteală, până când Justin rămase singur, cu bradul falnic și despuiat de decorațiuni tronând deasupra lui ca o fantomă a propriei sale nebunii. Ridică mâna și smulse o frunză rătăcită de ilice de pe colivia aurită în care se aflau păsările mecanice, acum mute.

Penfeld apăru în prag, ținând în brațe un urs de jucărie aproape la fel de mare ca el. Își dresе glasul înainte de-a vorbi:

— Domnule, mai există încă problema cu poneiul.

Justin își trecu degetul mare peste vârfurile ascuțite ale frunzei, amintindu-și cum Trini așezase o frunză verde la picioarele lui Emily, ca semn că o primeau în viața lor. Cel puțin băștinașii nu fuseseră la fel de naivi ca să-și depună și inimile la picioarele ei.

— Spune-i grăjdarului să-l ducă în grajd în noaptea asta. Îl putem returna mâine-dimineață.

– Da, domnule. Cum doriți.

Valetul ezită, de parcă ar fi dorit să spună mai multe, apoi săltă ursul pe umăr și se îndepărtă.

Cum de fusese așa de prost? se întreabă Justin. Emily lăsase o grămadă de indicii la fel de evidente ca petalele de pohotukawa pe care le răspândea pe cărările din pădure, dar el se lăsase orbit de propria dorință și obsesie. Totuși, se putea considera singurul vinovat, când ea îl păcălise înadins și îl mințise cu privire la identitatea ei? Pe măsură ce înțelegea cu adevărat trădarea ei, o nouă emoție se strecură prin disprețul pe care îl simțea față de el însuși – furie întunecată, provocatoare și periculoasă. Își ridică privirea spre tavanul de deasupra capului său.

Discuția încordată pe care o avusese cu domnișoara Winters îi oferise câteva dintre răspunsurile pe care le căuta, dar avea și câteva întrebări pentru evaziva domnișoară Scarborough. Ignorând înțepăturile, strânse în pumn frunza lucioasă de ilice și porni spre scări.

Justin avea impresia că urcă un munte de tafta roz și că trebuie să-și croiască drum printr-o junglă de panglici și dantelărie. Covorul vișiniu din fața camerei lui Emily era plin cu jucării, cărți și rochii de tot felul, de parcă cineva le-ar fi luat în brațe și le-ar fi aruncat afară pe ușa cu indiferență.

Răsuci clanța, așteptându-se ca ușa să fie închisă. Spre regretul și ușurarea lui, ușa se deschise fără zgomot sub atingerea lui.

Singurele sunete din cameră erau trosnetul flăcărilor din șemineu și un scârțâit leneș.

Emily stătea cocoțată în șaua unui cal-balansoar ce fusese coborât din pod la ordinul lui chiar în dimineața aceea. Se legăna încet, iar chipul ei se profila gânditor pe fundalul flăcărilor care dansau în vatră. Șocul de-a o vedea acolo îi aprinse simțurile; brusc îl cuprinsese dorința s-o scuture până îi va da toate răspunsurile. Sau căuta pur și simplu un motiv ca s-o țină iarăși în brațe? De sub fusta ei bleumarin de lână i se văzu vârful ciorapului alb. El o văzuse îmbrăcată mult mai sumar, dar imaginea aceea nevinovată îi făcu sângele să-i vuiască în urechi.

Închise ușa în urma lui și se rezemă de ea, cu brațele încrucișate. Familia lui asistase nedumerită la prea mult din războiul lor personal. Acum lupta avea să se desfășoare doar între ei doi.

În liniștea care se lăsase nu se auzeau decât scârțâitul lemnului care se legăna sub coapsele lui Emily. În cele din urmă, ea ridică mâna. De degetul mic îi atârna o mănuișă de satin împodobită cu perle mici.

— Nițel cam mică pentru mine, nu crezi?

Cu o sfortăre chinuitoare, Justin rămase liniștit și nu afișă nici o emoție.

— Credeam că erai doar un bebeluș când a murit tatăl tău. Singura fotografie pe care am văzut-o cu tine era cea din ceas. David obișnuia să-mi spună povești despre tine. Despre cum i-ai mâncat nasturii de la haină. Despre cum te-ai târât pe pervazul ferestrei și ai adormit în jardiniera cu flori. Astea nu prea erau năzbâtiile unei fete aflate în pragul maturității.

Zâmbetul ei cuceritor nu i se oglindi și în ochi.

— Nu, dar erau poveștile preferate ale tatei.

— Și eu de unde ar fi trebuit să știu?

Mănușa căzu pe podea.

— Ai fi putut încerca să afli prin metodele obișnuite. O vizită. O scrisoare.

Perdeaua dintre trecut și prezent părea să se subțieze.

— Ți-am scris în fiecare zi de când am ajuns la Londra.

— Nu ți-a fost niciodată greu să scrii scrisori, nu-i așa? Partea dificilă era să le expediezi. Își legănă picioarele într-un gest de sfidare copilărească.

— De ce nu mi-ai spus, pur și simplu, că ești fica lui David?

— Trebuie să trăim cu toții după așteptările tale, nu-i așa, domnule Connor? Tu te așteptai ca Claire Scarborough să fie o fetiță, iar eu mă așteptam să fii un monstru lipsit de sentimente, care furase aurul celui mai bun prieten al său și abandonase copilul care îi fusese încredințat.

Justin își încheștă maxilarul, dar refuză să cedeze în fața cuvintelor ei batjocoritoare.

— Iartă-mă dacă te-am dezamăgit! Dacă aș fi știut că vii, mi-aș fi ascuțit coarnele. Adevărul este că triburile maori au luat minele de aur în timpul revoltei, iar eu credeam că ești îngrijită bine. N-aveam nici o idee că domnișoara Winters este așa o băbă...

— Bătrână, i-o tăie ea. Ar trebui să-ți controlezi limbajul în fața pupilei tale. Copiii pot fi atât de impresionabili!

Ea coborî de pe balansoar, iar felul în care își mișcă șoldurile se adăugă la chinul pe care îl simțea deja. Îl privi cu buzele întredeschise, cu ochii ei întunecați și acuzatori. Avea să-i mai vadă vreodată sclipind de bucurie? se întrebă el. Pielea ei căpătase o nuanță de pierșică în lunile acestea de iarnă și lipsurile îi sculptaseră adâncituri sub oasele pomeliilor. Prin ce experiențe grele trecuse în timpul călătoriei din Noua Zeelandă în Anglia?

Inima începu să-i bată mai puternic când se apropie de el.

– Domnișoara Winters mi-a spus că ei mi te aduceau. Că ai preferat să sari de pe puntea vaporului și să fugi, decât să ajungi în grija mea.

– Și ea mă acuză pe mine că aș avea o imaginație bogată! Nu am sărit de pe puntea vaporului. Când ei nu au fost în stare să-l găsească pe tutorele meu bogat, m-au aruncat peste bord ca momeală pentru rechini.

Mâna lui țâșni și o apucă de încheietură.

– Dacă nenorocitul ăla de Barney a pus vreodată mâna pe tine, o să-l...

Lăsă amenințarea neterminată, dar ideea că bădăranul acela și-ar fi pus etichete pe Emily îl făcu să o strângă mai puternic.

– Cu siguranță glumești. Râse încet și spart. Domnișoara Winters n-ar fi permis niciodată așa ceva. Voia să mă predea pură și neîntinată în mâinile faimosului meu tutore.

Cuvintele ei îl loviră pe Justin ca un pumn. Șocat, se uită în jos, la încheietura mâinii ei. Firele negre de păr de pe spatele degetelor sale contrastau puternic cu pielea ei fină. Mâinile lui erau puternice și grațioase datorită orelor în care exersase la pian, dar și aspre și tocite de munca fizică grea și, ca mâinile oricărui bărbat, capabile de blândețe și de cruzime în același timp.

Degetele lui o mângâiaseră până o făcuseră să strige de extaz. Mâinile lui, nu ale lui Barney, întinaseră copila care îi fusese lăsată în grijă.

Îi mângâie urmele lăsate de degetele lui pe carnea ei fragedă.

– E ironic, nu-i așa? Aș omori orice om care te-a atins așa cum am făcut-o eu.

Ea se eliberă din strânsoarea lui și se duse la fereastră, unde rămase cu spatele la el.

– Nu mai sunt la modă duelurile și nici să-ți plângi de milă. Ai putea să te provoci pe tine însuși la duel. Penfeld ar fi un ajutor minunat.

Justin oftă răgușit. Îi era imposibil să ajungă la frivola domnișoară Scarborough. Singura lui speranță era să i se adreseze lui Emily. Îi vorbi pe un ton mai blând:

– De ce nu ai așteptat în Noua Zeelandă? Mă întorceam după tine.

– Nițel cam târziu, domnule Connor! Emily se răsuci pe călcăie, aparenta ei liniște interioară dizolvându-se. Lacrimile îi sclipeau în ochi. Ce voiai să faci? Să stau la fereastra colibei până când păsările își făceau cuiburi în părul meu? Nu, mulțumesc! M-am saturat să aștept oameni de teapa ta. Șapte ani am așteptat. Visând, sperând, rugându-mă. Cu degetele lipite de geam, până credeam că o să-mi cadă de frig și înghețate ce erau. Chiar și după ce am încetat să mai sper și am început să te urăsc, mă trezeam plângând în mijlocul nopții și mi se părea că îți aud pașii pe scări.

Justin porni spre fereastră. Ea se trase înapoi cu putere, împiedicându-se de o cale ferată în miniatură care fusese așezată în fața geamului.

O lovi cu piciorul și un vagon se izbi de perete, lăsând o tăietură roșie și urâtă pe tapet.

– Chiar credeai că puteai să ștergi ani întregi de neglijare cu niște trenuri și păpuși?

Își trecu brațul peste un scrin acoperit cu blat de marmură. Sticlute mici de apă de toaletă se rostogoliră pe covor, cu capacele desfăcute. Parfumul grețos de dulce de levănțică îl înțepa în ochi.

– Sperai să-mi cumperi iertarea cu nimicuri? Cu fleacuri? Deschise larg ușile dulapului lăcuit, smulse un braț de rochii și le aruncă spre el. Mă tem că m-ai judecat greșit, domnule. Sentimentele mele nu pot fi cumpărate cu un metru de panglică sau cu o bucată de dantelă.

Justin rămase nemișcat sub asaltul ei, lăsând-o pe Emily să-și manifeste furia. Îi datora măcar atât. În sfârșit, dădea frâu liber durerii pe care o ascunsese atât de bine în spatele sarcasmului și frivolității. Era atât de frumoasă în furia ei, dând buzna prin dormitor ca un demon dornic de răzbunare.

Luă în brațe o păpușă îmbrăcată în mireasă, cu trusou complet și i-o aruncă în brațe.

– De ce nu trimiți toate lucrurile astea frumoase la internat? Sunt sigură că domnișoara Winters nu va pierde timpul și va găsi alt copil sărman pe care să-l culce în pod.

Acum că furia i se mai domolise, își îndoi brațul peste frunte și se rezemă de stâlpul patului. Gâtul i se încorda convulsiv, și lui Justin i se frânse inima, știind cât de mult se lupta să nu plângă în fața lui.

El așeză păpușa ușor pe pat, de teamă că Emily s-ar frânge complet dacă ar atinge-o.

– Nu am știut, Emily. Jur pe ce am mai sfânt că nu am știut.

Ea îl privi peste umăr, cu ochii strălucind de lacrimi.

– Și dacă ai fi știut? Ai fi venit?

Tânjea să-i ofere și cea mai mică asigurare. Dar nici măcar acum nu avea curajul să rostească cuvintele care aveau s-o facă să-l disprețuiască pentru totdeauna. Cuvintele care aveau să-l definească pentru totdeauna ca un monstru. Ea avea toate motivele să-l urască. Mult mai mult decât știa ea. Nu putea să-i spună adevărul. Dar nici nu putea s-o mintă.

– Aș fi făcut aranjamentele necesare.

Ochii ei frumoși se întunecară într-un triumf amar.

– Și credeai că o să fiu atât de proastă, cât să te mai aștept încă o dată.

Justin se simțea sufocat de sentimentul de neputință care pusese stăpânire pe el.

– N-aș fi părăsit niciodată Noua Zeelandă dacă nu ar fi trebuit să scotocesc orașul ăsta blestemat după fiica lui David. Miji ochii, înțelegând acțiunile ei. Dacă m-aș fi întors, tu n-ai mai fi fost acolo, nu-i așa? Pentru că erai aici, pentru că mă trimiseseși să caut mult și bine un copil care nici măcar nu exista. Mi-aș fi întors ca să găsesc o plajă pustie și o colibă goală. Asta trebuia să fie răzbunarea ta, Claire?

Ea își aruncă capul pe spate, într-o sfidare mândră.

– Nu mă striga așa. N-ai dreptul.

Cu o limpezime uimitoare a minții, Justin își dădu seama care erau toate celelalte lucruri pe care nu avea nici un drept să le facă. Era suficient de aproape de el ca s-o atingă, dar ea era pentru totdeauna dincolo de atingerea lui. Între ei se strecurase un zid de conveniențe la fel de fragil ca sticla și impenetrabil ca piatra. Societatea avea un nume pentru bărbații care își seduceau pupilele. Poate că șușotelile și privirile societății nu aveau să-l atingă niciodată pe el, dar Emily deja își trăise jumătate din viață sub povara lor. Merita o viață mult mai bună.

Jurământul pe care i-l făcuse lui David îi lega inima cu lanțuri de fier. O privase de tatăl ei, iar pedeapsa și datoria lui acum erau

să îl înlocuiască. Să-și ispășească neglijența, să-i ofere o casă, o educație, un loc în societate. Ba chiar să-i găsească un soț care să o iubească la fel de mult ca David. Soarta se asigurase că nu putea fi el acel om. L-ar fi disprețuit dacă ar fi aflat de noaptea în care se pătase pe mâini cu sângele tatălui ei. Toate intențiile sale nobile păleau în comparație cu ceea ce nu-i putea oferi – dragostea, trupul și copiii lui.

Văzu în fața ochilor o furie albă. Furie împotriva minciunii pe care i-o trântise ea și a faptului că totul era atât de nedrept. O dorea la fel de puternic ca întotdeauna. O dorea pe această femeie care îl sfidase la fel de mult cum o dorise pe creatura angelică ivită pe plaja lui, acoperită doar de nisip și de praf de stele.

O prinse de brațe și o lipi de stâlpul patului. Își înfipse degetele în carnea ei moale, ca să fie sigur că era adevărată și nu o iluzie a dorinței sale ametoitoare. Buzele ei tremurau, și el simți o satisfacție amară la gândul că nu era atât de indiferentă față de el pe cât pretindea.

Își coborî buzele destul de aproape cât să simtă mirosul de frică și de anticipare în respirația ei.

– Acum suntem chit? M-ai pedepsit suficient, domnișoară Scarborough? Ești mulțumită cu răzbunarea ta? Că m-ai făcut să te doresc? Că m-ai făcut să visez la tine, deși știai că, odată ce voi descoperi că sunt tutorele tău, nu te voi mai putea atinge? Ea își întoarse fața într-o parte, dar el îi prinse bărbia între degete, forțând-o să-l privească. Ai făcut un lucru foarte rău. Tatălui tău i-ar fi rușine cu tine.

Și, cu aceste cuvinte, Justin se întoarse și o părăsi, trântind ușa în urma lui. Ajuns pe hol, se rezemă de ușă, știind că avea să supraviețuiască doar dacă se prefăcea că momentele de pasiune și de sensibilitate din Noua Zeelandă nu existaseră. Dar nu se putea lăsa păcălit. Răzbunarea lui Emily era abia la început, iar flăcările iadului nu erau mai mari decât cele ale pasiunii pe care o simțea pentru ea.

Emily plutea între somn și veghe, cu vise la fel de chinuitoare precum gândurile care nu-i mai dădeau pace. Dădu la o parte pătura groasă. Un curent rece ca gheața îi asaltă pielea înfierbântată, uscându-i broboanele de sudoare și făcându-i pielea ca de găină. Tremurând, se acoperi din nou cu pătura și încercă să-și aranjeze perna. Era prea udă de lacrimile ei ca să mai poată sta pe ea. O aruncă pe podea și se lăsă pe spate, lovindu-se cu capul de tăblia sculptată a patului. Gemând, se întoarse și se cufundă cû fața în saltea.

După ce Justin ieșise ca o furtună din camera ei, se băgase în pat, gândindu-se să-și petreacă restul vieții acolo.

Zăcuse nemișcată, bosumflată și întoarsă spre perete când slujnicele veniseră să ia toate jucăriile și să măture resturile. Nu băgă în seamă supa pe care i-o aduseseră, ridicându-se numai ca să își scoată rochia de lână și să îmbrace cămașa de noapte pe care i-o lăsaseră la piciorul patului. Ore întregi, oamenii forfotiseră în vârful picioarelor și șușotiseră în fața ușii ei de parcă ar fi fost pe moarte, dar acum, în cele din urmă, plecaseră și aceștia.

Se ridică în șezut și-și îmbrățișă genunchii. Lacrimile îi cădeau, una câte una, pe obraji, fără să le poată controla. Era obișnuită cu singurătatea. O simțise deseori în podul internatului, când nu o avea decât pe Annabel drept companie. Dar asta era doar o amintire vagă în comparație cu durerea crâncenă de acum. Nu-și dorea decât să o țină cineva în brațe. Brațele de porțelan ale lui Annabel îi ofereau, în cel mai bun caz, un confort glacial.

Cum putea fi atât de nefericită, într-un asemenea lux? Acum două nopți, tremurând de frig pe o bancă din parc, ar fi vrut să-și imagineze că se cuibărea pe o saltea de pene, sub o pătură groasă. La picioarele patului fusese așezat un vas cald din alamă, care să-i încălzească degetele. În șemineu ardea un foc frumușel, dar lumina senină pe care o împrăstia nu făcea decât să sublinieze umbrele necunoscute din cameră. Baldachinul îi atârna peste cap ca un nor negru.

Casa aceasta necunoscută scârțâia și vuia un refren îndurerat. Emily se înfioră. Era mai rău decât dacă ar fi fost singură – de o mie de ori mai rău. Justin era undeva prin această casă, suficient de aproape s-o audă țipând, dar separat de ea printr-o prăpastie de minciuni și promisiuni încălcate.

Emily își șterse obrazul cu mânăca plină de volane, din ce în ce mai conștientă de un nou sunet – o muzică ciudată se revărsa printre plăcile de parchet. Notele slabe îi cucereau inima cu tonul lor dulce-amar și chinuitor de familiar. O chemau, forțând-o să se ridice și să caute sursa lor.

Strânse pătura în pumni. Cum putea să dea ochii din nou cu Justin? Când îl zărise prima oară, sub bradul de Crăciun, hotărârea ei aproape se năruise.

Cu părul negru tuns până la ceafă, cu barba proaspăt rasă, arătase cu zece ani mai tânăr decât și-l amintea ea – vulnerabil, dar devastator de frumos în costumul croit perfect care îi acoperea pieptul

și coapsele. Prin zâmbetul lui timid își oferea inima și arăta la fel de tentant și de plăcut ca un cadou care așteaptă să fie desfăcut. Emily se simțise zdrențăroasă în rochia și pelerina pe care le împrumutase de la Doreen. Numai mândria și umilința pe care o suferise de-a lungul timpului îi dăduseră puterea să-l trateze cu dispreț.

Fusese atât de ușor să-l condamne, dar când el o privise cu dispreț, știind că detesta ceea ce făcuse, o făcu să se simtă rușinată pentru prima dată în viața ei.

Melodia continuă, jucându-se cu nervii ei ca niște degete mătăsoase. Aruncă cât colo pătura și coborî din pat. În fața șemineului, pe covor, se încălzea o pereche de papuci de catifea. Își băgă picioarele în ei, incapabilă să reziste tentației de a-și strânge degetele în materialul moale.

Când se strecură afară din camera ei, muzica se auzi și mai tare, ca un cântec de leagăn întunecat și venit din altă lume, în liniștea casei cufundate în somn.

Se strecură în jos pe o scară lungă și întortocheată, văzând la jumătatea drumului că salonul se afla direct în cealaltă parte a holului. Lumina lunii se scurgea prin peretele de ferestre, pictând pianul într-o nuanță de negru abanos.

Părul lui Justin zvâcnea în aer când lovea clapele. Își abandonase jiletca, iar cămașa albă era pe jumătate descheiată. Mușchii umerilor i se unduiau sub materialul bogat. Pe coloana gâtului scliffea sudoarea.

Emily se ghemui pe scări, strângând balustrada de lemn cu mâini tremurânde. Recunoștea melodia. Era simfonia pe care o scrisese pentru ea de pe insulă. Auzind acum tonurile ei magnifice, înțelese cât de slab o interpretase ea.

Justin cânta la pian ca un maestru. Mâinile lui zburau peste clape, făcând instrumentul să toarcă și să tune sub atingerea lui abilă. Emily închise ochii. Își simțea gura uscată, respirația întretăiată. Era ca și cum Justin ar fi posedat-o pe ea, nu pianul, și ar fi pus stăpânire pe trupul ei cu fiecare sunet de clapă. Pe măsură ce muzica urcă la un crescendo, scăpă fără să vrea un geamăt. Deschise ochii.

Justin își ridică privirea, și ochii li se întâlniră peste întinderea lucioasă de marmură. Ochii lui erau negri și periculoși. Degetele lui nu ratau nici o notă muzicală.

„Mi-am petrecut ultimele nopți revărsându-mi pasiunea în muzica pe care o scriam, când de fapt tot ce voiam să fac era să mi-o revărs asupra ta.“

Își aminti fără să vrea cuvintele lui, mărturie a unei promisiuni.

Își smulse privirea din ochii lui, se ridică și fugi în sus pe scări. Trânti ușa în urma ei și o încuie, cu inima bătându-i în gât. Sări pe pat cu papucii în picioare și-și trase pătura peste cap. Dar indiferent cât de tare și-ar fi apăsât mâinile pe urechi, tot nu putea să oprească muzica.

Capitolul 20



Cu toate acestea, atunci când ne-am spus adio, am văzut în ochii tăi umbra femeii care urmează să devii...

– E una, domnule, spuse Penfeld, împungând cu degetul în ziarul întins pe masa din sufragerie. Servitoare personală, citi el peste umărul lui Justin. Însoțitoare. Expertă în coafatul părului. Fluentă în franceză și italiană.

Ceva se izbi de tavanul de deasupra lor. Bucăți mici de ipsos pluti-ră în jos, ca niște fire de praf, și aterizară în ceașca de ceai a lui Justin. Un blestem înăbușit, care nu era nici în franceză, nici în italiană, le arse urechile.

– Crezi că putem găsi o servitoare expertă în luptele cu urșii? mormăi Justin.

– Ați putea încerca la circ, sugeră Penfeld.

Justin ridică hârtia în fața ochilor, încercând să ignore strigătele alarmate, bubuiturile și țipetele care veneau de la etaj. Se strâmbă când auzi zgomotul de sticlă spartă.

Penfeld ridică ceainicul ca să-i mai toarne o ceașcă de ceai.

– Unu. Doi, numără Justin în șoaptă.

Se auzi o ușă trântindu-se. Valetul privi în sus, turnând ceai peste fața de masă albă ca fildeșul. Zgomotul de pași bubui în jos pe scări, însoțit de suspine isterice. Clic, clic, clic se auzi sunetul pantofilor pe pardoseala de marmură din hol, apoi ușa din față se trânti cu un bubuit ca de tun în liniștea casei.

— Trei, spuse Justin cu severitate, masându-și fruntea cu palma. Ceaiul cald îi căzu în poală.

— O, vai, domnule! Îmi pare nespus de rău! Penfeld smulse un șervet și îi șterse pantalonii.

Ducesa intră în cameră în viteză, volanele rochiei plutind în jurul ei ca un nor.

— Asta a fost a treia menajeră, în tot atâtea zile. Fata nu poate rămâne îmbufnată în dormitorul ei pentru totdeauna. Dacă refuză să fie îmbrăcată, insist să te duci tu la ea.

Justin lăsa ziarul pe masă, reprimându-și un geamăt. Îmbrăcarea lui Emily era ultima problemă de care avea nevoie mintea lui.

Mama lui continuă:

— Eu și surorile tale am pus la cale o reuniune restrânsă, pentru a o introduce pe tânăra noastră pupilă în societate, urmată de un bal uimitor în care să o plasăm în compania unor tineri eligibili. Oftă fericită. Va fi cu adevărat minunat să avem din nou în casă o fată tânără, nu-i așa, dragul meu?

— O adevărată încântare, răspunse Justin încruntat.

Se ridică și dispăru din cameră înainte ca mama lui să înceapă să vorbească despre aranjamentele florale de la nunta lui Emily sau de rochia pentru botezul primului ei copil.

Își netezi jiletca în timp ce urca scările, întărindu-și nervii cu singurul scut pe care îl avea – un comportament glacial, demn de orice tată. Ciocâni la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Deschise ușa, și privirea îi fu atrasă de imaginea seducătoare a sertarelor desfăcute și aruncate lângă fereastră.

Emily era pe jumătate aplecată peste pervaz și își agita pumnul în aer.

— Și nici să nu te mai întorci! Va fi nevoie de mult mai mult decât o creatură pîrpirie ca tine să mă forțeze să intru într-o drăcovenie d-aia.

Se aplecă și mai mult în afară, în timp ce o siluetă cu bonetă de jos se îndepărtă într-atât încât să nu o mai poată auzi. Pantalonașii de pânză îi îmbrățișau curbele suple ale coapselor. Justin își șterse gura cu dosul palmei înainte să traverseze camera cu pași mari și s-o prindă de talie. O putea vedea căzând pe fereastră în pantalonași și cămășuță dantelată.

Ea se luptă.

Justin se abținu să nu ofteze când Edith și mama lui pășiră braț la braț din salon, înclinându-și capetele de parcă ar fi avut o conversație interesantă, ceva ce el știa că era imposibil. Ultimul lucru de care avea nevoie Emily era publicul. Dacă s-ar fi uitat la fețele lor turbate, ar fi fugit înapoi în camera ei ca o căprioară speriată.

Temerile lui se topiră când o viziune încântătoare apăru pe palierul de sus, tăindu-i respirația. Fata aceasta nu semăna deloc cu ființa severă care mărșăluise prin casa lui cu trei zile în urmă. Fusta ei albă din muselină i se oprea în jurul gleznelor, dezvăluind un pic din crinolina cu volane și pantofii din piele de căprioară. Justin alesese în mod special rochia mai scurtă, ca să-i amintească de faptul că Emily era acum sub tutela lui. O eșarfă din catifea albastră îi lega talia subțire și o fundă asemănătoare îi ținea buclele la un loc. O emoție nouă, caldă și neașteptată înflori în pieptul lui Justin – mândrie.

Emily atinse ușor balustrada. Buzele ei se curbară într-un zâmbet atât de dulce, că îl făcu să se simtă singurul bărbat din cameră – sau din univers.

Nu încetă să zâmbească nici când își ridică un picior peste balustradă, oferind tuturor o priveliște zdravănă asupra jupoanelor ei scrobite. Ducesa icni.

Strigăte de alarmă răsunară când Emily își ridică brațele în aer și coborî pe balustrada scării ca o ghiulea cu volane. Justin se dădu din drum în ultima clipă.

Ea se prăbuși bodegănind, cu rochia ridicată până la floricelele mici și roz de pe portjartiere. Când mama lui și lacheul făcură un pas înainte ca să o ajute, Justin le făcu semn să se retragă.

Emily se uită urât la el prin șuvița care i se legăna deasupra ochilor.

– Puteai să mă prinzi.

El își mușcă interiorul obrazului, temându-se să nu zâmbească.

– Puteai să cobori pe scară normal.

Gemând, Emily își frecă posteriorul cu ambele mâini. Justin își înghiți oferta de ajutor. I-ar fi amintit imediat cât de moale era posteriorul ei în palmele lui.

– Poate vei alege să porți turnura data viitoare, îi spuse el cu răceală, întinzându-i o mână.

– Poate servitorii tăi n-ar trebui să folosească atât de multă ceară când lustruiesc balustrada. Credeam că o să ajung dincolo de Canal, în Paris.

O trase în picioare. Uitase cât de fragilă și de mică se simțea palma ei. Își smulse mâna, de parcă atingerea ei l-ar fi ars.

– Micul dejun te așteaptă în sufragerie. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să mă ocup de niște afaceri.

Făcu o plecăciune scurtă spre ea și porni în grabă spre bibliotecă. Tonul dojenitor al mamei lui îi sună în urechi:

– Nu știi ce l-a apucat pe băiatul ăsta. Ai crede că nu l-am învățat bunele maniere.

Justin nu fu nevoit să asculte și replica joasă a lui Emily, deoarece închise în grabă ușa bibliotecii. Traversând încăperea întunecată, se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi și deschise cu putere ușile acestuia. Geamurile din sticlă se zguduiră. Blestemată să fie! Blestemat să fie și el, dacă avea s-o lase să intre iarăși în viața lui și să creeze haos. Se uită dezgustat la băuturile vechi ale tatălui său, scoase sticla de rom pe care o ascunsese în spatele unei ediții legate în piele din *Documentele Clubului Pickwick* și o destupă. Ridică sticla și luă o gură zdravănă de băutură.

Fără să vrea, o imagine îi apăru în minte – Emily, plutind de pe marginea balustradei peste Canalul Mânecii, cu jupoanele ei apretate umflate ca balon cu aer cald.

Se înecă și scuipă romul. Lacrimile îi înțepau ochii și îi ardeau nările. Se scufundă într-un scaun și râse ținându-se de burtă.

Justin își petrecu dimineața baricadat în bibliotecă, refuzând să își ridice privirea din rapoartele de la Winthrop Shipping până când Penfeld îl întrerupse aducându-i ceai și sandviciuri.

El luă o înghițitură de ceai, apoi se încruntă. O fundiță stătea pleoștită pe fundul ceștii sale. O pescui cu degetul mic. Ceaiul picura de pe un trandafirăș roz.

– Penfeld, spuse el, scoțându-și ochelarii și uitându-se pe sub sprâncene la valetul său. Pot să întreb ce e asta?

Penfeld își ridică privirea de la sandviciurile pe care le tăia în pătrățele egale. Făcu ochii mari.

– Doamne, Dumnezeuule, domnule! Cred că e de la portjartierul unei femei.

– Vrei să-mi explici cum a ajuns în ceaiul meu?

– N-am idee. Penfeld ridică capacul ceainicului și se uită înăuntru de parcă s-ar fi temut să nu-i sară în față un întreg set de lenjerie feminină.

La ușă se auzi o bătaie timidă.

– Intră, strigă Justin.

Un grădinar se strecură înăuntru, ținând o greblă la un braț depărtare, tremurând într-atât încât Justin se aștepta să fie vorba de un șarpe. Nu era un șarpe, ci turnura.

– Îmi pare rău să vă deranjez, stăpâne, dar am găsit asta îndesată într-unul dintre ghivecele cu flori din șopron. S-o ard?

Justin făcu o față sumbră și smulse materialul dintre dinții greblei.

– Nu, Will. Mă ocup eu.

Respirând ușurat pentru că scăpase de acel obiect ofensator, grădinarul plecă. Justin netezi articolul de lenjerie cu palmele. Parful pur și dulce de vanilie îi inundă nările.

Clătină din cap cu tristețe.

– Dacă Emily continuă să-și arunce articolele de îmbrăcăminte în acest ritm alarmant, va rămâne dezbrăcată până la căderea nopții. Gemând la propriile cuvinte, își îngropă fața în faldurile moi ale materialului. Unde este Emily? mârâi el.

O găsiră plimbându-se prin sala aurită de bal, cu mâinile prinse la spatele ei mic. Un perete sclipitor de ferestre franceze mărginea camera lungă. Justin se ascunse în spatele unei perdele de dantelă, dorința de-a o spiona fiind mai mare decât sentimentul de vinovăție.

– Pare un pic nelalocul ei, nu-i așa? comentă Penfeld.

Justin mormăi, fără să răspundă. Părea de-a dreptul minusculă sub tavanul boltit. Cum se simțea în această casă ciudată, înconjura-tă de străini? se întrebă el. Își aminti cât de singuratică fusese propria lui copilărie. Casa enormă ce părea un labirint nesfârșit de uși, colțuri pline de praf și mansarde întunecate. Fiecare masă și scaun avea picioare cu gheare sculptate, iar lui îi era pe jumătate frică să se așeze, de teamă că s-ar fi pus în mișcare și l-ar fi dus departe. Mama și surorile lui șușoteau pe limba lor, în timp ce tatăl său se închidea în bibliotecă.

Exact cum făcuse și el în acea zi.

– Poate e plictisită, domnule. Poate că dacă v-ați petrece un pic de timp cu ea...?

Justin își înfipse degetele în perdea, incapabil să-și ascundă groa-za pe care i-o născuse sugestia lui Penfeld. Nu avea suficientă încre-dere în el însuși pentru a lua micul dejun în compania ei. Cât avea

să treacă până se va întinde să-i aranjeze vreo buclă căzută? Să-i netezească un volan încrețit? Să-i lingă firimiturile unei briose rămase pe buzele ei?

În timp ce o priveau, Emily se ridică în vârful picioarelor și-și trecu curioasă degetele peste basoreliefurile de pe un perete. Fără crinolină, fusta i se lipea de curba șoldurilor. Aproape că rânji când văzu că era desculță. Gracie ar fi trebuit să se considere norocoasă dacă nu îi găsea unul din pantofi în supa de la cină.

Aruncă pe furiș o privire ușilor duble de la capătul sălii de bal. Ce avea de gând să facă acum? se întrebă Justin. Să-și scoată rochia și să danseze ca o nimfă seducătoare pe sub lămpile cu gaz? Simți un nod în gât.

Emily își ridică brațele și se roti pe călcâie. Fusta de muselină i se umflă în jurul gleznelor. Dansa în tăcere, dar Justin auzi o altă melodie, un ritm susținut de picioarele maori, seducător prin simplitatea lui. Îi venea să dea buzna peste ea și să o ia în brațe. Să danseze cu ea în jurul camerei până când trupurile lor aveau să cânte împreună precum arcușul și corzile unei viori perfect acordate.

Își alungă disperarea, îl prinse pe Penfeld de reverele scrobite și-l împinse spre cel mai apropiat perete. Un vas chinezesc se zdruncină pe pedestalul său, în semn de protest.

— Du-o undeva, Penfeld! Du-o afară pentru tot restul după-amiezii! Este în grija ta. Distreaz-o!

— D... dar, domnule, bolborosi valetul. Mă tem că eu nu sunt foarte amuzant. Restul personalului mă consideră plictisitor. Cum să o distrez eu?

— De unda naiba să știi? Du-o la grădina zoologică! Plimbă-te cu ea în parc! Cumpără-i un blestemat de câțel. Doar ia-o din ochii mei! Îl eliberă pe Penfeld și-și trecu nervos mâna prin părul țepos, uitând că nu mai e lung. Doar ai grijă să poarte pelerină! Și o pălărie. Și pantofi — doi pantofi.

Justin se îndepărtă cu pași mari, încă mormăind, în timp ce Penfeld se trase gânditor de favoriți.

— Un câțeluș. Mi se pare o sugestie splendidă, zău așa.

Opt ore mai târziu, Justin se plimba prin salon, încercând să nu tresară la fiecare ticăit al ceasului de marmură neagră de pe șemineu. Mama lui și Edith așteptau împreună cu el, cu capetele aplecate

peste câte o broderie. Lily și Millicent se retrăseseră la o oră respectabilă urmate de soții lor plictisitori, chiar și de al lui Edith.

Pendula din hol bătu. O singură dată. De două ori. De zece ori. Blestemul lui Justin îi spulberă ecoul. Edith se înțepă cu acul, dar ducea nici măcar nu clipi.

Se duse la fereastră și își rezemă greutatea pe pervaz. Frigul nopții trecea prin geamurile înghețate. Trebuia să angajeze un detectiv ca s-o găsească pe Emily după o simplă expediție de cumpărături? se întrebă. Trebuie să fi fost nebun s-o trimită cu Penfeld. Dar acestea nu erau străzile înțesate cu oameni din Auckland. Londra era domeniul ordonat al lui Penfeld. Justin se luptă cu disperarea, refuzând să cedeze temerii că Emily profitase de ocazie și fugise de el încă o dată.

Ar fi trebuit să iasă chiar el cu ea. Chiar dacă asta ar fi însemnat să fie prins în trăsura închisă cu parfumul ei nepământeian. Chiar dacă însemna să stea ore în șir cu coapsa ei caldă, presată de piciorul lui. Chinul lui nu însemna nimic în comparație cu siguranța ei.

Se întoarse și se rezemă de pervaz. Mama lui îl urmărea pe sub genele lăsate, iar ochii i se aprinseseră cu o sclipire plină de viață. Justin știa că nu fusese întotdeauna proastă. Olivia Connor alesese cu mult timp în urmă să-și ascundă inteligența în spatele pălăvrăgelii insipide, dar uneori el încă o mai vedea ieșind la suprafață pe vânzătoarea din Fleet Street care învățase pe de rost *Almanahul nobilimii* al lui Debrett, nu ca să pună mâna pe vreun duce scăpătat, ci pe singurul nobil care stăpânea peste un imperiu de nave de transport. Și ca să păstreze afecțiunea soțului ei rigid, învățase să renunțe la tot ce-i era mai drag pe lume – chiar și la fiul ei.

Mai ales la fiul ei.

Trecu acul prin material.

– Ții la fată, nu-i așa?

– Bineînțeles că da. Este pupila mea. Tatăl ei mi-a fost un prieten drag.

– Cu toate astea, n-ai văzut-o deloc în toți acești ani?

Mișcările acului păreau să-l hipnotizeze. Ea cosea așa cum cânta el la pian, cu grație și fără nici un pic de ezitare. Justin se întrebă ce ar face dacă i-ar spune că făcuse mai mult decât s-o vadă pe Emily.

Fu scutit de răspuns din cauza unui zgomot ciudat de clopote. Măinile mamei sale se opriră în aer. Edith își smuci capul în sus,

și ochii ei întâlnește privirea nedumerită a lui Justin. Pe alee zăgă-neau copite de cai, însoțite de un vacarm îngrozitor de clopote.

Justin fugi în hol, Herbert, Harold și Harvey coborâră în goană scările, în cămășile lungi de noapte și purtând bonete. Lily și Mil-licent veneau în urma lor, iar lumânările pe care le țineau pictau umbre lungi pe tapet.

Harold se frecă la ochi.

— Pe cinstea mea, nu se mai poate dormi ca lumea în mauso-leul ăsta?

— Ce naiba e asta? Herbert se încruntă, împiedicându-se de tivul cămășii de noapte a lui Harvey. A luat foc casa?

Leșiră pe peluză tocmai când o trăsură închisă aparținând poliți-ei se opri în fața intrării. Bare ruginite blocau ferestrele. Trăsura cu blazonul Winthrop se opri zdrăgănind în spate, iar vizitiul își lăsă capul în jos, vizibil istovit.

Justin privi îngrozit cum un polițist în uniformă coboară de pe capră, își ridică pălăria în semn de salut și se duce să deschidă porti-era din spatele trăsorii.

Apăru o mână subțire, purtând o mănușă albă. Cel puțin Emily purtase mănuși, își zise Justin înnebunit. Polițistul îi luă mâna cu un deosebit respect, și Emily coborî, oferindu-i un zâmbet regal.

Justin porni spre ea, hotărât să audă o explicație din gâtul ăla fermecător al ei.

Dar, înainte să ajungă la ea, un monstru mârâitor și cu colți sări din spatele trăsorii și se repezi spre gâtul lui.

Capitolul 21



(Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că ai fost binecuvân-tată cu ochii mamei tale; e o recompensă bună pentru faptul că te-ai pricopsit cu părul meu.)

Justin se îndepărtă de fiara băloasă, trăgând-o instinctiv depar-te de Emily. Strigă atât de tare, că aproape nu se mai auziră țipete-le surorilor sale. Ceva zbură afară din trăsură în urma creaturii. Se poticni câțiva pași înainte ca Justin să-și dea seama că era Penfeld

și că acesta era legat de monstru prin eșarfa din catifea albastră a lui Emily. Zgarda masivă cu ținte putea la fel de bine să fie în jurul gâtului valetului. Fiara îl târa pe peluza alunecoasă, urmărindu-l pe Justin cu o privire înfometată. Caii necheză și scutură din cap de groază.

– Ce înseamnă toate astea, Penfeld? întrebă Justin cu o voce suficient de echilibrată ca să nu sperie animalul, dar suficient de puternică cât să fie auzit de toți.

Penfeld își înfipse călcăiele în pământ și trase de lesa câinelui. Favoriții îi erau zburliți ca niște țepi. Haina lui imaculată era ruptă și cămașa albă, pătată cu noroi.

Ochii lui căprui priveau cu milă spre stăpânul său.

– Mi-ați spus să-i cumpăr un cățeluș, domnule.

Justin se uită la fiară. O spumă albă îi picura printre colții dezveliți.

– Țsta nu e cățeluș. Este un taur.

Ca și cum ar fi fost jignit de cuvintele sale, câinele se repezi din nou, trăgându-l pe Penfeld de-a lungul peluzei. Dinții monstrului ratară piciorul lui Justin cu vreo doi centimetri.

– Un bulldog, mai precis, declară Emily, așezându-se între Penfeld și câine. Mângâie capul masiv al creaturii și-l scărpină în spatele urechilor. Haide, fi un Budincuță drăguț. Jos, băiete!

Câinele se lăsă jos la picioarele ei, salivând drăgăstos pe pantofii ei. Justin fu uimit că nu începuse să toarcă.

– Budincuță? repetă el amenințător.

– Cum ai vrea să-i zic? Pufuleț?

Îi aruncă un zâmbet angelic. Stomacul lui Justin se strânse în noduri.

Polițistul păși între ei, scoțându-și pălăria. Altul pândea din umbră. Polițistul își întoarse mustața stufoasă.

– Îmi pare rău pentru deranj, domnule, dar am crezut că este mai bine să o escortăm până acasă pe tână domnișoară. După ce am arestat-o prima dată...

– Prima dată? se răsti Justin, privind-o încruntat pe Emily.

– N-a fost cu adevărat vina ei, Excelență. Câinele a scăpat din mâinile omului dumneavoastră, și ușa magazinului de cristaluri era deschisă. Se lumină la față în mod vizibil. Odată ce l-a asigurat pe vânzător că ducele de Winthrop va plăti pentru toate daunele, acesta s-a dovedit un tip rezonabil.

În spatele lui, unul dintre soți gemu. Justin închise ochii și numără încet, în gând.

— Și a doua oară, domnule...

Justin deschise ochii. Celălalt polițist îi sări în ajutor:

— A fost vorba de pățania cu elefantul, nu-i așa, Clarence?

Justin înghiți în sec.

— A lăsat un elefant să alerge prin magazinul de cristaluri?

— O, nu, domnule, îl liniști polițistul. Elefantul a fugit prin grădina zoologică. După ce i-a desfăcut lanțul care îi ținea cușca închisă.

Justin miji ochii la Emily. I-ar fi plăcut să o vadă într-o cușcă. Și încătușată. Preferabil de patul lui.

Zâmbetul ei se stinse puțin sub privirea lui.

— Voiam doar să-i dau să mănânce arahide. Nu puteam ajunge la trompa lui.

Al doilea polițist chicoti.

— Nu știam că bătrânele bone se pot mișca atât de repede. Ar fi trebuit să vedeți cum zburau cu cărucioarele!

Polițistul își frecă ceafa. Justin ar fi putut jura că roșise.

— Desigur, ultima dată am fost mai degrabă preocupați de propria ei sănătate. Hyde Park e un pic cam rece pentru înot în această perioadă a anului, mai ales fără...

Se opri brusc și se uită peste umăr, conștient pentru prima oară de privirile mistuitoare ale femeilor și de răsuflarea întretăiată de pe buzele bărbaților. Se aplecă și îi șopti ceva la ureche lui Justin.

Justin se uită la Emily de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Părul ei era ud. Rochia – articolul acela încântător de fete pe care îl alesese cu mâna lui ca să o țină departe de el – i se lipea de trup în toate locurile necuvenite, iar albul curat devenise aproape transparent peste sâni. Emily încercă să se scuze printr-un zâmbet.

El făcu un pas spre ea. Apoi altul.

Zâmbetul ei tremură.

— Ce ai de gând să faci?

El îi zâmbi agreabil.

— Să te omor.

— O, Doamne, murmură Herbert.

Lily gemu și își lipi o batistă parfumată de buze. Polițiștii făcură un schimb nervos de priviri, întrebându-se dacă zvonurile pe care le auziseră despre tânărul duce sălbatic erau adevărate.

Câinele mârâi. Justin îi aruncă animalului o singură privire, iar acesta se lăasă pe labe și își îngropă capul sub ele, scâncind. Justin întinse o mână spre Penfeld.

– Dă-mi eșarfa!

– Pentru ce, domnule?

– Am de gând s-o strâng de gât cu ea.

– Foarte bine, domnule. Imediat. Penfeld începu să tragă de nodul de la gâtul câinelui.

– Penfeld! se tângui Emily.

În timp ce se îndepărta de Justin, picioarele îi alunecau pe iarba moartă.

Justin continuă să o urmărească, rânjind ca un demon răzbunător.

– De ce să-i faci pe acești sărmani polițiști să bată tot drumul până aici pentru nimic? Își pot folosi trăsura ca să mă ducă la închisoare. Închipuie-ți ce loc frumos și liniștit va fi închisoarea, după ce am trăit cu tine o zi. Pot să-mi petrec timpul cu diverși hoți, bandiți și alți ucigași.

Vocea ei tremură:

– Nu e foarte corect ce vrei să faci. Nu poți să mă omori în fața tuturor acestor martori.

Ajunse cu spatele la trunchiul unui stejar. Degetele lui Justin se încleștară ușor în jurul gâtului ei, căutând și mângâindu-i în același timp locul unde îi pulsa sângele.

– De ce nu? Pot să depună mărturie în fața Camerei Lorzilor că am fost provocat. Nu mă vor închide. S-ar putea chiar să-mi dea o medalie de vitejie.

Degetele lui îi atingeau pielea delicată de la ceafă. Simți fiorul care îi străbătu corpul, de parcă ar fi fost vibrația unei harpe. Un fior de ce? se întrebă Justin. De frig? De frică? O reacție la căldura care emana ca un cuptor din corpul lui? În ochii ei întunecați văzu o sclipire de triumf. Își umezi buzele cu vârful limbii ei roz. Îl tachina. Îl ispitea.

Șoapta ei răgușită era menită doar pentru urechile lui:

– Ce vrei să faci cu adevărat, Justin? Să mă omori... sau să mă săruți?

Voia să o sărute, într-adevăr, un sărut lung, pătrunzător și violent în același timp. Voia să o sărute cu buzele, cu limba și cu dinții până când avea să-i șteargă zâmbetul acela superior. Voia să o ducă

la etaj, în dormitorul lui, și să încuie ușa în nasul tuturor. Voia să dezlipească hainele umede de pe ea și să o sufocă sub greutatea lui până când nici unul dintre ei nu mai putea gândi sau merge drept.

Și de abia după asta s-o omoare.

Își dădu seama că Emily o făcuse din nou. Cu o singură fluturare din genele ei mătăsoase, făcuse păcatul de neiertat de a-i distruge liniștea interioară și calmul și îl făcuse să se simtă din nou în viață. Mai viu decât se simțise de când îl îngropase pe tatăl ei.

Măinile îi căzură de pe gâtul ei. Își descheie haina și cu o mișcare elegantă i-o puse pe după umeri.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru neplăceri, domnilor, le spuse polițiștilor. Mă tem că pupila mea este un pic mai sălbatică.

— Nu-i nimic ce nu poate fi vindecăt cu o bătaie bună, mormăi Harold, încă morocănos din cauza faptului că fusese ridicat din pat.

Fanfaronada lui se stinse sub privirea glacială a lui Justin. Se ascurse după fustele lui Edith.

Justin își încrucișă mâinile peste jiletcă, asemenea unui adevărat stăpân de conac.

— Sunt sigur că știți cât de greu e să crești un copil.

Polițistul lăsa capul în jos.

— Asta o știm bine, Excelență. Amândoi avem în total opt copii, nu-i așa, Ned?

— Da, Clarence. Și sunt plini de energie.

Justin împărți un teanc de bancnote celor doi bărbați.

— Cumpărați-vă o bere când terminați slujba. Pentru deranj.

În timp ce bărbații se urcară pe trăsură, încă aducându-i laude celui generos, Justin îi porunci vizitiului să ducă la grajduri câinele. Penfeld își șterse fruntea cu eșarfa lui Emily, mulțumit că scăpase de povara aceea monstruoasă.

Justin refuză să se uite în spatele lui.

— Mamă, te rog să o însoțești pe Emily în camera ei.

— Nu va fi necesar. Cuvintele lui Emily răsunară în aerul rece.

Justin se întoarse pe călcâie spre ea. Ea își strânse haina până la gât, ca mantia unei regine. Își purta bine demnitatea, dar nu suficient de bine pentru a ascunde privirea rănită din ochii ei — ochii ei întunecați de trădarea lui nepăsătoare.

— Vă mulțumesc, dar nu sunt atât de tânără cât să nu pot urca singură pe scări.

În timp ce trecu pe lângă el, o ádiere de vanilie îi gădilă nările.

– Dacă vrei să fii tratată ca un adult, spuse el încet, ai putea încerca să te comporți ca unul.

Ea ezită, apoi urcă pe scările ce duceau spre casă, cu umerii drepecți.

– Vii, dragul meu? Mama lui rămase cu el, în timp ce restul o urmăre pe Emily, soții bombănind și soțiile murmurându-le cuvinte liniștitoare.

Justin își băgă mâinile adânc în buzunare.

– Mai târziu.

Penfeld stătea în fața lui, cu umerii lăsați, complet înfrânt.

– Dacă doriți să mă concediați, domnule, înțeleg. Aș aprecia o recomandare, dar dacă credeți că nu o merit...

Justin oftă, dintr-odată ajuns de un val de epuizare. Se simțea ca și cum ar fi fost stăpânul acestei case de secole, nu doar de câteva luni.

– Du-te să ceri o baie, Penfeld.

– Vreți să faceți baie la ora asta?

Justin îndreptă lavaliera strâmbă a valetului său.

– Nu-i pentru mine. Pentru tine.

– Da, domnule! Cum doriți.

Penfeld înclină din cap mulțumindu-i și plecă în grabă spre casă.

Justin rămase singur pe bucata pustie de peluză, uitându-se în sus la fereastra lui Emily până când lumina pâlpâi și se stinse, iar geamul deveni negru ca smoala. Tremură când, de undeva din spatele casei, se auzi lătratul unui câine.

În următoarele zile Justin avea să regrete că o certase atât de aspru. Cu încăpățânarea unei femei care se considera nedreptățită, Emily deveni exact ceea ce-i ceruse el.

Rareori zâmbea, iar dacă o făcea, era doar o imitație jalnică a zâmbetului ei molipsitor. Lily folosisese un drot ca să-i îmblânzească buclele și le transformase în niște sarmale rigide. Duhoarea de păr pârjolit plutea în aerul mucegăit al casei. Millicent o învăță să brodeze și Edith să cânte *Menuet în sol major* al lui Beethoven la pian, cu o precizie militară. Ea exersa în fiecare seară, ore întregi, până când pe Justin îl apuca durerea de cap de la cât scrâșnea din dinți. Penfeld deveni camerista ei neoficială și-i călca și apreta la perfecție rochiile. Crinolinelile ei păreau atât de rigide, că lui Justin i se părea o minune că putea să stea jos cu ele fără să-i zboare în față.

Când Justin intra într-o cameră în care se afla și ea, începea să vorbească despre vreme sau despre dineul pe care mama lui îl pregătea pentru sfârșitul de săptămână. Surorile lui sporovăiau despre balul de Anul Nou, iar el rămânea să se holbeze la boneta apretată de pe capul lui Emily în timp ce ea se apuca de brodat blazonul familiei pe batiste cu un devotament nemaîntâlnit.

Era o lady perfectă.

Justin o ura.

Nu se putea hotări ce disprețuia mai mult – această nouă Emily sau pe el însuși. Pentru că nu putea suporta această umbră palidă a lui Emily cea plină de viață, se închidea în bibliotecă, dedicându-și timpul afacerilor Winthrop Shipping cu un entuziasm care l-ar fi făcut pe tatăl lui să pară un pierde-vară. Se uita peste rapoarte până când nu mai vedea bine. Insomnia i se întoarse cu o forță sălbatică, dar chiar și cântatul la pian până în zori nu îl ajuta. Se enerva fără să fie provocat, iar servitorii se obișnuiseră să-l evite. Sușoteau între ei că era ca și cum fantoma posacă a lui Frank Connor s-ar fi întors să bântuie holurile de la Grymwilde.

Într-o seară, Justin ieși din bibliotecă înarmat cu un pahar de scotch din rezerva tatălui său. Se îndreptă spre camera de fumat, unde bărbații se retrăseseră să bea coniac și să fumeze trabucuri. Noaptea trecută se lipsise de compania lor și îl făcuse pe sărmanul Harvey să pufnească nervos când se răstise la el, spunându-i că ar trebui să ia în considerare căutarea unui loc de muncă în loc să trăiască din zestrea soției sale, ca un melc fără coloană vertebrală.

Când trecu prin fața salonului, fu ademinit de un cântec prost interpretat la pian și de trăncăneala unor femei. Știa că prezența lui posacă le enerva pe surorile lui. Edith și mama lui începură să vorbească în șoaptă. Millicent fredona încet, în timp ce degetele tremurânde ale lui Lily tot greșeau cusăturile. Numai Emily nu părea deranjată de intrarea lui brutală. Ea continuă să lovească fără grație clapele.

Până și buldogul lui Emily părea lipsit de viață. Stătea întins pe covor la picioarele lui Emily, cu capul lui masiv întins pe labe, zgarda cu ținte fiind înlocuită cu o fundă de un roz țipător. Justin se așază pe un scaun de lângă pian, iar câinele se ridică și se furișă afară pe ușă.

Justin se lăsă pe spate în scaun, sorbind din scotch și privind-o pe Emily cu ochii mijiți. Ea stătea într-un con de lumină, cu fustele

așezate într-un clopot perfect, în jurul băncuței din fața pianului. Fața ei strălucea cu seninătate. Justin își mută greutatea și dădu pe gât lichidul chihlimbariu de la fundul paharului. Într-o sigură noapte făcuse ceea ce domnișoara Winters nu reușise să facă în șapte ani – o transformase pe Emily Claire Scarborough într-o lady. Și atunci, de ce îi venea s-o tragă de zulufii ei ridicoli și să-i ceară să arate puțină personalitate?

Emily simțea privirea arzătoare a lui Justin urmărind-o, dar își strunea degetele să continue dansul mecanic pe clape, știind că asta îl înnebunea încet. Faptul că ea tocmai îi smulsese inițialele de pe toate batistele și cususe Homer în schimb o inspira să continue.

Îi aruncă o privire pe furiș, pe sub gene. Inima îi sări din piept. În doar câteva zile, se transformase dintr-un gentleman chipeș într-un sălbatic barbar. Avea maxilarul neras, părul răvășit. Vesta era șifonată și cămașa albă era deschisă la gât. Emily își amintea prea bine cum se simțea pielea lui sub degetele ei. Cu picioarele lungi întinse înainte și ochii strălucind sub genele negre, nu arăta ca genul de gentleman care și-ar seduce pupila.

Arăta ca unul care ar face direct dragoste cu ea.

Emily cântă o notă falsă. Un mușchi din maxilarul lui zvâcni periculos. Își ascunse zâmbetul în spatele concentrării. Când termină menuetul, umerii lui se relaxară și, ușurat, bău restul paharului. Aruncându-i o privire vicleană, ea își puse degetele pe clape și începu să cânte de la început.

Justin se înecă. Țâșni de pe scaun, cu fața întunecată de nervi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Nu ești o maimuță care bate într-o tamburină. Chiar trebuie să cânți ca una?

Emily îngheță cu degetele peste clape.

Surorile lui se uitară urât la el și rămaseră cu gurile căscate. Îl mai văzuseră pe fratele lor frustrat, morocănos, furios, euforic, alb la față din cauza batjocurii tatălui lor, dar nu-l văzuseră niciodată fiind rău cu cineva.

Răsuflarea lui arse ceafa lui Emily când își așază mâinile peste palmele ei, forțându-le să renunțe la poziția rigidă.

– Lasă degetele libere, îi porunci el. Nu mai zgâria clapele cu ghearele, ca o pisică blestemată.

Îi masă fiecare încheietură a degetelor până când mâinile i se înmuiară în îmbrățișarea lui aspră.

– Așa. Poți să simți diferența?

— Da, murmură ea. O simt.

Mai putea simți și alte lucruri. Coapsa lui musculoasă, lipită de spatele ei. Răsuflarea lui pe obrazul ei, cu aroma specifică de scotch, proaspătă și amețitoare ca păcatul. Se uită la mâinile lor împreunate. Degetele lui nu-și pierduseră încă bronzul căpătat pe insulă.

Îi simțea și degetele deasupra palmelor ei, mângâindu-le înspre clapele care așteptau. În aer se auzi o notă perfectă.

— Asta este, spuse el, pe un ton catifelat. Nu ataca clapele. Mângâie-le! Stăpânește-le! Fă-le ale tale!

Inversă pozițiile, strecurându-și mâinile sub ale ei, până când ajunseră să se odihnească ușor în căușul palmelor ei. Mâinile ei păreau palide și delicate față de pielea lui tucurie. Începu să cânte, nu doar apăsând clapele, ci seducându-le cu atingerea lui. Putea simți muzica reverberându-i prin tendoanele puternice. Întoarse capul ca să se uite la fața lui, captivată de jocul de emoții de pe trăsăturile sale chipeșe.

— Muzica nu este ca broderia, Emily. Muzica se simte, și o interpretare bună are nevoie de sentiment, nu de tehnică. Ascultă această piesă. Este înșelător de simplă. Dar ascult-o așa cum a compus-o Mozart. Închipuie-ți dansatorii, învârtindu-se în jurul sălii de bal. Gândește-te la doi îndrăgostiți ale căror mâini se ating.

Nota finală răsună cu puritatea cristalină a unui clopot. Privirile lor rămaseră blocate în ecoul sunetelor.

Justin simți că ritmul respirației i-o luă la goană. Emily mirosea a vanilie arsă și zulufii ei o făceau să arate ca un cocker spaniel oropsit, dar tot ce voia să facă era să-și treacă buzele peste carnea siefie a gâtului ei și să-și înfigă dinții săi în buzele ei pline.

Ea se uită în sus la el, cu ochii larg deschiși, fără pic de malițiozitate.

— Așa?

Își strecură mâinile sub ale lui și interpretează piesa cu precizia fără cusur a oricărei școlărițe obișnuite ca profesorul de muzică să o bată peste degete la cea mai mică greșală.

Justin își îndreptă spatele. Vorbi încordat, ca și cum i-ar fi rămas ceva în gât.

— Da. Așa este foarte bine.

În timp ce se răsuci pe călcâie și ieși din cameră, Olivia Connor își îngropă fața în broderia ei, iar zulufii îi tremurară de amuzament.

A doua zi, Emily se strecură în bucătărie cu intenția de-a scăpa de Lily. Sora lui Justin inventase o coafură nouă și înfiorătoare pentru cina din acea seară și o urmărise ore în șir, amenințând-o cu un drot și niște clești care păreau mai potriviți pentru potcovitul cailor. Se îndoia că vreuna dintre surorile lui Justin știa că bucătăria fusese mutată de la subsol în ultimii ani. Păreau să fi rămas pentru totdeauna într-o etapă adolescentină. Emily credea că Justin ar trebui să le dea afară de la Grymwilde pe ele și pe soții lor leneși, ca să-și facă singuri un rost.

Bucătăria era un vacarm. Bucătăresele și servitoarele se grăbeau de la cuptor la masă, cu șorțurile pătate de făină și fețele înroșite de căldură și de efort. De sub bonete le ieșeau zulfii umezi. Gracie, bucătăreasa bătrână și știrbă, stătea aplecată peste o căldare smălțuită, amestecând și bolborosind sub nas ca una din vrăjitoarele din Macbeth. În aer se simțea un miros sărat de scoici.

În timp ce Emily se strecură în spatele cutiei cu cărbune, Gracie își înclină nasul bulbos și adulmecă aerul.

– Verifică chiflele, Sally. Miroase a ceva ars.

Emily oftă și suflă ca să-și scoată o buclă din ochi.

Obrajii roz ai lui Gracie se rotunjiră într-un zâmbet.

– Nu mai contează, Sal. E doar domnișoara Emily. Și ce mai faci azi, draga mea? Ai venit să mai furi vreo pâine cu stafide, nu-i așa?

– Nu astăzi, Gracie. Am venit să... mă încălzesc.

Era adevărat că în casa veche și vântoasă nu era prea cald. Focul din ochii lui Justin se transformase într-o mare glacială care o făcea să tremure și mai mult de frig.

Una dintre servitoare izbucni în lacrimi din cauza unui sos care făcuse cocoloașe, și Gracie se grăbi să o liniștească. Emily hoinari pe holul lung, în speranța că va scăpa de plictiseala de-a se uita prin tigăi. Când văzu una din mese, scoase un strigăt de spaimă.

– Pe alea nu le puteți găti decât imediat înainte de-a le servi, explică una din slujnice, trecând pe lângă ea cu o tavă plină cu chifle aburinde. Ducesei îi plac proaspete.

Emily îngenunche și își rezemă coatele pe masă, privind direct într-un vas mare de sticlă în care se aflau homari vii. Fu copleșită de milă când le văzu cleștii lucioși, legați cu sfoară. Păreau neajutorați și prinși în capcană. La fel ca ea. Își imaginează propriile brațe îngreunate de volane, picioarele prinse în crinolină.

Își înclină capul într-o parte, studiind homarii. Oare și ei vi-sau la ocean, la fel ca ea? Îi auzeau ritmul chinuitor? Îi simțeau gustul sărat?

Cel puțin homarii nu se trezeau noaptea, visând la un bărbat îmbrăcat în pantaloni zdrențuiți, nu cu vestă apretată și pantaloni. Ei nu sufereau la amintirea părului său întunecat și răvășit de vânt, la felul în care se înmuiau trăsăturile lui ferme atunci când râdea. Întinse mâna în apă și mângâie un cap lucios, surprinsă de faptul că lacrimile îi ardeau ochii.

– Aici ești, Em! Tonul strident al lui Lily o făcu să simtă fiori pe spate. Am găsit cea mai fermecătoare coafură în revista asta. Crezi că Gracie ne-ar putea da niște albuș de ou ca să-ți fixăm buclele?

Gemând, Emily lăsă capul în jos. Ochii homarilor păreau să sclipească a compasiune.

– Eu nu merg. Nu mi-e foame, repetă Emily, înfigându-și unghiile în tocul din stejar lustruit al ușii.

– Ba sigur că vei merge, ciripi Lily, desfăcându-i degetele și trăgând-o încă un pas. Mama nu va tolera absența ta. Speră că-ți vei face niște prietene printre fetele de genul tău.

– Fete cu cuiburi de păsări pe cap?

– Nu fi ridicolă! Părul tău arată fermecător.

Emily își surprinse reflexia în oglinda unui dulap. Zulfii ei fuseseră pieptănați și întăriți cu un amestec deranjant de albuș de ou și amidon. Se aplecă pe sub o lampă cu gaz, de teamă să nu-i ia foc părul. Își afundă tocurele în covor, dar Lily o trase mai departe. Creatura fragilă trebuie să fi moștenit tonusul muscular al mamei ei, dacă nu și curajul, se gândi Emily.

– Grăbește-te, îi porunci ea. Mama va fi supărată dacă vom întârzia.

Emily intră în sufrageria lungă cu groaza în inimă. O tăcere ciudată se lăsă peste întreaga adunare. Nu vedea decât un șir neclar de oaspeți așezați, toți holbându-se la capul ei. Se eliberă de strânsoarea lui Lily, dorindu-și cu disperare să se strecoare pe sub covor.

La capătul îndepărtat al mesei era așezat Justin, chipeș ca întotdeauna în costumul lui negru cu revere de mătase. Albul uimitor al cămășii și al lavalierii de la gât îi scotea în evidență bronzul pielii. Privirea lui trecu peste ea pentru'un moment scurt, și ea își coborî

ochii, de teamă că va citi acolo o poftă care nu avea nimic de-a face cu aromele suculente care se ridicau din vasele de servire.

Un hohot de râs argintiu sparse tăcerea. Emily smuci capul în sus, și un fior neplăcut de dezgust îi trecu pe șira spinării.

Lângă el stătea fosta preferată de la internatul Foxworth și năpasta din viața lui Emily – Cecille du Pardieu, cu părul ei blond, o pereche perfectă pentru pletele negre ale lui Justin.

Capitolul 22



Prea curând, va veni ziua când îți vei da inima altui bărbat...

Emily se furișă în scaunul ei sub privirile curioase ale lui Harvey și Herbert. Harold era prea ocupat să-și soarbă supa ca să o observe. În timp ce se așeză pe scaun, aruncă o privire spre vechea ei rivală. Cecille arăta la fel de dichisită și de elegantă ca o statueta de Dresda, cu rochia ei din mătase gri-argintie împodobită cu trandafiri mici, albaștri. Avea părul prins într-un coc perfect. Câteva șuvițe lăsate libere îi încadrau chipul în formă de inimă.

Emily netezi volanele rigide ale corsajului ei, întrebându-se dacă cineva avea să observe că le tăiașe cu cuțitul. În comparație cu rafinamentul exersat al lui Cecille, ea se simțea ca un copil suprad dezvoltat de șase ani.

Când Cecille își puse degetele grațioase pe brațul lui Justin, Emily strânse cu putere mânerul de fildeș al lingurii.

Un test. Trebuia să-și închipuie că aceasta era încercarea ei de foc. Practic, fusese nevoită să-și muște limba în ultima săptămână pentru a-și menține imaginea de domnișoară perfectă. Dacă supraviețuia acestei nopți, Justin va fi obligat să o vadă ca pe o femeie, nu ca pe un copil.

– Drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat, Emily, zise ducesa. Aș dori să te prezint contesei Guermond și fermecătoarei sale fice...

– Ne-am cunoscut, mormăi Emily cu nasul în supă.

– Sunt sigură că nu-mi amintesc, interveni contesa. Era o creatură mică, învăluită în dantelă, care mai degrabă ciripea decât să vorbească.

– Mama, începu Cecille tăragănat, cu un accent franțuzesc, domnișoara Scarborough este acea sărmană creatură despre care se vorbea la petrecerea baroanei Gutwild, săptămâna trecută. Cea care și-a petrecut copilăria tristă la Foxworth.

Justin puse lingura jos și împinse castronul cu supă.

Până și Harold încetă să mai soarbă când ea continuă, cu ochii albaștri sclipind de răutate:

– Și era o făptură destul de harnică, să știi. Îmi lustruiai destul de bine ghetetele, nu-i așa, dragă?

Emily înghiți în sec, amintindu-și țipetele lui Cecille când găsisese un șoarece mort în ghetetele sale. Îi zâmbi dulce.

– De câte ori aveam ocazia.

Cecille făcu ochii mici, dar se struni imediat și îl privi adorator pe Justin. Lui Emily i se strânse stomacul.

– Trebuie să înțelegeți, Excelență, că sunteți subiect de conversație în fiecare salon din Londra. Ați dat dovadă de foarte multă bunăvoință când v-ați deschis inima și casa pentru o sărmană orfană de acest Crăciun. Se vorbește chiar despre înființarea unei societăți în numele dumneavoastră, pentru a ajuta la salvarea altor – îi aruncă lui Emily o privire șireată – copii ai străzii.

Justin o privi pe Emily în ochi, cu o expresie tristă în lumina lămpilor de gaz.

– Măcar atât puteam să fac.

– Da, chiar așa, răspunse Emily ridicând paharul la buze. Doar atât.

Aproape se înecă în timp ce lichidul dulce și dens i se scurse pe gât. Era lapte, își dădu ea seama. Pe buzele roz ale lui Cecille sclipeau picături cristaline de vin. Emily își șterse buza de sus cu șervetul, rugându-se să nu-i fi rămas o mustață de spumă care să rivalizeze cu a lui Herbert.

Justin îi dăduse lapte, ca unui bebeluș. Puse jos paharul cu o bufnitură în aparență calmă și o fixă pe Cecille cu cea mai nevinovată privire a ei.

– Tutorele meu a fost întruchiparea bunăvoinței. Își mută privirea spre Justin. Nu-i așa, *tati*?

Capul lui Justin țâșni în sus. Ochii i se întunecară, în semn de avertizare.

— Deci ce părere aveți despre zulușii ăia enervanți? întrebă Herbert, în speranța evidentă că va conduce conversația într-o direcție mai sigură.

— Taci din gură, Herbert, strigară Millicent și Edith la unison.

Emily își înmuie lingura în supă. Privirea lui Justin căzu pe buzele ei.

— Excelenței Sale îi place când îl numesc tată, anunță ea.

Zâmbetul lui Cecille începu să dispară.

— Chiar așa?

Emily își învârti lingura în gură, apoi o scoase încet și linse și ultimele picături de supă cu o satisfacție felină. Herbert se holba la ea, uitând de zulușii enervanți. Justin își ridică paharul și începu să bea cu înghițituri lungi.

— Mai ales după cină, în fiecare seară. Emily își coborî vocea într-o șoptă seducătoare. Micuța contesă se întinsese în față atât de mult, că marginile fișului i se cufundară în supă. Atunci mă pune să stau în poala lui, ca să-mi spună povestea de culcare.

Justin se înecă și scuipă vin peste Harold. Cecille rămase cu gura căscată. Edith și Millicent icniră, iar Herbert se făcu roșu la față. În timp ce Justin dispăru în spatele șervetului, Harvey sări în picioare și începu să-l bată pe spate.

— Dacă mă scuzați o clipă, murmură Emily.

Își strecură un cuțit în mânecă, mulțumind sortii pentru volanele voluminoase.

Când se întoarse, al doilea fel de mâncare fusese deja servit și toți mâncau creveți într-o tăcere glacială. Fișul contesei căzuse, iar jiletca de mătase a lui Harold era pătată cu vin. Justin o urmări cu privirea în timp ce se așeză la locul ei, cu ochii aurii strălucindu-i de furie.

Râsul lui Cecille amenința mai degrabă să le spargă urechile.

— Nu sunt surprinsă că Emily a noastră a intrat în grațiile Excelenței Voastre. A fost drăguța fiecărui băiat care se ocupa cu livrările și a coșarilor din vecinătate. Era atât de generoasă cu ei...

Justin trânti jos furculița.

— M-am săturat. Vorbise încet, dar pe un ton amenințător. Trecutul pupilei mele nu are de ce să fie problema nimănui, decât a mea. Nu voi accepta să fie bârfită la propria ei masă. Cine vrea să facă asta nu e bine-venit în casa mea.

Privirea lui posesivă o făcu să simtă o căldură ciudată în stomac.

Cecille își puse șervetul jos.

— Celelalte fete aveau dreptate, mamă. Omul este un sălbatic. Nu mă mărit cu el! Pur și simplu n-o voi face!

— Asta e o ușurare, mai ales că eu nu ți-am pus blestemata asta de întrebare, strigă Justin.

Cecille și mama ei se ridicară.

— Haide, contesă, se grăbi ducesa să intervină. Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul fiului meu. Sunt sigură că nu a intenționat să...

Înainte ca ea să termine, Gracie veni tropăind din bucătărie, răsucindu-și șorțul în mâini. Obrajii ei roșii în mod normal deveniseră palizi ca ai unei stafii. Îi șopti ceva stăpânei sale. Ducesa făcu ochii mari și aruncă o privire pe furiș la podea. Emily își ridică picioarele pe scaun, de parcă ar fi fost un gest normal.

Cecille țipă.

Urletele ei stridente făcură să cadă bucăți de tencuială din tavan. O priviră cu groază când sări pe scaunul de brocart, apoi pe masă. Când își ridică fustele și le scutură sălbatic, motivul sperieturii ei deveni destul de clar. De pantalonașii ei era agățat un homar viu, cu cleștii zimțați încurcați printre volanele ei fermecător de albe.

Emily mușcă dintr-un crevete succulent și urmări cu un vag interes cum Cecille dansa printre vesela de pe masă. Soții băjbăiau pe sub fustele ei, încercând să smulgă creatura încăpățânată. Lily și Millicent săriseră pe un scaun și se țineau în brațe una pe cealaltă, în timp ce Edith și ducesa încercau s-o liniștească pe contesa isterică. Un cârd de servitori se grăbiră în sala de mese, târându-se pe mâini și pe genunchi pentru a prinde ceilalți homari care fugeau pe covor.

În cele din urmă, Justin fu cel care reuși să scoată nefericitul homar din lenjeria lui Cecille. I-l aruncă lui Gracie, care-l băgă în șorțul ei și dădu fuga la bucătărie. Când fu prins și ultimul homar, Cecille se prăbuși, smiorcăindu-se, în brațele mamei sale.

Contesa minionă se ridică în picioare. Vocea ei tremura de indignare.

— Trebuie să spun că nu am mai văzut niciodată un spectacol atât de scandalos.

Emily mușcă din alt crevete.

— Sunt de acord, din toată inima. Fundele alea roz de pe pantalonașii lui Cecille m-au speriat de moarte.

Toți ochii se întoarseră spre ea. Emily se opri din mestecat. Poate că acum ar fi fost un moment bun să se retragă, se gândi ea. Se ridică, ascunzând un castron de creveți sub braț, simțind dintr-odată că îi e foarte foame.

– Emily. Era un singur cuvânt, care fusese rostit pe un ton catifelat.

Se opri o clipă, apoi își continuă drumul. Până la ușă mai erau trei pași. Îi numără în gând. Unu. Doi.

– Emily Claire Scarborough! tună vocea lui Justin.

Argintăria se zgudui. Picăturile de cristal ale candelabrului scosaseră câte un clinchet, ca niște clopoței. Nimeni nu îndrăznea nici măcar să respire.

Emily se roti încet pe călcâie.

– Da, domnule?

Arată cu degetul spre ea, cu fața palidă.

– Ești o...

Se uită la Cecille, apoi din nou la ea. Mâna începu să-i tremure. Îi scăpă un scrâșnet furios, apoi altul.

Dintr-odată își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Toți se holbară la el. Una câte una, servitoarele veniră să tragă cu ochiul în sufragerie, cu bonetele albe ivindu-se pe rând. Gracie se dădu deoparte, ca să vadă cu toții ceea ce nu se mai văzuse niciodată – stăpânul de la conacul Grymwilde hohotind de râs. Justin se cufundă în scaunul lui, ținându-se de stomac, apoi se lăsă pe podea, încă hohotind de râs.

Când singurul ei fiu dispăru sub fața de masă, ducesa se ridică.

– Poate că ar trebui să ne retragem în salon ca să luăm desertul, anunță ca și când ar fi fost sfârșitul unui dineu obișnuit și moștenitorul titlului și al averii Winthrop nu ar fi fost complet nebun.

– Mi-am pierdut pofta, izbucni contesa, trăgând-o pe Cecille spre ușă cu o ură glacială. Vino, dragă! Mergem acasă. Și nu ne vom întoarce până nu vom primi scuze oficiale.

Restul familiei ieși în șir indian, Harold și Herbert bombănind ceva despre faptul că fuseseră lipsiți de coniacul și de trabucurile de după cină. Ușa de la bucătărie se închise. Emily puse vasul pe bufet și se strecură spre capătul mesei de parcă s-ar fi apropiat de un mistreț turbat. Justin fornăia ca un animal.

Se ridică pe vârful picioarelor și se uită peste marginea mesei. Justin stătea sprijinit de scaun, cutremurându-se de râs. Își șterse lacrimile din ochi și respiră șuierător.

– De fiecare dată când mă gândesc... cum dansa pe masă... și pantalonașii aceia ridicoli... pur și simplu nu pot...

Luptându-se pentru aer, imită niște clești cu degetele sale lungi. Emily chicoti.

În curând începu să râdă pe înfundate. Genunchii îi cedară și căzu pe covor alături de el, prinzându-se de burtă în timp ce izbucni la rândul ei în râs.

Justin lovi cu pumnul în podea, încercând să se controleze.

Emily se luptă să tragă o gură de aer.

– N-am mai văzut-o pe Cecille mișcându-se atât de repede de când i-am uns cu ceară tălpile pantofilor de balet.

El se prăbuși peste umărul ei.

– Mi-e groază numai când mă gândesc. Doamne, trebuie să fi fost îngrozitoare!

– Absolut, admise ea cu modestie.

Se sprijiniră unul de celălalt și se relaxară, știind ar fi căzut dacă nu rămâneau așa. Conversațiile pompoase și tăcerile incomode din ultimele săptămâni dispărură în căldura apropierii din acel moment. Părea absolut normal ca Emily să se întindă și să-i îndepărteze o suviță de păr din ochi. La fel de normal ca el să-i prindă mâna și să i-o mângâie.

Zâmbetul lui se îndulci.

– Ce-o să mă fac eu cu tine?

Dintr-odată, se treziră că fețele lor erau foarte aproape una de cealaltă. Destul de aproape cât să vadă scânteia care se aprinse în ochii lui. Pericolul inundă aerul, la fel de ascuțit și usturător ca mirosul unui trăsnet într-o zi de vară.

– Vino aici, fată rea ce ești, îi șopti el. Stai în poala mea și o să-ți spun o poveste înainte de culcare.

Emily suspină ușor când o trase în poala lui și își lipi gura de a lui. Era ca atunci când o flacăra se apropie de ceara fierbinte. Buzele ei se topiră sub atingerea lui, și sărutul deveni și mai profund. O durere dulce și nesfârșită îi înmuie oasele. Își incurcă mâinile în părul de la ceafa lui, minunându-se de cât de mătăsos era spre deosebire de gulerul apretat. Mirosul lui o copleșea. Ea se frecă de el într-o încercare de a se lipi de el și mai mult, de a absorbi cumva

toate texturile și mirosurile lui, cele din acel moment și cele cunoscute anterior.

Justin gemu.

– O să mă omori, femeie, murmură el lipit de buzele ei.

Apoi îi cuceri din nou gura cu limba, într-un gest plin de posesivitate.

Justin nu era sigur cum reușise Emily, dar arăta la fel de ispititor în hainele ei stupide ca atunci când fusese goală pe plajă, la lumina lunii. Fiecare bucată de dantelă, nasture de perle, bridă și butonieră constituia o provocare în fața dorinței lui. Era îmbrăcată ca un tort cu volane și el nu dorea nimic mai mult decât să lingă toată glazura de pe ea. Felul sălbatic în care răspundea la atingerea lui îi spulberă toate inhibițiile. Depuse un șir de săruturi pe gâtul ei.

Nici chiar straturile scrobite ale jupoanelor ei nu erau suficiente pentru a-i ascunde lui Emily dovada că Justin o dorea. Își împinse mărul spre ea, și duritatea lui o făcu să se cutremure.

Cu o înjurătură, Justin se întinse sub fusta ei și împinse la o parte crinolina până când nu-i mai separa decât bumbacul transparent al pantalonașilor și pânza scrobită a pantalonilor lui. Ea gemu sărutându-l când îi simți mâna acolo, atingând-o, mângâind-o, tentând-o, până nu mai simți nimic altceva. Un strigăt neajutorat, pe jumătate de teamă, pe jumătate de dorință, îi rămase captiv în gât.

– Doamne, Dumnezeuule, este o nebunie! explodă el, îndepărțându-l din poala lui.

Se ridică și se îndreptă spre bufet, trecându-și o mână prin păr. Când își turnă vin într-un pahar, umplându-l până la refuz, Emily văzu că mâna îi tremura violent.

Se ridică și ea în picioare, netezindu-și fustele cu mâinile tremurânde.

– De ce? spuse ea încet. De ce trebuie să fie nebunie?

El ridică paharul și-l bău până la fund.

– În afară de faptul că ne zvârcoleam pe podeaua din sufragerie, cu o bucătărie plină de servitori guralivi la doar un geamăt distanță?

Ea încuviință, refuzând să-i facă situația mai ușoară.

– În afară de asta.

Justin trânti jos paharul. Știa că nu era suficient să pună o distanță fizică între ei. Ea putea trece peste asta cu o singură privire seducătoare. Trebuia să pună o distanță emoțională între ei.

Trebuia să construiască ziduri atât de înalte, încât ea să nu le poată dăra. Chiar dacă asta înseamnă să o îndepărteze pentru totdeauna de inima lui.

— Ești prea tânără pentru mine, spuse el.

Emily tresări la tonul lipsit de emoție al lui Justin.

— Și Cecille? Și ea e prea tânără pentru tine? Nu este ea genul de soție pe care mama ta ar alege-o pentru tine?

El se întoarse cu fața spre ea.

— Cecille nu este nici pupila, nici responsabilitatea mea. Tu ești. Dacă aș fi avut un gram de creier, i-aș fi declarat dragoste eternă în seara asta.

Ea își țuguie buzele, gânditoare.

— Asta ar însemna că ar deveni mătușa sau mama mea vitregă?

Justin o prinse puternic de umeri și o trase la piept.

— Țasta nu e un joc. Crezi că Țasta e motivul pentru care David te-a încredințat în grija mea? Ca să-ți compromit reputația ca un ticălos, fără să mă gândesc la viitorul tău? Crezi că asta și-ar fi dorit tatăl tău?

Ea îi întâlnește privirea fățiș.

— Tatăl meu e mort. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine.

Măinile lui înghețară. Râse tremurând.

— Da, ar trebui, nu-i așa?

— Justin! strigă ea după el, când el se întoarse să plece, speriată de disperarea pe care o citise în ochii lui.

El plecă de lângă ea cu un mers ciudat de poticnit, ca al unui bărbat rănit. Emily se prăbuși jos, printre rămășițele dineului și își îngropă capul în palme.

Emily Claire Scarborough era o fată foarte rea. Auzise lucrul acesta ani la rând, iar într-un mic cotlon din inima ei chiar ajunsese să îl creadă. Așa că, atunci când Justin se închise din nou în spatele unui zid de reacții glaciale și rezervate, își propuse singurul lucru la care se pricepea cel mai bine. Să se comporte urât.

Mergea Țanțoșă într-o pereche de pantaloni vechi de-ai lui Justin și un sacou de echitație pe care Edith îl aruncase, cu buclele nepieptănate în dezordine.

Dar calmul lui Justin rămânea netulburat. Când începu să-și piereze vorbele cu obscenități, el se răzbună angajând un profesor de artă și un maestru de dans, toți demisionând cu istericale în decurs

de o săptămână. Când ea scurtase toți pantalonii, el chemă un croitor și comandă alții noi. Când ea înfundă coșul șemineului din birou cu jupoane, murdărind camera cu praf de cărbune și funingine, el se duse să lucreze în bibliotecă până când camera fu bine aerisită și curățată.

Cu servitorii și familia nu mai vorbea pe un ton arrogant, dar era distant. Încetă să mai cânte pe timpul nopții. Pianul cel mare din salon începu să adune un strat subțire de praf. Slugile atribuiră acest lucru veseliei sale temporare și apoi unei febre cerebrale de care suferise în timpul călătoriilor sale exotice. Nimeni nu știa să explice comportamentul domnișoarei Emily, cu toate că Jimmie, grăjdașul, un romano-catolic devotat, fu primul care vorbi de o eventuală posedare diavolească. Acesta jură că se uitase în sus la fereastra ei care era luminată noaptea și văzuse obiecte zburând, mânite de blesteme atât de îngrozitoare, că luaseră foc până și urechile lui de om.

Scuzele formale pe care ducsa le trimisese lui Cecille și mamei sale, după dineul dezastruos, le cumpără iertarea, dar nu și tăcerea. Prin Londra se răspândi zvonul că ducele de Winthrop ținea o femeie nebună, o creatură sălbatică pe care mai bine ar trimite-o la azilul Bedlam înainte să rănească pe cineva. Oamenii erau dornici să primească invitații la balul la care ducsa avea de gând s-o introducă pe Emily în societate, în speranța că vor fi martori la o scenă cu pupila excentrică a ducelui.

Într-o dimineață extrem de rece de ianuarie, ușa biroului se deschise larg, și Emily dădu buzna peste Justin și Penfeld, urmată de un grup gălăgios de servitori.

Justin abia dacă își ridică privirea din registru.

– Bună dimineața, Emily.

Vocea lui puternică se făcu auzită peste vacarm.

– Bună dimineața, domnule, răspunse ea cu mult calm.

Penfeld își făcu de lucru, aranjând o stivă perfect aliniată de hârtii. Emily rămase țeapănă, și în ochii ei se citea pericolul în timp ce servitorii se îngămădiră în jurul biroului.

– Domnule, trebuie să insist să-mi oferiți un moment din timpul dumneavoastră...

– ... nu poate fi tolerată, Excelență, pentru nici o zi în plus...

– Trebuie să luați măsuri, milord, înainte să dea foc la casă cu noi înăuntru!

Justin ridică o mână, cerându-le să facă liniște.

— Fiecare pe rând, vă rog!

Gracie fu prima care făcu un pas înainte. Ceilalți servitori fură reduși la tăcere în semn de respect față de vârsta și anii de serviciu pentru familia Connor.

— Eu nu sunt genul care să-mi bag nasul în treburile familiei, Excelență. Știu că fata are o inimă bună, dar...

— Continuă, Gracie! Ascult.

Bucătăreasa își strânse șorțul.

— Am lăsat plăcinta pe pervazul ferestrei doar pentru un minut, domnule, iar acum nu mai avem nici un pic de rubarbă pentru prânz.

O servitoare cu față de cal își iți nasul peste umărul lui Gracie.

— Nu va mai fi nevoie de rubarbă, domnule, pentru că trebuia s-o ia preotul, dar fata l-a gonit, spunându-i că poate să-și ia Biblia și să și-o bage în...

Când unul dintre vaeții mai tineri chicoti, camerista puse mâna la urechea lui Justin și-i șopti ceva care îl determină să facă ochii mari.

— Mmm. Nu știam să se poate așa ceva.

Emily dădu ochii peste cap, evident plictisită.

Valetul lui Harold, Herbert și Harvey se împinse în față.

— Asta nu e nimic, Excelență, uitați ce a făcut cu pălăria pe care stăpânul meu și-a cumpărat-o pentru balul de săptămâna viitoare.

Și împinse jobenul în mâna lui Justin. Din interiorul lui se auzi un mieunat ciudat, și dublura de mătase se mișcă.

Când Justin își ridică privirea, era tot un zâmbet.

— A pus puii de pisică înăuntru?

Valetul explodează:

— Bineînțeles că nu aveam un coș pentru pisoi. A ascuns pălăria în grajd, ca s-o găsească pisica-mamă. Vai, stăpânul Harold va fi turbat de furie!

Justin zâmbi și mai larg.

— Stăpânul Harold, ai spus? Îi înapoie pălăria. Du-o imediat înapoi la grajduri! Poate că atunci când stăpânul Harold va găsi o slujbă potrivită, își va cumpăra alta. Pentru moment, puteți pleca toți.

— Dar, domnule...

— Excelența Voastră, nu e timp. Balul e vinerea viitoare!

— Milord...

— Bună ziua, spuse Justin pe un ton care nu mai admitea nici o discuție.

Emily rămase într-o tăcere posacă în timp ce acuzatorii ei dezamăgiți se strecurară afară. Penfeld îi urmă încet, clătinând din cap și mormăind încetișor.

Ușa se închise și ei rămaseră singuri. Justin își scoase ochelarii, se lăsă pe spate în scaun și își privi din cap până-n picioare pupila. Dacă încerca să pară băiețoasă, atunci eșuase lamentabil. Pantalonii nu făceau decât să-i sublinieze talia subțire și să-i îmbrace perfect linia voluptuoasă a posteriorului. Jacheta lui Edith nu fusese croită pentru un piept atât de generos ca al lui Emily. Nestânjeniți de vreun corset sau cămășuță, sânii ei se împingeau în materialul uzat.

Doar puțina culoare din obraji trăda faptul că simțea privirea lui scrutătoare. Stătea dreaptă și mândră, atitudine care o făcea să pară atât de fragilă, și totuși de neatins.

El își împreună degetele sub bărbie.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

Ea își încrucișă brațele la piept și suflă o buclă rebelă care îi intra din ochi.

— Sunt niște mincinoși afurisiți cu toții.

— Nu l-ai înjurat pe preot?

— Nu, la naiba!

Buzele lui zvâcniră.

— N-ai mâncat toată plăcinta cu rubarbă?

— Sigur că nu. I-am dat-o lui Budincuță. Buldogii adoră rubarba.

— Și n-ai lăsat tu pisica din grajd să fete în pălăria nouă a lui Harold?

— Se știe că pisicile sunt încăpățânate. Fată acolo unde au chef.

Oftând, își puse din nou ochelarii și se întoarse să scrie în registrul din fața lui.

— Foarte bine. Poți pleca.

Emily trânti palmele pe birou.

— N-ai de gând să mă pedepsești măcar?

— Să te pedepsesc? Mușcă vârful peniței. Dacă vrei, poți să iei cina în camera ta.

Ea vorbi printre dinți:

— Eu mănânc numai în camera mea.

— Atunci poți să iei cina în sufragerie. Dădu o pagină din registru.

— Naiba să te ia, îi șopti ea cu vocea răgușită de emoție.

Justin nici măcar nu-și ridică privirea. Ea se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

— Emily?

Ea se întoarse cu mâna pe clanță.

Penița lui continuă să scrie fără întrerupere.

— Nimic din ceea ce faci, oricât de oribil ar fi, nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Mâna lui se opri, și el o privi peste rama ochelarilor. Nici faptul că nu sunt liber să acționez conform acestor sentimente.

Emily deschise larg ușa, îngrozită de lacrimile trădătoare care îi înțepau ochii. Închise ușa în urma ei și se lipi de ea, strângând ochii care o ardeau. Când îi deschise, un munte negru îi bloca privirea.

Clipi ca să alunge lacrimile și se trezi față în față cu reverele apretate ale lui Penfeld.

— Penfeld? Ce naiba...

Fu complet nepregătită când degetele grăsuțe ale valetului îi prinseră urechea și o ciupiră atât de puternic, că până și Doreen Dobbins ar fi leșinat de invidie. Emily rămase cu gura căscată mai mult de uimire decât de durere.

Penfeld își împinse fața spre Emily.

— Dispari, domnișorico, șuieră el, sau o să-ți dau eu un motiv adevărat să plângi.

— Cum îndrăznești...!

Strigătul de protest al lui Emily fu întrerupt de o mișcare bruscă ce aproape o ridică de la pământ. Simți ace de durere în cap. Oriunde s-ar fi dus Penfeld, era clar că voia să-i ia urechea cu el, fie că era încă prinsă de capul ei, fie nu. Picioarele lui Emily alunecară pe podeaua de lemn lustruit, dar el nu ezită nici o clipă. Un lacheu rânji și deschise larg ușa care ducea spre hol.

De după colț apărură un cap cu bonetă, apoi altul. Ușile se deschiseră. Fețele servitorilor se iviră la ferestre. Slugile se uitau cu gurile căscate cum valetul manierat al stăpânului lor o târa pe Emily, vâitându-se, prin hol și în sus pe scări.

Când Justin ieși din birou ca să afle de ce se auziseră aplauze, nu găsi nimic altceva decât un cârd de servitori care lustruiau de zor balustrada deja sclipitoare.

Capitolul 23



Mă rog ca bărbatul pe care îl vei alege să fie demn de un astfel de premiu...

Penfeld o îmbrânci deloc blând pe Emily în dormitorul ei. Ea își pipăi urechea, surprinsă s-o găsească încă la locul ei, apoi se întoarse cu fața spre el, cu pumnii încleștați.

Valetul se așează între pat și ușă.

– Am avut șapte frați mai mici, și toți erau mai corpolenți și mai răi decât tine, dragă. Gândește-te la asta.

Emily se gândi. Mâinile lui Penfeld atârnavă ca niște jamboane care ieșeau din mânecile imaculate. Ea se lăsă să cadă pe marginea patului și îi aruncă o privire posacă.

Întorcându-i un zâmbet dulce, el încuie ușa și lăsă cheia să cadă în buzunarul vestei.

Ea își frecă urechea care îi pulsa.

– Ce-ai de gând să faci? Să mă bați?

– Ar fi un pic cam târziu, nu crezi? Cuiva ar fi trebuit să-i pese suficient de mult cât să-ți smulgă urechile și să-ți dea bătaie cu mult timp în urmă. Dar nimănui nu i-a păsat, nu-i așa?

Nu limbajul șocant de direct, ci lipsa totală de compasiune din tonul său îl făcu atât de convingător. Trase scaunul de la șemineu, îl întoarse și îl încălecă.

– Vai, Penfeld, dar aproape că nu te recunosc, zise Emily cu uimire.

– Nu, nu mă cunoști, admise el vesel. Și cred că a venit timpul să remediem acest lucru. M-am născut pe Tenant Street, al doilea fiu din cincisprezece, dintre care trei au murit la naștere. Tatăl meu era tăbăcar, mama, o bețivă. Eram cunoscut mai ales cu porecla deloc demnă de Penny. Sora mea mai mare a murit de febră tifoidă la vârsta de cincisprezece ani. Înainte ca trupul ei să apuce să se răcească, am prins o slujbă la o mercerie de pe Bond Street, unde l-am cunoscut pe primul meu stăpân.

Emily încuviință circumspectă, dar plină de compasiune. Ambiție. O gândire echilibrată. Dorință de independență. Erau trăsături pe care le respecta.

— Am descoperit că, dacă lucram ca valet pentru un gentleman adevărat, ca să spunem așa, aveam parte de lucruri mai bune în viață și câștigam și ceva bani.

— Nu te plictisești niciodată să faci parte din plebe? Nu vrei niciodată să fii tu acel gentleman?

— Un gentleman are multe responsabilități. Eu am doar una. Să mă asigur că stăpânul meu e fericit.

Ea trasă cu vârful gheții modelul de frunze de aur de pe covor.

— Înțeleg. De asta m-ai târât până aici? Pentru că intervin în această sarcină?

— Exact.

Emily înghiți cu greu, pregătindu-se sufletește să audă încă o dată că nu era dorită. Într-un fel, cuvintele aveau s-o doară mai mult pentru că veneau din partea unui valet blând. Penfeld nu o certase niciodată.

— Ce ai vrea să fac? Să dispar din viața lui din nou? Pentru totdeauna, de data asta?

— Crezi că asta l-ar face fericit?

Ea îi scrută chipul serios.

— Sincer, nu știu.

Penfeld își încrucișă brațele pe spătarul scaunului.

— De ce nu-i dai exact ceea ce dorește? În primul rând, trebuie să încetezi cu comportamentul ăsta infernal.

— Am încercat deja să mă port ca o lady. Am fost amândoi nefericiți.

Un zâmbet triumfător apărui pe fața rotundă a valetului.

— A, dar asta a fost pentru că stăpânul meu nu are nevoie de o lady. Stăpânul meu are nevoie de o femeie.

Justin surzise complet. Ascundea acest lucru în spatele unui zâmbet politicos în timp ce se plimba printre oaspeții din sala de bal. Îi simțea că-i ating mâneca, îi vedea zâmbindu-i în semn de salut, dar de pe buzele lor nu ieșeau decât baliverne fără sens. Muzica orchestrei așezată pe podium îi trecea pe lângă urechi așa cum alunecă apa de ploaie pe o mușama. Arcușurile alunecau într-o frenezie pe corzile de vioară. Degetele trăgeau de firele harpei. Cu toate acestea, Justin nu putea auzi nimic în afară de tăcerea îngrozitoare din mintea lui. Nu numai că își pierduse capacitatea de a scrie muzică; își

pierduse și abilitatea de-a o auzi. Se întrebă cum de nu înnebunise Beethoven după ce surzise.

– Excelență? După tonul răbdător al lacheului, Justin știu că îi repetase de mai multe ori întrebarea. Mai doriți șampanie?

– Mulțumesc, Sims, răspunse el înăbușit, de parcă glasul i-ar fi venit de sub valurile asurzitoare ale unui ocean.

Luă un pahar de pe tavă și îl duse la buze. Bulele îi gâdilară nările.

Lui i se păruse că balul acesta fusese o idee proastă de la început, dar mama lui se bosumflase până când cedase în fața dorințelor ei. Se aștepta în orice moment ca Emily să apară balansându-se pe unul din candelabre sau să intre călare pe Budincuță prin ușile de sticlă. Rămăsese îmbufnată în camera ei toată săptămâna, fără îndoială planificându-și o răzbunare oribilă pentru că o trata cu indiferență. Ce loc mai bun pentru a-și duce răzbunarea la bun sfârșit, decât la balul oferit în cinstea ei? Cineva se lovi de el în trecere, și el tresări, împrăștiind șampanie pe mânușa lui albă. Își blestemă încet nervii întinși la maximum.

Goli paharul. Dacă ar ști ea ce preț trebuia să plătească pentru reacțiile astea pline de apatie.

Își zări reflexia într-o oglindă atârnată între două coloane. Aproape că putea să vadă favoriții tatălui său suprapuși peste fața lui serioasă. Incapabil să mai suporte tăcerea apăsătoare din mintea lui, făcuse ieri o vizită la birourile Winthrop și petrecuse ore în șir într-o cămăruță plină de praf, citind cifre fără sens.

Printr-un val de saluturi, le văzu la ușă pe Cecille du Pardieu și pe mama ei, ținându-se de braț de parcă s-ar fi temut să nu sară vreun crustaceu fanatic și să le ciupească cu cleștii. Se părea că teama și sentimentele rănite fuseseră întrecute în intensitate de curiozitate și de groaza că ar putea lipsi de la cel mai important eveniment social al sezonului.

Camera se învârtea în jurul lui Justin, dizolvându-se într-un tablou neclar de veselie și sărbătoare. Nu auzea nimic în afară de bătăile înfundate ale propriei sale inimi.

Porni să caute mai multă șampanie când o siluetă subțire se strecură printre ușile de sticlă, în sala de bal. Nu se auzi nici o fanfară, nu se lăsă nici o liniște stranie care să anunțe sosirea ei, dar inima lui Justin tremură pe loc și în minte începu să-i cânte sălbatic *On Wings of Song*, al lui Mendelssohn.

Emily.

O Emily liniștită, nu și îmblânzită, cu pielea albă strălucind, cu ochii ei întunecați vibrând de veselie și de curiozitate. Purta o rochie de mătase crem, împodobită cu trandafiri. Volanele de dantelă drapau o turnură modestă, curgând în jos într-o trenă scurtă decorată cu trei funde simple. În păr avea o coroaniță din trandafiri de mătase. Buclele îi încadrau fața la fel ca pe insulă și nu mai erau rigide, ci moi și libere, numai perfecte ca un bărbat să-și îngroape mâna prin ele.

Justin pluti spre ea ca un călător care simțise o adiere de primăvară într-o tundră înghețată.

— Mai doriți șampanie, domnule?

Justin se retrase din fața tăvii pe care lacheul i-o împinse sub nas.

— Doamne, Sims, chiar trebuie să urlî în acest fel?

Fu asaltat de priviri curioase, iar Justin își dădu seama că țipase la sărmanul om. Înainte să apuce să-și ceară scuze, deveni conștient de alte sunete – zornăitul nervos al tăvii purtate de lacheu, notele stridente din vocea lui Cecille, râsul insipid al lui Harold. Femeile păreau să tropăie în pantofii lor de dans ca niște urși dansatori. Aproape că putea jura că auzea clinchetul unui ac de păr alunecând din cocul îngrijit al unei dansatoare.

Justin îl apucă de mânecă pe lacheu.

— Ai auzit asta?

— Desigur, domnule. Cum spuneți dumneavoastră, domnule.

Sims se desprinsese ușor și fugi la bucătărie, în mod evident speriat de gândul că stăpânul se afla din nou în ghearele unei noi crize de febră.

Privirea lui Justin zbură spre ușă. Mama lui se așezase alături de Emily. Ochii ei se plimbară pe șirul de scaune aurite așezate la perete, unde stătea Emily cu mâinile înmănușate împreunate cu sfială în poală. Fiind necăsătorită, trebuia să rămână lângă însoțitoarea ei până când era invitată la dans și să se întoarcă în același loc după fiecare dans.

Și alți invitați din cameră deveniră conștienți de prezența lor, iar murmururile și șoaptele prinseră contur, furnicând urechile lui Justin. Un cuplu trecu dansând prin fața lui.

— Ea trebuie să fie, dragă, spuse bărbatul. Uită-te cum se agită ducăsa în preajma ei.

– Nu pare deloc nebuna despre care ne-a vorbit contesa, nu-i așa?

Răspunsul lui se pierdu în foșnetul înnebunitor al rochiei de taf-ta al soției. Justin păși înainte, hotărât să ajungă la Emily de data asta. Când tocmai să ajungă, un tânăr cu perciuni i-o luă înainte și el rămase să privească prosteste la scaunul ei gol.

Mama lui bătea ritmul cu piciorul; zulufii ei se mișcau.

– Bună, dragul meu. Te distrezi?

– Nemaipomenit, minți el.

Alunecă în spatele scaunului lui Emily și se sprijini de perete, hotărât să rămână acolo până când se va întoarce ea. Nu era singurul care o urmărea din priviri. Capetele se întorceau după ea când se răsucea în jurul camerei într-un vârtej feeric de alb și trandafiriu. Justin începu să respire mai greu. Voia să danseze cu ea așa cum dansase în Noua Zeelandă. Voia să-și răsfire mâna pe coastele ei delicate și la naiba cu consecințele. În timp ce o privea, inima lui se avântă într-un cântec nechibzuit. Degetele sale băteau darabana pe spătarul scaunului, dorindu-și cu ardoare o bucată de hârtie pe care să scrie melodia.

În cele din urmă, dansul se termină, iar Emily și escorta ei se întoarseră la scaun. Justin își îndepărtă o scamă minusculă de pe mânecă și făcu un pas înainte. Penfeld alese acel moment ca să se aplece și să-i ofere mamei sale niște aperitive de pe o tavă de argint. Înainte ca Justin să ajungă lângă ele, Emily dispăru din nou la brațul altui tânăr admirator. Justin injură în barbă.

Orchestra începu să interpreteze un vals de Brahms care se potrivea perfect cu felul în care se roteau volanele lui Emily.

Mama lui mănca un cârnăcior.

– Ți-e foame, dragă?

Obrazul neted al lui Emily făcu gropițe când îi zâmbi partenerului ei. Justin își înfipse unghiile în spătarul scaunului.

– Foarte!

Penfeld privea radios spre ringul de dans.

– Formează un cuplu fermecător, nu-i așa?

Justin mormăi ceva, refuzând să intre în discuție. Părul auriu al tânărului sclipi când își înclină capul spre Emily.

– Tânărul Peter tocmai a absolvit la Oxford, declară ducesa. Este rațional, inteligent și foarte interesat de afacerile miniere ale tatălui său. O perspectivă pur și simplu minunată.

— O perspectivă pentru ce? izbucni Justin.

Dacă raționalul Peter nu-și ținea mâinile înmănușate pe spatele lui Emily, îi va oferi o perspectivă minunată când îi va îndesa capul în vasul cu puncte.

Mama lui scoase un zgomot misterios.

Justin se aplecă peste umărul ei, întinzându-și gâtul când un alt cuplu îi blocă priveliștea.

— Tuleiele alea îl fac să arate ca un șobolan uriaș, nu crezi? Își mângâie cu îngâmfare propriul maxilar, unde barba crescută de o zi deja îi înțepa pielea.

Ea chicoti.

— Nu fi atât de dur cu băiatul. A trecut atât de mult că ai uitat când ți-au crescut și ție primele tuleie?

Mâna lui Justin îngheță în aer, apoi căzu moale într-o parte. Rezistă tentației de-a se uita în oglindă, de teamă să nu descopere că părul îi albise.

De data asta nu mai așteptă ultima notă a valsului. De îndată ce Penfeld începu să se miște, îl întrecu și se pierdu prin mulțime.

Prinse cu fermitate brațul lui Emily și făcu o plecăciune elegantă.

— Ești amabilă să-mi oferi plăcerea companiei tale pentru un dans?

Ea deschise carnețelul legat de încheietura mâinii cu un șnur de aur și citi. O linie fermecătoare de concentrare îi brăzdă fruntea.

— Mie teamă că nu. Carnețelul meu de dans este plin. Îl bătui pe mânecă. Poate altă dată.

Deranjat de respingerea ei directă, Justin o strânse mai puternic de braț, dar înainte să apuce să protesteze, între ei se auzi un glas cunoscut.

— Vai, bună seara, Excelență. Ce bal fermecător, nu-i așa? Cecille du Pardieu făcu o reverență de școlăriță care îl făcu să se simtă mai degrabă de optzeci de ani, nu de treizeci. Hai, dragă Emily! Un tânăr domn pur și simplu moare să te cunoască.

Justin trebuia să admire oportunismul lui Cecille. Emily era, în mod clar, frumoasa balului, și, dacă se prefăcea prietena ei, își sporea reputația. Înlănțuindu-și brațul cu al lui Emily, Cecille o trase departe, sporovăind de parcă erau cele mai bune prietene. Dispărură într-o mulțime de tineri care râdeau și glumeau.

Justin își târî oasele bătrâne înapoi la scaunul lui Emily și se cufundă în el. Când Sims, care stătea mai în spate, la o distanță discretă,

îi oferi un pahar de șampanie, Justin luă întreaga tavă și și-o puse pe genunchi, lăsându-l pe lacheu să transpire, cu mâinile goale.

– Ți-e sete, dragule? ciripi mama lui.

– Mor de sete, răspunse el.

În timp ce dădu pe gât un pahar, privirea lui înfometată trecu peste mulțime în căutarea unor bucle castanii și a unei coronițe cu trandafiri.

Justin rotea piciorul lung al paharului de șampanie între degete. Sala de bal era aproape la fel de goală ca tava de pe genunchii lui. Capul îi zvâcni, în semn de avertizare.

Era mult după miezul nopții. O mulțime de oameni se adunase la ușă, unde ducesa și Millicent își luau rămas-bun de la ultimii oaspeți. Ar fi trebuit să fie și el lângă ele. Dar pentru că se îndoia de capacitatea lui de-a sta în picioare, rămase tolănit în scaunul său.

Nu-l încânta deloc perspectiva de-a urca pe scările întortocheate până la patul lui mare și singuratic. Penfeld stătea lângă el, fredonând afon. Justin fu uimit că valetul nu leșinase pe loc de supărare. Își scosese cu mult timp în urmă lavaliera pe care Penfeld i-o înnodase cu o grijă minuțioasă și și-o atârname în jurul gâtului.

Miji ochii în timp ce Emily se desprinsese din ultimul grup de admiratori și începu să traverseze sala de dans, cu pantofii fâșâind pe podeaua lustruită. Poate că trandafirii ei de mătase se pleoștiseră de la atâta dans, dar ea arăta la fel de proaspătă ca o ploaie de primăvară în deșert.

Se apropie, ascunzându-și un căscat în mânășă.

– Obosită? Justin își lovi genunchiul în semn de invitație și ridică dintr-o sprânceană.

Obrazul ei făcu o gropiță. Trecu pe lângă el, se aplecă și sărută obrazul lui Penfeld.

– Noapte bună, Penny.

– Penny? mormăi Justin. Ea deja se întorcea cu spatele la el. Și cu mine cum rămâne?

Ea se opri, iar umerii îi păreau ca de alabastru în lumina din ce în ce mai slabă. Justin își încrucișă brațele pe piept și privi drept înainte, regretând provocarea lui copilărească imediat ce-i ieșise pe buze.

Emily se întoarse într-un vârtej de mătase. Mirosul de vanilie și de apă de trandafiri îi zdruncină simțurile. Ea se aplecă ca să-i dea un sărut pe obraz, dar înainte ca să-și dea seama ce avea să facă, Justin

întoarse capul și buzele li se uniră. Sărutul fu scurt, cald și dulce. El știa că nu era corect, dar nu putea să-și refuze gustul buzelor ei, chiar și așa, trecător.

— Vino, draga mea! Ducesa apăru la brațul lui Emily. Vrei să însoțești o bătrână până în camera ei?

În timp ce mama lui o trăgea departe, Emily se uită peste umăr la el. Justin își rezemă capul de spătarul scaunului, dintr-odată trezit din beție de musturarea din ochii ei.

Ceasul de pe palierul de mai jos bătu de două ori. Emily se răsuci în patul ei în timp ce dangătul orologiului încă răsuna prin casă. De ce nu putea să doarmă? Seara fusese un succes zdrobitor. Ar fi trebuit să-și savureze triumful, visând la zilele agitate ce aveau să vină și la invitațiile pe care Penfeld o asigurase că urma să le primească a doua zi.

În schimb, ea se holba cu ochii larg deschiși în întuneric, incapabilă să-și ștergă din minte ultima imagine cu Justin, așa cum stătea singur în lumina slabă, înconjurat de o mare de confetti.

Felul în care se comportase la bal iscase ceva agitație. Își etalase toată frumusețea lui rebelă, cu lavaliera deznodată și picioarele lungi, întinse înaintea lui într-o indolență nedisimulată. Se iscaseră bârfe despre trecutul lui. Destul de ciudat, în timp ce astfel de insinuări ar fi dus la ruinarea unei femei, lui doar îi sporise reputația și îl făcuse și mai dorit de fetele eligibile și de mamele lor. Emily se întreba ce ar fi crezut dacă l-ar fi văzut transpirând ca un fermier de rând sau citind din Biblie în fața unui trib de băștinași.

Postura lui de rebel nu o păcăli. Îi văzuse tristețea din ochi, atunci când o privise plecând. Își atinse buza de jos, amintindu-și de ultimul sărut din noaptea aceea.

Se rostogoli pe spate. În jurul scaunului lui Justin erau numai pahare de șampanie goale. Oare Penfeld rămăsese cu el, ca să-l ajute să meargă la culcare? Dacă se împiedica de ceva în întuneric și cădea? Dumnezeu știa că existau o mulțime de capcane de care te puteai împiedica în acest muzeu aglomerat. Tatăl ei pierduse odată un prieten care, după ce băuse prea mult gin, căzuse în jos pe scări și își frânsese gâtul. Emily se ridică în fund, chinuită de imaginea lui Justin întins pe palierul de la primul etaj, cu cămașa albă pătată de sânge.

Cobori din pat și își puse un halat de cașmir peste cămașa de noapte. Pe măsură ce jucăriile și cărțile de povești dispăruseră din camera ei, se făcuse loc pentru alte lucruri – un birou din lemn

de măsline, tapisat cu catifea, o cutie elegantă cu pulbere de trandafiri, un jurnal frumos din piele, inscripționat cu inițialele ei. Cadouri nu pentru un copil, ci pentru o femeie, toate așezate acolo de mâini magice, nevăzute.

Lăsându-l pe Budincuță să moțăie în fața șemineului, porni în jos pe scări. Tăcerea o învăluia ca o mantie întunecată, făcând-o să își dea seama cât de dor îi era de muzica lui Justin.

Împinse ușa sălii de bal. O rază palidă de lună scliffea prin ferestre, scaldând camera lungă și pustie într-o lumină argintie. Își dădu seama că se comportase ca o prostituată. Desigur că Penfeld își salvase stăpânul până atunci. Tremură pentru că avea picioarele goale și po-deaua de marmură era rece.

Tocmai se întorcea să plece când se auzi o voce din umbră, la fel de răgușită și de tandră ca o atingere.

– Încă îmi datorezi un dans, Emily Scarborough.

Capitolul 24



Am ezitat să vorbesc despre lucruri care te-ar putea deranja...

Justin coborî de pe podium, într-un arc de lumină. Își ținea mâinile înfundate în buzunare și capul înclinat oarecum timid.

Emily simți un nod în gât. Își dădu părul pe spate și strânse mai tare halatul în jurul ei.

– Cum putem dansa? Nu avem muzică.

Ochii lui priviră spre tavanul boltit, înalt.

– N-o auzi? Își coborî privirea spre fața ei. Îngerii cântă de fiecare dată când intri într-o cameră.

Ea râse nervos.

– Cel mai probabil e un cor de demoni.

Justin nu râse. Se îndreptă spre ea, cu pașii mășurați, cu ochii strălucind cu o lumină ciudată. Emily rezistă impulsului de-a o zbughi înapoi pe scări, ca să se ascundă în siguranța pe care i-o oferea patul ei.

Se opri în fața ei și se plecă fără nici o urmă de beție.

– Îmi acordați acest dans, domnișoară Scarborough?

Își deschise brațele spre ea, și întocmai cum se petrecuse în Noua Zeelandă, Emily păși între ele, incapabilă să facă altfel. Justin o ținu cu decență și plutiră amândoi pe podea într-o tăcere stranie. Emily nu îndrăznea să se uite la fața lui, așa că se uita la pieptul lui în schimb, dureros de conștientă de mișcarea mușchilor săi puternici, de ritmul impecabil, de respirația echilibrată.

Fiecare atingere ușoară a trupurilor lor în întuneric o făcea să se simtă suspendată peste o prăpastie periculoasă, de unde și-ar fi pierdut viața dacă ar fi căzut. Vârfurile sânilor împungeau în bumbacul moale al cămășii de noapte.

Răsuflarea lui caldă și parfumată de șampanie îi atinse urechea.

— Acum poți s-o auzi? șopti el. Acordurile asurzitoare? Suspînul harpei? Geamătul oboiului?

— Nu aud decât bubuituri.

— Bubuituri?

— Inima mea.

El răsfe încet și o strânse ușor în brațe. Încetini și o eliberă fără tragere de inimă, de parcă ar fi auzit muzica terminându-se. Emily încă îi mai auzea ecoul dulce-amărui plutind în aer.

Făcu un pas mai departe de el.

— Ar fi mai bine să plec. Am vrut să mă asigur că ești bine, dar acum ar trebui să urc. Este târziu.

— Prea târziu.

Era posibil să-și fi imaginat cuvintele șoptite. Când se întoarse să plece, el o strigă.

Ea se opri. Ochii lor se întâlniră peste întinderea de marmură scăldată în lumina lunii.

— Ai fost superbă în seara asta. Aș fi vrut să te vadă și David. M-ai făcut... își strânse pumnii și îi băgă înapoi în buzunare... mândru.

Emily înghiți nodul din gât și fugi din sala de bal, lăsându-l pe Justin așa cum îl găsisese.

Singur.

În dimineața următoare, când Emily se așeză pe scaunul ei la micul dejun, Justin o întâmpină cu un semn politicos din cap. El și Harold erau implicați într-o dezbatere aprinsă privind eficiența navelor cu pânze comparativ cu a celor cu aburi. Le aruncă o privire pe furiș peste paharul cu lapte. Haina lui neagră era impecabilă și lavaliera

gri legată în falduri elegante. Nu semăna deloc cu rebelul care dansase cu ea noaptea trecută, în sala de bal.

Se uită în sus la lampa cu gaz, dar nu auzi nici un cor de îngeri care să-i anunțe sosirea. Justin nu părea genul de om înclinat spre astfel de nebunii romantice. Deși nu purta nici un semn vizibil după excesele din ziua anterioară, se întrebă dacă nu cumva fusese prea beat ca să-și amintească dansul lor.

O servitoare se aplecă peste umărul lui cu un platou de argint.

– Hering afumat, Excelență?

Emily își imaginează ridurile fine din jurul gurii sale când îi răspunse:

– Nu, mulțumesc, Libby.

Mama lui luă furculița și o înfipse în heringii din farfuria ei, umplând sufrageria cu aroma înțepătoare de pește. Justin își împinse farfuria, și Emily își băgă un biscuit cald în gură ca să-și ascundă zâmbetul.

– Vei ieși azi, Emily?

Întrebarea lui o prinse cu garda jos, și înghiți repede, lingând și frimiturile.

– După-amiază aș putea merge cu Lily la cumpărături.

Își ținu respirația, așteptându-se să-i îngrădească libertatea așa cum o făcuse pe insulă.

El își luă șervetul din poală și își tamponă buzele.

– Puteți lua cupeul, dacă vreți. Îi voi spune vizitiului să-l pregătească. Dacă doriți să cumpărați ceva, treceți totul în contul meu.

– Vai, mulțumesc... Excelență.

La cuvintele ei pline de respect îi aruncă o privire imposibil de citit, care putea fi interpretată drept nemulțumire.

– Tu mergi azi la birou, dragule? Întrebă ducesa, cu vocea puțin mai stridentă decât în mod obișnuit.

Justin tresări și își duse degetele la tâmplă.

– S-ar putea. Am contabilitatea de făcut.

Ea mușcă dintr-un hering cu o plăcere nedisimulată.

– Nu avem oameni angajați pentru asta?

Justin îi aruncă o privire întunecată.

– Bineînțeles că avem. Dar chiar și cei mai buni oameni trebuie supravegheați.

În timp ce Harold se lansă într-un monolog, anunțând că moartorele cu aburi erau uneltele diavolului și prezicând o revenire

la corăbiile cu vele pentru toți oamenii cu teamă de Dumnezeu, Emily se scuză și se retrase.

Când se întoarse în camera ei, pe la mijlocul dimineții, zânele o vizitaseră din nou. O mantie elegantă din lână de culoarea prunei era întinsă pe patul ei. Printre pliurile sale se afla o un carnețel sidefat. Îi atinse lucrătura rece, amintindu-și cuvintele lui Justin.

„M-ai făcut mândru.“

Îi făcuse pe oameni să simtă multe lucruri de când tatăl ei murise – rușine, furie, jenă, frustrare, ură –, dar nu-și amintea dacă mai fusese cineva mândru de ea. Frecă materialul moale și înțepător al pelerinei de obraz, știind că nu-și imagina izul de rom din faldurile sale.

– Ce face acum, Penfeld? șopti Justin.

Penfeld își coborî ziarul câțiva milimetri și se uită pe deasupra lui.

– Panglici, domnule. A terminat cu broșele și s-a dus la panglici.

Justin aruncă o privire pe furiș, pe după marginea ziarului, mijind ochii din cauza soarelui de la apus, care se reflecta în vitrina magazinului. Emily stătea la teighea, studiind un aranjament de panglici pe care i le recomandase o vânzătoare lingușitoare. Își țuguie buzele indecisă, apoi alese o panglică vișinie și o ridică lângă obrazul ei cu gropițe, ca să o admire Lily. Gestul era atât de copilăresc și de lipsit de griji, că îi făcu inima să tresară. Privi fascinat cum catifeaua îi mângâia pielea. Îl mâncau degetele să facă la fel.

Fără nici un avertisment, lăsă panglica și se uită la fereastră. Justin ridică ziarul și își îngropă nasul în el.

Penfeld tropăi cu picioarele pe trotuar și își aranjă gulerul hainei.

– Mi-au amorțit din nou degetele de la picioare.

– Mișcă-le, sări Justin, îndrăznind să se uite iarăși pe furiș pe după ziar.

Zgomotul unei trăsurii care tocmai trecea prin fața lor îi făcu să nu audă clinchetul ușii. Emily și Lily tocmai ieșeau cu brațele încărcate cu pachete. Justin îl înșfăcă pe Penfeld și-l împinse după colț, acolo unde îi aștepta trăsura lor.

Lovi cu bastonul în acoperiș și strigă:

– Urmărește cupeul ăla!

– Da, domnule.

La îndemnul vizitiului, caii se puseră în mișcare, și Justin se așeză pe bancheta moale.

Penfeld se ghemui în pături până îi dispăru nasul roșu de frig.

– Aș fi ultimul care să vă subliniez un defect, Excelență, spuse el înăbușit, dar nu credeți că dați dovadă de prea mult exces de zel?

Justin întredeschise fereastra și-și înclină gâtul ca să vadă pelerina de culoarea prunii înaintea lor, în cupeu.

– Prostii, Penfeld. Știi că Emily are tendința de-a intra în bucluc. Londra este plină de tot felul de oameni periculoși, care ar putea profita de asta. Vreau pur și simplu să mă asigur că este în siguranță.

Penfeld bănuia că motivele stăpânului său aveau mai mult de a face cu transformarea lui Emily, decât cu pericolele din Londra. Acum că micuței lui omizi îi crescuseră aripi, nu dorea să riște să zboare prea departe.

– Dar am urmărit-o toată ziua, și s-a comportat exemplar.

– Asta nu schimbă faptul că am o responsabilitate față de ea. La fel ar face orice tutore.

Valetul își dădu ochii peste cap și murmură:

– Aiurea!

Justin își trase capul înapoi.

– Poftim?

Penfeld își dresе glasul:

– Impecabil, domnule. Am spus că devotamentul dumneavoastră este impecabil.

– Hmm. Justin se lăsă pe spate, rânjind. Mi s-a părut mie că asta ai zis.

Emily își scoase capul pe fereastra cupeului doar ca să vadă capul frumos al lui Justin dispărând din nou. Se rezemă pe spătarul banchetei și își mușcă buza ca să nu râdă. Cu un trup robust masiv și masculin ca al lui Justin, cu greu se putea ascunde după stâlpii felinarelor sau să stea la pândă pe lângă magazine. Vai, dar ultima dată îi auzise lui Penfeld dinții clănțănind prin vitrina ultimei prăvălii.

Lily îi aruncă o privire curioasă.

– De ce ești atât de veselă? Mi-ai lipit de turnură un bilet pe care scrie „Ciupește-mă“?

– De ce-aș face așa ceva? Se aplecă în față și-i șopti: De fapt, ți-am pus un arici mort în manșon.

Lily își smulse manșonul din blană de hermină și îl scutură, îngrozită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am glumit! o asigură Emily.

Scoase iar capul pe fereastră ca să verifice unde se afla trăsura lui Justin. Între ei era o trăsură elegantă, iar vizitiul căuta frenetic o modalitate de-a o ocoli. Își putea imagina instrucțiunile pe care i le striga stăpânul lui.

Lily tipă ascuțit, făcând-o să se lovească la cap.

– Doamne, Dumnezeule, exclamă Emily, ce a fost asta? Ai văzut un șoarece?

– Nu. Am văzut o casă.

Emily clipi. Lily era mai criptică decât mama ei uneori. Lily o prinse de gulerul pelerinei și o trase la fereastră opusă.

– Uită-te! Puse mâinile peste ochii lui Emily. Nu, așteaptă! Nu te uita. Te-ar putea vedea cineva. Bine, acum poți să te uiți.

Emily nu văzu decât o casă obișnuită și cenușie de oraș, cu un gard din fier forjat și un gazon bine îngrijit. Lily coborî vocea:

– Acolo locuiește doamna Rose, împreună cu toate boboacele ei.

– Doamna Rose, repetă Emily încet, împingându-și gluga pe spate.

Se uită în sus la o fereastră luminată, de la etajul al doilea, gândindu-se la Tansy. O cuprinse dorul de prietena ei. Se întrebă dacă prietena ei mai era încă fermecată de domnii ei cu mâini blânde și punți generoase?

Lily se aruncă înapoi în scaun, suspinând mulțumită.

– Harvey ar face un atac de cord dacă ar ști că am luat-o pe aici. Chicoti cu viclenie. Uneori mi-aș dori să vină și el pe aici. Încerc să stau foarte nemișcată și să îndur atențiile lui, așa cum m-a învățat mama, dar nu m-ar deranja dacă ar mai ieși pe afară să fertilizeze și floarea altcuiva.

Lily începu să cânte încet o melodie despre niște albine care bâzâiau în jurul grădinii doamnei Rose. Emily se cufundă pe banchetă, pipăind lâna moale a pelerinei. Și-o imaginea apoi sub mâinile lui Justin. Imaginea îi aduse un val de căldură în obraji și o făcu să se foiască pe banchetă.

Cât de bine cunoștea Justin strada asta? Oare trăsura lui oprise vreodată în fața acestei case drăguțe cu perdele la toate ferestrele? Se încruntă. Dacă era atât de hotărât să o urmărească, atunci de ce să nu-i dea ceva de muncă?

Trăsura încetini la colț. Emily se întinse după mânerul portierei.

Lily recunoscu sclipirea neastâmpărată din ochii ei. Își puse mâna înmănușată peste degetele lui Emily.

– O, nu, n-o s-o faci. Ce-ai de gând? Să înțepi caii cu un ac de păr și să mă arunci direct în Tamisa?

– Gluma asta nu e pe seama ta. Îți promit. Îndepărtă degetele lui Lily. Cere-i vizitiului să dea ocol străzii de câteva ori și apoi vino să mă iei din parc.

Ignorând protestele lui Lily, deschise portiera un pic și se strecură afară din trăsură. Vizitiul își puse caii în mișcare, fără să știe că pierduse un pasager.

Pe măsură ce cupeul se îndepărta, Lily ieși pe fereastră și șuieră spre ea:

– Ai grijă, prostuț! Luna e deja pe cer. Curând va fi complet întuneric.

Emily merse pe drum până în dreptul parcului, legănându-și poșeta brodată de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Din spatele ei se auzi un „Hoo!” frenetic, nechezatul unui cal și zgomotul făcut de cineva care cobora în grabă dintr-o trăsură. Prefăcându-se că își îndepărtează o șuviță de păr de pe umăr, se uită înapoi tocmai când Justin se ascunse în spatele unui trunchi de sicomor.

Își trase gluga peste păr și țâșni spre un pâlț des de copaci. Aerul era mult mai rece aici. O pânză dantelată de crengi bloca până și cele mai tenace raze de lumină. Urmă o alee pietruită care ocolea un lac înghețat și trecu de un Cupidon de teracotă. De buzele lui bosumfla-te atârnavau turturi de gheață. Înserarea se lăsa repede.

Se roti în jurul unui molid parfumat, cu intenția de-a se întoarce înapoi la cupeu pe alt drum și să-l lase pe Justin să o caute prin tot parcul. Umbrele întunecate transformau parcul într-un labirint de vegetație. O luă pe o alee, apoi pe o alta, doar pentru se întoarce din nou la fântână. Cupidon rânjea la ea. Ea scoase limba la el.

Își frecă brațele ca să se mai încălzească și o luă pe singura cărare pe care nu o alesese înainte. Aceasta era mult mai îngustă decât celelalte. Printre pietrele din caldarâm crescuseră buruieni. Începea să-și dorească să se fi aflat în salonul de la Grymwilde, sorbind cidru fierbinte și condimentat și ascultând-o pe Edith trăncănind despre un nou model de broderie.

Tușișurile foșniră în spatele ei. Emily ezită, regretând gestul ne-cugetat pe care îl făcuse. O femeie care se plimba neînsoțită prin parc

putea fi ținta oricărui ticălos. Simți un frison pe șira spinării. Se răsuca pe călcâie și dădu cu nasul de umbrele întunecate.

Pentru un moment lung nu se auzi decât o tăcere apăsătoare, apoi sunetul liniștitor al unui baston care avansa spre ea, pe caldarâm. Își lipi pumnul de inimă, respirând ușurată. Poate că Justin se hotărâse să intre în jocul ei.

Începu să cânte încet în maori un cântec de copii pe care îl învățase de la Dani, în speranța că-l va ademeni să se arate.

Undeva în întuneric se aprinse un chibrit, urmat de sfârâitul inconfundabil al flăcării care aprinde o hârtie și apoi de mirosul puternic de fum. Vocea lui Emily se pierdu în tăcere. Îl văzuse pe Justin fumând o singură dată pipă, după cină, dar nu știa că fuma și țigări.

Făcu doi pași înapoi.

– Justin? șopti în amurgul din ce în ce mai trădător.

Umbrele rămaseră la fel de tăcute. Emily se răsuca pe călcâie ca să fugă și lovi de ceva atât de cald și de solid că nu putea fi decât pieptul unui bărbat. Săculețul îi căzu la pământ și o mulțime de cărți de vizită se împrăștiară din suportul lor.

Bărbatul îngenunche ca să le adune.

Ea îi dădu un bobârnac pe vârful jobenului.

– M-ai speriat de moarte! N-ai auzit când te-am strigat? Aproape că am...

Vocea i se stinse când bărbatul își înalță capul. Luna începu să strălucească din ce în ce mai puternic printre copaci, și ea se pomeni uitându-se în ochii căprui ai unui bărbat mai frumos decât însuși Satana.

Capitolul 25



Sunt sfâșiat între dorința de-a te proteja și de-a te lăsa să vezi lumea asta schimbătoare cu ochii tăi luminoși...

Razele lunii îi mângâiau trăsăturile de o frumusețe masculină pură. Nici un fir de barbă nu-i întina unghiurile drepte ale feței. Cu excepția lui Justin, era primul bărbat fără barbă pe care Emily îl văzuse în Londra. De buze îi atârna un țigaret sidefiu. Ochii lui

negri nu păreau opaci, ci translucizi, luminați din interior de un foc diabolic.

Cu o simplă mișcare elegantă din degete, îi ridică una dintre cărțile de vizită.

– Domnișoara Scarborough, presupun?

Ea nu se putea abține să nu se holbeze la mâna lui. Avea unghiile tăiate perfect și buricele degetelor roz și netede ca ale unui copil. Își dresе glasul, și Emily își dădu seama că se comporta ca o necioplită.

– Vai, mulțumesc. O să iau eu asta.

Se întinse după cartea de vizită, dar el și-o strecură în buzunarul de la piept cu dexteritatea unui magician.

– Permiteți-mi.

Îi întinse săculețul și își îndreptă spatele, mult mai înalt decât ea în întunericul care îi învăluia. De pe umerii lui înguști atârna o pelerină elegantă.

– Ați plecat într-o vizită astăzi, domnișoară Scarborough? Vocea lui avea o ușoară urmă de accent continental.

– Nu chiar. Mi-e teamă că m-am rătăcit, spuse ea pe un ton deloc convingător.

El scutură cenușa din țigara lungă și subțire.

– O situație destul de familiară sufletului meu.

Umorel întunecat din vocea lui era irezistibil. Emily râse, apoi își dori să n-o fi făcut.

El scutură țigara din țigaret și aceasta căzu pe pământ. Călcâiul lustruit al cizmei sale o zdrobi cu putere.

– Îmi permiteți să vă conduc într-o zonă mai sigură?

Îi zâmbi, iar dinții lui ascuțiți străluciră în lumina lunii. Oricine îi tăia unghiile ar fi trebuit să se ocupe și de dinții lui, își zise Emily deloc înțelegătoare. Ezită, simțindu-se un pic precum Scufița Roșie care fusese invitată de lup la picnic.

El îi citi gândurile cu o precizie uimitoare.

– Mă tem că sunteți în siguranță cu mine. Am înghițit deja trei tinere în această seară. Sunt destul de sătul în acest moment.

Emily roși. Mayfair era un cartier rafinat. Iar el probabil că era un domn drăguț, a cărui soție nu-i permitea să fumeze în casă, care acum ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă la focul strașnic din șemineu și la cei trei copii dolofani.

Se muștră pentru că fusese atât de fricoasă și își strecură mâna la brațul său.

— Aș fi onorată.

Luna nouă strălucea printre ramurile desfrunzite, desenând o rețea de argint în calea lor.

— Am ascultat fără să vreau cântecul dumitale, spuse el. Era în swahili?

— Nu. Maori.

— A, maori. Populația nativă din... Ezită de parcă ar fi căutat răspunsul în minte. ... Noua Guinee?

— Noua Zeelandă.

— Dumnezeu, dar chiar v-ați pierdut, nu-i așa? Vi s-a răsturnat barca?

Emily se gândi la lanțul încurcat de evenimente care o aduseseră înapoi la Londra.

— Într-un fel, da.

Ieșiră din pâcul de copaci, pe strada luminată de felinare și văzură cupeul profilându-se pe cerul întunecat. Emily răsuflă ușurată. În această lumină, albul plastronului pe care îl purta străinul era de-a dreptul orbitor. Fu tentată să-și protejeze ochii de strălucirea lui.

În schimb, făcu o reverență.

— De aici îmi găsesc singură drumul.

Răspunsul lui fu întrerupt de Lily, care venea alergând, cu turnura agitându-i-se în spate.

— Aici ești! Mi se învâрте capul de-a dreptul având în vedere de câte ori am ocolit pe strada asta. Harvey o să mă omoare că ajung acasă după lăsarea întunericului. Dacă îmi interzice să merg la operă săptămâna viitoare, voi muri în chinuri de o mie de ori. Oh!

Mustrea ei fu retezată când își dădu seama că nu erau singure. Ochii ei căprui se făcură mari, fascinată de frumusețea străinului.

El înclină capul și duse degetele înmănușate ale lui Lily la buze.

— Bună seara, doamnă. Se întoarse spre Emily. Poate rămâne pe altă dată, domnișoară Scarborough.

Îi ridică mâna la buze, dar în loc să-i sărute degetele, își puse buzele umede pe carnea goală de la interiorul încheieturii. Emily ar fi jurat că îi simțise dinții pe piele.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, spuse ea, retrăgându-și mâna.

— Plăcerea a fost de partea mea, *țara mia*.

Își înclină pălăria în fața lor, dezvăluind un păr negru și lucios, apoi se îndepărtă cu pași repezi în noapte, cu pelerina rotindu-i-se în jurul gleznelor.

– O, Doamne! Absentă, Lily își freca buzele cu vârfurile degetelor. Nu-i așa că a fost cea mai frumoasă ființă pe care ai văzut-o vreodată? Ca un arhanghel.

– Uită-te din nou, draga mea! Îngerul tău tocmai cade în păcat.

Gura lui Lily rămase căscată în timp ce-l priviră pe străin traversând strada și urcând scările care duceau la casa doamnei Rose. Ușa cu vitralii se deschise. O explozie de muzică și râsete tulbură liniștea nopții de iarnă. Apoi dispăru înăuntrul așa de repede, că se întrebă dacă nu cumva și-l imaginaseră.

– Îți vine să crezi câtă îndrăzneală? exclamă Lily. Cei mai mulți domni au decența să folosească intrarea din spate, de pe alee. Iar el intră pur și simplu pe ușa din față, de parcă ar fi casa lui. Cine se crede?

– Aș vrea să știu și eu, murmură Emily.

Nu îi spusese cum îl cheamă. Își aminti că una din cărțile ei de vizită dispăruse în buzunarul de la pieptul lui. El știa cine era ea, totuși. Simți un fior pe șira spinării.

Lily o bătu pe umăr.

– Sărmana de tine! Trebuie să fi înghețată până în măduva oaselor.

– Îndrăznesc să spun că așa este.

Glasul la fel de glacial și de tăios ca lama unei săbii se auzi din umbra din spatele lor. Emily tresări de parcă ar fi fost tăiată. Justin ieși dintre copaci ca un lup flămând care tocmai pusese ochii pe un pui de cerb neajutorat.

Nu mai avea lavaliera înnodată. Pelerina îi era plină de crenguțe și murdară de noroi. Avea părul ciufulit, de parcă s-ar fi luptat cu mai mulți copaci și pierduse bătălia. Dar chiar dacă șchiopăta, privirea lui era la fel de criminală.

– Bună seara... Excelență, spuse ea încet.

– E un pic cam târziu pentru o plimbare în parc, nu-i așa, draga mea? replică el în timp ce Lily, înțeleaptă, se făcu nevăzută spre cupeu.

Emily privi drept înainte.

– Mie mi se pare că aerul nopții e înviorător.

El miji ochii.

– La fel gândesc și tot felul de personaje periculoase.

Lui Emily i se păru amuzant că doar cu câteva minute înainte străinul acela blajin i se păruse amenințător. Nici un om nu era mai periculos pentru ea decât Justin. Trăia zilnic cu riscul să cadă în genunchi la picioarele lui și să-i cerșească iubirea.

El o ocoli, apoi se opri atât de aproape în spatele ei că îi putea simți furia. Își apropie buzele atât de mult de urechea ei, că simți furnicături.

– Ți-ar plăcea să fii jefuită sau omorâtă... sau violată?

– Astea sunt singurele mele variante? Oftatul lui fierbinte îi arse ceafa. Se întoarse cu fața spre el. Și oricum, de ce mă urmăreai? Nu ai încredere în mine?

El își frecă ceafa.

– Nu te urmăream. Se întâmpla să fiu prin trecere pe aici.

În acel moment, trăsura urui de după colț, cu Penfeld pe jumătate afară pe fereastră, fluturându-și batista.

– Slavă Domnului, domnule! strigă el, și trăsura se opri cu un zăngănit. Ați găsit-o! Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea, m-aș fi învinovățit...

Glasul i se stinse sub privirea încruntată a lui Justin, realizând că Emily rânjea ca o pisică de Cheshire.

– Ai fi un pic mai greu de remarcat dacă nu ai avea blazonul Winthrop inscripționat pe ușa trăsurii, îi spuse ea, îndepărtându-i o crenguță de pe umărul pelerinei. Ți-aș sugera să-l plătești oricât o fi necesar și să-l ții pe Bentley Chalmers în serviciul tău. Voi doi sunteți niște detectivi îngrozitori.

Și cu aceste cuvinte se îndepărtă de ei și dispăru în cupeu cu o zvâcnire de volane.

– Aș vrea să-mi pun piciorul..., murmură Justin.

Vizitiul se răsuci pe capră, întinzându-și gâtul.

Clătinând din cap dezgustat, Justin se aruncă în trăsură. În timp ce dispăreau în noapte, silueta întunecată aflată la fereastra casei dincolo de stradă își ridică paharul într-un toast batjocoritor.

În săptămâna următoare, comportamentul lui Emily fu dincolo de orice reproș. La fiecare plimbare plecase însoțită de ducesă sau de una dintre surorile lui Justin. Când noua ei popularitate dădu semne că avea să fie de durată, până și Cecille și mama ei catadicsiră să-i câștige prietenia. Justin nu auzi măcar un zvon că s-ar

fi comportat indecent în timp ce cucerea Londra. Auzi alte lucruri, totuși. Cum sărise dintr-o trăsură aflată în mișcare pentru a salva un cățeluș speriat care fugise pe o stradă extrem de aglomerată. Cum își aruncase săculețul cu toată alocăția ei unui copil cerșetor, care tremura pe stradă. Cum o făcuse de rușine pe Cecille pentru că făcea glume pe seama nebunilor.

Justin nu-i mai găsea nici un defect. Ar fi dat dovadă de ipocrizie dacă s-ar fi plâns de ea. Era genul de fiică pe care fiecare tată visa să o aibă. Dar Justin nu era tatăl ei. Și bănuia că visele lui erotice legate de ea nu erau doar imorale, ci și ilegale.

Activitățile în care era implicată îi lăsau foarte puțin timp pentru el. La fiecare serată și bal, carnețelul ei de dans era plin din primele minute de la sosire. La fiecare prânz și petrecere, locul de lângă ea era ocupat de vreun tânăr lingușitor care se agăța de fiecare cuvânt al ei de parcă ar fi fost și ultimul. Justin fu retrogradat în rolul de unchi însoțitor, deși știa că nici unul dintre acești tineri nu-i amenința virtutea mai mult decât el.

Într-o după-amiază, coborî în grabă scările, chinuindu-se să-și lege lavaliera pentru a pleca la operă.

Penfeld avea talentul să dispară de fiecare dată când Emily se pregătea să iasă seara, lăsându-l pe Justin să se chinuie singur cu bucata aia blestemată de mătase.

Doi tineri necunoscuți zăboveau în hol.

– Scuzați-mă, zise el, trecând pe lângă ei.

– Excelență, putem discuta ceva? Cel cu părul roșu porni după el. Justin strânse mâna pistruiată pe care acesta i-o întinse și o scutură nerăbdător. Claiborne, domnule. Richard Claiborne. Prietenii îmi spun Dick.

Justin îl privi în sus și în jos, de la cizmele galbene până la jacheta în carouri.

– Înțeleg.

Celălalt tânăr se repezi înainte, ținând în brațe un joben. Părul lui lucios duhnea a grăsime de urs.

– Henry Simpkins, Excelență. Servitorul dumneavoastră umil.

– Da, păi asta e foarte frumos, spuse Justin vag. Lavaliera i se strânse ca un șarpe în jurul mărului lui Adam. Trase de ea și începu să meargă mai departe. Dacă voi doi căutați vreun loc de muncă, vă sfătuiesc să faceți o programare la birourile mele.

Dick Claiborne se înroși până în vârful urechilor.

— Aș vrea să vă vorbesc despre o chestiune foarte privată.

— Mușcă-ți limba, Dick! Nu este cinstit. Eu am fost primul aici! strigă Henry.

Claiborne se răsuci pe călcâie și lovi pieptul celui alt cu degetul arătător.

— Șterge-o, Henry! Eu am văzut-o primul.

O bănuială groaznică se născu în mintea lui Justin. Lăsându-i pe cei doi tineri să se certe, ridică o perdea de dantelă și privi afară pe fereastră. Alte două trăsuri trăgeau în fața casei. Unul dintre ocupanți era pe jumătate ieșit pe fereastră, insultându-l pe tânărul care ieșea din cealaltă trăsură. În timp ce-i privea, tânărul își suflecă mânecile cămășii și, trecând de lacheu, se aruncă în cealaltă trăsură. Aceasta se zgudui puternic. Vizitiul prinse lampa trăsुरii ca să nu cadă.

Justin gemu când văzu că îi era luată sub asediu casa. Cei doi tineri din spatele lui deveneau și mai violenți. Se întoarse ca o furtună spre Simpkins și Claiborne, îi despărți apucându-i de gulere și îi scutură ca pe niște pui de căței.

— Încetați aiureala asta, strigă el. Nu mă deranjează dacă vă omorâți pe peluză, dar nu vreau să văd sânge pe pardoseala mea de marmură. Și îi împinse afară pe ușă fără să-și slăbească strânsoarea.

Claiborne aproape se împiedică.

— Dar, domnule, aș fi un soț foarte bun. Zău că aș fi!

— Îți mulțumesc, Dick, dar nu ești genul meu. Am auzit că Simpkins își caută un partener de viață. Poate că voi doi puteți ajunge la un aranjament. Și cu aceste ultime replici îi aruncă afară pe ușă. Cei doi se rostogoliră în jos pe scări și liniștea se lăsă din nou.

Justin le făcu vesel cu mâna.

— Să mai veniți în vizită. Mi-ar plăcea să vă mai povestesc despre anii pe care i-am petrecut alături de canibali. Maori sunt un trib fermecător. Sunt cunoscuți pentru că smulg ochii oricărui om care îi ofensează și apoi îi mănâncă întregi.

Scuturându-se pe mâini, mărșălui înapoi în casă. Sunetul de biciuri și hățuri care loveau caii frenetic fu urmat de zdrăngăneala roților pe caldarâm. Justin se rezemă de ușă, respirând ușurat.

— Ce păcat că nu mai trăim în zilele în care fecioarele erau închise în turnuri de piatră.

Justin își ridică încet ochii și o văzu pe Emily stând ca un elf pe balconul de deasupra, cu picioarele legându-i-se printre stâlpii balustradei. Era evident că asistase la întregul spectacol.

Privirea lui îi studie curba coapselor care încălecau balustrada groasă.

– Nu mi-ar face nici un bine, zise el răgușit. Tot eu aș avea cheia.

În acel moment, Lily și Millicent intrară din salon, pălăvrăgind despre rochiile lor de operă. Justin se uită din nou în sus, dar balconul era gol.

Pentru cei care căutau drame cu barzi, Teatrul Regal din Drury Lane era alegerea preferată. Cei care tânjeau după farmecul superior al operei se adunau la Teatrul Regal din Covent Garden. Clădirea fusese o bijuterie strălucitoare a coroanei din Londra, încă de când primele acorduri din *Rinaldo* de Händel răsunaseră pe scena sa. Pe vremea când era doar un băiețel și stătea prins de pantalonii tatălui său, Justin crezuse că eleganța lui era un dar ceresc, iar femeile frumoase chiar îngerii lui Dumnezeu.

Simți iarăși vechea magie când le conduse pe Lily și pe Millicent în loja familiei Winthrop. Se așezară în scaunele roșii din spatele lui, în timp ce orchestra începu să își acordeze instrumentele. Penfeld zăbovea pe culoarul îngust de lângă ei, ținând pelerina lui Justin perfect drapată pe braț. Știind că valetul lui iubea muzica bună, Justin îl invitasese ca pe un oaspete, dar el se simțea în mod evident mai bine în rol de suport uman de pelerine.

Peste public se auzi un murmur însoțit de foșnet de satin și postav. Lojele private și scaunele de sub ei începeau să se umple. Bucuria lui Justin fu atenuată de un sentiment de teamă. Firește, Emily fusese prea ocupată ca să vină la operă împreună cu familia. Împotriva a ceea ce-i dicta rațiunea, o lăsase să vină în compania lui Cecille, însoțită numai de cele două contese.

Se aplecă în față și studie șirurile de loje cu binoclul de operă. Lumina candelabrelor sclipa pe colierele cu diamante și lanțurile de aur. Femeile arătau ca niște buchete de flori multicolore lângă însoțitorii lor îmbrăcați în negru. Evantaiile lor fluturau ca niște petale delicate în vânt.

Justin o văzu în cele din urmă pe Emily într-o lojă aflată pe nivelul de mai jos. Era pe aceeași parte cu ei, dar mult mai departe de scenă. Temerile lui cele mai oribile deveniră realitate. Loja era plină la refuz cu tineri admiratori și fete care sporovăiau ca niște vrăbii. O zări pe contesă în spatele lojei, trăgând un pui de somn înconjurată de volanele ei negre.

— Domnule, spuse Penfeld, trăgându-l de haină. Începe spectacolul.

Justin își coborî binoclul și se foi nervos pe scaun. Lângă el erau două locuri libere, pentru că mama lui și Edith se îmbolnăviseră subit, refuzând să recunoască faptul că amândouă urau opera.

— De ce nu stai jos, omule? îl întrebă pe Penfeld, arătându-i scaunele libere.

— O, nu, domnule. Valetul privi cu stoicism înainte, de parcă ar fi încălcat vreo regulă a societății dacă s-ar fi uitat la scenă. Nu se cuvine.

Primele note ale uverturii răsunară, și cortina uriașă se dădu la o parte. Lily îl bătu ușor pe umăr.

— Pot să împrumut binoclul tău?

— Nu, se răsti el.

Ea se rezemă pe spătarul scaunului cu un icnet lezat.

Lumina candelabrelor se estompă, și arcadele de pe scenă iluminară decorul. Justin era surd la farmececele muzicale din *Frumoasa fată din Perth*, compusă de Bizet. Și el era obsedat de altă fată zgłobie.

Folosindu-și binoclul, își întoarse privirea de la scenă înspre Emily. Purta o rochie într-o nuanță palidă de trandafiriu, care se potrivea de minune cu tenul ei; avea părul prins într-un coc în vârful capului.

Justin își aranjă binoclul. Icnii furios când văzu un cap ciufulit și roșcat. Cine altcineva putea fi, dacă nu chiar Richard „Dick” Clai-borne, bălind peste umerii ei goi? Cineva trecu în fața lor. Se aplecă peste balcon, întinzându-și gâtul. Văzu un glob ocular uriaș.

Își coborî încet binoclul. Domnul din loja alăturată se uita urât la el.

— Scena este în direcția aia, spuse acesta morocănos, arătând cu degetul.

Încuviințând în loc să-și ceară scuze, Justin se așeză înapoi în scaunul lui. Ușa lojei se deschise și fu izbit de un miros inconfundabil de lavandă.

Șoapta răgușită a lui Suzanne îl făcu să se înfioare.

— Te deranjează dacă eu și soțul meu stăm în loja ta? Se pare că a noastră a fost ocupată de un văr care a venit în vizită cu familia lui.

Fără să mai aștepte o invitație, fosta lui logodnică se așeză pe scaunul de lângă el, în timp ce soțul ei luă loc în partea din spate a lojei.

– Jalnică reprezentație mai e și opera asta, mormăi el. Nu știu ce văd femeile la spectacolul ăsta.

Justin mormăi că e de acord, prea distras pentru a-și apăra pasiunea lui cea mai mare. În câteva minute, omulețul spilcuit deja sforăia. Justin îi aruncă lui Suzanne o privire ironică, întrebându-se dacă își mai amintea ultima lor noapte dezastruoasă de la operă, când îl numise ticălos fără minte pentru că își refuzase moștenirea.

Se foi în scaun. Își studie programul. Bătu darabana în balustrada balconului. Când nu mai putu rezista, ridică binoclul și se uită spre loja lui Emily. Suzanne se aplecă curioasă peste umărul lui, învăluindu-l în parfumul ei. Justin se trezi că privește un alt binoclu.

Tresări. Și Emily îl spiona pe el. Când își dădu seama că fusese prinsă, lăsă binoclul să-i cadă în poală și se uită fix la scenă, de parcă ar fi fost fascinată de cântecul primadonei plinuțe. Justin își coborî binoclul și simți cum i se întinde un zâmbet pe chip. Se lăsă pe spate și își puse lejer brațul pe spătarul scaunului lui Suzanne.

– Nu pot să văd, scânci Millicent.

– Suntem la operă, Millie, spuse el. Nu trebuie să vezi. Trebuie doar să ascuți.

Îndrăzni să se uite cu coada ochiului. Emily se uita din nou la ei. El înclină capul spre Suzanne, ca și cum i-ar fi făcut o destăinuire intimă.

Tocmai când actul I ajunsese la punctul culminant, în loja lui Emily se porni o agitație. Justin luă binoclul. Mai mulți tineri se furișau pe lângă contesa care moțăia, probabil ca să plece în căutarea unui divertisment mai revigorant și interzis, cum ar fi un cabaret. Emily și Claiborne rămaseră singuri în rândul din față.

Justin se ridică în picioare, ignorând protestele surorile sale. Aria crescuse în intensitate, făcând să tremure cristalele candelabrelor. Degetele lui Justin se încheștară pe mânerul binoclului când îl văzu pe Claiborne aplecându-se deasupra lui Emily. Ea îl lovi cu evantaiul. Fără să se lase speriat, el o prinse de talie și o sărută pe gât.

Soprana trase o gură de aer și exact în acea perioadă de liniște perfectă care marca trecerea de la o notă muzicală la alta, Justin trânti jos binoclul și strigă:

– Fir-ar să fie! M-am săturat!

Capitolul 26



Iar dacă aceste cuvinte pe care ți le trimit vor fi și ultimele, nu îndrăznesc să le înmoi cu nimicuri sau jumătăți de adevăr...

Toți ochii din sala de operă se întoarseră spre Justin, până și privirea șocată a primadonei. Bărbia ei dolofană tremura. Tenorul interveni rapid, dar vocea lui magnifică șovăi, și toată lumea fu ușurată când veni pauza. Publicul era mai fascinat de reprezentația scandaloașă a ducelui de Winthrop.

Cortina începu să se lase peste scenă. Penfeld se întinse după poalele redingotei stăpânului său, dar era prea târziu, pentru că Justin deja sărise peste balustradă, aterizând în loja de mai jos. Publicul icni, apoi începu să se ridice de pe scaune ca să nu piardă acest moment scandalos.

Justin coborî în viteză treptele largi de marmură care duceau în hol, ignorând mulțimea de oameni care roiau în jurul lui. Priveliștea îi era incomodată de niște coloane uriașe, dar o văzu pe Emily imediat, de parcă ar fi fost singura femeie de acolo.

Vocea lui răsună cu ecou în holul spațios.

– Emily!

Pălăvrăgeala se stinse într-un murmur tensionat.

Emily continuă să meargă, dar pantofii ei delicați și trena îngustă o forțau să înainteze cu mici pași. Mulțimea făcu cărare între ei, îndepărtându-se de privirea periculoasă a lui Justin. El o prinse din urmă cu ușurință.

Se opri în spatele ei.

– Ia-ți pelerina! Mergem acasă.

– Ești nebun. Nu plec nicăieri cu tine.

– Am spus să-ți iei pelerina, tună el.

Mulțimea îi urmărea în tăcere.

Emily se răsuci pe călcâie, cu ochii ei negri scăpărând de furie.

– Și dacă n-o s-o fac? Își umezi repede buzele întredeschise. Ce-ai de gând să faci? Să mă bați?

Foșnindu-și fusta într-un gest sfidător, îi întoarse spatele și porni mai departe. Justin rămase nemișcat o clipă, apoi traversă distanța

dintre ei din doi pași. O apucă de braț și o întoarce, smucind-o spre el.

Apoi îi vorbi numai ei, cu un ușor accent neozeelandez.

– Mergem acasă. Acum... poți merge singură sau te pot căra pe umăr. Pentru mine nu contează absolut deloc.

Emily se făcu albă la față, în afară de petele roșii din obraji. Pieptul i se ridica și cobora de furie, dar ceva din ochii lui o avertiză că nu era o cacealma. Își coborî privirea spre nasturii lui și strânse din buze în semn de răzvrătire.

– Domnule, pelerina dumneavoastră! Penfeld îi aruncă pelerina.

Justin o prinse cu o mână și o aruncă peste umerii lui Emily. Doi lachei deschiseră ușile duble, aurite, lăsând să intre un val de frig. În timp ce ducele își conducea pupila afară în noapte, bârfele explodară în holul operei.

Începu să ningă încet. Fulgii de zăpadă se așezau în părul lui Justin când o conduse pe Emily la trăsura care îi aștepta. Ea se aruncă pe bancheta lată din fața lui și adoptă o expresie posacă. Împinse pelerina lui elegantă de pe umeri, deranjată de căldura pe care i-o oferea. Mirosea a căldură și a condimente, exact ca parfumul lui Justin. La fel ca pielea lui goală, încălzită de soarele de pe insulă. O șuviță de păr îi căzu din cocul perfect; ea o dădu enervată la o parte.

Trăsura se puse în mișcare. O bucată de timp meraseră cufundați într-o tăcere mormântală. Emily se uita la fereastra acoperită de perdea. Justin se uita lung la ea. Îi putea simți căldura acuzatoare a privirii.

Trăsura începu să pară din ce în ce mai mică, cu fiecare cotitură pe care o lua. Erau adăpostiți de noaptea de iarnă prin strălucirea confortabilă a felinarului și căldura care emana din sobița cu cărbune de la picioare. Cumva, Justin părea mai mare, mai coplesitor. Ținea brațele încrucișate la piept și picioarele lungi relaxate și întinse înaintea într-o postură plină de aroganță. Simțurile ei erau tulburate de sunetul respirației lui, de căldura și de mirosul lui masculin. Tensiunea era palpabilă în aerul dintre ei.

Când nu mai putu suporta tăcerea, Emily i se adresă:

– Nu te interesează că jumătate din Londra te crede nebun?

Justin o privi cu flăcări în ochi.

– Mai bine decât să creadă despre tine că ești o ușuratică nerușinată.

Ea icni, deranjată de acuzația aceea nedreaptă.

— Ce s-a întâmplat, Justin? Te deranjează faptul că bărbații mă găsesc atrăgătoare? Pentru că el a îndrăznit să mă trateze ca pe o femeie, nu ca pe un copil?

El pufni.

— Mi-e greu să-l consider bărbat pe broscoiul ăla pistruiat.

— Având în vedere că ne spionai atât de îndeaproape, probabil că i-ai numărat toți pistrii. Ușuratică ta nu era destul de interesantă pentru tine sau ești unul dintre acei oameni destrăbalați care se excită când îi spionează pe alții?

Ochii lui se întunecară.

— Ce vă mai învață la Foxworth zilele astea... scrierile lui de Sade? Ai primit o educație destul de vastă, draga mea.

— Nu la fel de vastă ca a ta, sunt sigură.

El îi răspunse printre dinți:

— Când ajungem acasă, vei merge direct în camera ta. Nu voi mai tolera nici o insolență de-a ta.

Emily aproape țipă.

— Nu-mi poți spune ce să fac. Nu ești tatăl meu!

Cuvintele ei atârnară în aer. Justin rămase nemișcat. Un licăr melancolic îi apărură în ochi. Apoi un zâmbet de profundă uimire îi curbă buzele.

— Vai, să fiu al naibii! Nu sunt, nu-i așa?

Apoi se aruncă asupra ei. Străbătu distanța dintre ei cu eleganța unei feline care vânează, împingând-o pe bancheta moale. Gura lui îi acapără buzele într-o abdicare păcătoasă, ca o ispită întunecată și dulce. Limba lui îi devora gura, și întinse mâna ca să stingă lampa din interior, lăsând-o pe Emily să se înece cu gustul și parfumul lui, să-i simtă mâinile fierbinți și aspre pe umerii ei goi. Întunericul îl transformă într-un străin periculos. Atingerea lui o făcea să ia foc. Nu se putea lupta cu el. Nu putea decât să se agațe de el, să-i lovească pieptul cu pumnii ei mici și neajutorați.

Nu doar că nu-l mai recunoștea. Nu se mai recunoștea nici pe ea. Cine era desfrânată asta care gemea și îl trăgea de păr, ca să-l aducă mai aproape de ea și să adâncească sărutul? Corpurile lor alunecară pe catifeaua bogată în jos, spre o plăcere interzisă.

El murmură cuvinte tandre pe buzele ei. Întinse mâinile sub fusta ei, atât de nerăbdător din cauza dorinței, că deveni neîndemânatic. Ea își ridică șoldurile ca să-l ajute și ajunsese sub el, cu rochia ridicată

în jurul taliei, cu coapsele desfăcute, cu jartierele și ciorapii într-un abandon seducător. Un cuvânt, o rugămintă sau un blestem îi scăpă pe buze lui Justin când îi atinse feminitatea.

Când degetele lui frumoase și puternice se strecurară pe sub materialul pantalonășilor și o atinseră, Emily, care se mândrise atât de mult timp cu independența ei, își ascunse fața în cămașa lui, incapabil să facă față gândului că nu-i putea refuza nimic acestui bărbat. Nimic.

Un val de plăcere îi străbătu corpul când începu să o mângâie cu degetele lui abile. Prea curând parcă, simți că se apropie primul fior de extaz. Un strigăt ușor îi scăpă printre buze atunci când o făcu să ajungă la climaxul dulce și aprig, care îi zgudui pe amândoi.

Parcă pentru o eternitate nu se mai auzi nimic în interiorul trăsुरii în afară de respirațiile lor sacadate în întuneric. Încet, intrară în joc și alte senzații: mișcarea legănată a trăsुरii, zăngănitul roților pe caldarâm, sunetul hățurilor care pocneau în aerul rece de iarnă.

Sentimentul amar de vinovăție îl copleși pe Justin. Emily se afla la pieptul lui, ca o creatură mică și fragilă, frământând între degetele ei materialul jiletcii sale. Nu-și dorise niciodată să o umilească, ci să o încante cu atingerea lui. Trupul ei fu zguduit de un frison, iar el o prinse cu un braț, stăpânit dintr-odată de dorința de-a o proteja.

„Ai grijă de îngerașul meu, Justin! Jură!”

Nici măcar amintirea morții lui David nu fusese suficientă ca să stingă focul care ardea în vintrele sale. Ea zăcea la fel de încrezătoare ca un pisol în brațele lui. Cât de ușor ar fi fost să-i dea jos lenjeria. Să-i despartă coapsele, să-și desfacă nasturii pantalonilor, eliberând acea parte din el care îl durea să o posede ca pe cea mai obișnuită femeie ușoară, pe bancheta trăsुरii. Simțea că, dacă ea nu l-ar fi oprit, s-ar fi cufundat amândoi într-un abis de plăceri erotice care avea să le aducă pieirea.

Ochii lui Emily se deschiseră. Chiar și în întuneric aveau o strălucire luminoasă.

– Asta a fost în locul unei bătăi zdravene sau ai de gând să mă bați mai târziu?

Justin izbucni în râs. Disperat, își trecu o mână prin păr.

– Am fost atât de dur cu tine?

– Îngrozitor, șopti ea. O să am grijă să nu fiu cuminte mult mai des.

– Nu cred că sărmana mea inimă ar suporta așa ceva.

Dar nu inima lui fu cea care îngheță în semn de protest când se întinse și, cu mâini tremurânde, trase pelerina peste ea. Nu avea încredere suficientă în el însuși că-i va putea trage ciorapii, că-i va putea închide jartierele dantelate sau că-i va putea aranja fusta, ca să-i acopere coapsele. Nici măcar nu avea încredere să se uite la ea.

Se cufundă înapoi în scaunul lui și trase la o parte perdeaua ferestrei, ca să se uite afară. Trecură pe lângă un șir de magazine elegante. O rază subțire de lumină străpungea norii încărcăți de zăpadă.

Emily se ridică în șezut, trăgându-și pelerina în jurul umerilor. Șuvițele din coc îi atârnav pe frunte. Le suflă ca să le îndepărteze din ochi.

— Poate că Tansy a tratat cu neglijență anumite aspecte ale educației mele, dar aveam impresia că este mai mult. Se uită spre poala lui, apoi înapoi la el. Mult mai mult.

Justin își dădu seama atunci că zidul pe care voia să-l ridice între ei făcând apel la decență sau la alte scuze nu ar fi fost decât o structură fragilă, ușor de distrus cu pasiunea lui egoistă. Dacă rămânea, avea să fie forțat să ridice o barieră dincolo de care nu mai avea cum să treacă — ura lui Emily. Mai degrabă n-ar mai fi văzut-o niciodată decât să o vadă privindu-l cu dezgust, din cauza unui act îngrozitor pe care îl înfăptuise odinioară, într-un moment de disperare.

Nu cunoștea alt mod prin care să-i spună asta, decât direct și poate pe un ton aspru.

— A fost o greșeală să rămân aici. Ar fi trebuit să mă întorc în Noua Zeelandă imediat după ce te-am găsit.

Un strigăt de bucurie țâșni de pe buzele ei.

— Am fost foarte fericiți acolo, nu-i așa? Știi că putem fi din nou fericiți. De-abia aștept să-i văd fața lui Trini când va vedea că ne-am întors împreună. Și Dani...

— Mă duc înapoi singur.

Trăsura încetini deoarece ajunsese într-un loc aglomerat de pe Oxford Street. Justin îl auzi pe vizitiu mormăind o înjurătură când trebui să se strecoare printr-un culoar îngust laolaltă cu altă trăsură.

— De ce? întrebă ea în șoaptă.

— Băștinașii au nevoie de mine. Cuvintele păreau lipsite de conținut, chiar și pentru el.

Ea îngenunche pe podea între picioarele lui. Mantia îi alunecă de pe umeri, dezvelindu-i luciul de alabastru al pielii. Privirea ei sfâșietoare îi cerceta chipul.

– Dar de ce ai nevoie, Justin?

Înnebunit de cât de aproape era de el, îi prinse posteriorul în mâini și o trase deasupra lui, lipind-o de mădularul lui excitat.

– De asta, spuse el răgușit. De asta am nevoie.

Emily refuză să se lase descurajată de cruzimea lui. Un zâmbet trist și dulce îi atinse buzele.

– Pentru un pumn de monede, poți să găsești asta în brațele oricărei străine. Îi mângâie cu blândețe obrazul. Dar cum rămâne cu tandrețea, Justin? Cum rămâne cu iubirea?

Justin își suprimă un geamăt. Pasiunea și curajul ei îl uimeau. La cât de mult o dorea, nu o putea lăsa să-i ofere darul de care nu avea să fie niciodată demn.

Îi legă cu blândețe pelerina sub bărbie.

– Odată ai spus-o mai bine decât m-aș putea exprima eu vreodată. Nu am nici un drept.

– Nici un drept la ce, Justin? Nici un drept la fericire?

Se întoarse spre fereastră, urându-l pe bărbatul rece pe care îl văzu reflectat în geamul gros.

Emily se rezemă pe spătarul banchetei, cu ochii periculos de lucioși.

– Deci te întorci în Noua Zeelandă. Iar eu trebuie să rămân la Grymwilde și să trăiesc din mila ta.

– Nu e milă. Îți sunt dator.

– Pentru ce? Pentru că l-ai omorât pe tata?

Stomacul i se strânse de parcă l-ar fi înjunghiat cu un cuțit înroșit în foc. Se uită la ea.

– Știu că te învinovățești, zise ea. Tu și prietenul tău inteligent, Nicky, ați fost cei care l-ați convins să investească moștenirea mamei mele în mica voastră aventură. Dar tata a fost dintotdeauna un pic mai visător. Era convins că după fiecare colț se putea ascunde un curcubeu. Dacă n-ar fi fost vorba de aur, ar fi fost diamante în Africa sau semințe de arbore de cauciuc din India. Nu e vina ta că s-a dus și s-a întâmplat să moară făcând asta.

Justin închise ochii, regretând că nu avea să primească nicio dată din partea ei singurul lucru de care avea cu adevărat nevoie – iertare.

– Am un viitor luminos în față, nu-i așa? întrebă ea cu sarcasm. Să putrezesc în casa aia cu Lily, Millie și Edith. Să mă căsătoresc

cu un tip plicticos pe nume Horatio sau Humphrey, care să poarte noaptea o bonetă cu ciucure.

El se forță să-i vorbească lent, pe un ton complet lipsit de pasiune.

— Vrei să-ți prezint un alt viitor? Vrei să te duc acasă și să mă culc cu tine chiar acum? Desigur, în zori va trebui să te trezești ca să-ți împachetezi lucrurile, pentru că amanta mea nu poate locui în aceeași casă cu femeii respectabile ca mama și surorile mele. Ea pâli, iar el se forță să continue: Asta vrei? Să trăiești ca mine? Ca o proscrisă? Vrei să te compromit în noaptea asta ca să nu te mai vrea nici un bărbat?

— Deja ai făcut-o, strigă ea. Își coborî capul, luptându-se să rămână calmă. Lacrimile amenințau să-i alunece de pe genele mătasoase, prețul plătit pentru cuvintele lui groaznice. Nu trebuie să fiu amanta ta. Te-ai putea însura cu mine.

Justin știa că și-ar fi înghițit cuvintele dacă ar fi știut adevărul. Tăcerea lui îi condamnă pe amândoi. Îi văzu privirea întunecându-se la fel cum știa că și visurile lui se ofileau sub amenințarea realității.

— La naiba cu bunătatea, Justin Connor! N-o să mai fiu părăsită. Dacă cineva pleacă de data asta, aceea voi fi eu.

Înainte să-și dea seama ce avea de gând să facă, ea îi aruncă pelerina în față și se repezi spre mânerul ușii. El se eliberă, dar era prea târziu. O explozie de aer rece ca gheața îl lovi în față. Emily sări din trăsura care mergea într-un nor trandafiriu, apoi o luă la fugă, repezindu-se printre cupeuri și trăsuri cu priceperea unui copil de stradă.

Justin sări din trăsură după ea și auzi un „Hoo!” uimit în spatele lui, venind din partea vizitiului. Se aruncă în fața unui omnibus, luptându-se să n-o piardă din vedere pe Emily. Era ceasul la care se terminau piesele de teatru și spectacolele de operă, așa că străzile erau pline de oameni și trăsuri.

— Ai grijă pe unde mergi, șefule! Trecem! tună o voce entuziastă. Odată ce aruncase avertismentul, vizitiul omnibusului ridică biciul și lovi perechea de cai din fața sa.

Animalele țâșniră înainte. Copitele lor de fier îl făcură pe Justin să se dezechilibreze. Sări înapoi, ca să nu fie strivit. Când vehiculul trecu mai departe, vizitiul își înclină batjocoritor pălăria spre ceilalți vizitii care îl înjurară.

Justin căută cu disperare prin mulțime. Emily nu se vedea nicăieri. Blestemă. Emily era mai proastă decât el, dacă își închipuia că o s-o lase să dispară iarăși din viața lui. Fulgii de zăpadă înghețați îi loveau obraji. Ferindu-se de șarete și trăsuri, ajunse la capătul străzii. Privirea îi fu atrasă de o pată de culoare roz, căzută pe caldarâm. Încetini și se aplecă să o studieze.

Era un singur pantof trandafiriu, zdrobit de roțile masive ale unui omnibus.

Într-o noapte de iarnă, salonul doamnei Rose era un loc cald și primitiv în care îți doreau să te afli. Satisfacerea bărbaților era mijlocul prin care își câștiga existența, dar și o plăcere de-a ei. Salonul ei semăna mai degrabă cu o casă veselă, decât cu un bordel, deoarece șireata doamnă își dăduse seama că domnii care îi călcau pragul nu veneau neapărat pentru satisfacerea nevoilor fizice.

Veneau ca să stea într-o atmosferă destinsă, să renunțe la ținutele scrobite și să se întindă pe scaune moi, printre perne. Veneau ca să-și sprijine picioarele pe taburete și să fumeze pipe și țigări, pentru că soțiile lor nu le permiteau acest obicei decât în cele mai întunecate colțuri din propriile case. Cei mai mulți veneau să le audă pe fete râzând la glumele lor și să se simtă din nou tineri și chipeși.

Acalmia dulce care se lăsase peste salon în această noapte de vineri nu le deranja pe doamna Rose sau pe fetele sale. Știau că atât salonul, cât și dormitoarele de la etaj aveau să fie pline după ce domnii care tocmai ieșiseră de la teatru sau operă aveau să-și conducă soțiile acasă.

O ceață de fum plutea în cameră. Un domn corpolent se odihnea înaintea focului, citind *Times*, în timp ce doamna Rose îi masa degetele de la picioare. Un bărbat oacheș stătea întins pe divan, bând un coniac și mângâind absent o femeie care-i stătea în poală. O fată într-o robă diafană stătea singură la pian, interpretând alene melodia *Beautiful Dreamer*.

Ușa din față se deschise brusc. O explozie de vânt rece și un val de fulgi intrară ca un vârtej în salon.

– Închide ușa aia blestemată! E al naibii de frig afară, țipă fata de la pian.

Când ușa nu se închise, își ridicară toți privirile și văzură o creatură udă, desculță și tremurând într-o rochie subțire de mătase. Nu purta mantie sau pelerină. Zăpada îi înghețase în părul încălzit.

– Sfinte Dumnezeule, ce-a pățit sărmana fată? strigă domnul corpolent.

– A fost atacată? strigă fata de pe bancheta pianului. Nici o crimă nu era mai atroce pentru fetele doamnei Rose decât violul. De ce ar lua un bărbat cu forța ceea ce ele ofereau de bunăvoie?

– Să aducă cineva o pătură, porunci doamna Rose.

Bărbatul cu ochi negri de pe divan își scoase degetele elegante de sub fusta însoțitoarei sale și o împinse din poala lui.

– Ia te uită ce-a adus pisica!

– Ce, dragule?

– Nu contează. Du-te în altă parte! Înmuie tonul comenzii sale ciupind-o pe femeie de posterior.

Se ridică și înaintă, scoțându-și jacheta imaculată, dar înainte să ajungă la fata care tremura, altă femeie tocmai coborî pe scări, ținută de mijloc de un bărbat slăbănog ai cărui ochi sclipeau de satisfacție.

Când se desprinsese de cel mai recent client al ei, ochii ei albaștri și rotunzi se măriră.

– Em? șopti ea. Tu ești?

– O, Tansy, veni răspunsul jalnic, și creatura aceea demnă de milă traversă camera în goană și se aruncă în brațele prietenei sale.

Bărbatul dispăru în umbră. Rânji când văzu întâlnirea celor două. Scoase o țigară dintr-o cutie de aur și o aprinse. Inhală profund, savurând traseul leneș al fumului prin plămâni. Nu trebuia să fie neglijent sau grăbit, ca să nu riște să-și strice planurile, își aminti el. Oamenii morți au la dispoziție tot timpul din lume.

Capitolul 27



M-am străduit întotdeauna să văd partea bună din oameni...

Justin stătea pe strada pustie, uitându-se în sus la clădirea de piatră a internatului. De ce pașii lui obosiți ajungeau să-l conducă întotdeauna aici? În lumina cenușie a zorilor, clădirea veche părea uitată și sumbră. Unele lucruri rămăseseră neschimbate de la ultima sa vizită – vopseaua care se decojea de pe obloane, rugina care mânca stâlpii din fier forjat. Dar alte lucruri se schimbaseră. Ferestrele

de la parter fuseseră închise și bătute cu scânduri, oferind casei un aer de clădire abandonată. Dreptunghiurile întunecate ale ferestrelor de la etaj îl urmăreau cu indiferență. Fără să vrea, privirea îi fugi în sus, spre ferestrele de la mansardă. Acum erau toate sparte, și în timp ce privea, un porumbel sări și zbură pe cerul dimineții.

Justin urcă scările până la ușa din față, ghetele sale lăsând urme în crusta subțire de zăpadă. Ninsoarea se opri pe la miezul nopții, învâluind Londra într-o mantie de gheață, bântuită de un vânt care lovea în rafale. Justin amortise de prea mult timp ca să mai simtă mușcătura frigului.

Își scoase mâinile din buzunare și lovi cu pumnul în ușă. Sunetul răsună în interior a gol, un sunet care îi amplifică disperarea. Cu toate acestea, nu se opri.

– Dumnezeule! veni un strigăt din casa alăturată. Încetează cu loviturile, nebunule! Nu se mai poate odihni omul pe aici?

Justin îl ignoră. Continuă să bată până când încheieturile începu-
ră să-i sângereze. Brațele îi căzură fără vlagă pe lângă corp. Își ridică gulerul și dădu să plece.

Tocmai atunci, ușa se deschise încet, cu un scârțâit. O față suptă apără în crăpătura întunecată. Îl trecu un fior pe șira spinării. La început crezu că sub volanele atârănătoare ale bonetei de noapte se ascundea domnișoara Winters, apoi își dădu seama că era profesoara mai tânără, Doreen. Fata părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani de când o văzuse ultima dată.

– Unde e stăpâna ta? întrebă el răgușit. Trebuie să vorbesc cu ea.

– A plecat. Au plecat toți.

Vocea lui Doreen era la fel de moartă ca a unei stafii. Încercă să închidă ușa, dar Justin o blocă cu piciorul. Ea se uită la fața lui, apoi ochii îi sclipiră furioși.

– Tu ești, nu-i așa? Tu ești diavolu' cu ochii aurii care i-a gonit pă toți!

Ignorând durerea din gât, Justin îi vorbi pe un ton și mai apăsător, în speranța că o va face să cedeze.

– Trebuie să vorbesc cu stăpâna ta. Este absolut necesar. Unde pot s-o găesc?

– A plecat la o casă de bătrâni. Nici măcar n-a opus rezistență cînd a venit s-o ia. I-ai luat toate puterile cu zvonurile dă le-ai stârnit pă seama ei. Nici o familie decentă dîn Londra nu și-ar mai dat copiii în mâinile ei, după ce le-ai împuiat tu capul cu baliverne. Nasul ei pișcat

de vărsat de vânt se înroși. Domnișoara Amelia a avut întotdeauna grijă dă mine, până la sfârșit. Mi-a lăsat mie casa aiesta frumoas'.

Justin știa că locul acesta văzuse zile mai frumoase. Și că avea să atârne de gâtul noii sale proprietare ca un ștreang. Își trecu o mână prin păr, sfâșiat între milă și frustrare.

— Poate că mă poți ajuta. Ai văzut-o pe Emily Scarborough?

Fața lui Doreen se schimonosi. Justin fu tentat să dea înapoi din fața răutății pure care se citea pe chipul femeii.

— Emily Scarborough! izbucni ea. Dă la ea au început toate astea. Am știut 'ntotdeauna că o să ne aducă la sapă dă lemn. Singuru' loc în care aș vrea s-o văd pă nemernica aia e arzând în iad!

Încercă să-i trântescă ușa în nas. Justin o prinse de umeri și o scoase afară pe prag, lipind-o de balustrada de fier. Cămașa ei de noapte flutura în vânt.

— Tu ești cea care a aruncat-o de pe vapor, nu-i așa? Da, tu ești. Mi-a spus totul despre asta. Așa că, dacă nu vrei să aduc poliția și să te acuz de tentativă de crimă, te sfătuiesc să-mi răspunzi la întrebări.

Pistruii lui Doreen ieșiră în evidență pe obrazul ei din ce în ce mai palid. Justin îi simțea respirația urât mirositoare. Epuizarea îl făcea să se comporte imprudent. O scutură puternic și o făcu să icnească.

— N-am văz't-o. N-am mai văz't-o dăn ziua-n care v-am adus-o.

Deși se așteptase la acest răspuns, dezamăgirea pe care o simți fu la fel de chinuitoare. Încercă să se concentreze. La cine din Londra s-ar ascunde Emily?

— Dar cealaltă fată? Servitoarea pe care o cheamă Tansy? Știi ce s-a ales de ea?

Doreen își linse buzele subțiri cu o răutate lascivă.

— Asta știu. S-a apucat dă meseria pă care o avea-n sânge. Oferă plăceri domnilor, în casa unei cucoane.

— Ce casă?

— Nu știu.

Justin deveni și mai deprimat. Respingerea lui o făcuse pe Emily să fugă în brațele altui bărbat? Își slăbi strânsoarea.

Doreen profită de lipsa lui de concentrare, se întoarse și fugi înapoi în casă. Ușa se trânti, iar el auzi zgomotul zăvoarelor trase.

Sigur că mințise, își ridică pumnul, hotărât să spargă ușa dacă trebuia. Dar mâna îi căzu încet pe lângă corp. N-avea să o ajute cu nimic pe Emily faptul că el ajungea la închisoare pentru crimă.

Își ridică gulerul ca să se apere de frig și porni pe stradă fără o țintă anume.

– Ei bine, ce părere ai? Ți se potrivește tare bine, nu-i așa?

Emily își trecu degetul pe sub ochi, întinzându-și linia de creion negru.

– Arăt ca un raton american.

Oftând, Tansy scuipă într-o batistă și-i tamponă obrazul. Emily se trase deoparte, dar Tansy îi prinse o șuviță și o ținu locului.

– Gata. Ține-ți mâinile departe de față sau va trebui s-o luăm de la început.

Emily se privi cu severitate în oglindă.

– Urâsc volanele. Se uită la reflexia lui Tansy cu ochii rugători. N-aș putea fi un personaj mai exotic? O prințesă nubiană? Sau poate o fată din harem?

– Ai pielea nițel cam albă ca să fii o nubiană și costumul de harem i-a fost promis lui Peggy pentru săptămâna asta. Tansy o ciupi puternic de obraji. Nu te mai agita. Doamna Rose spune că visul oricărui bărbat e să aibă o școlăriță îmbrăcată în volane.

Fiecare bărbat în afară de unul, se gândi Emily cu tristețe. Înghiți cu greu.

– Cine sunt eu să o contrazic pe doamna Rose?

Chiar așa, cine era? Noaptea trecută, stăpâna durdulie a casei îi oferise adăpost din fața furtunii de parcă ar fi fost fiica ei de mult pierdută. Îi ștersese lacrimile, o culcase în patul lui Tansy, acoperind-o cu o pilotă groasă și agitându-se în preajma ei cu un devotament care l-ar fi făcut chiar și pe Penfeld să pară neglijent.

Tansy întinse apoi niște cercuri de ruj pe obrajii lui Emily. Când o ușă se trânti în camera alăturată, Emily tresări și Tansy îi întinse o dungă de ruj până la tâmplă. Chicotitul unei femei fu urmat de un geamăt gutural și apoi de scârțâitul ritmic al patului care se lovea de perete. Privirile li se întâlniră în oglindă.

– O, nu, gemu Tansy. O luăm de la capăt. Eu îți tot pun roz în obraji, dar culoarea se duce imediat. Își odihni ușor mâinile pe umerii lui Emily. Ești sigură că asta vrei, Em? Nu este prea târziu să te răzgândești.

Dacă asta își dorea? Să fie, în sfârșit, liberă? Să-și plătească singură casa și masa la doamna Rose, din propriul ei buzunar și să nu depindă de bunătatea altcuiva? Să nu fie îndatorată nici unui

bărbat – mai ales nu lui Justin Connor? Până și Penfeld fusese nevoit să facă ceva ca să-și câștige independența, să scape de o viață pe care nu o mai putea suporta. Cu siguranță că și ea putea găsi în suflul ei la fel de mult curaj. Tansy greșea. Fusese prea târziu să se răzgândească din primul moment în care își văzuse tutorele.

Din camera de alături se auzi un geamăt gutural, apoi liniște. Perețele nu se mai zguduia. Emily închise ochii strâns. Când îi deschise, erau mai întunecați.

– Sunt gata.

Un pumn izbi în ușa închisă. Emily tresări atât de puternic, că aproape căzu de pe scaun.

– Fir-ar să fie, ai răbdare, strigă Tansy la oricine ar fi fost afară și trăgând o oală de ceramică dintr-un dulap.

În timp ce deschidea ușa, se auzi voce nemulțumită de sex masculin.

– La dracu', Tansy, nu dă nou. Dă ce nu poț' folosi closetu', ca toată lumea? Sau stai prea mult pă spate în pat?

Emily nu vedea cu cine vorbea, dar ar fi recunoscut oriunde vocea aia răgușită. Ridică marginile feței de masă, căutând un loc unde să se ascundă.

Tansy își înclină oala.

– Golește-o sau ți-o torn în cap, Barney.

Un braț vânjos apărură de după ușă și o scăpă de povară.

– Curvă înfumurată, murmură el. Mă costă salariu' p-o săptămână ca s-am parte dă ceea ce obțineam gratuit în dulapul dă lenjerie dă la Foxworth.

Necăjindu-l cu un zâmbet care ar fi topit și o sculptură de gheață, Tansy își ridică piciorul ei bine proporționat și-l frecă de lemnul ușii.

– Dar plătești în continuare, nu-i așa?

Mișcarea ei provocatoare lăsă ușa să se deschidă larg, și Emily se trezi uitându-se în ochii lacomi și mici ca ai unui porc.

Barney Dobbins rămase cu gura căscată. Oala de noapte se înclină într-un unghi periculos.

– Hei! Ea ce caută aci?

Tansy îl îmbrânci.

– Nu-ți bate capul! Oricum costă mai mult decât ai tu.

Își șterse buzele umede cu dosul palmei. Emily se cutremură.

– Nu conta pă asta, spuse el. De acu' o să-ncep să strâng bănuții. Am vrut să am parte dă ea dă mult timp, dă prea mult timp.

Tansy trânti ușa în fața lui vicleană.

Emily își puse o mână peste gură. Grozăvia hotărârii pe care avea s-o ia o doborî cu un val de panică. Dar era prea târziu. Tansy deja îi pudra nasul și o îndrepta spre ușă, împingându-i ceva în mână.

Amețită, se uită în jos și descoperi că ține în mână o acadea roz.

– Ce trebuie să fac cu asta? întrebă ea, derutată.

Tansy o împinse cu blândețe spre scări.

– Păi să o lingi, ce altceva?

Mai târziu în noaptea aceea, când se întoarse la Grymwilde, Justin văzu că toate lămpile fuseseră stinse, cu excepția celor din salon. Se întoarse instinctiv spre strălucirea blândă a luminii, știind că alinarea din partea familiei sale era mai bună decât nici una.

Nici unul din ei nu îndrăzni să-i vorbească în momentul în care se trânti într-un fotoliu și-și frecă barba.

Acul mamei sale înțepă liniștit pânza înflorată pe care o broda.

– Dacă nu cumva ai dobândit niște gusturi speciale în privința parfumurilor cât ai stat în Noua Zeelandă, fiule, aș îndrăzni să spun că miroși ca o casă de proastă reputație.

– La fel ai miroși și tu, după ce ai fi vizitat fiecare bordel din Londra, în ultimele douăsprezece ore.

– Dumnezeule, spuse ea sec. Câtă virilitate!

Lily și Millicent roșiră ca niște trandafiri gemeni. Edith își îngropă nasul și mai adânc în romanul pe care îl citea. Justin îi aruncă mamei sale o privire întunecată.

– Poate ar trebui să discutăm asta în particular.

Ducesa îi zâmbi senină.

– Surorile tale sunt căsătorite, nu-i așa? Dacă nu doresc să audă ce am de spus, se pot duce în paturile lor, alături de soții lor. Își puse broderia peste genunchi și se uită fâțiș la Justin. Sunt mai interesată de ce crezi că pupila ta ar fi ales o astfel de ocupație dezgustătoare. A fost, poate, sfătuită să o apuce pe calea asta?

Justin fu șocat de franchețea mamei sale. Toată inteligența și personalitatea pe care le ascunsese în acești ani îi sclipeau acum în ochii cenușii. Trebuie să fi fost uimitor de drăguți în tinerețe, își zise el, ca niște cioburi cețoase de sticlă. Sufletul lui vinovat nu putea suporta privirea ei directă.

Se ridică și se duse la șemineu. Un străin ciufulit, cu ochii pustiiti se uita la el din sticla coșului de fum.

— Nu am atins-o. Își lăsă capul în jos, disprețuind minciuna pe care o spusese. Nu am compromis-o, adăugă el.

— Poate că ar fi trebuit, declară mama lui. Atunci poate n-ar mai fi fugit.

Justin se răsuci pe călcăie, cu ochii măriți, dar mama lui își întorsese atenția asupra broderiei. În tăcerea ciudată care se lăsase, Lily începu să cânte încetișor un cântecel ridicol despre albine și cum zboară ele din floare în floare.

Justin explodă, enervat. Se întoarse spre ea.

— Vrei să încetezi cu lălăiala asta îngrozitoare?

Lily tresări.

— Îmi pare tare rău. Toată conversația asta despre preocupări desfrânate mi-a amintit de grădina doamnei Rose, din Mayfair.

Justin nu făcu legătura între preocupările depravate și grădina unei cucoane din elegantul cartier Mayfair. Mama lui dădu din cap cu înțelepciune.

— Este o casă în toată regula. Clienții sunt numai din înalta societate.

Încet, Justin începu să înțeleagă.

— E un bordel în Mayfair? De unde știi?

Mama lui clipi la el.

— Păi, îl frecventa tatăl tău. Numai în zilele de vineri, desigur. Sâmbetele le păstra pentru mine.

Un cântec sălbatic de speranță îi încântă inima lui Justin. O ridică pe Lily și o sărută direct pe gură.

— Îți mulțumesc, prostituată scumpă. Dacă o găsesc, jur că-l voi face pe Herbert secretar-general la Winthrop. Apoi o lăsă la loc pe scaun și se repezi spre ușă.

— Asta e foarte frumos pentru Millicent, strigă Lily după el. Dar cum rămâne cu Harvey al meu?

Degetele lui Emily se încheștară pe lemnul neted al balustradei în timp ce cobora în spatele lui Tansy. Salonul doamnei Rose părea mult mai aglomerat decât în noaptea trecută. Râsete bărbătești se amestecau cu chicoteli și glasuri femeiești. O fată îmbrăcată într-un costum galben de balerină interpreta îngrozitor la pian o arie din Bach. O înțepau ochii din cauza fumului care învăluia camera.

În afară de fum, se mai simțea un amalgam de parfumuri grețos de dulci. Pe lângă ele trecu un cuplu care se săruta.

Doi lachei voinici flancau ușa din față, iar chipurile lor pline de cicatrici păreau total nepotrivite sub perucile pudrate. Tansy o asigurase că doamna Rose nu făcea niciodată „comerț dur”. Și cu cei doi buldogi care stăteau de pază la ușa ei, Emily înțelegea de ce.

Emily îngheță când privirea îi căzu pe un bărbat cu ochi negri care stătea rezemat de polița din marmură neagră a șemineului. O trase pe Tansy de fustă, făcând-o să se oprească brusc.

– În cunosc pe bărbatul acela. L-am întâlnit în parc. Cine este?

Tansy îi răspunse în șoaptă:

– E extrem de bogat. Unii spun că e mai bogat chiar decât regi-na. Trăsăturile ei frumoase deveniră dure, oferindu-i lui Emily o idee despre cum avea să arate peste câțiva ani de practicat această meserie. Dar îți spun din experiență că are foarte multe întrebări pentru lavalierile alea drăguțe de mătase pe care le poartă – și nici una nu e decentă. Stai departe de el. E dincolo de ce poți suporta acum.

Emily bănuî că până și bărbatul cărunt care moțâia în poala doamnei Rose era dincolo de pragul ei de suportabilitate. Se demoraliză și mai mult când Tansy îi făcu cu ochiul și se îndepărtă, lăsând-o să se descurce singură.

Se cufundă pe un divan aflat la umbra scărilor și linse nervoasă acadeaua. Albul feciorelnic al fustei îi ajungea în dreptul gleznelor într-un nor diafan atât de transparent, că se puteau vedea jartierele de dantelă care îi țineau ciorapii de mătase. În picioare avea pantofi albi, fără toc. Doamne, ce-ar spune tatăl ei dacă ar putea să o vadă acum? Poate că, dacă stătea foarte nemișcată, n-o va observa nimeni.

Speranța ei muri când un domn corpolent veni agale spre ea. O privi prin niște ochelari antici, iar ochii i se opriră mai mult pe pieptul ei.

– Măi, măi, ce fetiță drăguță ești, spuse el. Ți-ar plăcea să stai în poala unchiului George?

Emily supse zgomotos din acadea și refuză să răspundă. Își dădu seama că asta fusese o greșeală, pentru că ochii lui lacomi îi urmăriră forma buzelor, atunci când ținuse acadeaua în gură.

– Ești timidă? Ce minunat! Unchiul George pur și simplu adoră fetițele timide. Chicoti și încercă să se așeze pe divan lângă ea. Vrei să te dai mai la o parte, ca să-mi faci loc? N-aș vrea să-ți dau o bătăiță pentru că ai fost nerușinată.

— Îmi pare rău, unchiule, locul acesta e ocupat.

Vocea care se auzi era calmă și glacială, ca o gheață lină. Emily privi în sus la umbra străinului cu ochi negri pe care îl întâlnise în parc.

Unchiul George își îndreptă spatele pufnind și mormăind în semn de protest. Cu o grație batjocoritoare, străinul întinse mâna și aprinse un chibrit de nasturele de alamă de pe vesta lui George. Când duse flacăra la vârful țigării, chipul lui păru nemilos.

— Ei bine, eu niciodată... Înțelegând că era mai bine să se retragă cât mai repede, unchiul George plecă după o fată îmbrăcată ca regina Victoria, mormăind ceva despre bijuteriile coroanei care se aflau în posesia lui.

Străinul își sprijini piciorul pe marginea canapelei. Croiala impecabilă a pantalonilor îi îmbrăca piciorul lung și elegant. Ridicând dintr-o sprânceană, îi oferă lui Emily țigara. Șocată de norocul pe care îl avusese ca să scape de George, ea luă țigara și trase adânc.

Imediat o apucă o criză de tuse. Bărbatul o lovi ușor pe spate.

— Îmi pare rău. Tutun turcesc. Chestii puternice. Ar fi trebuit să te avertizez. Luă țigara din degetele ei tremurânde, o duse la buze și inhală profund. Emily clipi ca să alunge lacrimile usturătoare.

— Se pare că ți-e scris să mă salvezi, domnule.

Un zâmbet apăru pe buzele sale subțiri, de parcă s-ar fi amuzat de o glumiță pe care o știa numai el.

— Așa se pare, nu? Ochii lui o priviră ca două flăcări hipnotizante. Se pare că te-ai mai pierdut un pic de la ultima noastră întâlnire, *cara mia*.

O văzu înfiorându-se la alintul pe care îl folosisese.

— Mă tem că ai dreptate, admise ea ursuză.

Femeia de la pian începu să interpreteze o nouă melodie. Bărbatul aruncă țigara și o strivi de covor cu călcâiul.

— Îl urăsc pe Chopin. Ce-ar fi să ne retragem la etaj, unde putem vorbi fără povara romantismului lui obositor?

Emily se uită nervoasă la lavaliera lui de mătase, amintindu-și de avertizarea lui Tansy. N-avea de gând să fie ruinată de acest orășean străin. Se uită prin mulțime după Tansy, dar nu o zări nicăieri. Bărbații musculoși de la ușă arătau și mai amenințători acum. Stăteau acolo ca să protejeze florile doamnei Rose sau să le smulgă, dacă amenințau să se ofilească înainte să apuce să înflorească? Cel mai bine ar fi fost să încerce să scape fără să iște un scandal.

Ezitatea o costă scump. Bărbatul o trase în picioare și o strânse cu putere de încheietură. Poate că ar trebui să-i spună adevărul.

Ea îl privi cu sinceritate.

– Nu pot să merg sus cu dumneata, domnule. Mi-e teamă că am făcut o greșală îngrozitoare.

Ochii lui străluciră diavolește.

– Și eu, draga mea. Dar intenționez să o remediez în foarte scurt timp.

Răsucindu-se din strânsoarea lui, Emily se eliberă și țâșni spre cel mai apropiat hol întunecat. Înainte să mai facă un pas, Barney Dobbins ieși dintr-o arcadă umbrită și-i blocă orice cale de scăpare.

Rânji la ea cu dinții lui îngălbeniți.

– Ar fi mai bine să fugi la domnu' ăla spilcuit, Em. Am auzit c-are o fire aprigă când e supărat. Își coborî vocea într-o șoptă sarcastică: Știu că ești nerăbdătoare, da' io pot s-aștept. Mândria nu mă-mpiedică să mă satur cu resturile domnilor spilcuiți. Va veni și rândul meu, cât dă curând.

Prinsă în capcană, Emily se retrase, simțind că se află mai aproape de leșin decât fusese vreodată în viața ei. Numai Dumnezeu știa ce lucruri înfiorătoare i-ar fi făcut dacă leșina.

Se dădu înapoi și ajunse în brațele străinului. Degetele lui o strânsă de gât, apăsând-o ușor în locul în care se simțea pulsul.

– Vino cu mine, *cara mia*, îi porunci el. N-o să-ți pară rău.

Lui Emily îi părea rău deja. Își lăsă capul în jos, regretând că făcuse de rușine amintirea tatălui ei, regretând că Justin nu o iubea suficient de mult ca s-o ia de soție. Regretând faptul că fusese atât de proastă cât să creadă că, dacă și-ar vinde trupul, nu și-ar pierde și sufletul.

Un vârtej sinistru de muzică, lumină și râsete îi ameți simțurile, în timp ce străinul o trase spre scări. Dintr-odată, veselie frenetică fu întreruptă de strigăte și zgomote de luptă. Emily își smuci capul la timp ca să-l vadă pe unul dintre gardieni aterizând și spărgând o masă din lemn de nuc. Se ridică în fund, cu ochii încrucișați și peruca agățată strâmb peste o ureche, apoi se prăbuși din nou, de data asta leșinat.

Femeile țipară și mai mulți domni încercară să se urce unul peste celălalt în goana lor spre ieșirea laterală, de teamă că acesta era un raid al polițiștilor. Îl văzu pe grețosul unchi George târându-se

în patru labe căutându-și prețioșii ochelari. Aceștia se rostogoliseră lângă piciorul lui Emily, iar ea călcă pe ei cu răutate.

De lângă ușă se auziră strigăte.

– Prinde-l!

– Aveți grijă, ar putea fi un fumător de opiu.

– E de-a dreptul nebun! Un sălbatic sângeros!

Emily simți o pală rece de aer în spate, semn că străinul fugise. Își ridică fustele și privi speriată în jurul ei, plănuiind să profite de haosul creat ca să evadeze.

În acel moment, mulțimea agitată se desprinsese în două și îl văzu pe tigru cu ochii aurii care își croia drum printre ei.

Inima îi sări din piept și aproape zbură prin cameră ca să se arunce în brațele sălbaticului nebun.

Capitolul 28



Am ezitat să spulber încrederea pe care Justin o are în prietenul său...

Emily își ascunse fața în jiletca mototolită a lui Justin.

– O, Justin, a fost groaznic! se vaită ea. Tansy m-a pus să port această rochie ridicolă și mai era și un om îngrozitor, cu cei mai ascuțiți dinți albi pe care i-ai văzut vreodată, la fel ca Lupul cel Rău, și cu cel mai spilkuit nod de lavalieră. Arăta mai bine decât nodul pe care îl face Penfeld. Și apoi Barney mi-a tăiat toate căile de scăpare, așteptând să sară pe mine așa cum a făcut întotdeauna la Foxworth și mi-a spus niște lucruri îngrozitoare.

Emily era prea încântată să miroasă parfumul condimentat al lui Justin, ca să-și dea seama cât de neobișnuit de rigid rămăsese la îmbrățișarea ei. Îl prinse de mâneci și îl privi în ochi. Chipul lui părea sculptat în granit. Își lăsă brațele în jos și se îndepărtă de el, mai speriată decât fusese în toată noaptea aceea îngrozitoare.

Într-o tăcere sumbră, se aplecă și-și luă acadeaua de pe mânecă. Nici măcar nu voia să se uite la ea. Ochii lui o priveau doar pe femeia voluptuoasă care ieși din mulțime.

Expresia ei de bunicuță, femeia caldă care îi oferise o supă caldă și o sărutase pe obraji de noapte bună dispăruse. Curbele ample ale doamnei Rose se unduiau sub rochia ei lucioasă de satin.

– Tu ești ducele ăla răzvrătit, nu-i așa? tărăgână ea.

– Golanii ăia s-au încăierat cu un duce, declară una dintre femei. La naiba, s-a terminat cu noi de acum încolo.

Paznicul care era încă conștient încercă să curețe pelerina lui Justin cu gesturi neîndemânatic.

Justin îi împinse mâna la o parte.

– Justin Marcus Homer Lloyd Farnsworth Connor... al treilea, adăugă el și făcu o plecăciune, ducând la buze mâna doamnei Rose. La dispoziția dumneavoastră.

– Aș vrea să am eu norocul ăsta, comentă ea. Îl privi din cap și până-n picioare cu aprobarea unei femei care știa să aprecieze un bărbat frumos din toate punctele de vedere. Am cunoscut odată un Farnsworth Connor. Dar mă lăsa întotdeauna să-i spun Frank. Printre alte lucruri. Își puse o mână în șold. Nu mă deranjează să fie puțină gălăgie sâmbătă seara, Excelență, dar poate că te-ar interesa și altceva... niște plăceri mai delicate.

Justin se uită în cele din urmă la ea, dar Emily își dori să n-o fi făcut. De abia îl recunosc pe bărbatul care veni spre ea cu o atitudine mândră. Mulțimea se regrupă undeva în spate, lăsându-i singuri, față în față. O înconjură cu pași mici, iar pelerina i se roti în jurul gleznelor. Privirea lui înfometată îi devoră tot trupul. Sfârcurile trădătoare i se întăriră și împungeau materialul transparent al corsajului. Se îmbujoră toată. Se uita la covor, umilită. Privirea lui directă, masculină, o făcea să se simtă mai vulnerabilă decât cuvintele vulgare ale lui Barney.

Îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Emily se înfioră la atingerea lui, dar rezistă impulsului de a-l privi în ochi.

În cele din urmă își coborî mâna.

– Micuța de aici e tocmai bună, anunță el pe un ton neutru.

Îmbujorarea ei se transformă într-un fulger de mânie. Era suficient că fusese umilită în public. Nu mai trebuia să facă și el glume pe seama costumului ei stupid.

Doamna Rose se agită, iar Emily n-avea să știe niciodată dacă o făcuse pentru că era interesată de satisfacția clienților săi ori din cauză că avea sentimente materne pentru ea.

– O, nu, nu e deloc bună. E mult prea tânără și neîncercată pentru gusturile rafinate, Excelență. Poate că una dintre frumusețile mele mai deosebite...

Trase înainte o fată îmbrăcată într-un văl străveziu de harem și o împinse spre el. Nefericita Peggy se făcu mică lângă stăpâna ei, iar Emily n-o putea condamna. Cu maxilarul lui neras, părul răvășit și ochii aruncând flăcări disprețuitoare, Justin arăta ca un păgân care deflora fecioare cu o mână și cu cealaltă bea sângele virginelor.

El se uită direct în ochii lui Emily.

– Eu o vreau pe ea.

Genunchii lui Emily tremurară. Doamna Rose pufăi nervoasă și căută o momeală mai tentantă.

– Ia-o pe Solange a mea, destul de pricepută în arta orientală a...

O pungă groasă din piele persană căzu pe covor, la picioarele ei. Doamna se aplecă s-o ridice, în mod evident intrigată de dimensiunea ei.

– O sută de lire, spuse Justin cu răceală.

Salonul se umplu de murmure. Bănuiala lui Emily că doamna Rose și-ar vinde și propria fiică pentru o sută de lire fu întărită de zâmbetul care îi curbă colțurile gurii.

Se uită la Emily și ridică din umeri în semn de părere de rău.

– Ce-ar fi să-l însoțești pe Excelența Sa la etaj, draga mea? Cred că e omul care te va ajuta să descoperi plăceri deosebite.

Justin nu pierdu nici un moment. O prinse pe Emily și o aruncă peste umăr.

– Trăsura e afară? Mergem acasă acum? întrebă Emily cu speranță în glas, legănându-se la fiecare pas al lui.

Dar el nu o ducea spre ușă, ci spre scări. Îl lovi cu pumnii și se zvârcoli, dar brațul lui muscular o strânse și mai tare de posterior.

– Nu vreau să mă întorc acolo sus, Justin. Chiar nu vreau.

Pentru rușinea ei, tocmai când începură să urce scările, mulțimea începu să strige obscenități de încurajare. Barney ieși din gaura lui de șobolan și țipă:

– Trage-i-o o dată și pentru mine, amice!

Urlând de furie, Emily se întinse peste balustradă și-l lovi cu aca-deaua peste capul slinos.

Emily se legăna pe spatele lui Justin ca un sac de făină. Umărul lui muscular îi tăia răsuflarea la fiecare pas.

– Te-ai... putea... gândi... să... mă... pui... jos, icni ea.

El o ignoră. Se opri la prima uşă pe care o întâlni şi o deschise cu o lovitură de picior, zdruncinând-o complet pe Emily. Se auzi un ţipăt furios şi un geamăt înfundat de protest.

– Scuze, spuse el, dar din tonul lui se vedea că nu-i părea deloc rău.

Se întoarse cu spatele la uşă fără să se deranjeze s-o închidă, oferindu-i lui Emily o privelişte sordidă. Ea îşi suci capul spre stânga, apoi spre dreapta, înainte să-şi acopere ochii cu o palmă.

– Dumnezeu! Trebuie să fie foarte elastică, nu-i așa? Am văzut ceva de genul ăsta odată, la circ.

Justin rămase la fel de tăcut. Lovi cu piciorul în uşa următoare. Spre nefericirea lui Emily, camera era neocupată.

– Chiar aş vrea să merg acasă acum, spuse ea încet.

El o aruncă pe pat şi traversează camera ca să încuie uşa. Ea se ridică în şezut şi-şi îmbrăţişă genunchii la piept. Din faldurile așternutului ieşea un parfum stătut de trandafiri şi încercă să nu se gândească la ceea ce probabil se întâmplase acolo cu câteva momente mai devreme. Un aer rece trona în camera fără foc.

Justin îşi scoase pelerina şi o aruncă pe un scaun, apoi se întoarse cu faţa spre ea. Emily îşi dădu seama că-l mai văzuse furios înainte, dar niciodată atât de glacial.

El îşi trecu o mână prin păr.

– Nu am dormit de mai mult de treizeci şi şase de ore. Mi-am petrecut ultimele douăsprezece ore căutându-te prin toate bordelurile păduchioase din Londra. Doar două cuvinte îmi mai ieşiră pe buze. De ce?

Ea îşi lăsa capul în jos, luptându-se să-şi recapete mândria. Când îşi ridică privirea, vorbi calm şi fără să plângă:

– Nu mai voiam să fiu o povară pentru tine. Voiam să-mi câştig libertatea.

– Libertatea? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Se apropie de pat şi o strânse de umeri. Asta înseamnă pentru tine libertate? Să-ţi desfăci picioarele în faţa oricărui bărbat care e dispus să plătească? Ochii lui străluceau de furie rănită.

Emily începu să tremure incontrolabil. Nu putea să-l privească în ochi.

Îi dădu drumul.

— Bine, spuse el cu un calm glacial. Am plătit. Își scoase lavaliera și începu să-și descheie vesta.

Emily se îngrămădi lângă tăblia patului.

— Nu tu, șopti ea îngrozită.

Stătea în fața ei cu picioarele ușor desfăcute și cu pumnii sprijiniți pe șoldurile înguste.

— Orice bărbat în afară de mine, nu-i așa? Cât de plăcut! Nu te-a învățat doamna Rose că trebuie să-ți fletezi clienții, nu să râzi de masculinitatea lor?

Emily își dădea seama după cum îi stăteau pantalonii că Justin nu era în nici un pericol să rădă cineva de masculinitatea lui. Veni la pat și-i cuprinse capul în mâini. Degetele lui lungi i se prinseră în bucle într-o imitație de mângâiere.

— Îmi pare rău, dragă, dar târfele nu au privilegiul de a-și alege partenerii. Pentru o sută de lire mă aștept să fii nițel mai entuziastă. O sărută ușor. Poți să te prefaci, dacă vrei.

Emily se așteptă la un sărut violent, însă avu parte în schimb de un sărut nemilos de blând. Gura lui se juca peste buzele ei cu o abilitate neîndurătoare, tachinând-o, mușcând-o încet, apoi atingându-i buzele cu vârful limbii, pregătind o invazie seducătoare. Era sărutul destinat unei concubine, pe care o subjuga cu promisiunea plăcerilor erotice care aveau să vină. Era un sărut menit să-i fure nu doar trupul, ci și sufletul. Prima lacrimă îi alunecă de pe gene înainte ca el să se oprească să respire.

Suflă ușor pe buzele ei umezite.

— Emily, dulcea mea Emily, șopti el răgușit. Ești născută pentru asta, nu-i așa? Să satisfaci plăcerile oricărui bărbat.

Nu ale oricărui bărbat, strigă inima ei. Doar pe ale lui.

Își strecură limba printre buzele ei, punând stăpânire pe gura ei cu câteva mișcări lascive, în timp ce o împingea înapoi pe pat. Ea simți că alunecă fără scăpare sub trupul lui. Mâinile lui coborâră pe marginea sânilor, pe talia îngustă. Îi prinse posteriorul în palme și o lipi de el, rochia fiind singura barieră dintre trupurile lor.

Emily simți că se pierde în jocul acesta rece și abil de seducție pe care îl juca bărbatul parcă străin din fața ei. Simțea că pierde tot ceea ce luptase atât de mult să câștige. Mândria. Independența. Chiar și mânia o ținuse la distanță atâta timp, până să eșueze în brațele lui Justin. Păcălise oceanul, doar pentru a se trezi că se înecă în ceva mai adânc. Se aplecase doar ca să-și vadă reflexia în adâncimile sale

reci și fusese târâtă într-un vârtej al pasiunii. Dacă nu-și putea găsi drumul spre suprafață, știa că avea să moară de o mie de ori sub atingerea lui iscusită.

Își desprinsese gura de sub buzele lui. Acum plângea de-a binelea, cu suspine mici pe care nu le putea opri.

– Te rog, Justin! Nu așa.

– Șșșt, o liniști el. Îi mângâie ușor sânul, tachinându-i sfârcul înțarit cu degetul mare. Cealaltă mână rătăci în jos. Așa, dragă, desfă-ți picioarele pentru mine. Ești atât de dulce, Em. Atât de dulce și fierbinte... și umedă.

Suspînul ei se transformă într-un geamăt.

Justin i-l înăbuși cu buzele lui, mai mult decât își dădea ea seama. Intenția lui fusese doar să o sperie, să-i dea o lecție. Să-i arate că nu putea să continue cu năzbâtiile ei copilărești fără să sufere consecințe.

Se așteptase ca atacul lui brutal să fie întâmpinat cu rezistență. Dar când buzele ei moi tremurără și se întredeschiseră sub ale lui, se simți mai pierdut decât ea. Acum lecția nu mai era în mâinile lui. O dorință primară puse stăpânire pe el. O dorise de atât de mult timp... aproape dintotdeauna.

Înnebunit de promisiunea dulce pe care o ținea între palme, își apăsă degetele adânc în interiorul ei, invadându-i cu nerușinare centrul fierbinte al feminității.

Abia atunci realiză cât de nemișcată stătea sub el. Își ridică fruntea. Ea stătea acolo tremurând, cu ochii strâns închiși, cu lacrimile agățate de gene. Doamne, Dumnezeuule, avea să-i permită orice, se gândi el. Să o posede în aburii furiei. Capitulara era un act atât de străin de firea ei mândră, că simți că i se rupe sufletul.

Era de mirare că era confuză? Cu un minut în urmă o certase ca pe un copil, iar în următorul o asalta ca pe o târfă. Nu avea curajul să o trateze ca pe o femeie, pentru că asta însemna că avea să o piardă pentru totdeauna.

Sângele îi pulsă în vîntre într-un protest instinctiv, dar el știa că dacă ar fi continuat nu ar fi fost cu nimic mai bun decât un violator.

Ea își ținu ochii închiși când o înfășură în pelerină și o ridică din pat. Îl prinse cu brațele pe după gât cu o încredere care îi deschise rana din inimă. Când Justin traversă cu pași mari salonul, clientela doamnei Rose se cufundă într-o tăcere uimită. Emily își îngropă fața la pieptul lui, iar el ridică colțul pelerinei ca pe un scut în fața

privirilor și al șoaptelor lor. Lacheii îi făcură repede loc să treacă. Nici un suflet nu îndrăzni să protesteze când ieși cu ea în întunericul ocrotitor al nopții.

Penfeld, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul de englez, nu rosti nici un cuvânt de reproș când stăpânul său cu privire sălbatică bătu cu putere la ușa lui, în toiul nopții.

— Te rog, spuse Justin, arătând spre povara caldă și somnoroasă pe care o ducea în brațe. Ia-o!

Consecințele nefaste ale refuzului său licăreau evident în privirea lui Justin. Penfeld își aranjă scufia, puse lumânarea pe lavoar și o luă ușurel pe Emily din brațele lui Justin. Colțul pelerinei căzu într-o parte, dezvăluind o înfățișare angelică cu dăre de lacrimi.

În timp ce se făcură nevăzuți pe holul învăluit în întuneric, Penfeld mergând ca o rață în cămașa lui lungă de noapte, Justin se prăbuși în cel mai apropiat scaun și își îngropă fața în mâini. Când valetul se întoarse, după ce o băgase pe Emily în pat, Justin dispăruse și acordurile sălbatice și pline de nostalgie ale operei *Fantaisie-Improptu* de Chopin răsunau prin casa cufundată în somn.

Justin lovi prima clapă a pianului, ignorând sunetul dezacordat. Degetele lui apăsau notele, nu se mai mulțumea doar să le interpreteze. Stăpânea fiecare sunet, catapultându-l în aer. Îl dureau oasele fragile ale mâinilor. De la tâmpile i se prelingeau broboane de sudoare. Cu toate astea, continuă să cânte, încercând să-și înecă disperarea în ritmul grandios al muzicii.

Deschise larg o fereastră, în speranța că aerul rece ca gheața îi va răcori simțurile înfierbântate. Era o noapte fără lună. O singură lumânare pâlpâia pe capacul pianului, scaldându-l într-un con slab de lumină. Degetele lui istovite loviră altă clapă, fără să mai păstreze ritmul. În fața ochilor văzu chipurile tuturor femeilor pe care le întâlnise în ziua aceea lungă. Poate că odinioară fusese genul de bărbat care să-și înecă dorințele în brațele parfumate ale unei străine, dar instinctul îl avertizase că avea nevoie de mai mult decât de un act sexual ca să se vindece de dorința pe care o simțea pentru Emily. Muzica bubui într-un crescendo. Umbrele dansau în jurul lui într-un ritm macabru, dar eliberator. În acea jumătate de bătaie de pauză dintre o notă și alta, o auzi — un suspin extrem de fragil.

Nu era singur.

Măinile îi înghețară deasupra clapelor. Cine din casă era atât de nebun cât să se apropie de el acum? Lumânarea pâlpâi lovită de o rafală de vânt, iar umbrele dansară în jurul lui. Singurul sunet care se auzea era propria lui respirație.

Se întoarse pe banca din fața pianului.

Emily stătea ca o fantomă în cămașa ei lungă de noapte albă, strângând în brațe o păpușă veche și zdrențuită. Era desculță și obraji îi încă îi mai erau brăzdați de lacrimi. Justin simți un nod în gât. Părea foarte tânără, ca un copil care cobora în miezul nopții jos ca să bea un pahar cu apă. Dar nu exista nici o îndoială că ochii ei erau ai unei femei, întunecați de o rugămintă nespusă.

Emoțiile îl înăbușiră. De ce nu putea să o țină în brațe? De ce nu putea s-o tragă în poala lui și să-i lege capul la pieptul lui? De ce nu putea să-i șteargă lacrimile cu cămașa lui și să-i promită că totul avea să fie bine?

Pentru că ar fi fost o minciună. Și el nu plătitise prețul pentru tăcerea lui în toți acești ani, ca să înceapă să o mintă acum.

Dacă și-ar fi pus mâinile pe ea, nu s-ar mai fi oprit. Aceeași mână care o trase în poala lui avea să-i ridice cămașa de noapte peste umeri. Aceleași buze care îi șoptiseră cuvinte de alinare aveau să o sărute în timp ce o așeza pe pian, îi despărțea coapsele sidefii și făcea dragoste cu ea. Nu îndrăznea să o atingă. Nu îndrăznea nici măcar să se uite la ea.

Se întoarse, încordându-și maxilarul.

– Du-te înapoi la culcare, Emily, îi porunci, aproape nerecunoscându-și vocea răgușită. Acum.

O simți că ezită, apoi auzi foșnetul moale al picioarelor goale pe covor. Fir-ar să fie! De ce îl asculta de prima dată când îi cerea ceva?

Știind că nu avea de ales, își înghiți și ultimele rămășițe de mândrie, încercă să-și potolească focul din privire și se întoarse spre ea.

– Du-te în camera ta și încuie ușa! Te rog!

Buzele ei tremurau. O lacrimă îi alunecă strălucind pe obraz, apoi încă una. Păpușa căzu pe covor când se întoarse și fugi. Întunecimea casei o înghiți fără urmă.

– Îmi pare rău, Em! Îmi pare foarte rău, șopti el umbrelor tăcute.

Cuvintele lui erau mai sincere decât avea să știe ea vreodată. Îi părea rău că o făcuse să plângă. Îi părea rău că David nu trăise

ca să i-o prezinte pe fiica lui. David îi adora pe amândoi. Poate că le-ar fi binecuvântat dragostea.

Dar David murise, luând pentru totdeauna cu el binecuvântarea aceea.

Justin ridică păpușa și o puse pe stativ. Îi netezi buclele împletite.

— Noi suntem prieteni vechi, tu și cu mine, nu-i așa?

Ochii albaștri și opaci îl urmăreau lipsiți de expresie. Atinse pianul, mângâind mai întâi o clapă, apoi o alta, dar muzica dispăruse, lăsându-l într-o tăcere totală.

Se ridică și urcă pe scări cu pasul greu. Încetini în afara ușii lui Emily. Nu auzi nimic din interior, nu se auzea nici un plânset sau bocet, doar o liniște care parcă îl incita mai mult decât o invitație. Se rezemă cu fruntea de ușă, suprimându-și un geamăt. Cât avea să treacă până când nici măcar zăvoarele nu aveau să-l mai țină departe de ea? O săptămână? O lună? Un an? Avea să-l trădeze iarăși pe David, de data asta seducându-i fiica? Își încleștă pumnul pe lemnul gros de mahon al ușii.

Când își răsfiră degetele ca să scape de tensiunea acumulată, ușa neîncuiată se deschise larg fără nici un zgomot.

Capitolul 29



Te rog să nu mă cerți pentru liniștea pe care am cumpărat-o cu tăcerea mea...

De abia îndrăznind să respire, Emily se rezemă de perne și privi cum deschizătura dintre ușă și tocul de lemn se lărgea încet. Apăru silueta unui bărbat, trupul lui zvelt conturându-se pe fundalul luminii lumânărilor de pe hol. Fu transportată înapoi în timp, într-o cameră pustie de mansardă și o mie de alte nopți singuratice. Inima îi bubuia în piept. Iubitul ei din umbră venise în sfârșit la ea, așa cum știuse dintotdeauna că avea să facă.

Închise ușa în urma lui și răsuci cheia în broască. Sunetul răsună în tăcerea nopții. Veni spre pat cu pași măsurați, de parcă ar fi fost atras într-o plasă de păianjen căreia nu mai voia să-i reziste.

Îi prinse capul în mâini. Privirea lui o întrebă ceea ce ușa ei deschisă deja îi răspunsese.

– Te-am așteptat atât de mult.

– Nu la fel de mult pe cât te-am așteptat eu pe tine, spuse ea cu înverșunare, prinzându-l de ceafă și trăgându-l peste ea.

Buzele lor se întâlniră într-un dans dulce, umezit nu de apa sărată a oceanului, ci de lacrimile ei. Justin trasă curbele pomeților ei cu degetele lui mari.

– Fără lacrimi, îngeraș. Fără lacrimi în noaptea asta.

Gura lui coborî peste a ei ca să pecetluiască jurământul. Ea se agăță de el și se rostogoliră pe salteaua moale de pene, încurcându-se în cearșafuri. Justin gemu răgușit când își dădu seama că ea era goală sub el, la fel cum fusese în noaptea aceea pe plajă. Irosiseră atât de mult timp prețios ca să ajungă de acolo, aici. Dar acum nu mai era timp pentru regrete.

În noaptea asta avea să-și îngroape secretele întunecate în trupul ei fraged până când nu avea să mai existe trecut sau viitor pentru ei. Nu va mai exista decât noaptea asta. Numai el și Emily, sortiți să se iubească, dar nu în lumina soarelui, ci sub perdeaua de abanos a nopții. Îi sărută obrazul cu gropițe. Buzele îi alunecară pe curbura maxilarului, apoi în jos, pe pielea fină și albă de pe gâtul ei.

Emily îi deschise nasturii cămășii și-și trecu palmele peste pieptul lui, admirând amestecul masculin de oase și mușchi. Sfârcurile i se întăriră ca răspuns la atingerea ei. Justin adusese la viață fantoma care îi bântuise visele din copilărie. Nu se mai sătura de el. Voia să fie strivită sub greutatea lui. Voia să-l simtă cu vârful degetelor. Simțea o pasiune lacomă, egoistă și sălbatică. Ca un pui de felină orbit de lumina puternică a primului său răsărit de soare. Zidul de mândrie pe care și-l ridicase în jurul inimii se prăbușea acum sub căldura lui.

Îl trase de păr, aducându-i fața în dreptul ochilor ei. Voia să-i spună câteva cuvinte pe care și le refuzase de prea mult timp.

– Iubește-mă, Justin. Te rog, spuse ea aproape scâncind.

El îi atinse buza de jos cu două degete.

– Nu trebuie să mă rogi niciodată, Emily. Niciodată.

Apoi coborî asupra ei, alunecând într-un întuneric care amplifică fiecare senzație. Măinile lui calde îi cuprinseră posteriorul. Un val neașteptat de timiditate o făcu să-și strângă coapsele.

Își trecu buzele prin triumghiul mătăsos al feminității ei, apoi o sărută. Îi vorbi într-o șoaptă răgușită, pe jumătate ordin, pe jumătate rugămintă.

— Ai încredere în mine!

Nu-i mai ceruse niciodată asta. Cum să-l refuze tocmai acum? Capul îi căzu pe pernă și picioarele i se înmuieră, oferindu-i acces la mai mult decât trupul ei. Gemând, își înfipse pumnii în cămașa lui. El era iubitul ei, atât demon, cât și înger, oferindu-i un extaz de nedescris până începu să se zvârcolească de plăcere. Înainte să distrugă liniștea casei cufundate în somn cu strigătul ei, buzele lui îi acoperiră gura într-un sărut șocant și îmbătător.

Firele mici de păr de pe dosul palmei lui îi gădilară pielea abdomenului când se întinse să-și deschidă nasturii pantalonilor. Pasiunea intensă de care dădea dovadă o excita și o speria în același timp. Se cutremură, înțelegând cum se manifesta fizic dorința unui bărbat.

Dar chinul ei dulce de abia începuse. El îi cuprinse posteriorul cu un braț și o lipi cu spatele de tăblia patului. Îi desfăcu picioarele și o lăsă expusă privirii lui lacome. Ea se simțea teribil de vulnerabilă și amețitor de păcătoasă. Nici măcar întunericul nu-i putea ascunde roșeața obrazilor.

— Ți-am spus vreodată cât de timidă sunt? îl întrebă ea într-o șoaptă.

El îi atinse miezul feminității și o făcu să geamă.

— A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am observat la tine.

— Serios?

Îi putea simți ironia din glas.

— Nu.

Un fior de plăcere îi alungă timiditatea când degetele lui abile începură să se joace cu trupul ei. Pentru Emily, lumea se redusese la un amalgam de senzații primare. Undeva în interiorul ei se născu ideea unui loc ce trebuia umplut, nevoia de a se uni cu el. Înnebunită de dorință, dorindu-și mult mai mult, se arcui spre el.

Justin încercă să-și stăpânească dorința și continuă tortura senzuală. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și îi privi chipul, fermecat de valurile de plăcere care îi înfrumusețau trăsăturile. Îi strigă numele într-un geamăt agonizant. Își mușcă buza inferioară. El își încheștă maxilarul, înnebunit de reacțiile ei. Voia să fie complet pregătită pentru el.

Degetele lui elegante o tachinară în continuare și apoi își lipi mădularul de ea.

Emily icni șocată. Deschise ochii. Fața lui Justin, întunecată de pasiune, foarte aproape de a ei. Ochii îi străluciră când o pătrunse ușor, apoi se retrase, oferindu-i promisiunea unor senzații mult mai profunde. Când își dădu seama ce urma să facă, Emily îl privi uimită și puțin speriată. Apoi inima îi explodează de fericire, deoarece avea să devină a lui.

Atingerile lui o ridicară pe culmi ale senzualității. O pătrunse din nou, tachinând-o înadins. Emily începu să se zvârcolească sub el. Degetele i se încurcă în părul lui. Când își aplecă buzele ca să-i sărute sânul și să-l muște ușor, Emily explodează. Plăcerea îi cutremură trupul în valuri parcă nesfârșite. Justin se împinse puternic în ea.

Emily își înăbuși strigătul în umărul lui. Durerea nu era cu mult mai puternică decât plăcerea pe care o simțea. Pe măsură ce corpul ei virgin încerca să se acomodeze cu noua poziție, Justin alunecă și mai mult în ea. Pieptul îi lucea de transpirație.

Emily își simți carnea sensibilă în jurul lui. Rușinată că nu era potrivită pentru el, reuși să lege câteva cuvinte, mai mult ca un geamăt.

– Nu pot, Justin. O, e prea mult. Nu pot.

El îi mișcă șoldurile în palmele sale și-i dovedi că se înșelase. Acum trupurile lor erau complet unite. Îi sorbi strigătul cu buzele lui fierbinți.

Justin nu plănuise ca lucrurile să se desfășoare tocmai astfel – să o posede pe Emily lipită de tăblia patului, pe jumătate îmbrăcat, dar când devenise previzibilă viața alături de ea? Se luptă cu nevoia de-a se mișca în interiorul ei, dorind să-i ofere mai mult timp ca să se acomodeze cu trupul lui. Îi alină buzele umflate cu vârful limbii, apoi o sărută posesiv, în timp ce trupul lui exulta în strânsoarea ei dulce. De pe genele ei întunecate se prelinse o lacrimă.

El o sorbi înainte să ajungă la gropițele din obraji. Emily deschise ochii ei luminoși.

– Fără lacrimi, îi șopti el. Ai promis.

Ea îl sărută cu blândețe și un zâmbet îi tremură pe buze.

– Fără lacrimi, repetă ea.

Ca dovadă că avea să se țină de promisiune, puse o palmă pe pieptul lui și își arcui spatele, lăsându-l să o pătrundă mai mult decât ar fi crezut că e posibil.

Lui Justin îi scăpă un geamăt gutural, dar chiar și prin această ceață de extaz o văzu tresărind. Îi prinse șoldurile în palme și o trase sub el, hotărât să-i alunge toate amintirile dureroase din minte sau să moară încercând.

Începu să se miște ritmic, iar Emily simți că cedează în fața vrăjitorilor pe care le făcea trupul lui. Se sprijini pe brațe și o pătrunse adânc, consumându-i dorința și umplând-o cu fiecare mișcare. Ea se agăța de el, incapabilă să-și amintească un moment în care trupurile lor nu fuseseră unite ca în acel moment. Își ridică șoldurile ca să-i întâlnească fiecare mișcare și să amplifice senzațiile. Plăcerea amețitoare care creștea acum în trupul ei era diferită de extazul de mai devreme, mai completă, mai profundă și mai periculoasă. Începu să geamă încet și în cele din urmă, copleșită de o amorțeală senzuală, se abandona în fața lui, oferindu-i-se complet.

– Emily, murmură el deasupra buzelor ei dulci. Scumpa și dulce mea Emily.

Strecură o mână între trupurile lor și o atinse. Mângâierea lui îi revărsă un val de plăcere prin corp. Și când avu impresia că nu mai putea exista altceva, el se încordă și trupul ei ajunse pe culmile plăcerii. Se sărutară sălbatic, zdrobindu-și buzele, încercând să-și înghită strigătele de plăcere în timp ce sămânța lui fierbinte se revărsă în ea.

Gemând, Justin se prăbuși peste ea și-și îngropă fața în buclele ei, respirând greu. Ea își frecă buzele de obrazul lui neras, gustându-i pielea sărată, și înțelese că în noaptea asta amândoi își încălcase-ră promisiunea.

Razele firave de soare mângâiau mușchii istoviți de pe spatele lui Justin. El moțâia în nisipul cald, sub un cer de cobalt, alinat de șoapta valurilor care se loveau de țărm. Nisipul era ca o pudră fină și moale, atât de moale că simțea că se scufundă în adâncurile lui. Respiră adânc parfumul său – vanilie și un iz de mosc, cele mai pure și mai puternice afrodisiace.

Se rostogoli pe spate și se întinse, bucurându-se de durerea pe care o simțea. Nu voia să mai deschidă ochii. Voia să doarmă încă o săptămână. Fața lui se scălda în căldură.

Unde se afla? se întrebă. Unde erau perdelele grele de la pat, cele care goneau orice urmă de lumină și nu lăsau să intre aerul? Se forță

să deschidă ochii și se trezi uitându-se la baldachinul gol care trona deasupra patului lui Emily.

Se ridică brusc în șezut, trăgându-și așternuturile până la brâu. Nu auzise zgomotul valurilor, ci foșnetul pe care îl făceau mâinile lui Emily, împăturind lenjerie și aranjând-o într-o valiză. Era cu spatele la el și nu purta nimic în afară de cămașa lui. Lumina zorilor îi scotea în evidență bucele.

– Ce faci? o întrebă. Vocea îi sună neobișnuit de aspră, chiar și pentru el.

– Budincuță se simte foarte bine în grajdurile tale, spuse ea calmă. Cred că îl voi lăsa în grija lui Jimmie. Crezi că aş putea avea o pisică în noua mea locuință? Domnișoara Winters le detesta mereu. Pisicile nu au nevoie de foarte mult spațiu, știi? Eu și tati am fost întotdeauna cei mai fericiți când locuiam în apartamente mai mici. Cele mai scumpe amintiri ale mele sunt cele de la căsuța noastră din Brighton. Mâinile îi tremurară. Nu am mai fost amantă până acum. Sper să fiu una bună.

Justin avu nevoie de un moment mai lung ca să înțeleagă la ce se referea. Apoi se ridică din pat, lăsând cearșafurile în urma lui, și se strecură în spatele ei. Îi cuprinse talia și o lipi de trupul lui. Ea nu-l putea privi în ochi, nici măcar în reflexia din oglinda dulapului.

Impresionat de timiditatea ei neașteptată, își frecă obrazul de tâmplele ei.

– Și unde crezi că te duci?

Emily își ridică privirea spre el, fascinată de imaginea lor împreună. Contrastul era uimitor. Părul închis la culoare al lui Justin, lângă bucele ei castanii. Trupul lui gol, elegant și sălbatic, lângă cutele mototolite ale cămășii. Privi fascinată cum mâinile lui bronzate se strecurară pe sub material. Nu putea uita cum o făcuseră să se simtă mâinile acelea...

Trase aer în piept, tremurând.

– Mama ta... surorile tale... nu trebuie să le lăsăm în preajma unei femei cu reputație pătată, ca mine.

El îi cuprinse sânii în palme.

– Așa te-am făcut să te simți noaptea trecută? Că ți-am pătat reputația?

Emily se gândi la toate situațiile când oamenii o făcuseră să se simtă mult mai puțin decât atât. Îi întâlni privirea cu îndrăzneală, în oglindă.

— Nu. Nu pătată. Prețuită. Își împleti degetele cu ale lui. Știi că ai cele mai uimitoare mâini?

Zâmbetul lui leneș îi topi oasele.

— Întotdeauna am știut că exercițiile alea infernale la pian aveau să dea roade. Îi ciuguli pielea gâtului, făcând-o să simtă fiori pe spate. Nu pleci nicăieri, îngeraș, decât înapoi în pat.

Ea își sprijini capul de umărul lui, dezvelindu-și gâtul pentru și mai multe săruturi.

— Nu avem timp. Ce se întâmplă dacă vine să te caute Penfeld?

El își împinse șoldurile în posteriorul ei și începu să-i ridice încet cămașa.

— Nu va dura pe cât de mult aș vrea eu, te asigur.

Pentru prima dată de la întoarcerea stăpânului său, pacea domnea în sfârșit la Grymwilde Mansion. Singura explicație pe care Justin le-o oferă pentru scurta dispariție a lui Emily fu că se „pierduse”. Numai el și Emily știau cât de aproape ajunsese de punctul de a fi pierdută pentru totdeauna. Familia lui era prea înțeleaptă ca să insiste cu întrebările. Se bucurau cu toții de buna lui dispoziție.

Salonul răsuna de râsete și de muzică mai tot timpul zilei. Justin și Emily jucau runde nesfârșite de cărți cu Lily, cântau duete cu Edith și o ajutau pe Millicent să aleagă firele încurcate ale broderiei la care lucra. În fiecare dimineață, Herbert și Harvey mășăluiau către noile lor birouri de la Winthrop Shipping, afișându-și cu mândrie cărțile de vizită în fața cumnatului lor. În cele din urmă, plictisit și bombănind, până și Harold ceru un post la Bursă.

Dacă asta era o altă manifestare a misterioasei febre cerebrale de care suferea Excelența Sa, șușoteau servitorii când își ridicau simbrile generoase, atunci era o criză cât se poate de plăcută. Numai Justin știa că era subjugat de o cu totul alt fel de febră.

Într-o după-amiază, Penfeld privea pe fereastra cu vedere la grădină, când ducea veni în spatele lui.

Cei doi rămaseră tăcuți, urmărindu-i pe Justin și pe Emily alergând în jurul unei fântâni înghețate, cu Budincuță pe urmele lor. Poznele lor aduceau un aer primăvărat în grădina înghețată, așa că ducea n-ar fi fost surprinsă să vadă un pic de verdeață ițindu-se de sub zăpadă, chiar sub ochii lor.

În timp ce priveau, Emily țâșni în spatele unui arbust țepos de păducel, cu obrații înroșiți de la frig și de la atâta râs. Evadarea

ei fu de scurtă durată, pentru că Justin îi prinse gluga în pumn și o trase înapoi în brațele sale. Râsul se stinse în ochii lui Emily și rămase nemișcată. El își înclină capul, ezitând puțin deasupra buzelor ei, atât de aproape că respirația li se întrepătrunse.

Ducesa icni.

La acel moment, câinele gelos se ridică pe picioarele din spate și își împinse nasul cârn între ei. Penfeld scoase o batistă din buzunar și își tamponă fruntea.

Probabil că ei văzuseră crâmpiul de alb, deoarece se uitară spre fereastră cu un aer vinovat. Emily se desprinse din brațele lui Justin și flutură mâna bucurasă spre ei înainte să îngenuncheze și să-și îngroape fața în blana pestriță a lui Budincuță.

Penfeld își ridică nasul în aer și pufni.

– E înduioșător, nu-i așa, să vedem un bărbat ocupându-se cu atâta devotament de responsabilitățile sale?

Ducesa miji ochii la sârmanul valet.

– O, e foarte înduioșător. Foarte.

Jocul începuse. Justin și Emily se distrau pe cîste. În timpul zilei erau modele de respectabilitate și eleganță, fără să știe nimeni că îi încăleca gamba cu piciorul pe sub fața de masă sau că el arunca o carte de joc înapoi pe sub masă. Momentele interminabile ale zilei treceau măsurate nu doar de legănarea pendulului din hol, ci și de privirile lor pline de dor și de săruturile pe care și le furau, până când în sfârșit venea momentul ca Emily să-și înăbușe politicoasă un câscat în batistă și să urce scara spiralată ca să se culce.

Ajunsă acolo, stătea în pat așteptând să adoarmă toată casa. Apoi se auzea scârțâitul ușii, și Justin se strecura în pat și în brațele ei.

Cu bucuria pe care o simțea în compania lui Emily în timpul zilei și plăcerea pe care i-o aducea trupul ei pe timp de noapte, Justin avea impresia că murise și ajunsese în rai. Era subjugat de inima și de trupul ei. Nu-și imaginase niciodată că o asemenea fericire era menită și pentru el. Ea era un miracol, o minune care făcea dragoste cu același entuziasm și pasiune pe care le adusese în viața lui.

O dată, târziu în noapte, liniștea somnoroasă a casei fu zguduită de prăbușirea unui obiect de mobilier și de zgomotul de geam spart. O ceată de picioare tropotiră până la ușa lui Emily.

Harold lovi cu pumnul în ușa de mahon.

– Hei, fetițo! Deschide! Ce se întâmplă acolo? Ești în regulă?

Emily deschise ușa cu obrajii arzând, ca să dea peste o mulțime de oameni îmbrăcați în cămăși de noapte, printre care și Penfeld, întreaga familie a lui Justin și câțiva servitori mai curajoși.

Ea își aruncă pe spate buclele ciufulite și râse nervoasă.

— Mă tem că sunt o neîndemânatică. Cred că am avut un coșmar. Se pare am căzut din pat și am răsturnat o noptieră. Dădu să-și netezească panglicile cămășii de noapte, apoi realizează cu groază că acestea erau la spate, pentru că îmbrăcase cămașa pe dos.

Una dintre servitoare căscă ochii și încercă să vadă deranjul peste umărul ei.

— O să aduc imediat o mătură și-o să curăț mizeria, domnișoară.

— O, nu, o opri repede Emily, închizând un pic ușa. Nu e nevoie. Sunt foarte obosită. Poți să faci curățenie mâine-dimineață.

Mama lui Justin își puse pumnii în șolduri. Cu zulufii ei cărunți prinși cu fâșii de cârpă, părea o adevărată Meduză. Emily își coborî privirea, de teamă că ochii acuzatori ai ducesei ar putea s-o transforme într-o stană de piatră.

— Unde e fiul meu? întrebă ea. Aș fi zis că o bubuitură ca asta îl va face să vină în goană.

Penfeld interveni repede:

— Stăpânul meu are un somn foarte sănătos.

Toți se holbară la el. Emily rămase cu gura căscată la minciuna gogonată pe care tocmai o auzise. Dar Penfeld își păstra aerul serios în ciuda scufiei cu ciucuri și a cămășii lungi de noapte, așa că nimeni nu îndrăzni să-l contrazică.

— Aiurea, comentă ducesa cu neîncredere.

Apoi porni spre camerele ei, cu volanele foșnind în urmă. Unul câte unul plecară și ceilalți.

Penfeld plecă ultimul. Își înclină curtenitor scufia spre Emily și îi făcu repede cu ochiul. Ea închise ușa și răsuci cheia.

— Vai, ce ștrengar prefăcut! A știut de la început.

Își puse o mână peste gură ca să nu se audă cum chicotește.

Ușa garderobei se deschise și apără Justin cu o rochie de satin înfășurată în jurul taliei. Își suflă o pană de struț din păr.

— Nu te mai uita așa la mine, spuse ea. Nu am mințit. Chiar am căzut din pat.

El arătă cu pana în direcția ei.

— Așa cum ai căzut de pe vapor, în Noua Zeelandă?

— O, nu. Atunci nu s-a întâmplat deloc așa.

– Slavă Domnului! Se aplecă să o sărute. Îi mângâie spatele cu pana și ea suspină ușor. Urăsc faptul că trebuie să facem liniște. Aș vrea să fim în Noua Zeelandă acum, să stăm pe plajă și să nu ne poată auzi decât luna și stelele. Aș vrea să te aud țipând de plăcere toată noaptea, adăugă el încet.

Ea își îngropă gura la pieptul lui.

– Ce ai în minte? Să-mi prezinți întreaga colecție de porțelanuri a lui Penfeld?

– Ce-ar fi să-ți arăt?

O împinse ușor până ajunse în genunchi, pe pernele moi de sub pervazul ferestrei. Perdelele de dantelă îi gădilau nasul.

Vocea îi tremură.

– Justin?

– Mmm? răspunse el îngenunchind în spatele ei și ridicându-i în sus cămașa de noapte.

– Dacă vom cădea pe geam, te las pe tine să găsești explicațiile.

– Cu plăcere, draga mea.

Când cămașa de noapte îi căzu într-un morman strălucitor de satin în jurul genunchilor, Emily se lipi de el, știind că plăcerea era de fapt a ei.

Justin își înfășură o buclă pe deget, apoi o eliberă, urmărind-o cum țâșnește spre obrazul lui Emily. Ea murmură ceva în somn și se cufundă mai adânc în perne.

Lumina apoasă a zorilor se strecura spre cearșafurile încurcate. Justin ura sosirea dimineții. Nu-i plăcea să se ridice din patul cald al lui Emily și să se strecoare prin casa rece ca să ajungă în patul lui gol. Simți o durere în inimă. Emily arăta atât de dulce și de caldă, cu obrajii rozalii de somn și părul ciufulit. Nu voia să plece de lângă ea. Șocat, își dădu seama că nu voia s-o mai părăsească niciodată.

Voia să aibă dreptul să-și petreacă toată noaptea și toată ziua în pat cu ea, dacă avea chef. Voia s-o însoțească la petrecerea contesei din acea după-amiază și să arate lumii întregi că îi aparține.

– O, David, șopti el. Ce-am făcut?

David i-o încredințase odinioară. După toți acei ani de exil auto-impus, oare David l-ar mai fi găsit demn de un asemenea premiu? Dacă prietenul lui ar mai fi fost în viață, Justin s-ar fi dus la el în genunchi dacă ar fi trebuit, ca să-i cerșească mâna lui Emily.

Justin îi netezi bucelele și o sărută cu tandrețe pe frunte înainte de a coborî din pat. Când ea gemu în semn de protest, el puse o pernă în locul din care tocmai plecase. Ea o strânse în brațe și o ascunse sub bărbie, suspinând mulțumită.

Pășind peste mizeria creată de accidentul din noaptea trecută, se îmbracă repede de teamă să nu se răzgândească și să rămână. Se întrebă ce ar face servitorii lui cuviincioși dacă ar fi sunat pur și simplu din clopot și ar fi poruncit să i se aducă ouă și scrumbii în pat, pentru el și pupila lui. Zâmbi la ideea asta.

Dar zâmbetul îi muri pe buze când deschise ușa și o găsi pe mama lui sprijinindu-se de peretele opus, cu brațele încrucișate peste pieptul voluminos.

Capitolul 30



Dar mă tem că avem un șarpe în paradisul nostru și că e gata să lovească...

Olivia Connor nu era mai puțin intimidantă în halat și papuci, decât atunci când purta vreo rochie de bal. Justin se întinse și închise ușa camerei lui Emily.

Încercând să ignore faptul că roșise, Justin se forță să afișeze un zâmbet strâmb.

— De ce mă simt ca la șase ani, când m-ai prins că am furat dulciuri de la bucătărie?

Mama lui îl cântări din priviri, de la cămașa descheiată până la pantalonii mototoliți.

— Mi se pare că acum te-am prins făcând mult mai mult.

Adunându-și ultimele picături de demnitate, se rezemă de ușă și-și încrucișă brațele, copiindu-i în mod deliberat postura.

— Vinovat. Și ce-ai de gând să faci? Să mă dezmoștenești iarăși?

— Ai uitat? Acum tu ești ducele. Nu te pot dezmoșteni. Dar poți să mă trimiți la casa văduvei, dacă vrei.

— A, dar asta ar însemna că treburile casei vor cădea pe umerii viitoarei ducese.

Ea arătă spre ușă.

– Și nu e cazul?

Justin își trecu o mână prin păr, simțindu-se mai degrabă ca un bătrân de șaizeci de ani.

– Mi-e teamă că nu.

– Atunci îmi pare și mai rău. Voi doi ați avea niște copii foarte frumoși împreună. Ridică dintr-o sprânceană. Asta dacă nu cumva i-ați conceput deja.

Justin încercă să-și înăbușe o înjurătură. Se îndepărtă câțiva pași și rămase cu mâinile în șolduri, cu spatele la ea. O tristețe profundă din sufletul lui amenința să iasă la suprafață.

– Nu ai fost niciodată apropiată de mine, mamă. Ce te face să crezi că îți voi face confidențe?

Ea îi răspunse fără să se supere.

– Nici nu mă gândeam că o vei face. Știu cum am fost. O soție bună și o mamă îngrozitoare.

Justin se răsuci pe călcăie, surprins de mărturisirea ei directă.

– Te-ai întrebat vreodată de ce te-a respins atât de mult tatăl tău? întrebă ea.

El se uită lung la covor.

– În fiecare zi. Și întotdeauna găseam un singur răspuns. Că era ceva în neregulă cu mine.

Ea clătină din cap.

– Era ceva *în regulă* cu tine. Ceva atât de uimitor și de magnific, că îl orbea de gelozie. Justin se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Frank Connor nu a fost întotdeauna omul pe care îl știai. Nici el nu și-a dorit afacerea sau titlul. Era ca o piatră de moară care-i atârna de gât și îl trăgea în jos. El dorea să navigheze cu una din grațioasele corăbii Winthrop, să se piardă la orizont și să exploreze lumea. Dar el nu a avut curajul tău. El n-a avut curajul să plece pur și simplu.

Justin rămase copleșit de informațiile pe care tocmai le aflase. Ea înaintă spre el.

– Faptul că și-a refuzat îndeplinirea visurilor l-a umplut de amărăciune și l-a transformat într-un om răutăcios. Se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe obraz, inundându-i nările cu mirosul liniștitor de liliac și camfor. Nu face aceeași greșală, fiule.

După ce mama lui plecă, Justin rămase singur, uitându-se în gol. Poate că avea dreptate. Poate că venise timpul să îngroape vechile fantome și să-l lase pe David să se odihnească, în cele din urmă,

în pace. Poate că venise timpul ca el și Emily să profite nu doar de fiecare zi, ci și de viitor.

Emily îi înmână lacheului pelerina, în timp ce Lily intră în holul somptuoaselor apartamente locuite de contesa Guermond. Salonul fusese decorat în stil modern grecesc, care fusese la modă cu un secol în urmă. Coloane grațioase în stil doric se ridicau spre tavan din pedestale lustruite. Un cvartet amorf cantă într-un colț. Tre-na dantelată a rochiei lui Emily mătură podeaua de marmură când intrară în salonul plin de invitați.

Candelabrele străluceau în lumina soarelui de iarnă care pătrundea prin geamurile cu menouri. După ce fusese atâta timp închisă în atmosfera sumbră de la Grymwilde, totul i se părea orbitor lui Emily.

În timp ce Lily se îndepărtă cu o prietenă, Emily se uită pe furiș în spatele ei, în speranța că îl va vedea intrând pe Justin. El călărise alături de trăsura lor. Fusese straniu de entuziasmat toată ziua, iar ochii lui aurii sclipeau mai mult ca de obicei. După-amiaza avea să fie chinuitoare. De teamă că în cele din urmă ceilalți ar fi descoperit relația dintre ei, nu îndrăzneau nici măcar să danseze împreună. Dar mai târziu, își zise Emily, în orele dulci ale nopții, în timp ce restul lumii dormea, răbdarea lor avea să fie răsplătită. Obrajii i se îmbujorară. Cine și-ar fi închipuit vreodată că avea să fie atât de îndrăgostită de un bărbat? Mai ales de bărbatul acela.

— Emily, o, Emily dragă, tu ești? Tresări când auzi glasul lui Cecille. Vechea ei inamică o strânse într-o îmbrățișare copilăroasă. I-am promis lui Henry că vei fi aici. Pur și simplu moare de nerăbdare să danseze cu tine.

Emily încercă să scape.

— Nu cred că se poate. Mă tem că e deja plin carnetul meu de dansuri.

— Cum se poate? De-abia ai ajuns. Nu mișca, mă duc să-l aduc.

De îndată ce Cecille dispăru din vedere, Emily se strecură într-un colț și începu să scrijelească de zor nume inventate în carnețelul ei de dans.

— Ei, fetițo, nu cumva ne-am mai întâlnit?

Își smuci capul în sus și văzu un ochi înroșit, studiind-o de după niște ochelari stranii. Icnă îngrozită.

– Mă tem că vă înșelați, domnule.

Se îndepărtă de bărbatul corpolent.

– Pun pariu că da, tună el după ea. Îmi pari îngrozitor de cunoscută. Privirea lui lascivă coborî pe corsajul ei de mătase. Poate ne-am întâlnit la petrecerea de săptămâna trecută a contelui?

– Nu cred. Spre ușurarea ei, Emily îl văzu pe Justin apropiindu-se prin marea de oameni. Un zâmbet neastâmpărat curbă buzele și își aruncă brațele după gâtul gentlemanului corpolent. Vai, unchiule George! Îi făcu semn lui Justin și îi strigă suficient de tare cât să se audă peste întreaga încăpere: Uite, Excelență, este unul dintre cei mai vechi prieteni de-ai tatălui meu – bunul și dragul meu unchi George! Ți-l amintești, nu-i așa? Îi plăcea foarte mult să stau pe genunchii lui.

Poate că Justin nu-și amintea, dar unchiului George îi reveni memoria. Pe măsură ce ducele de Winthrop avansa prin mulțime cu eleganța lui glacială, bărbatul păli. Mai multe persoane începură să se holbeze.

– Nu, nu, fetițo, se bălbâi el. Îmi pare rău. Ai înțeles greșit. Nu cunosc pe nimeni cu numele George. Numele meu este Harry. Vreau să spun Alfred.

– Cu siguranță glumești! strigă Emily când Justin se opri în fața lor. Vai, dar asemănarea este neobișnuită. Îi apucă obrajii grași, întorcându-i fața spre Justin. Seamănă perfect cu George, nu-i așa, Excelență?

Cunoscând foarte bine aventurile ei în bordel, Justin își mângâie bărbia.

– Foarte straniu. Sunteți sigur că nu aveți un frate geamăn pe undeva, bunule domn?

– Da. Nu. Nu știu. Poate că am. Mama n-a fost niciodată prea sigură în această privință. Acum, dacă mă scuzați, eu chiar trebuie să plec.

Unchiul George Harry Alfred se îndepărtă cu stângăcie din îmbrățișarea lui Emily și fugi spre foaier, trecând pe lângă lacheul care îi ținea pelerina și bastonul.

Emily izbucni în râs. Căldura privirii lui Justin o încălzi ca o atingere adevărată. Inima îi sări din piept de bucurie.

– Arăți minunat, o complimentă el.

Ea își înclină capul, devenind dintr-odată timidă. Era destul de greu pentru ea să pună semn de egalitate între acest gentleman serios, elegant și bărbatul viril care o iubea până în zori, noapte de noapte.

– Și tu la fel.

– Vrei să dansezi cu mine? o întreabă el foarte serios.

– Și ei ce-o să zică?

Pentru prima dată în viața ei, Emily se temea de opiniile altora. Acum trebuia să se gândească la reputația lui Justin.

– Vor crede că ducele bogat și nebun și-a găsit, în sfârșit, o femeie destul de prostuță să se mărite cu el.

Emily îi întoarse spatele, sufocată de emoție. Justin o voia. Nu doar pentru câteva ore de plăcere furate în miez de noapte. Pentru totdeauna.

– Dar scandalul, șopti ea. Tu ești tutorele meu. Am trăit sub acoperișul tău timp de mai mult de o lună. Nu ne vor accepta niciodată.

– Atunci pot să se ducă dracului, iar eu îmi voi lua mireasa în Noua Zeelandă, ca să facem o nuntă în stil maori. Așteptă o clipă care păru o eternitate. Ce spui? Crezi că Cecille ne va ierta dacă ne vom anunța logodna la petrecerea ei?

Emily se răsuci pe călcâie, zâmbind printr-o ceață de lacrimi.

– M-a iertat pentru că i-am îndesat un șoarece mort în gheată, nu-i așa?

Justin o strânse în brațe, ignorând privirile curioase.

– Și acum încetează. Penfeld nu te-ar ierta niciodată dacă ai înmuia apretul cămășii cu lacrimile tale. Îi întinse batista spre nas. Haide! Suflă! Așa, fii o fată bună! Te simți mai bine? Când ea încuviință, el continuă: Hai, atunci! Ai ținut piept canibalilor și dragonilor. Cu siguranță nu te sperie câteva cucoane și fetețe înfumurate. Emily încuviință din nou, de data asta mai puternic. Ei bine, dacă trebuie să știi, mă sperie și pe mine, dar n-avem încotro. Dacă vor da dovadă de răutate, o s-o chem pe mama să ne apere.

În timp ce o conduse spre zona deschisă în care se dansa, Emily îl prinse timidă de mânecă. Nimeni nu părea să îi observe. Toți ochii erau îndreptați spre un invitat care tocmai sosise în foaier. Un murmur straniu circula prin încăpere.

Pe măsură ce mulțimea se despărți pentru a dezvălui obiectul fascinației lor, Emily oftă zgometos.

– Nu din nou. Oare contesa și doamna Rose frecventează aceleași cercuri sociale?

Brațul lui Justin se încordă sub mâna ei. Se uită în sus la el. Fața lui se făcu periculos de albă. Îl strânse de braț, speriată.

– Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

El îi îndepărtă mâna și rămase complet nemișcat, cu fața chinată de o expresie circumspectă. Emily se uită în cameră pentru un indiciu, dar nu-l văzu decât pe străinul nonșalant pe care îl întâlnise în parc și la bordel, conversând cu ceilalți invitați. Îmbrăcat impecabil ca întotdeauna, se mișca de la un grup la altul, oferind un zâmbet ici, o remarcă spirituală colo. Ținea între degete un pahar de șampanie de parcă s-ar fi născut cu el în mână. Privirile se întorceau după el.

– Vai, dar chiar e atât de chipeș pe cât spune toată lumea, nu-i așa? Emily tresări când Cecille apăru în spatele lor. Cuvintele lui Cecille ar fi speriat și o persoană surdă. Toate fetele leșină după el. E italian și știi ce se spune despre bărbații italieni. Chicoti cu viclenie. Și e putred de bogat. Lumea spune că și-a câștigat averea prin afaceri cu aur.

Când se opri în apropierea lor ca să sărute mâna unei tinere frumoase, Cecille se gândi să profite de ocazie. Țâșni spre el, îl apucă de braț și îl trase după ea. Justin și străinul se priviră în ochi.

Cecille începu:

– Excelența Voastră și domnișoară Scarborough, îmi face plăcere să vi-l prezint pe...

– Bună ziua, Justin, o întrerupse străinul.

Vocea lui era alunecoasă ca un coniac și avea un ușor accent, după cum își aminti Emily. Zâmbind, ridică paharul și luă o înghițitură de șampanie.

– Bună ziua, Nicky, răspunse Justin.

Apoi se dădu puțin înapoi și îi trase un pumn în față străinului, trimițându-l spre coloana din spatele lui.

Amețită de șampanie, Cecille termină uluită:

– ... cel mai nou și foarte drag prieten al mamei, domnul Nicholas Saleri.

Capitolul 31



Va veni o vreme când va trebui să trăiești fără dragostea mea...

Emily se clătină. Cecille o prinse înaintea să cadă. Mulțimea îngheță.

Nicholas se ridică, sprijinindu-se cu spatele de coloană. Plastro-nul cămășii sale era pătat cu sângele care i se scursese de la colțul gurii. O șuviță de păr negru îi flutura peste ochi. Se retrase un pas, recuperându-și imediat calmul.

Refuzând cu un gest lacheii care se grăbiră să-l ajute, se ridică în picioare.

— Și pentru mine este o plăcere să te revăd, Justin. Clătinându-se, făcu o plecăciune și duse la buze mâna moale a lui Emily. Întotdeauna o plăcere, domnișoară Scarborough. Semenii cu tatăl dumitale la ochi.

Emily se uită la mâna ei, amețită. Sângele lui îi murdări încheieturile mâinii. Încercă în zadar să se șteargă pe fustă, dar lăsă o urmă urâtă.

— Ține-ți departe mâinile murdare, mârâi Justin, făcând un pas spre el.

Lacheii se retraseră, știind foarte bine temperamentul sălbatic și imprevizibil al ducelui.

Nicholas scoase o batistă imaculată din buzunar și își tamponă buza. Se uită dezgustat la batistă și o aruncă spre o servitoare care tremura.

Se uită spre Emily cu un zâmbet ocrotitor.

— Va trebui să-l ierți pe vechiul meu prieten, domnișoară Scarborough. Ar fi trebuit să mă aștept la o astfel de revedere. Vinovăția poate avea un efect ciudat asupra creierului uman. Îndrăznesc să spun că s-a comportat ca un sălbatic de când l-a ucis pe tatăl tău.

Mulțimea reacționează, șocată.

— Despre ce vorbești? strigă Emily. Ai înnebunit de-a binelea? Îl prinse pe Justin de reverele încă umede de lacrimile ei de bucurie. Privirea ei frenetică îi cerceta chipul. Ce spune acest om? E ridicol! Spune-i să înceteze cu acuzațiile astea absurde!

Justin se uita drept înainte.

Ea îl scutură zdravăn. Vocea ei deveni isterică, răsunând peste mulțimea tăcută.

— Spune-i, Justin! Spune-i acum! Spune-le că nu tu l-ai omorât pe tata!

El își coborî privirea spre ea cu o expresie plină de compătimire. Emily ar fi vrut să moară chiar atunci, în brațele lui. Îi desprinsese ușor degetele de pe haina lui, se întoarse și plecă. Murmurele și strigătele de uimire se amplificară, dar Emily nu auzea nimic în afară de urletul necruțător al mării.

Îl găsi în sera de la Grymwilde. Soarele de după-amiază cădea direct prin peretele de sticlă jivrată din vest, luminând dalele de chihlimbar. O fântână mică, decorată cu pietricele ieșea din hățişul de flori exotice și vițe. Justin stătea pe marginea ei, smulgând încet petalele unui trandafir iernatic. O baltă de petale roșii se adunase în jurul gheții sale.

Căldura umedă din grădina de iarnă îi lipise cămașa de umeri îi încrețise părul la ceafă, conferindu-i un aer copilăresc. Șocată, Emily își dădu seama cât de mult îi crescuse părul de când îl tăiasse.

Se așază pe marginea fântânii, lângă el, netezindu-și fusta pătată de sânge. O petală zbură printre degetele lui. Emily se uită lung, fermecată de grația mâinilor sale frumoase. Mâinile unui criminal.

El își ridică privirea, și ea își dădu seama că el nu se uita la frunzele lucioase de aspidistră care urcau pe un spalier micuț, ci la o plajă scăldată în lumina lunii. Că nu auzea clipocitul apei din fântână, ci vuietul sălbatic al mării.

Vocea lui era straniu de neutră.

— Nicky lipsea de aproape o săptămână când am plecat să-l caut. La început nu ne-am îngrijorat. Nu era prima dată când dispărea fără nici o explicație. Dar apoi am început să auzim zvonurile – zvonuri despre un conflict între maori și albi. Nu l-am găsit pe el, ci doar haina lui zdrențuită și plină de sânge. Maori ne prinseseră într-o ambuscadă la mai puțin de un kilometru și jumătate de tabăra noastră. Am fugit ca să-mi salvez viața. Nu erau ca maorii pe care i-ai întâlnit pe Insula de Nord. Aceștia erau hauhau – un cult fanatic care îi disprețuia pe toți albi. În numele religiei, făceau unele lucruri prizonierilor – lucruri ce nu pot fi reproduse.

Emily își înfipsea degetele în fusta ei, ca să nu-l atingă.

— Mi-am golit pistolul de toate gloanțele, mai puțin de unul. Râse sumbru. Îl păstram pentru mine, în cazul că mă prindeau. Când am ajuns la plajă, nu-i mai auzeam. Vedeam felinarul aprins în cortul lui David și știam că mă așteaptă. Dacă puteam lansa barca, aveam o șansă să scăpăm cu viață. Dumnezeu știe că hauhau nu ne mai lăsaseră nimic altceva. Își plecă privirea. Am rămas ghemuit într-o tufă pentru foarte mult timp, de teamă să mă avânt pe întinderea deschisă de nisip. Dar apoi m-am gândit la tine.

Emily își trecu degetele prin apa rece a fântânii.

— Mi-am amintit cum își schimbase David mânușile din piele de căprioară pentru o bucată de chihlimbar lustruit pe care voia să ți-o trimită. Cumva, acel gând mi-a dat curajul de care aveam nevoie. Am luat-o la goană pe plajă și am ajuns la cort. David m-a prins tocmai când era să cad.

„Dumnezeule, băiete, ce s-a întâmplat? Unde e Nick? E mai rău decât ne-am temut?”

— La început nu am putut să-l conving. Era șocat. Nu-i venea să creadă că pierduserăm tot – pe Nicky, aurul, moștenirea ta. A trebuit să-l scutur de umeri, să-l înjur.

„Fir-ar să fie, David! Nu avem timp pentru asta. Trebuie să lansăm barca la apă. Este singura noastră șansă.”

O lacrimă se rostogoli pe vârful nasului lui Emily și pică în apă, dispărând fără urmă.

— L-am târât pe plajă, spre barcă. Dar el s-a desprins din brațele mele și a fugit înapoi spre cort. Nu m-am simțit niciodată la fel de singur ca în momentul acela. Stând acolo pe plajă, m-am simțit de parcă aș fi fost singurul om în viață. Singurul om alb. Atunci i-am auzit. Mișunau prin pădurea tropicală și în jurul cortului ca niște păienjeni tatuati. Am strigat spre el ca să-l avertizez și am început să alerg spre cort.

Înainte să ajung la el, ei deja îl târau afară, ținându-l de brațe și de picioare. Se lupta cu toată forța lui. Apoi a început să țipe ceva la mine, dar strigătele lor erau mai puternice, așa că nu am înțeles ce voia să-mi spună.

Emily se uită la profilul lui Justin, fascinat de puritatea lui sumbră.

— Am fluturat pistolul prin aer, fără să știu în cine să trag. Erau prea mulți, iar eu aveam doar un singur glonț. Apoi mi-am dat seama ce spunea. Ceea ce mă implora să fac.

„Împuşcă-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, Justin, împuşcă-mă!”

– El blestema, urla şi implora. Iar eu am stat acolo, plângând atât de tare că nici nu puteam să şintesc. Îl trăgeau spre pădure. Capul lui Justin se prăbuşi. Aşa că l-am împuşcat.

Emily închise ochii, tresărind la ecoul împuşcăturii. Nările îi zvâcniră la duhoarea înţepătoare a prafului de puşcă. Apoi, în seră şi pe plajă, se lăsă tăcerea. O tăcere care îi lega pentru totdeauna. O tăcere care avea să-i despartă pentru totdeauna.

– Când s-a prăbuşit în braţele lor, hauhau au amuţit. Pur şi simplu se uitau la mine. Atunci am crezut că o să vină după mine. I-am provocat.

„Veniţi să mă luaţi! Haideţi, nenorociţilor! Ce naiba mai aşteptaţi?”

– Atunci i-au dat drumul şi au dispărut în pădure. Umerii îi căzură. Asta a fost cel mai rău, ştii? Faptul că nu s-au mai întors ca să mă omoare. Când l-am ridicat pe David în braţe, lanţul ceasului încă i se mai legăna printre degete. Nu-i dăduse drumul deloc, nici măcar în toiul luptei. Atunci mi-am dat seama de ce se întorsese la cort. Ca să ia ceasul – ceasul cu fotografia ta.

Emily se ridică, incapabilă să mai suporte.

Justin aşteptă să ajungă la uşă.

– Emily? O privi drept în ochi, mai mistuitor decât soarele. Să nu uiţi niciodată un lucru! Nu te-am minţit niciodată.

Ea îşi încordă bărbia.

– Dar nici nu mi-ai spus adevărul, spuse ea încet.

Când închise uşa, ultimul lucru pe care îl văzu fu o floare mototolită, plutind în jos după ce căzuse dintre degetele lui moi.

Justin se plimba prin casa întunecată într-o tăcere absolută. Ştia care erau scândurile ce scârţâiau şi păşea peste ele, de care mese să se ferească astfel încât să nu dărâme fotografiile cu rame de argint de pe ele. Covorul gros îi înăbuşea sunetul paşilor. Ceasul de la parter bătu de două ori.

Se simţea ca şi cum ar fi păşit într-unul din coşmarurile sale. Coridorul fără sfârşit se întindea în faţa lui, un coridor cu o uşă care părea să se îndepărteze de el cu fiecare pas pe care îl făcea. Se temea că avea să meargă pentru totdeauna, dar că nu va ajunge niciodată la destinaţie.

Dar, în cele din urmă, iat-o acolo, înaintea lui. Își șterse palmele umede pe pantaloni înainte să atingă clanța. Niciodată până atunci nu mai observase cât de rece era. Frigul părea să-i urce în sus pe braț, până la inimă. Își forță degetele rigide să țină clanța și să rotească. Aceasta se mișcă puțin, apoi se opri. Nimic mai mult.

– Emily? șopti el răgușit. Emily, te rog...

Își încheștă celălalt pumn. Pentru un moment nebun, vru să bată în ușă, să o spulbere cu puterea sa. Dar el știa că dincolo de ea avea să găsească altă ușă – o ușă groasă, zidită din suspiciune și trădare.

Mâna îi căzu moale. Deznădejdea îl lovi în valuri de rău augur. Sperase prostește, chiar nebunește, că întunericul putea să reducă din pedeapsa pe care o avea de plătit pentru tăcerea sa. Că furia lui Emily s-ar putea domoli și i-ar permite să-și exprime regretele cui-bărit în brațele ei iubitoare. Ar fi trebuit să știe că nu putea să fure cu trupul său ceea ce adusese adevărul. Imagini din noaptea trecută îl asaltară cu o durere proaspătă. Ar fi iubit-o cu mai multă pasiune dacă ar fi știut că avea să fie ultima lor noapte împreună?

Ar fi putut s-o țină în brațe, doar s-o țină în brațe toată noaptea, învățându-i pe de rost trăsăturile, înclinarea nasului ei cârn, moliciunea aproape nepământească a buclilor, să-i savureze aroma caldă a pielii pentru toate nopțile reci și singuratice pe care avea să le îndure de atunci înainte.

– Adio, dragostea mea, șopti el.

Apăsă palma deschisă pe mahonul lustruit al ușii, ezitând să se îndepărteze.

Emily se ghemui lângă ușă cu genunchii trași la piept și ascultă cum pașii lui Justin dispăreau în tăcerea nopții. Își împinse părul căzut pe ochi cu mâinile tremurânde, apăsându-și tâmplele de parcă astfel ar fi putut să oprească șoaptele chinuitoare ale fantomelor din mintea ei.

„Nu te vrea. Nimeni nu te vrea.”

„Am spus că nu te plac. N-am spus că nu te iubesc.”

„... de când l-a omorât pe tatăl tău.”

„Voi veni după tine. Jur!”

„Ai încredere în mine!”

„Împușcă-mă!”

Se legăna înainte și înapoi, un ghem de suferință și deznădejde. Lacrimile i se rostogoleau în tăcere pe obraji. Una câte una,

fantomele deveniră și mai puternice, imprimându-i-se în minte ca niște fotografii. Doreen, aruncându-i o găleată de cărbune în mâini, necăjind-o. Buzele cizelate ale lui Nicholas curbate într-un rânjet. Justin ieșind din valuri, cu pielea lui bronzată acoperită de picături din ocean. Tatăl ei ghemuindu-se în fața ei ca să-i încheie haina și să-i îndrepte boneta înainte să iasă în zăpadă ca să se joace.

Cu toate acestea, chiar și acele spirite erau suportabile. Fantoma care o bântuia acum era un copil. Un copil care dansa într-o cameră întunecată, în lumina lunii. Se opri din dansul ei și se aplecă s-o privească pe Emily cu ochii ei negri plini de compasiune, de parcă n-ar fi înțeles că oamenii pot suferi atât de mult.

Emily o recunoscuse. Era copilul care ar fi fost Emily dacă tatăl ei nu ar fi murit de mâna iubitului ei. Încrezătoare, iubitoare, convinsă că lumea era un loc luminos, plin cu oameni cu inima bună. Crezând că într-o zi va apărea un bărbat la fel de elegant și de chipeș ca tatăl ei, care o va iubi pentru totdeauna.

Era un copil pe care îl impresionase dragostea lui Justin, copilul pe care tot Justin îl rânise cu tăcerea lui. Femeia care ar fi devenit ar fi găsit suficientă putere în inima ei ca să-l ierte. Acea femeie n-ar fi simțit ranchiuna, cinismul și amărăciunea care o chinuiau acum pe Emily, care îi făceau dragostea scrum.

Întinse mâna tremurândă spre fața luminoasă a copilului, dar acesta dispăru fără măcar un rămas-bun, lăsând-o pe Emily într-un întuneric total.

Capitolul 32



*Dacă vei privi vreodată în urmă, mă rog să nu mă judeci
prea dur...*

A doua zi, cam pe la mijlocul dimineții, Penfeld bătu la ușa lui Emily.

– Excelența Sa vă roagă să coborâți în birou, anunță el.

Vocea valetului părea straniu de groasă, sau era doar imaginația ei istovită? se întrebă ea.

– Spune-i Excelenței Sale că mă voi grăbi să dau curs cererii, răspunse ea.

În timp ce se îmbrăca, privi pe fereastră. Același lacheu care stătuse toată dimineața ascuns în umbra arbuștilor era încă acolo, fluierând încetitor și studiind frunzele adormite de parcă viața lui ar fi depins de asta. Emily luă urciorul de pe marginea lavoarului și îi turnă apa fierbinte direct în cap.

– Fir-ar să fie! urlă el, scuturându-se de apă ca un câine ciobănesc. Ce mama naibii...

– Bună ziua, Jason, strigă Emily. Îmi pare nespus de rău. Nu mi-am dat seama că ești acolo jos.

El se uită în sus la fereastră; un zâmbet sfios îi contorsionă fața pistruiată.

– Nu-i nici o problemă, domnișoară Emily. Doar studiam trandafirii, să nu aibă...

– Mană? sugeră ea.

– Da, mană! fu el de acord. A fost un an rău pentru mană.

– Să fim recunoscători că te-am descoperit înainte să golesc oala de noapte în capul tău, spuse ea repede, închizând fereastra cu putere.

Când se uită din nou afară, îl văzu pe Jason urmărind-o de la o distanță mai mare. Deschise ușa și îl găsi pe Penfeld proțăpît în fața ușii ei.

– Am așteptat să vă însoțesc, domnișoară, îi explică el.

Ea îi îndoi gulerul apretat.

– Văd că gardienii se îmbracă mai elegant zilele astea.

Refuzând să intre în jocul ei, o însoți în jos pe scări până la birou. Emily intră și adoptă o postură militărească în fața biroului din lemn masiv la care stătea Justin. El se uită la ea peste ochelari, apoi continuă să scrie.

Penița avansa pe pagina unui registru legat în pânză.

– Sper că, după discuția noastră de ieri, înțelegi mai bine de ce nu am putut discuta cu tine mai curând.

– Înțeleg perfect. Ai preferat să rămâi în Noua Zeelandă, să te scalzi într-un sentiment de autocompătimire și să te pedepsești din cauza sentimentului de vinovăție. Departamentele de mine să-ți neg această distracție cu accente dramatice.

Justin se opri brusc din scris și ridică privirea. Alura feminină pe care i-o dădea rochia crem din lână și buclele prinse în funde era asprită de unghiul ascuțit al umerilor.

Puse tocul jos, cu o mișcare controlată.

– Îmi dau seama că nu am nici un drept să-ți cer nimic, dar am nevoie de ajutorul tău.

Ea se aplecă peste birou.

– Să-ți cârlesc ceva? Ți-ai rupt cămașa?

El țâșni în picioare și trânti palmele pe birou.

– Nu. Biciul cu care mă autoflagelam nu ajunge până la spate. Deși asta n-ar fi trebuit să fie o problemă, atâta timp cât limba ta plină de venin îndeplinește aceleași atribuții.

Se apropiase atât de mult de ea, că i-ar fi putut număra pistruii de pe nasul ei cărn și obraznic. Sclipirea malefică din ochii ei îl făcu să-și vină în fire. Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat era să se înfurie pe ea. Era uimit de cât de bine îl făcea să se simtă. Își trecu degetele prin păr și se cufundă înapoi în scaun.

– Am nevoie de ajutorul tău ca să-l prind pe Nicky. Există doar un singur motiv pentru care putea ști că eu l-am omorât pe tatăl tău. Ticălosul era acolo. A văzut totul. El i-a asmuțit pe băștinași asupra noastră, sperând că vom muri amândoi și că mina îi va reveni lui.

Emily își rezemă șoldul pe marginea biroului și începu să se joace cu un prespapier.

– Fermecător bărbat! Și tu credeai că nu există șerpi în Noua Zeelandă.

– Poate că ar fi trebuit să-mi aleg prietenii cu mai multă grijă.

Ea puse prespapierul în jos cu o bufnitură ușoară.

– Poate că și tatăl meu ar fi trebuit să facă același lucru.

Nu răspunse nimic la replica asta, dar privirea i se întunecă.

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că acesta a fost planul lui Nicky de la bun început. El a fost cel care l-a zărit pe David în sala de concerte. El a fost cel care s-a interesat și care a aflat că David avea o moștenire pe care voia s-o investească. Justin se rezemă pe spătarul scaunului și își propti ghețele pe birou. Am făcut niște investigații în această dimineață. Se pare că prietenul nostru nonșalant și-a petrecut timpul între un imperiu de minerit de pe Insula de Sud din Noua Zeelandă și Continent – Italia, Franța, Spania – locuri în care oamenii de teapa lui obișnuiesc să se ducă și să-și cheltuiască averea adunată pe căi dubioase.

– Dar de ce s-ar întoarce acum în Anglia?

Justin o privi în ochi.

– Din același motiv pentru care m-am întors și eu. Tu.

Emily nu înțelese.

– Pentru mine?

El încuviință.

– La fel ca mine, Nicky avea impresia că tu erai doar un bebeluș atunci când a murit tatăl tău. Cred că până acum a așteptat ca fiica lui David să se facă destul de mare cât să pună întrebări. Cred că s-a întors în Anglia ca să-și protejeze investiția.

Emily se înfioră. Acum că Nicholas își dăduse seama că nu era o copilă, ci o femeie matură, reprezenta o amenințare și mai mare pentru el. Nu doar că era suficient de mare cât să pună întrebări; era suficient de mare ca să moștenească. Ce s-ar fi întâmplat cu ea în noaptea aceea, în casa doamnei Rose, dacă n-ar fi intervenit Justin?

– Dar tu? întrebă ea. De ce nu te-a omorât în Noua Zeelandă, când a avut ocazia?

Justin simți un nod în gât când își aminti de toți acei ani pierduți pe care și-i petrecuse jelindu-i pe Nicky și pe David, de toate regretele pe care le avusese.

– Dintr-un anumit punct de vedere, a făcut-o. Sunt sigur că doar simțul lui pervers al umorului l-a oprit să nu mă și îngroape. N-a simțit niciodată măcar un dram de milă în sufletul lui negru. Un zâmbet batjocoritor atinse buzele lui Justin. Trebuie să fi fost un șoc pentru el când și-a dat seama că m-am întors în Anglia și o lovitură și mai grea să descopere că și fiica matură a lui David făcea parte din ecuație.

– S-a descurcat admirabil.

Justin pufni.

– E în sângele lui Nicky. Chiar și atunci când nu aveam nici un ban în plus, el își cheltuia banii pe haine în loc să cumpere mâncare. Nu l-a enervat nimeni până acum.

– Ai vrea să-l faci să se zburlească un pic, nu-i așa?

– Mi-ar plăcea să-l văd jumulit, jupuit și aruncat într-un vas cu apă clocotită. De asta l-am invitat la noi în după-amiaza asta.

Emily își îndreptă spatele.

– Ai înnebunit?

– Probabil. Își coborî picioarele și se ridică. Cel puțin asta vreau să-l las pe Nicholas să creadă. Trebuie să-l forțăm să-și lase garda

jos, să-l convingem că nici unul dintre noi nu reprezintă un pericol pentru el. Eu mă pot folosi de reputația mea de nebun care, dacă îmi permiți să adaug, se pare că înflorește cu orice apariție publică împreună. Până acum m-a văzut luptându-mă cu niște brute într-un bordel, plecând cu tine pe umăr, ca un barbar și pocnindu-l la petrecerea contesei.

Justin ar fi jurat că văzuse o sclipire de amuzament în ochii lui Emily.

– Și ce vrei să fac eu? întrebă ea.

I-ar fi răspuns într-o mie de moduri, dar își înăbuși impulsul. În schimb, își adună curajul și-i prinse mâinile între ale lui.

– Trebuie să joci rolul naivei care vrea să afle adevărul despre moartea tatălui ei.

Ea se uită la mâinile lor unite. Un zâmbet strâmb îi curbă colțurile gurii.

– Naivă, așa-i? Asta ar fi o exagerare.

Justin o eliberă și se aplecă să caute printr-un teanc de hârtii inutile.

– Trebuie să-mi promiți un lucru. Să nu te întâlnești niciodată cu el în afara casei.

– De ce nu? Ți-e teamă că o să mă compromită?

Justin se încordă. Hârtiile se împrăștiară. Emily se îndreptă spre fereastră, de parcă ar fi înțeles că dusesse gluma prea departe.

– Nu-ți poți permite să uiți că este un bărbat foarte periculos. Ocoli biroul și continuă pe un ton mai blând: Încă sunt tutorele tău legal, iar tu, draga mea, ești singura moștenitoare a tatălui tău. Doar noi doi stăm între el și scumpa lui avere și știm amândoi până unde va merge ca să și-o protejeze.

Pielea translucidă a lui Emily părea să absoarbă puțină lumină care pătrundea pe fereastra îngustă. Justin se opri în spatele ei, tânjind să-i mângâie părul, să-i sărute pielea delicată de la ceafă. Își încheștă pumnii în încercarea de-a se abține.

– Nu-ți cer să mă iubești sau să-mi fii prietenă, spuse el încet. Vreau doar să mă ajuți să fac dreptate.

Ea rămase la fel de tăcută și de misterioasă ca păpușa blestemată pe care insista să o păstreze pe noptiera ei. Simți încă o dată acel val periculos de furie și de pasiune. Se strădui totuși să continue pe un ton la fel de neutru:

— Gândește-te altfel. Dacă vom reuși să-i dovedim vinovăția, vei fi mai bogată decât în cele mai nebunești visuri ale tale. Nu vei mai avea nevoie de mine.

Ea se întoarse pe călcâie, zâmbind la fel de strălucitor și de tăios ca o lamă.

— O s-o fac.

Când îl ocoli, măneca ei cu volane îi atinse brațul. Înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise și în cadrul ei apărură Penfeld.

Ea se întoarse într-un vârtej grațios de lână.

— Acum poți să-ți chemi câinii de pază. De data asta n-am nici o intenție să fug.

— Nici eu, răspunse Justin îndesându-și mâinile în buzunare și legănându-se pe călcâie. De asemenea, ești în siguranță să-ți lași deschisă ușa dormitorului. N-am de gând să intru dacă nu sunt dorit.

Emily se îmbujoră. Penfeld se înecă, și fața lui căpătă o nuanță și mai aprinsă de stacojiu. Ea plecă ca o furtună pe lângă valetul care nu se mișcase de pe loc, trântind ușa atât de tare în spatele lor că se zdruncinară geamurile bufetului.

Justin se rezemă de pervaz, zâmbind gânditor. Numai timpul avea să dezvăluie dacă tocmai își câștigase un partener sau un adversar.

Mai târziu în acea după-amiază, Emily se opri în fața unei oglinzi cu ramă aurită ca să-și aranjeze fusta și să-și ciupească nițel obrazii. Avea mâinile ca de gheață de emoție că urma să se întâlnească din nou cu cel de-al treilea actor care luase parte la povestea sumbră despre prietenie și trădare care începuse cu șapte ani în urmă. Justin alesese să se întâlnească în salonul de fumat din aripa de est a casei și, cum intră, Emily înțelese imediat motivul.

Camera întunecată era un monument de opulență masculină. Decorată în stil turcesc, afișa covoare orientale și scaune din piele, cu decorațiuni de alamă. Era o zi caldă, așa că focul din șemineu făcea atmosfera aproape de nesuportat. De pe frunzele palmierilor așezați prin încăpere picura apă. Nu făcuse nici doi pași înăuntru, că Emily deja simți că transpiră.

Nicholas Saleri stătea lângă ușă, cu mâinile acoperite cu mănuși albe, împreunate pe gheara de fildeș care îi înfrumuseța bastonul de plimbare. Emily abia dacă îl observă. Era prea uimită de transformarea lui Justin.

Ședea cocoșat într-un scaun cu rotile, lângă foc, îmbrăcat doar cu un halat de mătase și o pereche de ciorapi de lână. Avea părul ciufulit și era încruntat. Penfeld se agita pe lângă el, punându-i o pătură peste picioare.

Emily aproape tresări când Nicky se înclină în fața ei și-i duse mâna la buze.

– Bună ziua, domnișoară Scarborough. Trebuie să recunosc că invitația dumitale m-a uimit foarte mult. Te-aș fi vizitat mai de vreme, dar m-am temut că nu mă vei primi după micuța noastră neînțelegere.

– Neînțelegere?

El își lăsă capul în jos și o privi pe furiș, pe sub gene.

– La casa din Mayfair. Știind că ești o adevărată lady, am simțit că ai fost implicată într-o situație pe care nu o puteai controla. Știam o ieșire prin spate, dar mă tem că ai interpretat greșit intențiile mele, atunci când am încercat să te conduc acolo.

Privirea ei trecu involuntar spre faldurile albe ca zăpada ale lavalieriei lui. Dacă Justin nu ar fi intervenit în noaptea aceea, oare după cât timp i-ar fi găsit cadavrul strangulat?

Ea înclină capul, în speranța că o să atribuie timidității roșeața din obraji ei.

– Un incident nefericit, te asigur. Mă tem că a fost rezultatul unei dispute neplăcute cu tutorele meu. Să nu mai vorbim despre asta, da? Emily nu mai oferi nici o explicație, lăsându-l să speculeze în legătură cu circumstanțele sordide care ar fi putut conduce o lady să caute adăpost într-un cunoscut bordel.

Nicholas îi aruncă o privire nervoasă lui Justin și își coborî glasul:

– Valetul Excelenței Sale a sugerat să nu mă apropii de el când am venit. A spus că dumneata ai un efect liniștitor asupra lui.

Recăpătându-și cumpătul, Emily zâmbi cu tristețe.

– Mă tem că numai în zilele sale bune. Ieri a fost o zi bună. Nu îndrăznim să-l scoatem prea mult din casă. Se forță să atingă buza umflată a lui Nicky cu vârful degetelor. Sunt sigură că putești înțelege motivul.

Un mârâit animalic se auzi din cealaltă parte a camerei. Emily își retrase mâna.

— La naiba, omule, urlă Justin, lovind cutia de trabucuri pe care i-o oferise Penfeld. Nu vreau un trabuc. Vreau soldații mei. Ochii i se îngustară privind prin beznă. Cine e acolo? Te cunosc?

În timp ce Penfeld se aplecă să adune trabucurile căzute, Emily îi aruncă lui Nicky o privire jenată și se grăbi lângă Justin. Îl bătu împăciuitoare pe mână.

— Gata, gata! Nu trebuie să te agiți atât. Emily a ta este aici.

Justin își înfășură degetele sale lungi în jurul încheieturii ei și o trase în jos ca să-i studieze fața.

— Cine naiba ești tu? Mamă, tu ești? Întrebă pe un ton isteric.

Sclipirea diabolică din ochii lui aproape că o duse spre pierzanie. Se forță să nu chicotească.

— Îți amintești de mine, nu-i așa? Sunt Emily. Emily a lui David.

Fața lui se luminează cu o bucurie adolescentină.

— Bineînțeles că-mi amintesc de tine. Emily, copilul meu drag! exclamă el și depuse un sărut fierbinte în palma ei.

Ea încercă să se retragă, iar el refuză să o elibereze, așa că își strecură mâna pe sub pătură și îl ciupi de coapsă. Aruncându-i o privire de avertisment, arătă cu degetul spre Nicky.

— Uite cine a venit să te vadă în această după-amiază frumoasă, Alteță. Un prieten foarte drag și vechi.

Nicky se apropie, răsucindu-și pălăria în mâini, dar Justin îl ignora, trăgând-o în schimb de partea din spate a fustei.

— De ce nu iei loc, iubito? Poate c-o să ne jucăm împreună de-a soldații. Zâmbetul i se transformă într-un rânjel triumfător. Napoleon al meu aproape l-a cucerit pe Wellington aseară.

Ea își duse mâna la spate și-l plesni peste degete, zâmbind fără oprire. El trase și mai tare. Cusăturile rochiei pocniră și fu obligată să se așeze pe covor, la picioarele lui, ca să nu riște să-și piardă fusta de tot.

Degetele lui delicate se pierdură în părul ei; simți furnicături, ca un avertisment. Nicholas își dresе glasul.

— Poate că nu este un moment bun...

— Baliverne! răcni Justin, făcându-i să tresară.

Ascunsă de părul ei, mâna lui îi găsi ceafa și începu să o maseze, eliberând tensiunea mușchilor încordați. Pielea ei ardea sub degetele lui, și începu să respire sacadat.

El se uită urât la Nicky.

– Cine naiba te-a lăsat să intri? Se retrase cu teamă în scaunul lui. Ești unul dintre băștinași? Penfeld! Verifică tufele. E plin de sălbatici, știi. Îi pot mirosi.

Penfeld despărți conștiincios frunzele unui palmier. Chipul îi apăru ca o lună plină, pe cealaltă parte. Îi făcu cu ochiul lui Nicky.

– Nu sunt băștinași, domnule. I-am încuiat pe toți în dulap, așa cum am promis.

Cu mâna lui Justin care îi mângâia gâtul atât de posesiv, lui Emily nu-i fu deloc dificil să pară jenată.

– Poate că ai dreptate, domnule Saleri. Poate că nu este un moment bun. Se ridică. Dacă vei fi cu un ochi pe Excelența Sa, Penfeld, cred că îl voi însoți pe domnul Saleri într-o plimbare prin grădină.

– Asta-i fata mea, zâmbi Justin. Fugi să te joci, ca un copil bun!

Emily își înghiți un icnet când o lovi peste posterior, ezitând să-și mai ia mâna la fel de repede.

În timp ce-l însoțea pe oaspetele lor afară din cameră, cu obrazii arzându-i, vocea plângăcioasă a lui Justin se transformă în urlet.

– Nu vreau o ceașcă afurisită de ceai, Penfeld. Îmi vreau soldații. Adu-mi-i degrabă sau vă tai capetele tuturor!

Emily alese un șal de muselină din cuier și ieși cu Nicholas Saleri în grădină. După bezna înăbușitoare din salonul de fumat, aerul rece de afară scânteia ca în basme. O adiere blândă sufla dinspre sud, iar pitulicile săreau și cântau pe pământul pe jumătate înghețat, amintire a faptului că iarna nu avea să dureze pentru totdeauna.

Se plimbară într-o tăcere prietenoasă pentru câteva clipe, apoi Nicky oftă.

– E mult mai rău decât m-am temut. Cum suporti?

Ea ridică delicat din umeri.

– În zilele lui bune are amnezie. În zilele proaste, e nebun de-a binelea. Mă tem că șocul pe care l-a avut când te-a văzut ieri a pus o tensiune teribilă asupra minții lui.

Saleri vorbi cu înțelegere:

– Am auzit zvonuri despre altercațiile lui și mai stranii, dar nu mă așteptam să fie atât de rău. Chiar l-a amenințat pe unul dintre pretendenții dumitale că-i va mânca urechea?

Emily își mușcă buza ca să nu rădă.

— Mă tem că da. Dar asta a fost nimic față de noaptea în care a încercat să-și pună capăt zilelor aruncându-se din loja de la operă.

Saleri clătină din cap.

— Tragic. Pur și simplu tragic. Era un tânăr atât de talentat. Mi se rupe inima să văd atâtea speranțe distruse. Este uimitor ce dezastru poate face sentimentul de vinovăție asupra unei minți atât de fragile, de artist.

Emily se așează pe o bancă rustică din grădină, strângându-și șalul în jurul umerilor, de parcă materialul ar fi protejat-o de el.

— Poate că nu ar trebui să vorbim despre el așa, domnule Saleri. La urma urmelor, m-a primit la el și mi-a oferit o casă. Nu vreau să fiu lipsită de loialitate.

— Dumneata, lipsită de loialitate? Se așează lângă ea, sprijinindu-și bastonul de bancă și prinzându-i mâinile într-ale lui. Cu siguranță ești una dintre cele mai înțeleghătoare și mai iertătoare ființe.

Își dădu pălăria spre ceafă cu un singur deget. Emily se forță să-i întâlnească privirea întunecată, hipnotizantă.

— Iertătoare? Cum aş putea să nu-l iert? Mi-a explicat totul într-unul dintre scurtele lui momente de claritate.

Încruntându-se de parcă s-ar fi gândit profund la ceva, Nicholas îi eliberă mâinile și își scoase portțigaretul din buzunar.

— Mi-e teamă că reîntâlnirea noastră m-a impresionat profund. Pot?

Ea înclină capul cu sfială.

— Te rog.

El aprinse o țigară cu gesturi ferme și trase adânc în piept. Apoi își țuguie buzele și suflă în aer un cerc perfect de fum.

— Presupun că ți-a spus povestea aia ridicolă despre cum l-a împușcat pe tatăl tău ca să-l cruțe de o moarte teribilă în mâinile băștinașilor.

— Ridicolă? repetă Emily, încercând să ignore bătăile puternice ale inimii ei de gheață.

— O poveste încântătoare, te asigur, deși e posibil să fi ajuns să o creadă și el de-a lungul anilor. Întotdeauna i-am spus că ar fi trebuit să se facă scriitor și nu pianist. Îi aruncă o privire scurtă, să se asigure că îi captase întreaga atenție. Ambițiile lui Justin l-au condus la nebunie cu mult înainte să-l împuște pe tatăl tău. David îl bănuia

că ne înșală și, din păcate, a ales să-l înfrunte în timp ce eu îi vizitam pe băștinași.

– Pe maori, spuse ea încet. Îi cunosc. Am petrecut ceva timp cu tutorele meu pe Insula de Nord.

– Un popor bun și blând, așa cum sunt sigur că ai descoperit și singură. Nu sunt absolut deloc diavolii cu cozi bifurcate din povestea absurdă a lui Justin. Scutură scrumul de țigară înainte să continue. În noaptea aia i-am auzit pe Justin și tatăl tău certându-se, așa că m-am furișat pe lângă ei. Din câte am putut înțelege, David îl prinsese pe Justin modificând actele terenurilor, ștergând numele noastre și înlocuindu-le cu al lui, ca să ascundă dispariția misterioasă pe care o pune la cale.

Emily își aminti de actul pe care îl găsisese în ascunzătoarea lui Justin. Hârtia pe care nu se sinchisise să o studieze.

– David l-a amenințat că-l va da în vileag în fața guvernatorului general. Justin a intrat în panică și l-a împușcat. N-am avut încotro decât să fug ca să-mi salvez viața.

– Trebuie să fi fost groaznic pentru dumneata!

– A fost. După crimă, Justin a fugit, iar eu am căutat adăpost la maori, până eram singur că nu avea să se întoarcă. Atunci și numai atunci am îndrăznit să revendic mina de aur. Dar mi-am petrecut ani întregi uitându-mă peste umăr, știind că Justin încă mai avea în posesia sa actul modificat, motivul pentru crimă. Îți poți imagina șocul meu când am descoperit că locuiește iarăși în Londra.

– Și ce te-a adus la Londra după toți acești ani, domnule Saleri? întrebă ea, temându-se că pășește pe un teren periculos.

– Dumneata.

Se cutremură când auzi același răspuns pe care i-l spusese și Justin.

– Eu, șopti ea.

– În toți acești ani, am păstrat partea de mină a lui David pentru dumneata. M-aș fi întors mult mai devreme, dar m-am temut că prezența mea te-ar putea pune în pericol. Nu aveam de unde să știu că deja locuiești cu omul care scăpase nepedepsit pentru moartea părintelui dumitale.

Emily își frământă mâinile.

– Poate că prețul pe care l-a plătit pentru trădarea lui este mult mai rău decât închisoarea.

— Poate, spuse el pe un ton îndoielnic. Aruncă țigara pe pământ și o strivi de iarba rară. Privirea lui o învălui ca o eșarfă de mătase. Știi, ar putea să fie încă periculos. Nu-mi place să văd că o ființă dulce și fragilă ca dumneata trăiește sub influența lui.

Emily se ridică brusc, ca și cum privirea lui îndrăzneată o stânjenea.

— Grija dumitale mă flatează.

Se ridică și el, o umbră uriașă care o făcea să se simtă neajutorată.

— Am aranjat cu avocatul meu să îți facă o vizită pentru a discuta despre moștenire. Nu pot să nu mă simt oarecum responsabil pentru situația dumitale actuală. Poate că dacă n-aș fi așteptat atât de mult întoarcerea lui... Îi prinse bărbia în palmă și-i mângâie buza inferioară cu degetul mare. Pot să mai vin în vizită, domnișoară Scarborough?

Ea îl privi și-și țuguie buzele într-o bosumflare provocatoare.

— M-ai răni dacă nu ai mai veni, domnule Saleri.

El îi luă mâna și o duse la buze.

— Mai degrabă sufăr eu, decât dumneata.

Și cu această declarație pasională își luă bastonul și porni spre alee, oprindu-se doar o singură dată pentru a privi înapoi și a-și înclina pălăria într-un salut respectuos.

Ea rămase singură în bătaia vântului. O chinuia o singură întrebare: de ce se oferea Nicholas Saleri să-i predea partea din mina de aur care îi aparținuse tatălui ei fără să protesteze? Oare Justin se înșelase în privința lui? Și dacă da, nu era posibil să se înșele și în alte privințe? Ceva o făcu să se înfioare. Se uită spre casă. Soarele lumina ferestrele de pe aripa de vest, dar nu avea nici o îndoială că era urmărită de o siluetă întunecată de la etaj. Strângând mai bine șalul pe umeri, Emily își plecă fruntea spre pământ și porni cu pași repezi spre casă.

Niște siluete întunecate țopăiau în lumina focului, corpurile lor bronzate lucind de sudoare. Săreau și se roteau într-un ritm frenetic, dându-și ochii peste cap și legănându-și coapsele după cadența hipnotică a valurilor mării și a inimii ei. Ea stătea în mijlocul lor, cu cămașa de noapte legănându-i-se în vântul cald.

Băstinașii rupseră rândurile, și atunci îl văzu – o siluetă întunecată ieșind din tufișuri cu o pălărie de paie care îi ascundea privirea.

Ea încercă să se miște, încercă să fugă, dar nisipul o înghițise până la glezne. Era prea adânc, prea dens.

Jucându-se cu ea, bărbatul scoase un portțigaret din buzunar și duse la buze o țigară subțire. Aprinse un chibrit, și în flacăra aceea trecătoare Emily reuși să-i vadă ochii – nu erau ochii căprui ai lui Nicky, ci unii aurii și necruțători.

Ochii lui Justin.

Înaintă spre ea, urmărind-o cu eleganța puternică și mortală a unui tigru. Când trecu prin umbrele aruncate de ramurile de ferigă argintie, se transformă într-un tigru și înaintă spre ea în patru labe. Mușchii lui puternici își coordonară mișcările în timp ce se ghemui ca să sară după vânat. Apoi era din nou Justin, aruncând țigara aprinsă în noapte.

Emily încremenise. Nu se putea mișca, nu putea respira. Vărajită de felul în care se apropia de ea, își dădu seama că nici nu voia să se miște. Lacrimi de rușine i se prelinseră pe obraji când înțelese că era pregătită să plătească orice preț pentru a-i simți pentru ultima dată îmbrățișarea. Se strecură în spatele ei și-și înfășură brațele puternice în jurul taliei ei. Avea ochii unui tigru, dar mâinile unui om. Atingerea lui era atât de caldă, că simțea că i se topește carnea. Cedă și își lăsă capul pe spate.

Căldura flăcărilor crescuseră în intensitate în timp ce el își împinse un picior înainte și o lipi de trupul lui. Îi atinse sânii prin materialul cămășii de noapte, apoi feminitatea care îi pulsa între picioare. Simțea ochii negri și vigilenți ai băștinașilor, dar nu putea opri valul de senzualitate care îi invadase trupul și sufletul.

Printr-o ceață de plăcere periculoasă deveni conștientă de un obiect greu și rece, lipit de abdomenul ei. Se uită în jos și văzu pistolul în mâna lui frumoasă. Târî pistolul printre sânii ei cu gesturi leneșe și aproape tandre, pentru ca apoi să i-l lipească de tâmplă. Emily se zvârcoli în brațele lui.

Exact în acel moment degetele lui îi produsese plăcere, iar gura lui îi căută buzele pentru un sărut atât de dulce și de plin de promisiuni, că o făcu să ofteze...

... apoi apăsă pe trăgaci.

Emily se ridică încet în pat, gâfâind. Flăcările din visul ei dispăruseră acum, lăsând-o udă de transpirație și tremurând de frig

în așternuturile încurcate. Dormitorul era cufundat în întuneric, iar focul din vatră aproape se stinsese. Se dezveli până la glezne, amin-tindu-și cum o ținutise locului nisipul din vis. Corpul încă îi fremăta, de parcă ar fi fost atins de un amant. Se uită la ușă, pe jumătate dorindu-și să se miște clanța.

Își aminti cuvintele batjocoritoare ale lui Justin: „N-am de gând să intru dacă nu sunt dorit“.

Justin greșea. Ea îl dorea foarte mult. Voia să o lege în brațele sale, să o asigure că Nicky o mințise în legătură cu moartea tatălui ei, să-i alunge îndoielile și coșmarurile cu sărutările sale blânde. Dar el o sărutase în vis, nu-i așa?

Tremurând, Emily dădu la o parte cuverturile și merse agitată până la șemineu. Era clar că Justin intenționa să-și țină promisiunea. De-abia își vorbiseră după plecarea lui Nicky. Cina fusese o masă pompoasă, la care ducea și surorile lui făcuseră schimburi nedumeryite de priviri.

Împunse tăciunii strălucitori, sperând să reaprindă focul. Ultimul cărbune se fărâmiță sub atingerea ei neîndemânatică. Renunță și se strânse în brațe, tremurând de frig. Sudoarea care i se usca pe pielea și pe picioarele desculțe părea să se transforme în gheață. Se uită spre ușă și se hotărî. Fără să se mai acopere cu un halat, deschise larg ușa și ieși pe holul întunecat.

Emily își dădu seama foarte repede că trebuia să fie foarte târziu în noapte. Lumânările lăsate să ardă la culcare se topiseră de tot în suporturile lor. Întunericul o învălui în mantia lui nesfârșită. În timp ce înainta, se lovi cu degetele de la picioare de o masă. Înjurând încet, prinse statueta de porțelan înainte ca aceasta să se spargă de covor.

Continuă, mergând de data asta numai pe mijlocul holului. O scândură desprinsă scârțâie sub greutatea ei. Îngheță pe loc, cu piciorul întins spre scândura următoare, așteptând să vină o mulțime de servitori pe scări sau ca Harold să iasă din dormitorul lui și să o lovească în cap cu ceva, crezând că este un hoț. Însă liniștea fu de partea ei.

Îndrăzni să se miște mai departe, rătăcind pe coridoarele lungi, până când ajunse în fața camerei lui Justin.

Ușa uriașă din lemn de mahon sculptat o făcu să se simtă mică. Vru să ciocăne, apoi se retrase. Oare așa se simțise și Justin la ușa ei – ca un cerșetor disperat, venit să implor?

Își aranjă buclele, apoi ridică din nou mâna. Tot nu avea curajul de-a sparge tăcerea fragilă. Așa că apăsă pe clanță și deschise ușa încetișor.

Capitolul 33



*Tot ce am făcut, chiar și lucrurile greșite au fost din dragoste
pentru tine...*

Când Emily se strecură în camera lui Justin fu copleșită de un val nestăvilat de tandrețe. Ar fi trebuit să știe că n-avea să doarmă la ora asta târzie. Stătea rezemat de perne, citind la lumina slabă a unei singure lumânări. Perdelele grele ale baldachinului erau trase și legate cu bucăți inegale de sfoară din cânepă.

Pătura moale îi acoperea șoldurile. Avea pieptul gol și părul răvășit. Lumina lumânărilor dansa în ochelarii de aur de pe nas. Era ceva atrăgător la un bărbat atât de chipeș care purta ochelari – o aluzie a potențialului controlat care o atrăgea atât de mult pe Emily.

Ridică privirea și o văzu că îl studiază. Ochii lui se întunecară de surpriză, apoi de supărare.

Văzând că nu avea nici o șansă să se retragă onorabil, Emily înaintă și se opri tremurând în mijlocul covorului de Aubusson. Un foc ațâțat de cărbuni recent aduși ardea în șemineu. Justin puse deoparte cartea, apoi își scoase ochelarii și-i așeză pe noptieră. Emily se apropie de pat, a cărui siluetă se profila deasupra lui, somptuos, cald și ademenitor. Spre deosebire de cel care îl ocupa.

– Eu... ăă... Am vrut...

Se bălbâi, incapabilă să-și găsească cuvintele sub privirea lui aspră.

Justin dădu la o parte pătura și coborî din pat cu așternuturile prinse în jurul taliei. Emily își dădu seama că era gol sub ele.

Începu să se plimbe prin dormitor cu pași mari.

— Deci la asta a ajuns relația noastră. Crezi că poți intra aici de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, după ce mi-ai spus foarte clar ce crezi despre mine. Se opri și se uită încruntat spre ea. Crezi că sunt atât de disperat că mă voi târî după firimiturile de afecțiune pe care mi le arunci, după cum ai chef?

Înmărmurită de discursul lui înflăcărat, Emily rămase cu gura căscată.

El își trecu mâna prin păr și îi dădu târcoale.

— Cum crezi că m-aș mai putea privi mâine în oglindă, dacă mi-aș compromite onoarea pentru câteva clipe pasagere de extaz? O prinse de umeri și o scutură ușor. Crezi că ești atât de fermecătoare în cămașa asta stupidă de noapte că nu voi rezista să nu fac dragoste cu tine? Crezi că nu am nici un pic de mândrie când e vorba de tine?

— D... d... dar eu...

— Păi, ai dreptate, strigă el. Nu am!

Și cu asta, își coborî buzele peste gura ei. Emily își înclină capul pe spate, oferindu-i-se fără să protesteze. Limba lui adânci sărutul, și ea îi răspunse cu aceeași pasiune.

O aruncă pe pat și se așează deasupra ei. Îi trase de lenjerie și o aruncă într-o parte fără preambulele la care era atât de priceput. Era ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie doar un vis al nopții. Se împinse în ea, gemând când văzu că era deja pregătită să-l primească.

Emily își înfășură brațele în jurul lui, înfiorată de pasiunea lui dezlănțuită. Înainte îi fusese frig, dar acum îi curgea prin vene un foc încântător. Limba lui îi posedă gura și în același timp o pătrunse. De data asta, Justin o iubea mai sălbatic decât înainte. Un val de plăcere și uimire îi cutremură trupul când o trase la marginea patului și se așează între picioarele ei. Se mișca într-un ritm feroce. Îi venea să strige de plăcere, dar își mușcă buza și simți gust de sânge. Închise ochii și lăsă capul pe spate, abandonându-se complet în brațele lui.

El îi prinse fața în mâini.

— Uită-te la mine, Emily, îi porunci cu glasul răgușit. Uită-te la mine acum!

Îi întâlni privirea mistuitoare, văzu chipul frumos al bărbatului pe care îl iubea stăpânit de agonia plăcerii. Fără să-și mute privirea din ochii ei, o pătrunse și mai intens.

Fără nici un avertisment, spasmele orgasmului le răvăși trupurile, și nici măcar sărutul lui Justin nu-i mai putu ascunde strigătul de extaz.

Emily se trezi cu gura lipită de pieptul lui Justin. Dormeau îmbrățișați. Piciorul ei ajunsese peste al lui și mâna lui se odihnea pe posteriorul ei. Focul trimitea degete luminoase în întuneric. Ajunsă în brațele protectoare ale lui Justin, găsi că patul masiv era mai călduros și comod decât își închipuise.

Își frecă obrazul de pieptul lui, complet satisfăcută. Mai făcuseră dragoste încă o dată, cu lumânarea stinsă și cu o tandrețe care aproape o făcuse să plângă. Îi mângâiasse trupul parcă la nesfârșit, ca să alunge cumva amintirea uniunii lor violente de mai devreme.

Emily oftă. Ce bine ar fi fost dacă și trecutul era la fel de ușor de șters.

Trăgând pătura peste el, se ridică și se desprinse cu grijă din îmbrățișarea lui. O dureau toți mușchii. Era surprinsă că putea merge.

Aproape ajunsese la ușă când Justin se trezi. Vocea lui plină de amărăciune tăie întunericul la fel de letal ca o sabie.

– Pleci așa repede? Ai primit lucrul după care ai venit?

Emily își mușcă buza, incapabilă să nu chicotească.

– Nu. De fapt, venisem să împrumut niște cărbune pentru vatră.

Întredeschise ușa și se strecură afară, fără să vadă expresia de consternare de pe chipul lui Justin când își întinse brațele și se cufundă înapoi în perne.

În ziua următoare, când Emily intră în salon, tensiunea care plutea în aer era atât de palpabilă că putea fi tăiată cu un cuțit. Slujitorii intrau și ieșeau grăbiți, aruncându-i priviri nervoase lui Justin. Veste despre amuțirea lui, iscată de acuzația bizară făcută de un italian bogat la petrecerea contesei Guermond, ajunsese și în rândurile lor. Emily trebui să admire calmul de care dădeau dovadă surorile lui. Erau concentrate asupra broderiilor lor de parcă ar fi fost absolut normal ca fratele lor să fie acuzat de crimă, apoi să apară la amiază îmbrăcat doar în halat și ciorapi. Deși nu putu să le explice motivul pentru care apăruse în halat, părea să se comporte normal în prezența lor.

Justin își ridică privirea din cartea lui tocmai când Emily se așază pe scaunul din fața lui. Nu reuși să-și ascundă grimasa de durere. El își mută imediat privirea în altă parte.

Ducesa zâmbi și-i întinse o pernă brodată.

– Pernă, dragă? Într-adevăr, scaunele astea netapițate pot fi atât de inconfortabile.

– Nu, mulțumesc, mormăi Emily.

Oare mama lui auzise strigătele lor de ieri-noapte? se întreabă Justin. Fu salvat de la a face alte speculații pentru că sosi Penfeld, care își ridică nasul într-un aer dezaprobator și anunță:

– Un domn Saleri a venit în vizită la domnișoara Scarborough.

Culoarea se scurse din obrajii lui Emily. Se uită îngrozită la Justin. Nici unul dintre ei nu s-ar fi așteptat ca Nicky să muște momeala atât de repede.

– Spune-i că îl primesc în grădină, spuse ea, ridicându-se.

Odată cu ea se ridică și Edith care puse broderia deoparte.

– Stai jos, Edith, îi porunci Justin. Emily este o fată mare. Nu are nevoie de un câine de pază.

Edith nu mai înțelegea nimic.

– Dar m-am gândit... cu siguranță o însoțitoare...

Ducesa se ridică și-și prinse fiica de braț.

– Cred că eu am nevoie de o însoțitoare, dragă. Ne plimbăm prin seră, să verificăm trandafrii?

Și în timp ce o conducea pe Edith afară din cameră, se uită gânditoare la Emily și la fiul ei.

Nicholas o aștepta lângă fântâna de teracotă, arătând splendid într-un costum de dimineață de culoare gri, cu dungi. Astăzi era mult mai frig. Când Emily se apropie de el, își trase gluga de lână peste păr, ca să-și ascundă expresia feței.

El îi strânse mâinile și-i aruncă un zâmbet cuceritor.

– Domnișoară Scarborough, ești o încântare! Cred că pari mai proaspătă chiar decât roua dimineții.

– Vai, domnule Saleri, mă flatezi. Și chiar o flata.

Nu prea avusese timp să se odihnească din cauza coșmarurilor din noaptea anterioară și a faptului că făcuse dragoste cu Justin, și știa foarte bine că avea niște pungi' uriașe sub ochi.

Îi duse mâinile la buze, și Emily se pregăti sufletește în caz că i le-ar fi lins din nou. Primele note ale valsului în diez minor, compus de Chopin, plutiră în grădină. Nicky pâli și se uită spre ferestrele salonului. Era pentru prima oară când îl vedea speriat.

– Încă mai cântă la pian?

Ea încuviință.

– Câteodată. Este unul dintre puținele bucurii pe care le mai are.

Recăpătându-și calmul, Nicky îi așează mâna la brațul său și o conduce pe un drum pietruit.

– Noaptea trecută nu prea am dormit din cauza conversației noastre. Mă tem că trebuie să mă consideri cel mai josnic dintre mincinoși.

Sunetele nepieritoare ale muzicii plutiră până la ei. Emily își imaginează degetele puternice ale lui Justin atingând grațios fiecare clapă.

– N-aș putea gândi niciodată rău despre dumneata, domnule, reuși ea să îngaime.

– A, dar la urma urmei, este cuvântul meu împotriva cuvântului tutorelui dumitale. Dacă ți-aș putea arăta actul acela legat de mină... Crezi că îl are aici?

Emily se gândi la munții de hârtii și de cărți care se mucegăiau undeva departe, pe Insula de Nord.

– Mă îndoiesc. Nu avea de gând să rămână mult timp în Anglia. Și-a lăsat toate actele importante în Noua Zeelandă.

Nicky clătină din cap.

– Ce păcat! Este singurul lucru care mi-ar putea dovedi povestea.

„Și tot ce avea Justin ca să-și dovedească nevinovăția“, își zise Emily cu tristețe.

– Chiar și fără dovezi, eu tot te găsesc foarte convingător, domnule Saleri.

El se întoarse cu fața spre ea. Emily se forță să-și păstreze expresia ingenuă, cu ochii larg deschiși, sperând totuși că nu semăna cu un iepure amețit.

El îi îndepărtă gluga de pe păr.

– Te rog să-mi spui Nicholas, dragă. Sau chiar Nicky, dacă îmi ierți îndrăzneala.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare și își coborî încet capul. Emily închise ochii, rugându-se la Dumnezeu să-i dea puterea să nu vomite. Înainte ca buzele să li se atingă, o melodie fără ritm

distruse momentul. O voce răgușită, masculină începu să cânte din toți rărunchii:

*Obraznica Maud, ușuratică din Shrewsbury,
O să-ți fure banii și-o să te lase cu ochii în soare,
Dar tu tot îi vei cădea la picioare!*

Nicky își retrase mâna, tresărind. Emily spera ca icnetul ei să fie interpretat ca un semn de umilință, și nu de răs. Își ridică gluga și se îndepărtă grăbită.

Nicky porni după ea, în mod evident dornic să încerce o nouă tactică.

– Comportamentul lui trebuie să fie o sursă constantă de stânjeneală pentru tine. Te-a rănit vreodată în vreun fel?

– O, nu. Cred că ține la mine cu adevărat – ezită pentru o secundă – în felul său.

Își continuară plimbarea, și Nicky îi demonștră că mușcase momeala pentru că începu să țeasă o pânză din logica lui bolnavă în jurul poveștii lui Justin. Și în fiecare fir se simțea amprenta lui mieroasă. Adusese vorba despre actul de proprietate asupra minei de atâtea ori, că Emily și-ar fi pus mâinile peste urechi și-ar fi luat-o la goană. Destul de ciudat, Penfeld o salvă când apăru în grădina și începu să vorbească cu elegantul lor oaspete despre binefacerile ceaiului indian și chinezesc. Aruncându-i o privire recunoscătoare, Emily se scuza și se duse să-i spună unei servitoare să aducă băuturi răcoritoare în salon.

Când Emily intră ca o furtună în salon, ștergându-se la gură cu dosul palmei, o mână țâșni în afară și o trase la adăpostul unui alcov.

– Te simți bine? o întrebă Justin.

– Da. Nu. Se prinse cu mâinile de reverele halatului lui. Nu mai pot suporta. Trebuie să terminăm asta cât mai curând.

Ochii lui se întunecară; hotărârea irevocabilă pe care o citi în adâncimile lor o făcu să tremure.

– O vom termina chiar acum, dacă vrei.

– Nu! Nu trebuie. Nu mi-a dezvăluit nimic încă. Trebuie să-l forțăm cumva.

Bocănitul cizmelor lui Nicky se făcură auzite pe parchetul podelei. Rămaseră pe loc, paralizați, până când Emily se întinse și ciufuli părul lui Justin.

– Ce naiba faci? șopti el.

Ea se prefăcu supărată și scoase un suspin sfâșietor.

– Nu, te rog, Excelență, te-am rugat să nu faci asta.

Justin se prinse repede de planul ei. Rupse o bucată de dantelă din gulerul ei și strigă:

– Haide, fetițo, doar un sărut pentru noul tău tată.

Pașii care se apropiau se opriră. Emily ieși din alcov, cu mâna la gulerul rupt. Se prefăcu a nu-l vedea pe Nicholas venind tiptil spre ușă, în spatele lor.

– O, te rog, domnule, ai promis să nu mai faci asta.

Justin o prinse de talie cu un rânjel un pic prea convingător pentru gustul lui Emily.

– Nu te lupta cu mine, copilă, știi că îți place!

Nicholas trase cu ochiul pe după ușă.

– Lovește-mă, murmură Emily.

Justin o trase sălbatic în brațele lui, șocat de cuvintele ei.

– Nu-mi cere asta, șuierea el.

Pretinzând că se luptă, își înfipse unghiile în brațele lui și-și lipi gura de ureche.

– Lovește-mă, la naiba!

Justin urlă.

– Obraznică mică ce ești! Te voi învăța eu să mă ascuți! Ochii lui se întunecară și mai mult când ridică mâna și o lovi peste față.

Cotul lui suportă forța loviturii. Emily de abia dacă simți o pișcătură, dar șocul îi aduse lacrimi adevărate în ochi. Și cum privirea lui Justin era și așa plină de remușcări, n-ar fi făcut decât să agraveze situația. Justin nu se pricepea să mintă la fel de bine ca ea. Dacă Nicky i-ar fi văzut expresia de pe chip, jocul s-ar fi terminat. Gândul că trebuiau să-l determine cumva să greșească o șocă mai mult decât lovitura în sine. Își mușcă încheieturile degetelor și dădu să fugă, doar ca să-l găsească pe Nicholas în picioare, în prag.

Îi trebui cu o secundă prea mult ca să își transforme expresia de excitare nebună într-una de furie.

– Omule, ce se întâmplă aici?

Justin trecu pe lângă el fără nici un cuvânt. Emily fugi și se aruncă în brațele lui Nicky. Plescăind din limbă în semn de compasiune,

o conduse pe bancheta de sub fereastră, unde Emily oferă o reprezentare curajoasă de stăpânire a emoțiilor, în timp ce plângea cu nasul în plastronul cămășii sale curate. Nicky o îndepărtă puțin și scoase o batistă pe care i-o oferă fără să-și poată ascunde dezgustul.

— Te rog să mă ierți, spuse ea, suflându-și cu delicatețe nasul în batistă. N-am vrut să fi martorul unui spectacol atât de rușinos.

— N-a făcut decât să-mi confirme suspiciunile, comentă el cu un aer nobil. Speram că nu va fi necesar, dar mă tem că atitudinea tutorului tău o cere.

Întinse mâna în buzunarul hainei și scoase un pistol micuț. Măinile lui Emily începură să tremure serios. Îi desfăcu degetele reci ca gheața și-i puse arma în palmă.

— Vreau să iei asta, *cara mia*. Să o folosești dacă ai nevoie să te aperi de nebunul ăla. După scena la care am asistat astăzi, nici o instanță judecătorească din țară nu te-ar condamna dacă l-ai ucide.

Emily privi în jos, la pistolul mic și fermecător, știind că dimensiunile nu îi anulau calitățile letale. Era decorat cu perle și i se potrivea în palmă de parcă ar fi fost făcut pentru ea.

Nicky îi strânse degetele în jurul pistolului.

— Haide! Ia-l! Tatăl tău ar fi vrut să-l ai.

Ea îl privi, fermecată de sclipirea sinceră din ochii lui. De undeva de prin preajma casei se auzi un răcnet.

Nicky se ridică în grabă.

— Cred că este mai bine să plec acum. Voi reveni mâine. Nu uita ce am spus.

— Nu voi uita, spuse ea, ridicându-se ca o somnambulă. O, Nicholas, îl strigă ea când îl văzu îndreptându-se spre ușă.

El se roti pe călcăie și așteaptă. Ea îi întinse batista mototolită.

— Ți-ai uitat batista.

Zăbind dezgustat, o luă între două degete. O mută dintr-o mână în alta până a ajuns la ușă și în cele din urmă o îndesă într-un suport de pe cuierul de haine.

După ce plecă, Emily rămase să se holbeze la pistolul mic. O astfel de armă curmase viața tatălui ei în urmă cu șapte ani. În spatele ei se auzi un zgomot de pași și ascunse în grabă arma în buzunarul fustei.

Se întoarse și-l găsi pe Justin urmărind-o.

— Ce ți-a spus?

— Nimic. Îi ocoli privirea. Nimic important.

Dădu să-l ocolească. El o prinse de umeri, căutându-i privirea.

– Mă minți. De ce?

Incapabilă să suporte suferința din ochii lui, făcu un pas înapoi.

– Te rog. Aș vrea să fiu singură acum. Sunt obosită.

Trecu pe lângă el, știind că rolul cel mai periculos din șarada ei tocmai începuse. Când fugi în sus pe scări, arma atârna grea lângă coapsa ei.

Emily se îndepărta de el. Clipă de clipă. Zi de zi. Și acest lucru îi sfâșia sufletul ca o gheară ascuțită. Nicky continua să o viziteze în fiecare zi, dar ea nu i se mai destăinuia. Se întâmpla să intre într-o cameră și să-i găsească foarte apropiați, râzând și șușotind. Când îl vedeau încetau orice conversație și se cufundau în tăcere, iar ochii frumoși ai lui Emily îl priveau circumspecți. Era atât de nerăbdătoare să creadă orice lucru rău despre el, că îi permisesese lui Nicky să o convingă de fabulațiile sale? El continua să joace rolul de nebun, uneori cusurgiu, alteori debordând de veselie, simțind cu fiecare zi care trecea că devenea din ce în ce mai mult nebunul care pretindea că este.

Atât familia, cât și servitorii îl lăsau să facă orice voia. Nici măcar expresia rănită din ochii mamei sale nu mai era de ajuns să-l facă să renunțe la mândrie și să rupă tăcerea. Îl durea al naibii de mult să vadă că Emily se putea întoarce atât de ușor împotriva lui. Nu îl mai vizita în camera lui, iar el își petrecea nopțile plimbându-se prin apartamentele sale spațioase ca un tigru în cușcă. Când deveni și mai deranjat de evoluția situației, începu să facă investigații proprii asupra afacerilor lui Nicholas.

Într-o seară se întoarse târziu de la una din aceste investigații, tulburat de faptul că Nicky rezervase două locuri pe o navă cu aburi care pleca spre Noua Zeelandă în cursul săptămânii. Odată ajuns acasă, descoperi că Emily ieșise la un spectacol de operă cu dragul ei prieten, domnul Saleri, și simți cum intră în panică.

– Ce ai făcut? urlă el la Edith, care era confuză. Ai lăsat-o să iasă neînsoțită?

– Până acum, n-ai vrut niciodată să o însoțesc când se plimba cu el, protestă ea, cu buza de jos tremurându-i. Ai spus că e un vechi prieten de-al tatălui ei. De unde aveam să știu?

– Dacă ți-ai fi folosit capul ăla de porțelan pentru altceva decât ca suport de bucle, ai fi știut, strigă el.

Edith scăpă broderia din mâini și izbucni în hohote de plâns. Lily și Millicent se adunară în jurul ei, mângâind-o pe umeri și uitându-se la Justin cu reproș.

El se îndepărtă de ele și-și duse o mână peste ochii obosiți.

Mama lui se ridică de pe scaun.

— Tu ai fost întotdeauna un băiat bun, Justin. Tatăl tău n-a avut niciodată vreun motiv să te bată cu bastonul. Încep să cred că a fost o greșeală teribilă.

Justin se răsuci pe călcâie.

— Dar de ce-ar fi avut nevoie tata de un baston? Armele lui erau sarcasmul și remarcile umilitoare. De multe ori mi-aș fi dorit să fi avut decența să-mi tragă o mamă de bătaie în schimb.

În hol se auzi glasul melodios al lui Emily.

— Ce s-a întâmplat? Ce e cu toată agitația asta?

Toți înghețară, uitându-se lung la ea. Stătea în ușa salonului ca o întruchipare a rafinementului și a eleganței. O rochie crem cu detalii albastre din satin îi îmbrățișa șoldurile, căzând apoi în volane încrețite în așa fel încât să lase vederii fusta sidefie de dedesubt. Purta mănuși asortate, decorate cu nasturi din perle, iar părul îi fusese ridicat la tâmpile cu piepteni de sidef.

Pieptenii pe care îi cumpăraseră chiar el, își dădu seama Justin, gata să facă o criză de furie oarbă.

Fustele îi foșniră când înaintă și ingenunche lângă Edith, întinzându-i o batistă din săculețul ei de satin.

— Haide! Nu trebuie să plângi așa! O să umezești broderia aia frumoasă la care lucrezi. Își îndreptă spatele și se uită la el fără reproș, fără nici un sentiment. Nu ți-au spus? Tocmai am fost la operă. La *Traviata*. A fost minunat. Ador tot ce este italianesc.

Justin își reținu o replică usturătoare. Ce încerca să facă? se întreba el. Să-l instige la crimă chiar acolo, în salon?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea căscă în mâna înmănușată.

— Poate mâine-dimineață. Acum mă duc la culcare.

Și ieși din salon cu șoldurile legănându-i-se sub rochia de satin. Încăperea se cufundă în tăcere cât pendula bătu de trei ori. Edith nici măcar nu îndrăznea să se smiorcăie. Apoi se auzi o ușă trântindu-se undeva în casă. Și închizându-se.

Sunetul cheii care se învârti în broască îl dezlănțui pe Justin. Ieși ca o furtună din salon și urcă scara câte două trepte o dată, fără să-i

pese cine îl auzea că traversează culoarele întunecate care duceau spre camera lui Emily. Se lovi cu coapsa de o masă și o răsturnă. Fotografiele se răsturnară pe podea, într-o explozie de sticlă spartă. Din câțiva pași lungi ajunse, iarăși, în fața ușii ei. Uneori, avea impresia că-și petrecuse jumătate din viață acolo.

Justin nu-și pierde timpul cu gesturi politicoase precum ciocănitul sau apăsatul pe clanță. Și categoric nu avea chef să o implore să-i deschidă. Așa că își ridică pur și simplu piciorul și, dintr-o singură mișcare puternică, doborî ușa.

Capitolul 34



Într-o zi îmi vei auzi glasul purtat pe aripile vântului...

Emily duse o mână la inimă ca să-și calmeze bătăile înnebunite. Justin stătea în ușă, iar ușa ruptă stătea la picioarele lui, ca un altar de sacrificiu păgân. Broasca spartă atârna de cadrul de lemn. El își întinse brațele și se rezemă de tocul ușii. Rânjetul lui leneș nu i se reflecta și în ochi.

– Bună, dragă. Credeam că poate ai nevoie de niște cărbuni pentru foc. Sau zilele astea ți-a alimentat focul altcineva?

Hainele lui erau șifonate. Părul netuns îi cădea ciufulit pe frunte. Avea ochii înroșiți și o privire sălbatică din cauza disperării și a lipsei de somn. Era exact opusul lui Nicholas Saleri.

Își mută privirea din ochii lui irezistibili, forțându-se să rămână stăpână pe sine, știind că exista un singur mod prin care putea câștiga liniștea celor doi bărbați pe care îi iubea.

Îi vorbi pe un ton nepăsător:

– Dacă vrei să știi, Nicholas mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Privirea sălbatică din ochii lui Justin se accentuă.

– Ce metodă curată, ca să pună mâna pe moștenirea ta! Se căsătorește cu tine, te duce înapoi la conacul lui din Noua Zeelandă. Și cât timp crezi că trece până când noua doamnă Saleri va suferi un accident tragic? O săptămână? O lună? Îl cunosc pe Nicky. Odată ce va pune mâna pe banii tăi, nu va mai avea nevoie de tine. Vei fi doar o povară pentru el. O să scape de tine la fel cum a făcut cu David

și cu mine. Justin veni în fața ei. Ai uitat ce monstru este? Dumnezeu, el a pus la cale moartea propriului tău tată!

Ea își coborî privirea înainte ca el să poată să observe propria lui durere oglindită în ochii ei. Trebuia să-și folosească toată viclenia și pasiunea pentru a-l convinge pe acest om că îl ura. Închise ochii, încercând să redea toate acele sentimente de furie și de singurătate pe care se luptase atât de mult să le învingă.

Când deschise ochii, știa că în ei se reflecta un dispreț furios.

— Cu toate astea, nu el a apăsât pe trăgaci, nu-i așa? Și nici cel care a mințit despre asta timp de șapte ani.

Justin își trecu o mână prin păr. Îi scăpă un râs cinic.

— Nicky a fost întotdeauna un ticălos desfrânat. Probabil te va lăsa să trăiești un timp. Cel puțin până când se va plictisi de talentul pe care îl ai la pat. Ridică o sprânceană într-un gest batjocoritor. Și amândoi știm că ai din plin.

Emily îl palmui. El se uită la ea, lăsând-o să vadă o părticică din neajutorarea pe care o simțea, pentru ca apoi ochii să i se întunece.

O împinse la perete dintr-o singură mișcare. O prinse de gât cu mâinile lui puternice și-i vorbi încet, pe un ton răgușit:

— Dacă mă crezi capabil de crimă, să știi că ai dreptate. Pentru că, Dumnezeu mi-e martor, o să-l omor pe ticălos înainte să pună mâna pe tine.

Îi fură un sărut scurt și sălbatic și apoi plecă, lăsându-i inima la fel de zdrobită ca ușa.

Alunecă lângă perete, se așeză pe covor și își înfipse dinții în genunchi ca să nu-i audă nimeni plânsul disperat.

— Domnule, domnule! Vă rog! Trebuie să vă treziți!

Cineva îl scutura. Gemând, Justin alungă mâinile insistente și se întoarse pe o parte. Mâna i se lovi de ceva rece. Întredeschise un ochi și, când vederea i se limpezi, descoperi că era piciorul fotoliului. Își aminti vag cum intrase în birou cu speranța că va calma furtuna din cap suficient de mult cât să adoarmă. În cele din urmă căzuse într-o stare de toropeală, nicidecum într-un somn odihnitor.

În visul agitat, îi dansă prin față chipul lui David. Vru să-l ajungă, dar David dispăru, la fel ca Emily.

— Domnule, vă rog! Nu înțelegeți. Trebuie să vă treziți!

Mâinile delicate își pierdură răbdarea. Îl prinseră de reverul hainei și-l ridicară, smucindu-l ca pe o păpușă de cârpă. În cele din urmă,

zări chipul rotund al lui Penfeld prin întunericul bibliotecii. Valetul părea că stă să plângă, iar lucrul acesta, mai mult decât orice altceva, îl făcu pe Justin să-și revină.

– Penfeld? Dumnezeu, ce este, omule? Ce s-a întâmplat?

Buza plină a valetului tremură.

– A plecat, domnule. Și de data asta, mă tem că este pentru totdeauna.

Emily stătea pe puntea vasului cu aburi și urmărea cum coasta Angliei se topea în ceața zorilor.

Fiecare efortare ritmică a pistoanelor motorului, fiecare val care se ridica pe coa de fier o ducea mai departe de Justin. Își trase gluga ca pe un văl după care să-și ascundă freamătul din suflet. Nicky își odihnea mâinile pe umerii ei, iar ea se sprijinea cu mâinile înmănușate de balustrada vasului.

– Acum este doar o chestiune de timp, *cara mia*. Odată ce găsim actul de proprietate pe care l-a modificat, vom avea toate dovezile necesare. Îl putem duce autorităților și, împreună cu mărturia ta, îl putem trimite la închisoare pe viață. Nu ne va mai face rău niciodată. O strânse ușor de umeri. Emily se cutremură. Nu te teme, iubito! Acum voi avea eu grijă de tine. Imediat ce vom lăsa în urmă această afacere urâtă, vom discuta despre viitorul nostru. Dar mai întâi trebuie să-l aducem în fața justiției pe ucigașul tatălui tău.

Emily se întoarse cu fața spre el.

– Da, Nicky, spuse ea și, ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută pe obrazul proaspăt ras. Asta este tot ce mi-am dorit. Să fac dreptate.

Când ușa dormitorului ei se deschise larg, Olivia Connor, ducesă de Winthrop, se rostogoli și se ridică în șezut în patul ei modest.

– Deschizi ușa în loc să o spargi? Cât de îngrozitor de obișnuit. Mă dezamăgești, fiule.

Justin traversă camera cu pași mari și se aruncă în genunchi, lângă patul ei. Își frământă mâinile, disperat.

– Te rog, mamă! Am nevoie de ajutorul tău.

Buclele ei legate cu panglici se mișcară ca niște arcuri când dădu din cap, înțeleghătoare.

– Este vorba de fata aia, nu-i așa?

— Nu este întotdeauna vorba de ea? Ochii lui îi căutau stăruitori chipul. Care este cea mai rapidă corabie a tatei? Trebuie să știu. Care este? Este un vapor cu aburi? O corabie cu pânze? Gândește-te bine, mamă! E posibil ca viața lui Emily să depindă de asta.

Ea își învărti o buclă pe deget, absentă. Încet, un zâmbet îi înflori pe chip.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Radie de bucurie spre el. Vai, dar cea mai rapidă navă este *Olivia*, desigur!

Marinarii alergau ca furnicile pe puntea lustruită a goeletei elegante cunoscute sub numele de *Olivia*. Se înghesuiau în sus și-n jos pe rampe, împleticindu-se în spatele lăzilor și al butoaielor umplute cu provizii pentru drumul lung care îi aștepta. Se cățărau pe catarge pentru a fixa velele și în tot acest timp îi aruncau priviri deloc prietenoase noului lor stăpân. Chiar și cei mai în vârstă dintre ei cunoșteau reputația de nebun pe care o avea în Londra. Ar fi trebuit să-și ia adio de la amantele sau de la soțiile lor? Era pe cale să-i trimită pe toți într-o călătorie sortită pieirii?

Chiar și mai uimitor li se părea faptul că tânărul lor căpitan stătea pe punte urlându-și instrucțiunile, de parcă s-ar fi născut să comande.

Justin era conștient de forfota lor, dar nu prea avea ce să facă în privința asta acum. Era hotărât ca vasul să fie pregătit și să ridice ancora până la căderea nopții, chiar dacă ar fi avut nevoie de toți marinarii din Londra ca să facă acest lucru. Marea i-o adusese pe Emily și era pregătit să-i strunească apele adânci ca să o păstreze alături de el.

În timp ce mergea spre prora corabiei, aerul umed și rece îi umplu plămânii. O pătură de ceață plutise deasupra portului toată ziua. Catargele subțiri se profilau ca niște degete fantomatice pe cerul din ce în ce mai închis la culoare. Pieptul generos al siluetei sculptate pe prora galionului țâșnea exact deasupra apei.

Justin se întinse și-i mângâie obrazul sculptat.

— Urează-mi noroc, ducesă, șopti el. Voi avea nevoie.

— Domnule?

Justin se roti pe călcâie și văzu silueta unui om ieșind din ceață. În mână avea o tolă făcută dintr-un material tare. În loc de redingotă purta o haină groasă de lână, iar de gât avea legată o lavalieră

verde-deschis. Dar aceste aspecte nu-l uimără pe Justin la fel de mult ca pușca amenințătoare care îi atârna de umăr.

– Penfeld?

Valetul lovi din călcâie și îl salută voios.

– Da, căpitane! Mă prezint la datorie.

Un val neașteptat de afecțiune încetoșă privirea lui Justin. Se părea că Dumnezeu își răscumpăra păcatele față de el pentru că îl făcuse fiul lui Frank Connor.

– Of, Penfeld, nu-ți pot cere să traversezi cu mine jumătate de lume, în căutarea unei femei care cel mai probabil nici nu vrea să fie găsită.

– Aiureli, domnule, dacă îmi permiteți să spun. Am descoperit că civilizația nu este pe gustul meu. Am ajuns să cred că un pic de aventură, la fel ca o ceașcă de ceai fierbinte, încălzește sângele și ne păstrează pasiunea în inimă. Își întinse brațul spre buzunarul hainei. Mă scuzați pentru indiscreție, dar m-am oprit la un magazin în drum spre port. M-am gândit că poate veți avea nevoie de asta.

Justin aproape se feri când un pistol cu țeavă lungă zbură spre capul lui. Îl prinse și îi mângâie metalul lucios. Era prima dată de când își omorâse cel mai bun prieten când ținea un pistol în mâini.

Ochii valetului sclipiră la fel de intens ca ai lui. Justin îi zâmbi ștregărește și își vârî pistolul la cingătoare.

Coborî pe punte și-și puse un braț în jurul umerilor lui Penfeld.

– Haide, bătrâne matelot, să nu mai tragem chiulul de la muncă. Mai avem mult de muncă și multe fecioare de salvat.

Emily stătea pe un șezlong de pe puntea micuțului vapor cu aburi pe care se îmbarcaseră în Melbourne și îl privea pe Nicholas, care își rădea barba. Insista să se radă în aer liber, unde lumina era mai bună. De gât îi atârna un prosop alb, iar prin cămașa pe jumătate deschisă i se vedeau mușchii netezi de pe piept. Se aplecă peste oglinda rotundă prinsă de balustradă și își încreți buzele senzuale.

Nicholas îi spunea ceva. Avea obiceiul să vorbească întruna. Și mereu despre el însuși. Se întreba de ce se mai deranjase să scape de tatăl ei și de Justin într-o manieră atât de grosolană. Dacă ar fi rămas asociați, le-ar fi luat doar câțiva ani ca să se plictisească de moarte de el. Cel puțin fusese scutită de situația în care ar fi fost nevoită să-i respingă eventualele avansuri romantice. Acum înțelegea

de ce se mulțumea doar cu câteva săruturi pe obraz. Un om care se iubea atât de mult pe sine nu putea iubi pe altcineva. Părea mulțumit să-și satisfacă propriile plăceri egoiste în oglindă.

Își încheștă degetele pe cartea din poală și se luptă cu tentația de a-i trage una în fund și de a-l împinge peste bord. Poate că n-ar fi la fel de norocos cu rechinii ca Barney. Și-ar fi tăiat bucuroasă mâna și ar fi aruncat-o după el, dacă ar ști că asta le-ar stimula apetitul. Îl surprinse urmărind-o în suprafața lucioasă a oglinzii și speră ca expresia ei să nu îi reflecte gândurile însetate de sânge.

— Cu ce să mă îmbrac pentru cina din seara asta, iubito? întrebă el. Jacheta de mătase sau cea în carouri?

— O, cea de mătase, spuse ea cu blândețe. Se potrivește foarte bine cu tenul tău.

El ocări în italiană.

— Nu mă bronz, nu? Își ridică bărbia ca să se studieze mai atent. Soarele îmi scoate întotdeauna în evidență tenta măslinii a tenului.

Își trecu o eșarfă pe după gât și o înnodă cu falduri pompoase.

Emily își închipui că o strânge și mai mult, învinețindu-i fața.

Nicky oftă scurt.

— Prea mult soare este mortal pentru piele. N-aș vrea să arăt bătrân, ca Justin.

Emily închise ochii. Imaginea obrazilor bronzăți ai lui Justin îi pluti în amintiri. Își închipui că vede ridurile mici din jurul ochilor care i se formau atunci când râdea, că-i trasa colțurile gurii cu limba, că-și trecea degetele prin șuvițele aurite de soare din părul lui întunecat. Un val de dor, mai puternic decât marea, îi înecă inima.

Deschise ochii.

— Nu te agita, Nicky! Ultimul lucru de care ar trebui să-ți faci griji este că vei îmbătrâni.

Și cu aceste cuvinte stranii, menite să fie liniștitoare, își întoarse nasul spre carte, iar el continuă să se scalde în razele calde ale soarelui.

Linia curbă și elegantă a goaletei tăia valurile de jad ale oceanului, lăsând o spumă albă în urmă. Justin stătea la prora, cu piciorul ridicat pe un colac de frânghie. Se aplecă în față, de parcă postura lui ar fi putut grăbi cumva viteza magnificei nave prin întinderea nesfârșită de cer și mare. Velele ei se umflau deasupra capului lui, captând

vântul. Primul ofițer îl asigurase că înaintau foarte repede și că trebuiau să ajungă la Insula de Nord până la căderea nopții.

În săptămânile cât fuseseră pe mare, soarele îi bronzase pielea și îi poleise părul cu șuvițe aurii. Nu purtase cămașă, iar pantalonii uzați îi cuprindeau șoldurile și coapsele ca o a doua piele.

Mai ales că purta din nou cerceul de aur într-o ureche și pistolul la cingătoare, știa că arăta precum cel mai teribil pirat.

Spiritul de aventură care îl făcuse să pornească spre Noua Zeelandă prima dată îi urla din nou în vene. După ce murise David, avusese nevoie de Emily ca să-l readucă la viață din sicriul emoțional în care se închisese de unul singur. Trebuia să o găsească. Îi promisese lui David că va avea grijă de fiica lui, și intenționa să facă exact asta, chiar dacă urma să plătească cu viața sau cu mândria lui.

Tot ce conta pentru el acum era că ea mai era încă în viață. Le dăduse de urmă ei și lui Nicky la Melbourne, unde se îmbarcase-ră pe alt vapor. Încă nu avea nici o idee de ce pornise Nicky spre Insula de Nord, în loc să o ducă pe Emily la palatul pe care și-l construise în sud.

Vântul cald îi flutura părul în jurul umerilor. Închise ochii și inspiră adânc, savurându-i aroma sărată. Căldura și mirosul acesta îi bântuiseră nopțile lungi și reci din Londra, nopți în care îl mai alina-se doar idila mult prea scurtă cu Emily, atunci când îl iubea.

Când deschise ochii, speranța îi înălță inima așa cum degetele unui copil se întind spre soare.

Valurile se spărgeau de marginea ambarcațiunii în timp ce Justin și Penfeld vâsleau cu bărcuța spre mal. Oamenii lui Justin deja se urcaseră pe micul vapor cu aburi ancorat pe coasta de vest a Insulei de Nord, doar ca să li se spună că un bărbat și o femeie plecaseră pe țârm, la apusul soarelui.

Urmară curba țărmlui, pentru că nu voia să avertizeze pe nimeni de sosirea lor. Privirea neliniștită a lui Justin studie pădurea întunecată. Oare Emily era acolo undeva? Așteptându-l?

Duse un deget la buze, dându-i de înțeles lui Penfeld să se oprească din vâslit. Bărcuța pluti în derivă lângă un deget îngust de nisip. Îl trecu un fior de gheață când văzu faleza înaltă și crucea lui David, profilându-se pe cerul violet. Penfeld își scoase pălăria într-un gest de respect și o strânse la piept.

Fundul bărcii se lovi de țarm. Coborâra într-o tăcere absolută și o traseră în sus pe nisip, ascunzând-o între două dune înalte. Penfeld se întoarse și-și scoase pușca din teacă, manevrând-o cu o agilitate uimitoare.

— Stai locului, îi porunci Justin. Indiferent ce auzi, vreau să stai aici. Trebuie să fii pregătit s-o iei de aici, în caz că nu merge ceva bine. Ai înțeles?

— Dar, domnule...

Justin flutură un deget spre el.

— Este un ordin, Penfeld. Dacă nu mă asculți, o să... o să... te concediez.

— Da, domnule, răspunse Penfeld fără să-și ascundă reticența.

Se așeză cu spatele rezemat de o dună și cu pușca în brațe.

Justin porni atent printre umbrele dintre dune până ajunsese la marginea plajei. Se lăsă pe vine în nisip, amintindu-și de altă noapte, de altă plajă. Acum nu se vedea nici urmă de băștinași. Covorul strălucitor de nisip se întindea în fața lui. O teamă instictivă îi înnodă stomacul când găsi curajul să pășească pe o bucată sclipitoare de nisip și mare, pustie pentru oricine ar fi privit-o din ascunzișul pădurii.

Apoi o văzu printre copaci, o lumină strălucitoare care venea dinspre colibă, la fel ca lumina care strălucise odinioară de la cortul lui David. De data asta nu avea să ajungă prea târziu. Șovăiala lui nu avea să coste viața unui om iubit.

Ieși din adăpostul dunelor și fugi în jos pe plajă, făcând să sară nisipul în urma lui. Valurile îl răcoreau. Plaja se întindea ca o panglică sclipitoare înaintea lui, tachinându-l cu frumusețea calmă a răsăritului de lună care lumina valurile albastre.

O fantomă ieși din umbră. Nicky, luminos într-un costum alb și cu o pălărie panama cu boruri largi. Justin se opri brusc.

Se uită hipnotizat la mișcările grațioase ale degetelor sale, în timp ce Nicky aprinse un chibrit și duse flacăra la capătul țigării strânse între buze. Aroma dulce și bolnăvicioasă de cânepă arsă umplu aerul, și Justin înțelese că nu fuma tutun.

Nicky ridică portțigaretul și îl privi batjocoritor.

— O țigară? După cum îmi amintesc, mai fumai uneori.

— De ce n-ai putut să ne lași în pace, Nicky? Eram fericiți împreună. De ce n-ai putut să pleci pur și simplu, atunci când ne-ai găsit?

Un zâmbet radios îi curbă buzele.

— Și să renunț la plăcerea pură de-a vedea cum vă distrugeți unul pe celălalt? Întotdeauna mi-ai interpretat greșit intențiile. N-am vrut niciodată să te omor, Justin. Am vrut să te văd sângărând.

— Unde este? Ce-ai făcut cu ea?

— Nimic. Nicky trase adânc din țigară; ochii lui străluceau. Încă.

Cu o singură mișcare lină, Justin scoase pistolul de la cingătoare și îl îndreptă spre vechiul său prieten cu mâinile lui neobișnuit de neclintite.

— Vreau să o văd.

Nicky își strecură portțigaretul în buzunar și ridică ambele mâini.

— Te rog, nu mă împușca. N-aș putea să scot petele de sânge din costumul ăsta, și știi cât de scump este bumbacul egiptean.

— Du-mă la ea!

Nicky își coborî mâinile și-i zâmbi săcâitor.

— Am considerat întotdeauna că hotărârea ta de a urma un scop anume e o trăsătură de-a dreptul plictisitoare. Ți-am spus. E în siguranță pentru moment. Cel puțin până mă plictisesc de ea.

Justin făcu un pas spre el.

— Ticălos fără inimă...

Râsul slab al lui Nicky pluti prin aer.

— A, deci așa vrei să continuăm. M-am gândit eu. Mă întreb ce-ar spune scumpul David dacă ar ști că te-ai rostogolit prin așternuturi cu micuța lui Claire. Nu cred că la asta s-a gândit atunci când ți-a cerut să ai grijă de ea. Dar sper că i-ai tras-o bine și pentru mine.

Orbit de furie în momentul când înțelese îngrozitoare trădare a lui Nicholas, Justin puse pistolul înapoi la cingătoare și se aruncă asupra lui. Umărul lui ținti spre stomacul lui Nicky. Țigaretă îi zbură dintre buzele lui elegante. Se rostogoliră pe nisipul fin într-o explozie de brațe și picioare.

Pumnul drept al lui Justin lovi cu putere, iar capul lui Nicky zbură pe spate. Voia să-l desfigureze, dar nu reuși decât să-i mai tragă încă un pumn înainte ca Nicky să-și ridice brațele ca să-și protejeze chipul. Scoase un scâncet ascuțit.

Prinzându-l de revere, Justin îl trânti la pământ și se urcă deasupra lui. Îl scutură cu fiecare cuvânt rostit.

— Cum ai putut să faci asta, fiu de cătea? Ai fost prietenul meu!

Nicky își coborî încet mâinile, și Justin văzu cu groază că Nicky plângea. Lacrimile lăsau dăre pe murdăria de pe obrajii lui, dar asta nu îi schimba ura din priviri.

– Tu nu știi cum a fost! țipă el. Tu ai avut întotdeauna totul. N-a trebuit niciodată să te târăști prin canalele din Roma pentru mâncare sau bani, să vinzi orice puteai ca să rămâi în viață – chiar și pe tine însuși.

Justin se lăsa în genunchi, uimit.

– Am fi putut avea totul tu și cu mine, dar tu ai renunțat la moștenirea ta! Ai aruncat-o pur și simplu pe fereastră, de parcă n-ar fi fost nimic! Și de ce să n-o fi făcut? Tu n-ai fost niciodată forțat să lași un sicilian dezgustător să te abuzeze cu mâinile lui transpirate, în speranța că ți-ar da o bucată de pâine pentru deranj!

Justin se întoarce cu fața într-o parte.

– N-am știut, șopti el. Jur că n-am știut!

Nu fu deloc pregătit când călcâiul ascuțit al lui Nicky îi izbi maxilarul, aruncându-l pe spate. Înainte să poată reacționa, Nicky se ridică în picioare. Mișcându-se cu viteza și viclenia unui șarpe, îi smulse pistolul de la brâu și-l îndreptă spre Justin.

Justin se ridică și făcu un pas înapoi. Nicholas îl urmă, luându-și și pălăria de jos și așezând-o pe cap, într-un unghi șmecheresc. Mișcă sălbatic pistolul.

– Ai stricat totul, bogătaș răsfățat. Împreună am fi putut stăpâni lumea.

Se auzi un oftat, mai ușor ca vântul, apoi se întoarseră amândoi ca s-o vadă pe Emily stând pe nisip, cu lumina lunii sclipind pe țeava pistolului pe care îl ținea.

Capitolul 35



Știind, în acel moment, că aș înșela până și moartea pentru a-mi vedea pentru ultima dată fetița...

Emily arăta atât de frumoasă cu fustele ei suflate de vânt și părul ciufulit, că lui Justin îi veni să plângă. Fu uimit că ea nu-i auzise ini-ma frângându-se.

Nicky își coborî încet pistolul.

Ea se mișcă spre Justin, iar arma nu-i tremură nici o clipă în mână. Lumina lunii lucea pe pielea ei ca de porțelan și îi umbrea trăsăturile. Doar ochii îi păreau vii, sclipind de un foc lăuntric.

– Speram să-mi lași mie plăcerea de a-l împușca pe nenorocit, spuse ea.

Un rânjel se întinse pe fața lui Nicky. Aruncă deoparte pistolul lui Justin, scoase o batistă și își șterse palma de parcă arma i-ar fi pângărit pielea.

– Plăcerea este de partea mea, *cara mia*.

Justin se uită la ea așa cum ar fi trebuit să facă cu șapte ani în urmă – cu brațele larg deschise, oferindu-i și inima lui.

– E în regulă. Chiar și dacă mă omori, eu tot te voi iubi.

Ea făcu încă un pas spre el. O singură lacrimă îi alunecă de pe gene și i se rostogoli pe obraz. Trase piedica pistolului; vocea ei era la fel de moale și de letală ca o mângâiere.

– Acum vei ști cum e să mori la mii de kilometri departe de casă, de mâna cuiva pe care îl iubești.

– A, dar aici te înșeli. Sunt acasă. Și aș prefera să mor de mâna ta, decât de a lui.

– Haide! Împușcă-l, o zori Nicky. Înainte să ne ucidă pe amândoi, așa cum l-a ucis pe tatăl tău. O, ce pereche grozavă erau ei doi. Stăteau mereu împreună, râzând, excluzându-mă din preajma lor de parcă n-aș fi fost suficient de bun pentru ei. Justin, ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care a murit David? îl tachină el. A fost cu adevărat un act de milă sau poate o ceartă între amant?

Fără nici un avertisment, Emily întoarse arma și o îndreptă spre capul lui Nicky.

– Nimeni nu vorbește așa despre tatăl meu.

Arma explodează într-o ceață de fum.

Pălăria lui Nicky zbură. El își frecă țeasta cu o expresie aproape comică de nedumerire.

– Știi cât de mult a costat pălăria aia, târfă mică și proastă?

– Mai mult decât haina? întrebă ea politico, înclinând arma și trăgând din nou. Ținti spre haină și făcu o gaură în dreptul subrațului. Apoi îndreptă pistolul direct spre inima lui.

– Nu trebuie să faci asta, Emily, spuse Justin foarte încet, aplecându-se spre ea. Îl putem băga la închisoare pentru o perioadă foarte lungă de timp.

Acum plângea cu adevărat.

– Nu suficient de mult timp, zise ea, armând pistolul din nou.

Ochii lui Nicky se rostogoliră nebunește, dar atenția lui nu era îndreptată spre ea. Era de parcă auzea ceva ce ei nu puteau auzi. Înghețară, cu urechile ciulite. Era liniștea. Era ceva în neregulă cu liniștea. În clipa aceea de ezitare a lui Emily, liniștea prinse viață. Frunzele sclipitoare ale pădurii tropicale tremurară și foșniră, dintr-odată vii. Lui Justin i se făcu pielea găină.

Tufișurile explodară și apărură o mulțime de siluete firave și bronzate. Justin o apucă pe Emily, și împreună se lăsară pe genunchi, lipindu-i fața de pieptul lui, vrând să o cruțe de vederea acelor fețe familiare, tatuate și contorsionate în măști demonice de furie. Strigătele lor de luptă acoperiseră până și vuietul valurilor. Hoarde de picioare bronzate începură să danseze în jurul lor, într-un ritm mai primitiv decât cel al tobelor sau al tunetelor. Cineva țipă. Putea fi Emily sau el.

Bocetul isteric al lui Nicky se ridică deasupra tuturor sunetelor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sălbaticilor! Nu costumul! Nu-mi rupeți afurisitul de costum!

Justin își ridică fața de la gâtul tremurând al lui Emily. O mulțime clocotitoare de băștinași îl prinseseră pe Nicky de brațe și de picioare. Justin urmări ca hipnotizat cum îl târau, țipând și dansând, în pădure, lăsându-i doar pălăria de panama pe nisip.

Țipetele și urletele muriră încet. Pentru o clipă, tăcerea fu întreruptă doar de murmurul valurilor și de țipătul strident al unei păsări kiwi.

Cineva se uita la ei. Părul de pe ceafa lui Justin se zburli. Întoarse capul și zări o siluetă ghemuită în umbra unei ferigi argintii. Privirile lor se întâlniră peste plaja întinsă luminată de lună, ca de la om la om, de la prieten la prieten. Apoi băștinașul ridică mâna și dispăru în întunericul pădurii fără nici un zgomot.

Capitolul 36



Veșnicia mă va găsi veghind asupra ta...

— Să nu subestimezi niciodată inventivitatea unui valet englez lăsat să se descurce singur, murmură Justin în părul lui Emily.

Ea se cuibări la pieptul lui, nepregătită să renunțe la confortul brațelor sale puternice din jurul ei. Avea un gust atât de bun – sărat, aspru și adevărat, așa cum trebuia să fie un bărbat. Curând încetă să mai tremure. Își înclină capul spre el, râzând și plângând în același timp.

– O, Justin! exclamă ea, aruncându-și brațele în jurul gâtului său.

Emily avu nevoie de un moment pentru a realiza că era ceva în neregulă. El rămase în genunchi, rigid în îmbrățișarea ei. Se trase înapoi cu teamă.

– Doar nu credeai că voiam să te împușc, nu?

– Gândul acesta mi-a trecut prin minte.

– Dar ai fost cu adevărat minunat, atât de brav în privința asta. Se uită la el printr-o ceață de lacrimi. Mi-ai zâmbit ca un înger.

El îi îndepărtă brațele din jurul gâtului și se ridică, ștergându-și nisipul de pe genunchi.

– Întotdeauna am avut maniere impecabile atunci când eram ținut sub amenințarea armiei.

Merse până în punctul în care valurile atingeau țărmul și se uită spre mare. Emily îl urmă.

– A trebuit să o fac, știi? Ea intră în apă ca să stea în fața lui, fără să-i pese că valurile îi udau poalele fustei. Se vedea pe fața ta. Întinse mâinile și-i cuprinse obraji în palme. Se vedea totul pe fața ta frumoasă. Ai trăsături atât de expresive... N-am avut de ales. N-ai fi putut să duci la capăt șarada. Nicky ar fi văzut planurile noastre. Și ca să-l fac să creadă că te uram, a trebuit s-o cred și eu.

Acum, chipul lui era rece, împietrit. Numai ochii lăsau să se întrevadă gândurile profunde și chinuitoare care îl bântuiau.

– Ai făcut o treabă admirabilă cu asta.

Emily își lăsă mâinile în jos. Începu să se plimbe înainte și înapoi prin valuri, disperată să-l facă să înțeleagă.

– Saleri a început să vorbească despre un act pe care pretindea că l-ai modificat tu, ca să-i înșeli pe el și pe tata și să pui mâna pe partea lor de mină. Avea de gând să-l folosească pentru a te condamna pe viață. Mă temeam că, dacă ar fi venit aici singur și ar fi pus mâna pe el, l-ar fi distrus sau, chiar mai rău, l-ar fi modificat el însuși, ca să te aducă în fața justiției sub acuzația de crimă.

Justin vorbi surprinzător de glacial:

– Ești sigură că asta e motivul pentru care ai venit cu el?

Ea se întoarse cu fața spre el.

— Ce vrei să spui?

Ochii i se îngustară.

— Poate că undeva în mintea ta exista o urmă de îndoială. Poate ai vrut să vezi actul cu ochii tăi și să afli dacă într-adevăr l-am omorât pe tatăl tău.

— Nu! Își ridică poalele fustei și veni împleticindu-se spre el. Am crezut în tine. Jur! Doar în tine am crezut!

Pufnind cu neîncredere, Justin ridică o scoică și vru s-o arunce în mare.

— Ce aveai de gând să faci după ce-i arătai actul? Îl împușcai cu sânge-rece?

Ea îl prinse de braț, fără să-și dea seama cât de importante erau cuvintele pe care le rosti:

— Nici măcar nu m-am gândit la ce se va întâmpla mai departe. Știam că vei veni după mine.

Scoica îi alunecă printre degete. Se întoarse încet spre ea.

— Și dacă n-aș fi venit? întrebă el brutal. Dacă aș fi hotărât că nu merită să călătoresc în cealaltă jumătate a lumii după o femeie ca tine?

Ea își lăsă capul în jos, întrebându-se dacă avea să înțeleagă vreodată sau dacă o va ierta pentru pasiunile ei întunecate. Apoi se uită în ochii lui.

— Aș fi făcut ceea ce trebuie. El l-a ucis pe tata.

O expresie ciudată trecu peste fața lui Justin, apoi dispăru, lăsându-l la fel de glacial ca înainte. Îi șterse o lacrimă cu degetul.

— Atunci vei înțelege și ceea ce voi face în continuare.

Și cu aceste cuvinte se desprinsese din strânsoarea ei și plecă.

Emily rămase cu mâinile pe lângă corp, învinsă.

— Unde te duci?

Pasul lui nu încetini. Fu copleșită de tristețe. Justin Connor o abandona încă o dată.

Alergă după el, oprindu-se să sară într-un picior cât să-și scoată pantoful îmbibat cu apă.

— Du-te, lașule! țipă ea. Fugi de mine. Este ceea ce faci tu cel mai bine, nu-i așa?

Și aruncă pantoful spre el. Îl nimeri între omoplați. El ezită o clipă, apoi își continuă drumul. Emily strigă și mai tare după el:

— N-am nevoie de tine. N-am avut niciodată nevoie de tine. Când Emily Claire Scarborough va avea nevoie de cineva, va fi ziua în care

o să crească lalele în iad! Se mai poticni câțiva pași, apoi se lăsă să cadă în genunchi, pe nisip. N-am nevoie de tine, ticălosule! La-crimile o orbeau. Vocea i se stinse într-un mormăit. N-am nevoie de nimeni.

Emily era pe faleza pe care era îngropat tatăl ei, îmbrățișându-și genunchii la piept. Privea spre corabia lui Justin, care își desfăcu-se pânzele și pornise spre orizont. Același vânt cald care îi arunca bucele în jurul feței umplea pânzele vasului, trimițându-l cu viteză peste valuri. Era o priveliște magnifică. Frumusețea peisajului i-ar fi frânt inima, dacă nu ar fi avut-o deja frântă.

Luminile vasului dispărură curând spre orizont, lăsând-o singură cu strălucirea stelelor. Își încurcă degetele de la picioare în firele de iarbă și își rezemă obrazul umed pe genunchi.

Un sunet neobișnuit umplu noaptea. Emily ridică privirea și se încordă. Îi era frică să se întoarcă, de teamă că-și imaginase cântecul, de teamă că nu avea să vadă decât stelele plutind pe covorul albastru al cerului. Ritmul crescă în intensitate, adus până la ea pe aripile vântului.

Își încheștă pumnii. Se ridică în picioare și îndrăzni să se întoarcă. Un șir luminos de torțe înainta pe plajă, spre faleză. Rămase fără suflare.

Procesiunea urcă pe faleză. Printre fețele dragi ale băștinașilor se afla Trini, îmbrăcat în veșmintele sale de ceremonie, mângâind reverele unei haine mototolite, croite din cel mai scump bumbac egiptean; Dani și Kawiri, cu trupurile decorate cu scoici și fragmente de chihlimbar lustruit; *ariki* cel sever stătea cu gura închisă, însă putea jura că expresia lui putea fi interpretată ca un zâmbet.

Dar Emily nu avea ochi decât pentru bărbatul aflat în fruntea procesiunii. Un rege desculț, îmbrăcat numai cu niște pantaloni zdrențuiți. Când se opri la marginea falezei, tăcerea se lăsă pe neașteptate în jurul lor.

– Ai întârziat din nou, îi spuse ea, încercând să înghită nodul care i se pusese în gât.

– Nu prea mult, sper, răspunse Justin. E de rău augur să întârzii la propria nuntă.

Emily își lipi degetele pe buzele tremurânde. Înțelegea că el își punea viața la picioarele ei, cu la fel de mult curaj cum o făcuse pe plajă. Nu ca să i-o curme cu un foc de armă, ci ca să o țină în căușul

palmelor, să o îngrijească și să o protejeze în anii ce aveau să vină, ca pe propria viață.

Deschise gura ca să-i răspundă.

O tavă de argint apărui în fața ei, pe care se afla o scoică plină cu băutură. Penfeld se înclină.

— O ceașcă de ceai, draga mea? Pentru a sărbători această ocazie memorabilă.

Penfeld nu rosti nici un cuvânt de protest când ea împinse tava deoparte și zbură de-a lungul falezei, în brațele lui Justin. Trini izbucni în râs, iar Justin fu zguduit de îmbrățișarea ei puternică.

Justin întinse un braț spre crucea lovită de vânturi.

— Am vrut ca David să împartă momentul acesta cu noi.

— O, este cu noi, șopti Emily cu uimire în glas. Uite!

Priviră amândoi la baza crucii pentru a descoperi o singură floare fragilă de pohutukawa, care reușise să-și găsească drumul în sus prin solul nisipos, petalele sale aproape transparente desfăcându-se într-o promisiune proaspătă de viață nouă.

Se sărutară cu tandrețe, făcându-și promisiuni și jurăminte pe care aveau să le păstreze pentru toată viața. În timp ce maori dansau în jurul lor, Justin îi mângâie părul și își lipi buzele de urechea ei, șoptindu-i cuvintele pe care ea nu se așteptase să le mai audă vreodată, decât poate pe aripile îndepărtate ale vântului...

— Rămâi mereu cu mine, scumpa mea, dragostea mea... Claire a mea!

În aceeași colecție
au apărut:

- Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Pețitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*
Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*
Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*
Victoria Alexander, *Dragoste de probă*
Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*
Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*
Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*
Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*
Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*
Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*
Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*
Johanna Lindsey, *Promisiunea*
Christina Dodd, *Ispita*
Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*
Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*
Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*
Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*
Christina Dodd, *Arta iubirii*
Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*
Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*
Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*
Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*
Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*
Christina Dodd, *Suflete pereche*
Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*
Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*
Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*
Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*
Christina Dodd, *Aleasa prințului*
Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*
Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*
Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*
Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*
Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*
Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*
Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*
Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*
Julie Garwood, *Dorințe rebele*
Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*
Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*
Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*
Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*
Teresa Medeiros, *A ta până în zori*
Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*
Johanna Lindsey, *Jocul seducției*
Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*
Anne Barton, *Păcătoasa*
Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*
Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*
Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*
Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*
Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*
Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*
Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*
Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*
Jennifer Blake, *Capcana inimii*
Victoria Alexander, *Șarada*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*
Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*
Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*
Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*
Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*
Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*
Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*
Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*
Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*
Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*
Lorraine Heath, *Lordul ispitei*
Kate Noble, *Rămășagul*
Victoria Alexander, *Mărturisirea*
Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*
Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloaasă*
Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*
Lorraine Heath, *Doamna de companie*
Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*
Tessa Dare, *Un dans cu un duce*,
Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*
Meredith Duran, *Amăgirea*
Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*
Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*
Tessa Dare, *Dublă tentație*
Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*
Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*
Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*
Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*
Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*
Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*
Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*
Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*
Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*
Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*
Christina Dodd, *Înșelătoria*
Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*
Kelly Bowen, *Capcana dragostei*
Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*
Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*
Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*
Johanna Lindsey, *Seduția*
Joanna Shupe, *Contesa libertină*
Christina Dodd, *Vraja unui sărut*
Karen Robards, *Foc și gheață*
Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*
Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*
Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*
Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*
Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*
Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*
Jo Beverley, *Infama mea doamnă*
Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*
Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*
Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*
Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*
Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*
Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*
Cheryl Holt, *Plăcere absolută*
Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*
Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*
Lorraine Heath, *Invitație la seducție*
Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*
Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*
Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*
Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*
Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*
Valerie Bowman, *Contesă fără voie*
Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*
Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*
Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*
Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*
Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*
Anna Harrington, *Secrete și tentații*
Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*
Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*
Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*
Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*
Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*
Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*
Alissa Johnson, *Aproape o lady*
Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*
Lorraine Heath, *Ultimul rebel*
Mia Marlowe, *Darul atingerii*
Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*
Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*
Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*
Cara Elliott, *Tentația păcatului*
Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*
Lorraine Heath, *Intenții vinovate*
Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*
Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*
Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*
Lorraine Heath, *Iubire fără mască*
Cara Elliott, *Tentații periculoase*
Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*
Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*
Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsur*i
Penny Jordan, *Iubiri și păcate*
Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*
Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*
Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*
Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*
Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*
Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*
Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*
Julie Anne Long, *Capitularea*

va apărea:

DeeAnne Gist, *Fata de la Tiffany*

Completează-ți colecția!



Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte“ la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.